

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A golden cage with a red castle inside, set against a blue background with white and gold branches.

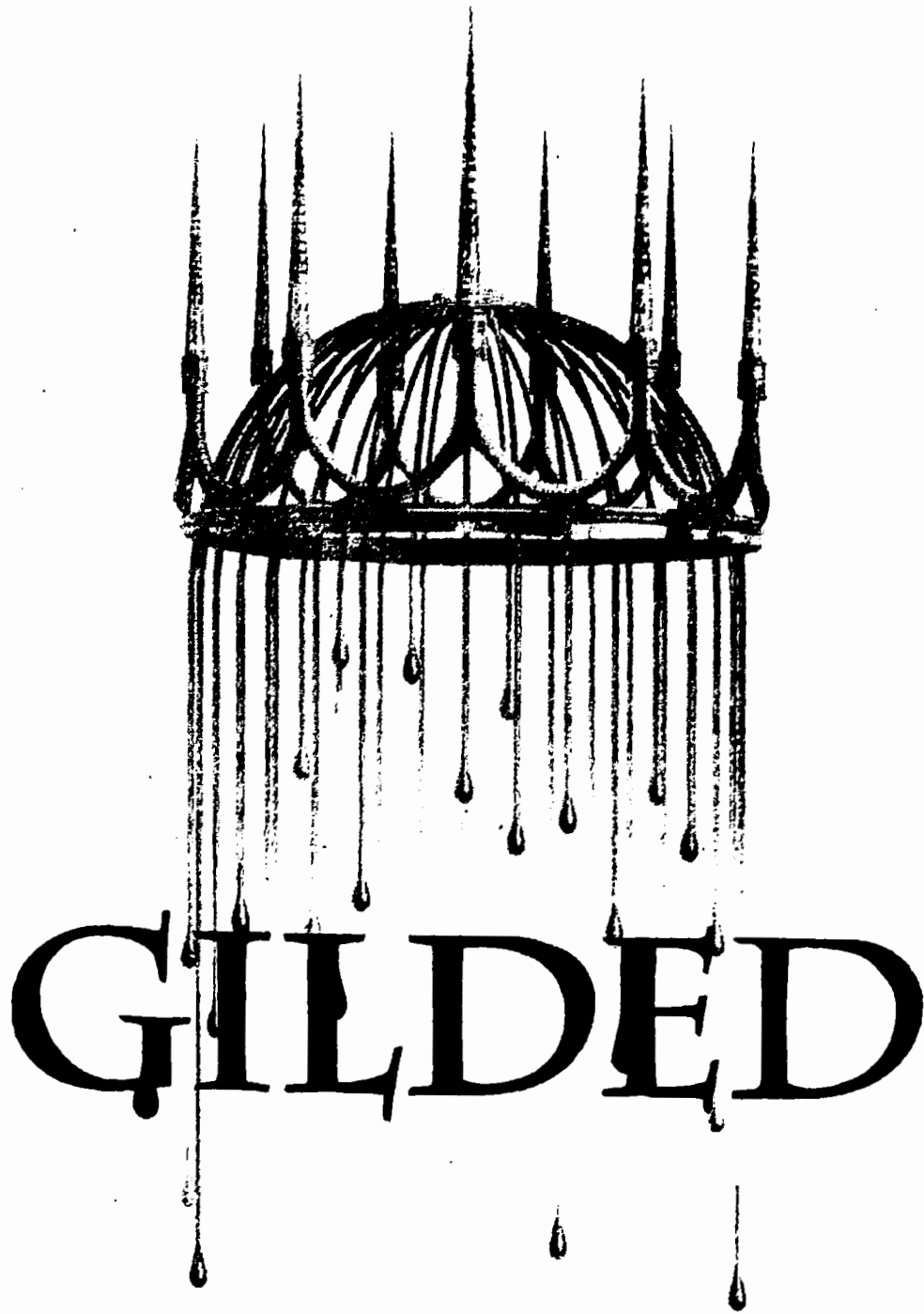
GILDED

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MARISSA MEYER

MARISSA MEYER

ÇEVİRİ:
BERNA YILMAZCAN

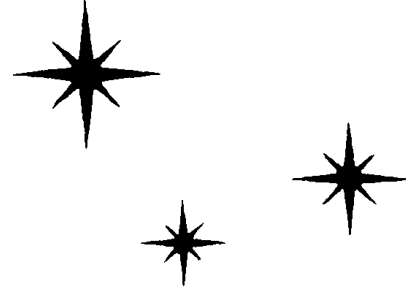

EPHESUS

Jill ve Liz–

Birlikte geçen on yıl ve on beş kitap.

*Daimî desteėiniz, yüreklendirmeniz ve dostluėunuz,
altından çok daha değerli.*

Pekâlâ. Hikâyenin aslının nasıl olduğunu anlatayım.

Öncelikle olanların babamın suçu olmadığını bilmeniz gerekiyor. Kötü şansın ya da yalanların da kabahati yok. Hele lanetin hiç kabahati yok. Kimilerinin babamı suçlayacağını biliyorum ama onun bu işle pek ilgisi yok.

Dahası bunun büsbütün benim suçum olmadığını da söyleyeyim. Kötü şansın ya da yalanların kabahati yok. Lanetin hiç yok.

Ehh.

Kısmen yalanların payı olabilir.

İyisi mi ben en başından başlayayım. Asıl başlangıçtan.

Hikâyemiz on dokuz yıl önce kış gündönümünde, ender rastlanan bir Sonsuz Dolunay sırasında başladı.

Aslında hikâyenin çok daha önceleri, yaratıkların ve ifritlerin onları şimdi ölümlülerden ayıran perdenin ötesinde serbestçe dolaştığı ve arada sırada aşka düştüğü zamanlarda başladığını söylesem daha doğru olur.

Fakat bize göre, o Sonsuz Dolunay'da başlamıştı. Gökyüzü kül rengiydi ve tazıların ürpertici ulumaları, toynakların gümbürtüsü bir kar fırtınasının yaklaştığını haber veriyordu. Vahşi av başlamıştı; fakat bu yıl sadece kayıp ruhların ve başıboş sarhoşların, en olmadık anlarda yaramazlık yapmaktan geri durmayan haylaz çocukların peşinde değillerdi. Bu yıl farklıydı çünkü Sonsuz Dolunay, kış gündönümü yalnızca tüm dolgunluğuyla parlayan bir ayla aynı zamana rastlandığında gerçekleşir. Bu, yüce tanrıların sevimsiz yaratıklara dönüşmek zorunda kaldığı tek geceydi. Azman. Kuvvetli. Yakalanması neredeyse imkânsız.

Böylesi bir avı ele geçirebilecek kadar şanslı ya da yetenekliyseniz, yakalanan tanrı bir dileğinizi yerine getirmek zorunda kalırdı.

Erlking'in o meşum gece peşine düştüğü dilek buydu. Tazıları uluyarak ve bitkin düşmüş halde bu azmanlardan birini kovalıyordu. Çirkin yaratığın devasa altın kanadını delip geçen oku bizzat Erlking atmıştı. Dileğin onun olacağından emindi.

Ne var ki yaratık, yaralı olduğu halde, olağanüstü bir güç ve kabiliyetle tazı çemberini yarıp geçebilmişti. Küller Ormanı'nın derinliklerine dalarak gözden kaybolmuştu. Avcılar tekrar peşine düşseler de artık çok geçti. Yaratık gitmişti ve gün ağarmak üzereyken av partisi perdenin ardına çekilmek zorunda kalmıştı.

Gün ışığı kardan örtü üzerinde oynasırken, tesadüf bu ya, genç bir değirmenci pek yakında kış soğuşundan donmasından korktuğu su çarkını döndüren nehre bakmak için o sabah erkenden kalkmıştı. Tam o sırada, çarkın gölgelerine gizlenen yaratığı fark etti. Tanrılar ölebilseydi, ölmek üzere olduğunu söylediler. Güçten düşmüştü. Altın uçlu ok hâlâ kanlı tüylerinin arasından görünüyordu.

Değirmenci, temkinli ve korkmuş, yine de cesaretle yaratığa yaklaştı ve epey uğraştıktan sonra oku ortadan ikiye bölerek çekip çıkardı. Oku çıkarır çıkarmaz yaratık rivayetlerdeki tanrıya dönüştü. Değirmenciye yardımından dolayı teşekkür ettikten sonra da bir dileğini yerine getirmeyi teklif etti.

Değirmenci bunun üzerine uzun uzun düşündü ve sonunda kısa süre önce köyde yaşayan hem iyi kalpli hem özgür ruhlu bir genç kıza âşık olduğunu itiraf etti. Tanrıdan onlara, sağlıklı ve güçlü bir çocuk bağışlamasını diledi.

Tanrı onu başıyla onaylayarak dileğini gerçekleştirmiş saymasını söyledi.

Sonraki kış gündönümünde, değirmenci köylü kızla evlenmiş, bir kız çocukları olmuştu. Bebek gerçekten de sağlıklı ve güçlüydü, demek ki rivayetlerdeki tanrı dileği harfiyen yerine getirmişti.

Fakat her hikâyenin iki yüzü vardır. Kahraman ve kötü adam. Karanlık ve aydınlık. Lütuf ve lanet. Bu hikâyede değirmencinin anlamadığı şey ise, rivayetlerdeki tanrının yalanların tanrısı da olduğuydu.

Hilekâr bir tanrı.

Böyle bir vaftiz babasının kutsadığı çocuk sonsuza dek, her biri, sekiz küçük sarı hareyle, aynı renkte birer halkanın çevrelediği kapkara irisleri olan tekinsiz gözlerle damgalanmıştı. Kader ve baht çarkının, şayet akıllıysanız, en büyük aldatmaca olduğunu bilirsiniz.

Onu gören herkes, öylesi garip bakışlarıyla, bu kızın kadim büyüden nasibini aldığını anlardı. Büyüdükçe, tuhaf bakışları ve doğduğundan beri peşini bırakmayan felaketler silsilesi nedeniyle ihtiyatlı davranan köylüler kızdan sıklıkla sakınır olmuştu. Kışın korkunç kar fırtınaları. Yazın kuraklık. Hastalanan ekinler ve kaybolan çiftlik hayvanları. Annesinin bir gece vakti ansızın kayıplara karışması.

Suç, şeytani gözleriyle bu tuhaf, annesiz çocuğa kolayca yıkılabilecek bu ve buna benzer daha nice korkunç olay.

Belki de en çok ayıplanan, kızın daha ilk sözcüklerini söylemeye başlar başlamaz edindiği huydu. Konuşmaya başladığında, dili gerçeğe yalanlar arasındaki farkı ayırt edemiyormuş gibi, kendini en acayip hikâyeleri anlatmaktan alamıyordu. Kendi kendine hikâyeler, yalanlar uydurmaya başlamıştı ve diğer çocuklar –baştan sona türlü acayıplıklarla, büyüyle dolu– hikâyelerinden keyif alsalar da büyükler için doğrusunu biliyordu.

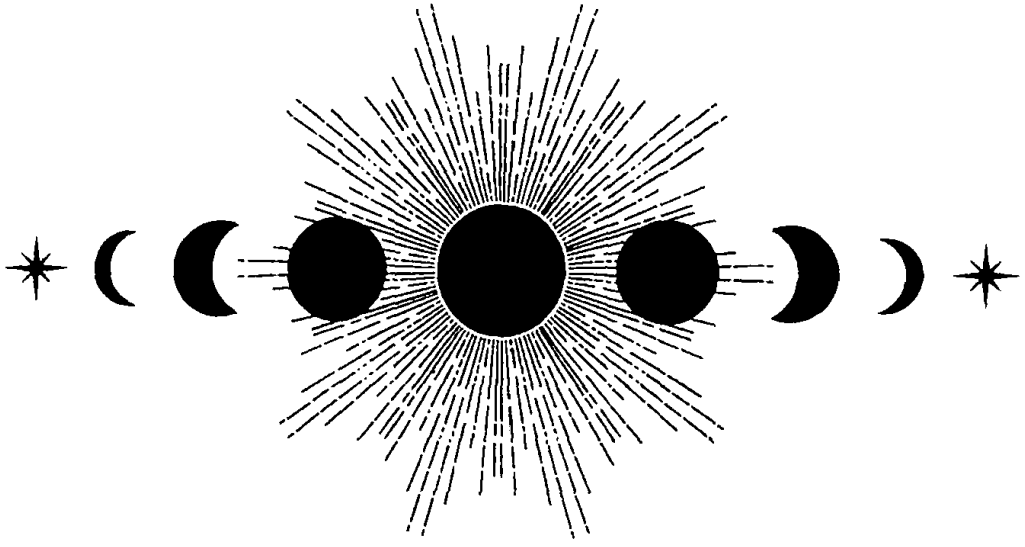
Kızın sapkın olduğunu söylüyorlardı. Herkes, aşağılık bir palavracı olmanın, en az bir canı olmak ya da kendisine defalarca bira ikram edenlere bir kez bile aynı incelikle karşılık vermeyen türden biri kadar kötü olduğunu bilirdi.

Sözün kısası, çocuk lanetliydi ve herkes bunu biliyordu.

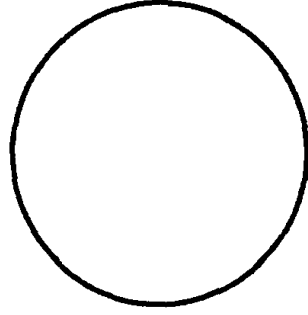
Eh, mademki hikâyeyi anlattım, maalesef, sizi daha önce yanıltmış olabilirim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu, belki biraz da olsa babamın suçuydu. Belki de bir tanrının dileğini yerine getirme önerisini kabul etmemeliydi.

Tüm bu olup bitenlere bakınca... Siz, eder miydiniz?

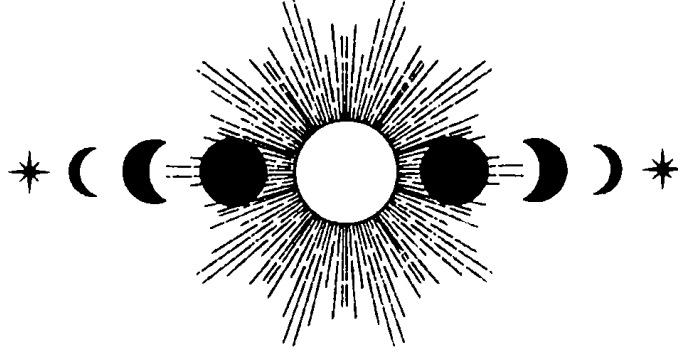

Yeni Yılın İlk Günü

**KAR
DOLUNAYI**

Bölüm 1

Madam Sauer cadıydı. Dar görüşlü kimi insanların, buruşuk yüzlü, cada-loz bir kadını tarif etmek için kullandığı anlamıyla değil, –gerçi o da öyleydi– kelime anlamıyla, gerçek bir cadıydı. Hayır, Serilda, Madam Sauer’in kadim güçlerini gizlediğinden ve her yeni ayın karanlığında tarla cinleriyle bir araya gelip söyleşmekten keyif aldığından emindi.

Pek kanıtı yoktu. Aslında sadece bir önsezi. Sahiden, bu aksi yaradılışıyla ve o sarımsı, hafif sivri uçlu dişleriyle yaşlı öğretmen, başka ne olabilirdi ki? (Aslında daha yakından bakınca, dişlerinin, en azından ılık belirli bir açıdan vurduğunda ya da kadın *yine* baş belası öğrenci sürüsünden dert yanarken göze çarpan, belirgin biçimde iğne gibi sivri bir görüntüsü vardı.) Kasaba halkı başlarına gelen en ufak talihsizlikten Serilda’yı sorumlu tutmakta ısrar etse de Serilda işin aslını biliyordu. Suçlanacak biri varsa o da Madam Sauer’di.

Madam Sauer muhtemelen ayak tırnaklarından sihirli iksirler hazırlıyordu ve erk hayvanı da bir Alp semenderiydi. Yapış yapış, sümüksü şeyler. Tam da onun tabiatına uygun bir hayvandı.

Hayır, hayır, hayır. Bunu kastetmemiştii. Serilda, Alp semenderine bayılırdı. Sırf ruhen nefret uyandıran kadına bağlı oldukları için bu hayvanlara böylesi korkunç bir şeyi asla söylemek istemezdi.

“Serilda,” dedi Madam Sauer, o meşhur kaş çatışıyla. En azından, Serilda en meşhur kaş çatışının bu olduğunu varsayıyordu. Yere indirdiği bakışları, okul binasının toprak zemininde çekingen gezinirken, cadıyı gerçekten görmüyordu.

“Sen,” diye sözüne devam etti kadın, ağzından dökülen sözler ağır ve keskindi, “*Wyrdith*’in¹ vaftiz çocuğu değilsin. Hatta eski tanrılardan *hiçbirinin* çocuğu değilsin. Baban saygın ve onurlu bir adam olabilir ama vahşi avda yaralanmış efsanevi bir yaratığı kurtardığı yok! Çocuklara anlattığın bu şeyler, bunlar... Bunlar...”

¹Wyrdith: Masallar ve şans tanrısı. (ç.n.)

Akıl almaz?

Deli saçması?

Gülünç?

“Şeytani!” diye tıslayıverdi Madam Sauer, Serilda’nın yüzüne tükürükler saçarak. “Senin özel olduğuna inanmaları, onlara ne öğretiyor? Biz onlara dürüstlük ve tevazuun erdemlerini aşılamaaya çalışırken, senin hikâyelerinin tanrının lütfu olduğunu mu? Seni bir saat dinlediler ve sen, yıl boyunca verdiğim bütün emekleri boşa çıkarmayı başardın!”

Serilda dudaklarını büzerek gelecek tokadı bekledi. Madam Sauer’in suçlamalarının tükendiğini anlayınca, ağzını açıp derin bir nefes alarak kendini savunmaya hazırlandı, alt tarafı bir hikâyeydi, hem Madam Sauer bu konuda ne biliyordu ki? Babası kış gündönümünde yalanlar tanrısını gerçekten kurtarmış olabilirdi. Küçükken ona hikâyeyi kendisi anlatmıştı, o da astronomi haritalarını kontrol etmişti. O yıl Sonsuz Dolunay *gerçekleşmişti*, tıpkı gelecek kış tekrar olacağı gibi.

Ama daha neredeyse bir yıl vardı. Bu can sıkıcı okula gitmek zorunda olan minik yavru kuşları şaşkına uğratacak, dehşete düşürecek nefis, hayali hikâyeler uydurmak için koca bir yıl, demekti.

Zavallı şeyler.

“Madam Sauer...”

“Tek kelime edeyim deme!”

Serilda ağzını sıkıca kapadı.

“O küfürbaz ağzından bir ömre yetecek kadar şey duydum,” diye gürledi cadı, yılmış, öfkeyle solumadan önce. “Keşke tanrılar beni de böyle bir öğrenciden korusaydı.”

Serilda boğazını temizledi ve sakın, duyulur bir ses tonuyla konuşmaya gayret etti. “Artık öğrenci sayılmam. Sanırım burada gönüllü olarak çalıştığımı unutuyorsunuz. Bir öğrenciden çok muavinim. Hem... Buraya bir daha gelmememi henüz söylemediğinize göre, burada olmamın sizin için biraz da olsa kıymeti olmalı?”

Bakışlarını yerden kaldırırken ümitle gülümsüyordu.

Cadıyı sevmezdi ve Madam Sauer’in de onu sevmediğini gayet iyi biliyordu. Ama okuldaki çocuklarla vakit geçirmek, onlara çalışmalarında yardımcı olmak –Madam Sauer dinlemediğinde onlara hikâyeler anlatmak– ona keyif veren birkaç şeyden bazılarıydı. Madam Sauer ona artık gelmemesini söyleseydi, gerçekten çok üzülürdü. Bu çocukların beşi de kasabada Serilda’ya, pek saygıdeğer cemiyetlerinin aksine, bir felaketmiş gibi bakmayan yegâne insanlardı.

Hatta Serilda'yla göz göze gelmeye cesaret edebilen sadece onlardı. Sarı harelî gözlerinden yayılan parıltılar pek çoklarını rahatsız ederdi. Bazen tanrının irislerini, birilerine, gözlerinin içine baka baka yalan söylememesi gerektiği için bu şekilde damgaladığını düşünürdü. Ancak Serilda, yalan söylesin ya da söylemesin, gözlerini ayırmadan bakmakta hiç zorlanmamıştı. Aksine gözlerini kaçırmadan ona bakmakta zorlananlar bu kasabadaki diğer herkeşti.

Çocuklar hariç.

Gidemezdi. Onlara ihtiyacı vardı. Çocukların da ona ihtiyacı olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ayrıca Madam Sauer onu kovacak olsaydı, bu, kasabada bir iş bulmak zorunda kalacağı anlamına gelirdi ve bildiği kadarıyla bulabileceği tek iş... *İplik eğirmektir.*

Öğk.

Ama Madam Sauer'in ifadesi gayet ciddiye. Soğuk. Hatta neredeyse öfkeliydi. Sol gözünün seğirmeye başlaması, Serilda'nın çizgiyi aştığının kesin kanıtıydı.

Madam Sauer bir çırpıda masasının üzerinde bulundurduğu söğüt dalını kapıp havaya kaldırdı.

Serilda öğrenci *olduğu* yıllardan kalma bir içgüdüyle korkarak geri çekildi. Yıllardır ellerinin sırtına vuran olmamıştı ama o sızlatan dalı ne zaman görse o hayali acıyı yine de hissedebiliyordu. Dalın her şaklanmasıyla tekrar etmesi söylenen sözler hâlâ aklındaydı.

Yalan söylemek kötüdür.

Yalan söylemek kötü ruhların işidir.

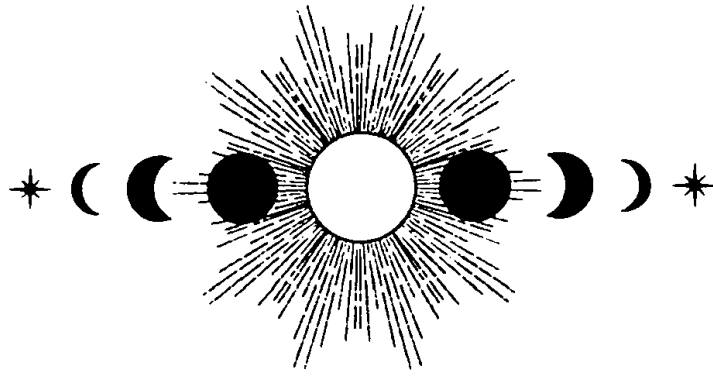
Hikâyelerim palavralardan ibaret, bu yüzden de bir yalancıyım.

İnsanlar doğruyu söylediğinize inanmadığında, size diğer konularda da kaçınılmaz olarak artık güvenmediklerini saymazsak, yalan söylemek o kadar da korkunç sayılmazdı. Onlardan çalmayacağınıza, onları aldatmayacağınıza, sorumluluk sahibi ya da düşünceli olabileceğinize inanmamaları, Serilda'ya göre son derece haksız yere, itibarınızı baştan aşağı zedelerdi.

"Sakın," dedi Madam Sauer, "sırf reşitsin diye, kötü davranışlarını cezalandırmayacağımı düşünme. Bir zamanlar öğrencim olan daima öğrencimdir, Bayan Moller."

Başını öne eğdi. "Bağışlayın. Bir daha olmayacak."

Cadı dudak büktü. "Ne yazık ki ikimiz de bunun bir başka yalan olduğunu biliyoruz."

Bölüm 2

Serilda okul binasından çıkarken pelerinini sımsıkı örttü. Havanın kararmasına daha bir saat vardı –değirmene varmasına yetecek kadar bir zamandı– ama bu kış hatırladığı tüm kışlardan daha soğuktı ve kar neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Yük arabalarının tekerleklerinin yol boyunca açtığı çamurlu oluklarda tehlikeli buz parçaları oluşmuştu. Daha eve varamadan suların botlarından sızıp çoraplarını sırlıslam yapacağından emindi ve bundan ne kadar endişe duyarsa duysun, babasının şöminede yaktığı ateşi ve ayak parmakları ısınırken içeceği kaynar et suyu çorbasını da iple çekiyordu.

Okuldan eve yaptığı bu kış ortasındaki yürüyüşler, Serilda’nın kasabadan bu kadar uzak oturmamayı dilediği tek anlardı.

Kendini soğuğa hazırlayarak başlığını örttü ve hızla ilerledi. Başı önde, kollarını kavuşturmuş, olabildiğince hızlı adımlar atarken, bir yandan da yeni tutmuş kuş tüyü kadar yumuşak karın altında gizlenen tehlikeli buzlara basarak kaymamaya gayret ediyordu. Havanın ayazı civardaki bacalardan çıkan odun dumanının kokusuyla birbirine karışıyordu.

En azından bu gece ufukta daha fazla kar yağışı yok gibiydi. Havada tehditkâr gri bulutlardan eser yoktu. Kar Dolunayı net görülebilecekti ve her ne kadar dolunayın gündönümüyle denk geldiği zamanki kadar dikkate değer olmasa da Serilda yeni yılın ilk gecesindeki dolunayda büyümlü bir şey olduğunu hissediyordu.

Dünya, insan aramaya istekli olduğunda, küçük sihirlerle dolu bir yerdi. Serilda da hep arayış içindeydi.

“Av da hepimiz gibi, mevsim değişimini kutlayacak,” diye fısıldadı, dişlerinin takırdamasına aldırış etmemeye çalışarak. “Şeytani kovalamacalarının ardından, avcılar yakaladıkları yaratıklarla ziyafet çekecek, kanla tatlandırılmış sıcak şarap içecekler...”

Serilda’nın sırtına, tam kürekkemiklerinin ortasına sert bir şey isabet etti. Acıyla ciyakladı ve kendi etrafında dönerken ayağı kaydı. Geriye düştü, poposu bir kar birikintisine isabet etti.

“Onu vurdum!” dedi Anna, keyifli bir çığlıkla. Bu çığlığı, saklandıkları yerlerden çıkan kat kat sarındıkları yün ve kürklerin içinde beş küçük çocu-

ğun tezahüratları ve kahkahaları takip etti. Çocuklar ağaç gövdelerinin, yük arabası tekerleklerinin ve buz sarkıtlarıyla ağırlaşan devasa çalının arkasından fırladılar.

“Niye bu kadar geciktin?” dedi Fricz, eldivenli elinde hazırda bir kartopu vardı ve Anna hemen yanında gayretle bir tane daha yapmaya çalışıyordu. “Neredeyse bir saattir seni pusuya düşürmeyi bekliyoruz. Nickel soğuktan şikâyet etmeye başlamıştı!”

“Burası buz gibi soğuk,” dedi, yerinde zıplayan Fricz’in ikizi Nickel.

“Of, kes viyaklamayı. Bebek bile sızlanmıyor, seni çenesi düşük şey.”

Beş çocuğun en küçüğü olan Gerdrut, sinirle kaşlarını çatarak Fricz’e döndü. “Ben bebek değilim!” diye bağırdı, ona kartopu fırlatarak. İyi nişan almasına rağmen, kartopu yine de *büyük bir patırtıyla* ayağının dibine düştü.

“Ah, yalnızca lafın gelişi söylemiştim,” dedi özür dilemeye ancak bu kadar dili varan Fricz. “Abla olmak üzere olduğunu biliyorum.”

Söyledikleri Gerdrut’un öfkesini hemen yatıştırdı ve kız mağrur bir içermeyle burnu havada bir tavır takındı. Diğerlerinin onu gruptaki bebek olarak görmelerinin nedeni sadece yaşça küçük olması değildi. Anna’nın cambazlıklarına ne kadar ayak uydurmaya çalışsa da tombul yanaklarına serpilmiş çilleri ve hiç dolaşmayan kızıl bukleleriyle, yaşına göre oldukça ufak tefek ve bir o kadar da sevimliydi.

“Sorun şu ki,” dedi Hans tersleyerek, “hepimiz soğuktan titriyoruz. Yalnızca sen donuyormuşsun gibi davranmana gerek yok.” On bir yaşındaki Hans grubun en büyüğüydü. Bu yüzden okul binası civarında lider ve korumacı rolü üstlenmeyi seviyordu, diğerleri de bu rolü üstlenmesinden memnun görünüyordu.

“Kendi adına konuş,” dedi Anna, henüz yaptığı kartopunu yolun kenarındaki terk edilmiş yük arabası tekerleğine fırlatmadan önce kolunu gererek. Hedefi tam ortasından vurdu. “Ben üşümüyorum.”

“Son bir saattir perende attığın içindir,” diye homurdandı, Nickel.

Anna birkaç eksik dişin bıraktığı boşlukla sırtıırken tekrar perende atmaya başladı. Gerdrut keyifle cıyaklayarak –perende atmak şu ana kadar ustaladığı tek numaraydı– ona katılmak için acele etti ve birlikte karda iz bırakarak ilerlediler.

“Neden beni pusuya düşürmek için bekliyordunuz, bakayım?” diye sordu, Serilda. “Hiçbirinizin evde sizi bekleyen hoş, sıcak bir şömine ateşi yok mu?”

Gerdrut, saçlarına karışmış karlarla, bacaklarını genişçe açarak önünde durdu. “Hikâyeyi bitirmeni bekliyorduk.” Korkunç hikâyeleri aralarında en çok o sevse de burnunu Hans’ın omzuna gömmeden dinleyemiyordu. “Vahşi av ve yalanlar tanrısıyla ilgili—”

“Olmaz.” Serilda başını salladı. “Hayır, hayır, hayır. Bu Madam Sauer tarafından son azarlanmamdı. Hikâye anlatmayı bırakıyorum. Bugünden itibaren benden sadece sıkıcı haberler ve en gereksiz bilgileri duyacaksınız. Mesela *santurda* peş peşe üç özel notaya basınca cin geleceğini biliyor muydunuz?”

“Bunu yüzde yüz uyduruyorsun,” dedi Nickel.

“Uydurmuyorum. Doğruyu söylüyorum. İstedigine sor. Ah! Ayrıca, bir *Nachzehr²*’i öldürmenin tek yolu ağzına bir taş koymaktır. Böylece başı kesilirken kendi etini kemirmesi engellenebilir.”

“İşte bu bir gün işimize yarayacak türden bir bilgi,” dedi Fricz, afacan bir sırıtışla. Her ne kadar dışarıdan bakınca, erkek kardeşiyle - aynı mavi gözler, kabarık sarı saçları ve gamzeli çeneleriyle - tıpatıp birbirilerine benzeseler de aslında onları ayırt etmek hiç zor değildi. Bela arayan her zaman Fricz’di ve kardeş oldukları için utanmış görünen de hep Nickel olurdu.

Serilda ağırbaşlılıkla başını salladı. “Benim görevim sizi erişkinliğe hazırlamak.”

“Öf,” dedi Hans. “Şimdi de öğretmencilik oynuyorsun, değil mi?”

“Ben sizin öğretmeninizim.”

“Hayır, değilsin. Sen daha Madam Sauer’in yardımcısı bile değilsin. Sırf o susturamadığında ufaklıkları susturabildiğin için kalmana izin veriyor.”

“Bizi mi kastediyorsun?” diye sordu Nickel, kendini ve diğerlerini işaret ederek. “Ufaklıklar, biz mi oluyoruz?”

“Neredeyse senin kadar büyüğüz!” diye ekledi, Fricz.

Hans homurdandı. “Sen dokuz yaşındasın. Arada iki koca yıl var. Sonsuz bir zaman.”

“İki yıl değil,” dedi Nickel, başparmağından saymaya başlayarak. “Bizim doğum günümüz Ağustos’ta, seninki de...”

“Tamam, tamam,” diye araya girdi Serilda, çünkü bu tartışmaya birçok kez şahit olmuştu. “Bana göre *hepiniz* küçüksünüz ve artık sizin eğitiminizi daha fazla ciddiye almanın zamanı geldi. Kafanızı saçmalıklarla doldurmayı bırakmalıyım. Korkarım hikâye zamanı artık sona erdi.”

Bu haber, hep bir ağızdan abartılı sızlanmalara, mızızlanmalara, yalva-

²Nachzehr: Alman folklorunda geçen vampir benzeri bir yaratık. (ç.n.)

nışlara yol açtı. Hatta Fricz, yüzüstü yere düştü ve Gerdrut'un kötü günlerinden birinin taklidi olabilecek bir öfke nöbetiyle karın içinde debelenmeye başladı.

"Bu sefer ciddiym," dedi sert bir bakışla.

"Eminim öylesindir," dedi Anna, kahkaha atarak. Perende atmayı bırakmış, bu sefer de küçük bir ıhlamur ağacının alçak dallarından birine tutunup bacaklarını ileri geri sallayarak ağacın dayanma gücünü test ediyordu. "Tıpkı geçen seferki gibi. Hatta ondan öncekiler gibi."

"Ama bu sefer ciddiym."

Çocuklar şüpheyile baktı.

Serilda haklı olduklarını düşündü. Acaba kaç kez artık hikâyeye anlatmayacağına söylemişti? Örnek bir öğretmen olacaktı. Artık iyi, dürüst bir hanımefendi olacaktı.

Asla uzun sürmezdi.

Bir yalan daha, tıpkı Madam Sauer'in dediği gibi.

"Ama Serilda," dedi Fricz, dizleri üzerinde ona doğru sürünerek ve kocaman açtığı büyüleyici gözleriyle ona bakarak, "*Märchenfeld*'de kışlar inanılmaz sıkıcı geçer. Senin hikâyelerin olmazsa, biz neyi dört gözle bekleyeceğiz?"

"Ağır işlerle dolu bir hayat," diye homurdandı Hans. "Çitleri onarıp tarla sürerek yaşarız."

"Ve ip eğiririz," dedi Anna, sinirli bir iç çekişle, sonra da bacaklarını yukarı kaldırdı ve dizlerini dala geçirerek, ellerini ve örgülerini baş aşağı sarkıttı. Ağaç tehditkâr bir şekilde gıcırdadı, ama Anna umursamadı. "Çok fazla ip eğiririz."

Serilda aralarında en çok Anna'nın ona benzediğini düşünürdü, özellikle de uzun kahverengi saçlarını tıpkı Serilda'nın hayatının büyük bir kısmında yaptığı gibi, iki yandan örmeye başladığından beri. Ama Anna'nın yanık teni Serilda'ninkinden birkaç ton daha koyuydu ve saçları da henüz o kadar uzun değildi. Ayrıca bir sürü eksik süt dişi vardı... Gerçi sadece birkaçı kendiliğinden düşmüştü.

Zahmetli yün eğirme işine karşı da ortak bir nefret besliyordu. Sekiz yaşındaki Anna, beceri isteyen bu işi yakın zamanda ailesinin çıkırığında öğrenmişti. Serilda haberi aldığı anda haline acımış, bu işi *bıkkınlığın beden bulmuş hali* olarak tanımlamıştı. Bu tanım, çocuklar arasında tüm hafta boyunca tekrarlanmış, Serilda'yı eğlendirmiş, bütün bir saatini dürüst çalışmanın önemi üzerine nutuk çekmeye ayıran cadıyı ise çileden çıkarmıştı.

"Lütfen, Serilda," diye devam etti, Gerdrut. "Bence hikâyelerin yün eğirmeye benziyor. Çünkü sen sanki yoktan çok güzel bir şey yaratıyorsun."

"Bak sen, Gerdrut! Ne kadar da zekice bir metafor," dedi Serilda, Gerdrut'un böyle bir karşılaştırmayı akıl etmesinden etkilenmişti ama zaten çocuklarla ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. Onu hep şaşırtıyorlardı.

"Haklısın Gerdy," dedi Hans. "Serilda'nın hikâyeleri sıkıcı hayatımızı özel bir şeye dönüştürüyor. Bu tıpkı... Samanı altına dönüştürmek gibi."

"Ama şimdi de ağzıma bir parmak bal çalıyorsun," diye dalga geçti Serilda. tam da o sırada gözleri gökyüzüne kayarken hava karardı. "Keşke samanı altına çevirebilseydim. Bundan... Aptalca hikâyeler uydurmaktan çok daha faydalı bir şey olurdu. Madam Sauer'in dediği gibi, aklınızı saçmalıklarla doldurmaktan daha iyi olurdu."

"Kahrolsun, Madam Sauer!" dedi Fricz. Kardeşi kullandığı kaba dil için ona sert bir bakış attı.

"Fricz, sözlerine dikkat et," dedi Serilda, her ne kadar onu savunması hoşuna gitmiş olsa da onu biraz paylamanın gerekli olduğunu hissetmişti.

"Ciddiyim. Birkaç hikâyeden zarar gelmez. O sadece kıskanıyor, çünkü bize anlatabildiği hikâyeler sadece eski ölü krallar ve kurtlanmış torunları hakkında. Hortlayıp onu ısırsaydı, iyi bir hikâyeden anlardı belki."

Çocukların kahkahası Anna'nın sallandığı dalın aniden çatırdaması ve bir kar yığınının içine düşmesiyle son buldu.

Serilda'nın nefesi kesildi ve hızla yanına koştu. "Anna!"

"Hâlâ hayattayım!" dedi Anna. Bu en sevdiği sözdü ve sık sık kullanmak için hep bir sebebi oluyordu. Kendini daldan kurtararak ayağa kalktı ve hep sine gülümsedi. "İyi ki *Solvilde*³ düşüşümü yumuşatmak için tüm karı buraya yığmış." Kıkırdayarak, hafifçe başını salladı ve kar tanelerinden minik bir öbek omuzlarına döküldü. İş bitince, gözlerini kırpıştırarak Serilda'ya baktı. "Yani. Hikâyeyi bitireceksin, değil mi?"

Serilda bundan hoşlanmamış gibi kaşlarını çatmaya çalışsa da çocukların arasındayken olgun bir yetişkin gibi davranmakta pek başarılı olmadığını biliyordu. "Sen iflah olmazsın. İtiraf etmeliyim ki oldukça ikna ediciydin." Gergin, derin bir iç çekti. "Peki. Peki! Kısa bir hikâye, çünkü bu gece av sürecekler ve hepimizin evlerine dönmesi gerekiyor. Gelin buraya."

Karın içinden bir yol açarak kuru çam iğnelerinden bir tarhın ve sarkan dalların az da olsa soğuktan koruduğu küçük bir ağaç koruluğuna ilerledi. Çocuklar, köklerin arasında yer kapmaya çalışıp, ısınabilmek için birbirine sokularak hevesle etrafında toplandı.

"Bize yalanlar tanrısından biraz daha bahset!" dedi Gerdrut, korkar diye Hans'a biraz daha sokularak.

³ Solvilde: Göklerin ve denizlerin tanrısı. (ç.n.)

Serilda başını iki yana salladı. “Size şu anda anlatmak istediğim başka bir hikâye var. Tam dolunaya uygun bir hikâye.” Başıyla, belirtmekte olan ayın saman rengine boyadığı ufka işaret etti. “Bu, gece atları ve cehennem köpekleriyle kırdan tozu dumana katarak sadece dolunayda süren vahşi avla ilgili başka bir hikâye anlatacağım. Bugün, avın başında sadece tek bir lider var, kötü ruhlu Erlking. Ama bundan yüzlerce yıl önce, ava Erlking değil, âşığı şanlı avcı Perchta önderlik ediyordu.”

Serilda hevesli ve meraklı bakışlarla karşılaştı, çocuklar parlayan gözleri ve giderek büyüyen gülümsemeleriyle biraz daha yaklaştı. Soğuğa rağmen Serilda’nın yüzü de heyecandan kızarmıştı. Bir beklenti endişesi de vardı, çünkü o bile, kelimeler ağzından dökülmeden önce hikâyelerinde ne gibi şaşırtıcı olaylar olacağını nadiren bilirdi. Bazen söylediklerine dinleyicileri kadar kendi de şaşırdı. Onu hikâye anlatıcılığına teşvik eden şeylerden biri de buydu; sonunu bilmemek, bir adım sonra ne olacağını kestirememek. O da çocuklar kadar maceraya atılıyordu.

“İkisi de birbirine deli gibi âşıktı,” diye devam etti. “Aşklarının kuvveti göklerden yıldırım düşmesine neden olabiliyordu. Erlking ateşli sevgilisine baktığında, taşın kalbi öylesine kıpırdanırdı ki, okyanuslarda tufan kopar, depremler dağların doruklarını titretirdi.”

Çocuklar surat astı. Ne zaman romantizmden bahsedilse sızlanırlardı; oysa Serilda, çekingen Nickel ve hayalperest Gerdrut’un bile aslında içten içe bundan keyif aldığından şüphelenirdi.

“Ancak aşklarıyla ilgili bir sorun vardı. Perchta deliler gibi çocuk istiyordu. Fakat karanlık ruhların kanında yaşamdan çok ölüm dolaşırdı, bu yüzden dünyaya çocuk getiremezlerdi. O yüzden bu imkânsız bir dilekti... Ya da Perchta öyle olduğunu düşünüyordu.” Hikâye şekillenmeye başladıkça Serilda’nın gözleri parladı.

“Yine de Erlking’in çürümüş kalbi, sevdiği kadının kendi çocuğuna kavuşmak için yıldan yıla eriyip bittiğini gördükçe paramparça oluyordu. O ağladıkça, gözyaşları tarlaları basan sellere dönüşüyordu. O inledikçe, haykırıları tepelerde yankılanan gök gürültüleri gibi gümbürdüyordu. Onu böyle görmeye dayanamayan Erlking, bereket tanrısı *Eostrig*⁴’e ricada bulunmak ve ona Perchta’nın rahmine bir çocuk yerleştirmesi için yalvarmak amacıyla dünyanın bir ucuna gitti. Ancak, tüm yeni yaşamı şekillendiren Eostrig, Perchta’nın anne şefkati göstermekten çok zalimliğe meyilli olduğunu anlamış ve bu yüzden böyle bir ebeveyn çocuk vermeye cesaret edememişti. Erlking tüm yalvarmalarına rağmen onu ikna edemedi.

⁴Eostrig: Batı Alman folklorundaki bahar tanrıçasıdır. Bazı dillerde paskalya festivaline verilen isimdir. (ç.n.)

“Bu yüzden Erlking ıssızlığın ortasından dönüş yoluna koyuldu, bu haberle sevdiği kadını nasıl hüsrana uğratacağını düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu. Ancak *Küller Ormanı’ndan* geçerken...” Serilda duraksadı, tek tek çocuklara baktı, çünkü bu iki kelime onlarda yeni bir heyecan uyandırmıştı. Küller Ormanı, sadece onun anlattığı hikâyelerde değil, başka birçok hikâyede geçen bir yerdi. Serilda’nın sayabileceğinden çok daha fazla halk hikâyesinin, karabasanların, batıl inançların kaynağı olan bir yerdi, özellikle burada, Märchenfeld’de. Küller Ormanı ufak kasabalarının hemen kuzeyinde, tarlaların içinden geçerek ulaşılabilir kısa bir at yolculuğu mesafesindeydi. Akıldan çıkmayan varlığı, en aptal ve işe yaramaz olanlardan, en kokuşmuş ve zalim olanlara, bu ormanda yaşayan yaratıklara karşı yürümeye henüz başladıkları andan itibaren uyarılarla büyümüş çocuklara kadar, tüm köy halkı tarafından hissedilirdi.

Bu isim çocukları bir kez daha büyülemişti. Serilda’nın, Perchta ve Erlking hikâyesi bundan böyle pek uzak bir hikâye değildi. Artık tam burunlarının dibindeydi.

“Erlking, Küller Ormanı’nda ilerlerken, oldukça tatsız bir ses duydu. Biri burnunu çekiyordu. Ağlıyordu. Sulu, ağlak, sümüklü, iğrenç... *Çocuklara* özgü sesler. Tombul bacaklarıyla henüz yürüyemeyecek kadar küçük olan o acınası küçük melez şeyi gördü. Tepeden tırnağa sıyrıklar ve çamur içindeki oğlan, annesi için ağlıyordu. İşte o anda Erlking’in aklına sinsi bir fikir geldi.”

Serilda gülümsedi, çocuklar da ona gülümsedi çünkü onlar da hikâyenin nereye varacağını anlamışlardı.

Ya da öyle sanıyorlardı.

“Derken, Erlking pis pijamaları içindeki çocuğu yerden aldı ve atının üzerinden sarkan büyük heybelerden birine koydu. Ardından dörtlüye koşarak, Perchta’nın onu karşılamayı beklediği Karanlıklar Şatosu’nun yolunu tuttu.

“Çocuğu sevgilisine verdi ve kadının sevinciyle güneş daha güçlü parladı. Aylar geçti ve Perchta bir kraliçe gibi oğlanın üzerine titredi. Oğlanı ormanın derinliklerindeki ölü bataklıklarda gezintilere çıkardı. Sülfür kaynaklarında yıkadı ve ona o zamana kadar avladığı en güzel hayvanların –bir *Rasselbock*⁵ postu ve *Stoppelhahn*⁶ tüylerinden oluşan– kürklerini giydirdi. Bebeği söğüt ağaçlarının dallarında salladı ve uyuması için ninniler söyledi. Binmesi için ona kendine ait bir zebani bile verdi, böylece avcı annesinin aylık seferlerinde ona katılabilecekti. Perchta birkaç sene de sürse, mutluydu.

⁵ Rasselbock: Avcı hikâyelerinde bahsi geçen boynuzlu, efsanevi bir tavşan. (ç.n.)

⁶ Stoppelhahn: Anız horozu. (ç.n.)

“Ancak zaman akıp geçti, Erlking sevgilisinin yeni bir melankoliye yakalandığını fark etti. Bir gece ona ne olduğunu sordu ve Perchta içli bir haykırıyla bebeği işaret etti –ki artık bir bebek değil, sırim gibi, dediğim dedik bir çocuk olmuştu– ve şöyle dedi, “Kendi bebeğime sahip olmayı her şeyden çok istedim. Ama şuna bir bak, karşımda duran bu yaratık artık bebek değil. O artık bir çocuk ve yakında bir erkek olacak. Onu artık istemiyorum.”

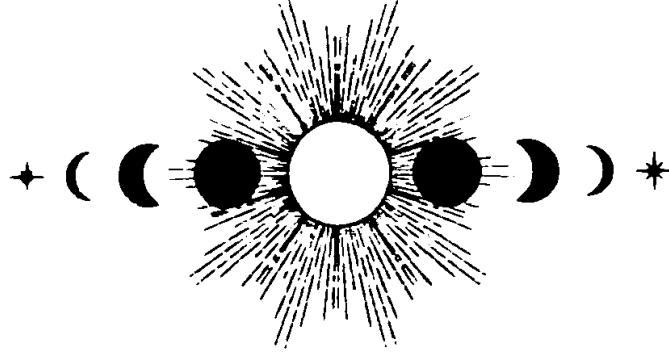
Nickel’in nefesi kesildi, çünkü görünürde bu kadar çocuğuna bağlı bir annenin böyle bir şey söylemesi onu dehşete düşürmüştü. Hassas bir çocuktu ve görünen o ki Serilda, ona ebeveynlerin ya da üvey anne-babaların kendi çocuklarına olan düşkünlüklerini aniden yitirdikleriyle ilgili yeterince eski hikâye anlatmamıştı.

“Böylece Erlking oğlanı, okçuluğu için çalışacaklarını ve bir ziyafet çekmek için av kuşu getireceklerini söyleyerek tekrar ormana götürdü. Ama ormanın epey derinlerine geldiklerinde, Erlking kemerinden uzun av bıçağını çıkardı ve oğlana sinsice arkadan yaklaştı...”

Çocuklar dehşet içinde yerlerinde sıçradı. Gerdrut yüzünü Hans’ın koluna gömdü.

“...ve boğazını keserek soğuk çayın yanında ölüme terk etti.”

Serilda bir süre çocukların yaşadığı sarsıntı ve iğrenmenin geçmesini beledikten sonra devam etti. “Sonra Erlking yeni bir av arayışına çıktı. Bu sefer vahşi yaratıkların değil, sevgilisine verecek başka bir çocuk peşindeydi. O günden sonra Erlking kayıp çocukları kalesine götürür oldu.”

Bölüm 3

Serilda tam donmak üzereyken tarlanın karşısında, karları altın bir hale gibi aydınlatan kulübenin ışığını fark etti. Gece dolunay ile aydınlanıyordu ve küçük evini, arkasında kalan buğday değirmenini, Sorge Nehri'nin kıyısındaki su çarkını açıkça seçebiliyordu. Odun dumanının kokusunu alabiliyordu ve bu da tarlayı geçerken ona yeniden güç verdi.

Güvenlik.

Sıcaklık.

Ev.

Hızla ön kapıyı açtı ve rahatladığını gösteren abartılı bir iç çekişle içeri daldı. Ahşap kapıyı kapatıp sırtını yasladı ve sırlıklam olmuş çizmeleriyle çoraplarını çıkarmaya başladı. Hepsini odanın diğer tarafına fırlatınca, ıslak eşyalar cumbadak şöminenin yanına düştüler.

“Ben... Çok... Ü-üşüdüm.”

Babası bir çift çorabı yamalamakta olduğu şöminenin yanında ayağa fırladı. “Nerelerdeydin? Güneş batalı bir saatten fazla oldu!”

“A-affedersin baba,” diye kekeledi, pelerinini kapıdaki askıya astıktan sonra atkısını da yanına ilıstirdi.

“Hem eldivenlerin nerede? Yine kaybettiğini söyleme sakın.”

“Kaybetmedim,” diye fısıldadı, diğer sandalyeyi ateşe yaklaştıtırırken. Bir ayağını dizinin üzerine koydu ve ayak parmaklarını tekrar hissedebilmek için ovuşturmaya başladı. “Çocuklarla biraz daha kaldım ve karanlıkta eve yalnız dönmelerini istemediğimden, hepsini tek tek evlerine bıraktım. İkizler nehrin diğer tarafında oturdukları için bütün yolu tekrar geri gelmem gerekti sonra da... Ahh, evde olmak o kadar güzel ki.”

Babası kaşlarını çatı. Yaşlı değildi ama yüzündeki endişe kırıışıklıkları uzun zaman önce yerleşerek kalıcı hale gelmişti. Belki de tek başına çocuk yetiştirmiş olmasından, kasabadan duyduğu dedikoduları kulak ardı etmeye

çalışmasından ya da ortada bir gerekçe olsun ya da olmasın hep vesveseli bir adam olmasından kaynaklanıyordu. Serilda küçükken, atıldığı tehlikeli haylazlıklarla ilgili hikâyeleri babasına anlatma oyunu uydurmuştu ve hepsini uydurduğunu söyleyip kahkahalar atmadan önce babasının dehşete kapılmasından büyük keyif alırdı.

Ama dünyada en çok sevdiği insana bu şekilde davranmanın artık hoş olmayabileceğinin farkındaydı.

“Peki ya eldivenler?” diye sordu, babası.

“Onları birkaç sihirli karahindiba tohumuyla takas ettim,” dedi.

Sinirlenerek kızına baktı.

Serilda süklüm püklüm güldü. “Onları Gerdrut’a verdim. Su verir misin, lütfen? Çok susadım.”

Babası başını salladı, kendi kendine homurdanarak her gece şöminede eritmek için topladıkları karların durduğu köşedeki kovaya yürüdü. Şömine-nin üzerinden bir kepçe alıp suya daldırdı ve kızına uzattı. Hâlâ soğuktu ve su boğazından aşağı akarken tadını aldı.

Babası tekrar ateşin başına dönerek asılı duran tencereyi karıştırdı. “Tek başına, hele dolunayda, dışarıda olmandan hiç hoşlanmıyorum. Her şey olabilir, biliyorsun. Çocuklar kayboluyor.”

Babasına gülmekten kendini alamadı. Bugünkü hikâyesinin ilham kayna-ğı babasının yıllardır kötü sonla biten uyarılarıydı.

“Ben artık çocuk değilim.”

“Sadece çocuklar değil. Dolunay sabahında sersemlemiş halde cinler ve su perileriyle ilgili saçmalıklar geveleyen koca adamlar da bulundu. Böyle gecelerin tehlikeli olmadığını düşünme sakın. Seni daha mantıklı bir kız olarak yetiştirdiğimi sanırdım.”

Serilda babasına gülümsedi, çünkü ikisi de babasının onu sürekli uyarılar ve batıl inançlarla yetiştirdiğini, ancak arzusunun aksine kızında kendini ko-ruma duygusunu uyandırmaktan çok hayal gücünü daha da körüklemekten başka bir işe yaramadıklarını biliyordu.

“Ben iyiyim baba. Kaçırılmadım, bir hortlak tarafından götürülmedim. Hem zaten, beni kim ne yapsın?”

Babası öfkeli bakışlarını ona dikti. “Seni alacak hortlak sana sahip olduğu için çok şanslı sayılır.”

Serilda uzanarak buz tutmuş parmaklarını babasının yanaklarına koydu. Babası ırkildi, ama geri çekilmeden Serilda’nın, onun başını eğip kaşının tam üzerine bir öpücük kondurmasına izin verdi.

“Eğer beni almaya gelen olursa,” dedi, geri çekilirken, “onlara bu söylediklerini hatırlatırım.”

“Bu dalga geçilecek bir konu değil, Serilda. Bir dahaki dolunayda gecikeceğini anladığında, atı yanına alsan iyi olur.”

Yaşlı, artık yararlı bir damızlık attan çok bir süs haline gelen atları Zelig’in yaban avındaki hayvanlardan daha hızlı koşma şansı olmadığını dile getirmekten vazgeçti.

Bunun yerine, “Memnuniyetle baba, eğer için rahat edecekse. Hadi, yemek yiyelim. Nefis kokuyor.”

Babası raftan iki ahşap kâse aldı. “Akıllı kız. *Büyü saatinden*⁷ önce uyursak iyi olur.”

Büyü saati gelmişti ve av sürüsü hızla köyün içinden geçti...

Gözlerini aniden açtığında Serilda’nın aklında bu kelimeler geçiyordu. Şöminedeki ateş sönüp kor halini almış, ay ışığına nazaran loş bir ışık saçıyordu. Yatağı kendini bildi bileli ön cephedeki bu odanın köşesinde dururdu ve babası evin arka tarafında, arka duvarı hemen geride kalan buğday değirmeniyle bitişik olan diğer tek odada yatıyordu. Kapıdan babasının horultuları duyuluyordu ve bir an onu aniden uyandıran şeyin bu ses olup olmadığını düşündü.

Şöminedeki kütüklerden biri birden çatırdadı ve dağılıp etrafa taşları simsiyah yapan bir kıvılcım saçtıktan sonra söndü.

Sonra uzaklardan bir ses duydu, tüyleri sanki buz gibi bir parmak ensesine değmiş gibi diken diken olmasa bunun tamamen hayal gücünün ürünü olduğunu düşünebilirdi.

Ulumalar.

Neredeyse kurt uluması gibiydi ve bu beklenmedik bir şey değildi. Komşuları düzenli olarak fırsat kollayan bu yırtıcılardan sürülerini korumak için büyük çaba sarf ediyorlardı.

Ancak bu sesin tuhaf bir yanı vardı. Şeytani bir yanı. Vahşi bir yanı.

“Zebaniler,” diye fısıldadı kendi kendine. “Av.”

⁷18. Yüzyıl’da Hristiyan dünyasında, doğaüstü güçlerin ipini kopardığı ve büyüünün en etkili olduğuna inanılan, cehennemin kapısının açıldığı ve uyanık olmanın insanların için tehlikeli hale geldiğine inanılan saatlerdir. (ç.n.)

Gözleri fal taşı gibi açılmış sessizce titreyerek uzun bir süre oturdu ve sesler giderek daha da yaklaşıyor mu yoksa uzaklaşıyor mu diye anlamaya çalıştı, ancak tek duyduğu ateşin çıtırtısı ve yan odadan gelen horultulardı. Bir rüya görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Amaçsız dolaşan zihni onu yine bir belaya mı sürükleyecek diye düşündü.

Serilda tekrar yatağa girdi ve yorganını çenesine kadar çekti, ama gözlerini kapatamıyordu. Boşluklarından içeriye ay ışığının süzüldüğü kapıya baktı.

Bir uluma, sonra sık aralıklarla duyulan başka ulumalar tekrar yerinden fırlamasına neden oldu. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bunlar daha yüksekti. Öncekinden çok daha yüksek.

Av partisi giderek yaklaşıyordu.

Serilda bir kez daha kendini yatmaya zorladı ve bu sefer gözlerini o kadar sıkı kapadı ki bütün yüzü buruş buruş oldu. Artık uyumanın imkânsız olduğunu biliyordu ama numara yapmak zorundaydı. Köylülerin avın cazibesıyla yataklarından kandırılarak kaldırıldıkları, ertesi gün şafakta ormanın kıyısında pijamalarıyla titrer halde bulunduklarıyla ilgili çok hikâyeye duymuştu.

Daha şanssız olanlar bir daha hiç görülmemişlerdi. Geçmişine baktığında şansla arasının pek iyi olmadığını hatırladı. O yüzden riske girmemek en iyisiydi.

Bu hayalet geçidi bitene kadar olduğu yerde, hiç hareket etmeden, neredeyse nefes bile almadan öylece durmaya yemin etti. Avlanacak başka bir bahtsız köylü bulsunlar. Heyecan arayışı henüz o kadar ümitsiz bir hal almamıştı.

Yatağına kıvrılıp parmak uçlarıyla yorganını tuttu ve gecenin bitmesini bekledi. Bu gecedен sonra çocuklara ne harika hikâyeler anlatacağı kim bilir. *Elbette av gerçek, çünkü ben kulaklarımla—*

“Hayır, Meadowsweet! Bu taraftan!”

Titrek ve tiz bir kız sesi duydu.

Serilda gözlerini tekrar açtı.

Ses oldukça netti. Hemen tepesinde duran, babasının kışın başında soğuğu engellemesi için tahta çaktığı pencerenin dibinden geliyor gibiydi.

Daha da korkmuş olan ses tekrar duyuldu: “Çabuk! Geliyorlar!”

Bir şey duvara çarptı.

“Deniyorum,” dedi başka bir kız sesi. “Kilitli!”

O kadar yakındaydılar ki, Serilda duvardan elini uzatsa onlara dokunabilirdi.

Dışarıdakiler her kimse, onların evin altındaki mahzene inmeye çalıştıklarını fark edince bir anda irkildi.

Saklanmaya çalışıyorlardı.

Dışarıdakiler her kimse, avlandıkları ortadaydı.

Serilda, bunun canlı kurbanları oltaya getirmek için bir numara olup olmadığını düşünecek ya da merak edecek vakit olmadığını biliyordu. *Onu* yatağından kaldırmak için bir numara olup olmadığını düşünmedi.

Yorganı ayaklarıyla fırlatıp kapıya koştu. Pelerinini hızlıca geceliğinin üzerine geçirdi ve hâlâ nemli olan botlarını giydi. Feneri durduğu raftan aldı ve fitili yanmadan önce kısa bir süre kibritle uğraştı.

Serilda hızla kapıyı açtı ve ani bir rüzgâr, hafif bir kar yağışı ve şaşkınlık dolu bir çığlıkla karşılaştı. Feneri hızla mahzenin kapısına doğru tuttu. Duvarın dibinde diz çökmüş iki karaltı, uzun kollarını birbirlerine dolamış, kocaman gözlerini kırıştıtarak ona bakıyordu.

Serilda da aynı şaşkınlıkla onlara baktı. Dışarıda *birinin* olduğunu bilse de onların gerçekten *bir şey* olduklarını görmeyi beklemiyordu.

Bu yaratıklar insan değillerdi. En azından tam olarak değil. Siyah su birikintilerini andıran devasa gözleri, iğaçacı çiçekleri kadar narin yüzleri, bir tilkininki gibi uzun, dik ve hafif tüylü kulakları vardı. Kolları ve bacakları uzun zarif dalları andırıyordu ve derileri fener ışığında sarımsı kahverengi bir tonda parlıyordu ve neredeyse çıtırplıklardı. Kış ortasında olmalarına rağmen, üzerlerindeki kürk postları en mahrem yerler için gerekli olandan biraz daha fazlasını kapatıyor gibiydi. Saçları kısacık ve dağınıktı. Serilda, ani bir korkuyla bunun aslında saç değil, liken ve yosun demetleri olduğunu fark etti.

“*Yosun perileri*,⁸” dedi fısıldayarak. Karanlık yaratıklar, orman cinleri, her türlü hayalet ve hortlaklarla dolu hikâyelerinin hemen hepsinde, on sekiz yıllık yaşamının tamamında, Serilda sadece sıradan, sıkıcı insanlarla karşılaşmıştı.

Kızlardan biri hemen ayağa fırlayıp, bedenini siper ederek Serilda’nın diğer kızı görmesini engellemeye çalıştı.

“Biz hırsız değiliz,” dedi, sert bir ses tonuyla. “Sadece saklanacak bir yer arıyoruz.”

Serilda irkildi. İnsanların orman halkına karşı büyük bir güvensizlik içinde olduğunu biliyordu. Onların acayip olduğuna inanılırdı. En iyi ihtimalle

⁸Moss maidens: Alman folklorunda yosun halkı ya da orman halkı olarak geçen, ağaçlar ve ormanla yakın bir ilişki içinde yaşayan peri sınıfından canlılardır. (ç.n.)

yardımsever, en kötü ihtimalle de hırsız ya da cani çıkarlardı. Bugüne kadar, fırıncının karısı en büyük çocuğunun bebekken periler tarafından değiştirildiği konusunda ısrar edip durmuştu. (Öyle ya da değil, o çocuk şimdi kocaman bir adam olmuş, mutlu bir evlilik yapmış ve dört çocuğu olmuştu.)

Tarlaların arasından bir uluma sesi daha yankılandı, sanki aynı anda her yönden geliyor gibiydi.

Serilda ürperdi ve etrafına bakındı, ancak değirmenden ileriye uzanan araziler her ne kadar dolunayın etkisiyle epey aydınlanmış olsalar da av partisine dair hiçbir şey göremiyordu.

“Parsley, gitmemiz gerekiyor,” dedi iki yaratıktan daha ufak olan ve yerinden fırlayıp diğerini kolundan tuttu. “Yaklaştılar.”

Diğeri, Parsley, başını şiddetle iki yana salladı, bakışlarını Serilda’dan hiç ayırmıyordu. “O zaman nehre. Kokumuzu almalarını engellemek tek umudumuz.”

El ele tutuşup koşmaya hazırlandılar.

“Bekleyin!” diye bağırdı Serilda. “Bekleyin.”

Feneri kilerin kapısının önüne bırakıp babasının anahtarı sakladığı ahşap döşemenin altına uzandı. Elleri soğuktan uyuşmak üzere olsa da kilidi ve geniş düz kapıyı açması bir dakika sürmemişti. Kızlar temkinli gözlerle onu izledi.

“Nehir yılın bu zamanı yavaş akar, yüzeyi daha şimdiden neredeyse dondu. Sizi fazla koruyamaz. Buraya girin ve bana bir soğan uzatın. Soğanı kapıya sürerim ve umarım kokunuzu yeterince gizler.”

Kızlar ona baktı ve Serilda uzun süren bir an yardım etme konusundaki bu saçma girişimine güleceklerini düşündü. Onlar orman halkıydı. İnsanların acınası çabalarına ne diye ihtiyaçları oldu?

Ama sonra Parsley başını salladı. Daha ufak olan kız –doğru duyduysa adı Meadowsweet’ ti– zifiri karanlık kilere indi ve aşağıdaki kasaların birinden ona soğan uzattı. Hiçbir minnet sözcüğü, tek bir kelime bile etmedi.

İkisi içeri girer girmez, Serilda kapıyı kapattı ve kilidi tekrar yerine taktı.

Soğanın kabuğunu soyup kiler kapısının kenarlarına sürdü. Gözleri yanmaya başladı ve kapıyı açtığında kilerin kapısından dökülen kar yığını ya da kızların ayak izlerinin tazıları doğrudan onun evine getirebileceği gibi küçük detaylara takılmamaya çalıştı.

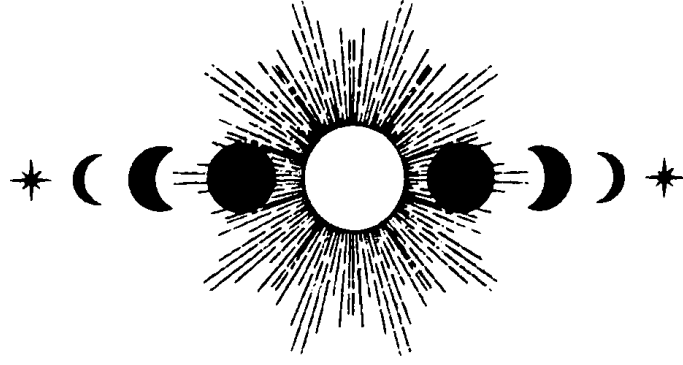
İz... *Ayak izleri.*

Hızla arkasını dönüp araziye kolaçan ederken, karda ona doğru gelen iki kişinin ayak izlerinin görünüp görünmediğine korkarak baktı.

Ama hiçbir şey göremedi.

Soğandan gözleri yaşarmış olmasa her şey ona son derece olağandışı gelebilir, çok gerçekçi bir rüyanın ortasında olduğuna inanabilirdi.

Biraz sonra hırlamaları duydu.

Bölüm 4

Ölümün ta kendisi gibi üzerine geldiler; tarlalardan hızla koşarken havlayıp hırılıyorlardı. Şimdiye kadar gördüğü av köpeklerinin iki katı büyüklüğündeki bu hayvanların kulakları neredeyse Serilda'nın omuzlarına geliyordu. Ama vücutları incecikti, kaburgaları yumak yumak olmuş tüylerinin arasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Belirgin dişlerinden yoğun şekilde salyalar akıyordu. Ama en rahatsız edici olan boğazlarından, burun deliklerinden, gözlerinden ve hatta kemiklerinin sayıldığı uyuz görünümlü incecik derilerinden bile görülebilen alev gibi bir parıltıydı. Sanki bedenlerinde kan değil, *Verloren*⁹in ateşi dolaşıyordu.

Serilda çığlık atmaya fırsat bulamadan canavarlardan biri üzerine atıldı, çenesini açıp kapayan hayvanla burun buruna geldi. Devasa pençelerini omuzlarında hissetti. Sırt üstü karın içine düşünce, içgüdüsel olarak kollarıyla yüzünü kapattı. Tazı bacaklarını ayırmış üzerinde dururken burnuna sülfür ve çürük kokusu geldi.

Neyse ki tazı dişlerini ona geçirmeden durdu. Titreyen Serilda kollarının arasındaki boşluktan göz ucuyla hayvana bakmaya cesaret etti. Tazı onu uzun uzadıya koklarken gözleri alev gibi parladı ve hava, köseleyi andıran burun deliklerinin ardındaki parıltıyı tutuşturdu. Islak bir şey çenesine damladı. Serilda'nın nefesi kesildi ve çenesini silmeye çalışırken, hıçkırıklarının önüne geçemedi.

“Bırak onu,” dedi bir ses, alçak ama keskindi.

Tazı geri çekildi, Serilda titriyor ve nefes almaya çalışıyordu. Serbest kaldığından emin olur olmaz, yana yuvarlandı ve sürünerek kulübeye ilerledi. Duvara dayalı küreği kapıp geri döndü ve yaratığa karşılık vermeye hazırlanırken kalbi hızla çarpıyordu.

Ancak karşısında tazılar yoktu artık.

⁹Verloren: Almanca kayıp/kaybolmuş anlamına gelir. Öldükten sonra ruhların gittiğine inanılan yer. (ç.n.)

Kafasını kaldırıncı biraz önce yattığı yerden sadece birkaç adım ötede duran ata bakarak gözlerini kırıştırdı. Siyah savaş atının kasları inip kalkıyor, burun deliklerinden büyük buhar bulutları çıkıyordu.

Binicisi ay ışığıyla aydınlanmıştı, gümüşü teni, derin bir gölün üzerindeki incecik buz rengini andıran gözleri ve omuzlarından dökülen uzun siyah saçlarıyla hem görkemli hem de korkunç görünüyordu. Hoş, deri bir zırh giyyordu ve belinde, türlü bıçakla, boynuzdan kavisli bir borazanın olduğu iki ince kemer vardı. Tek omzunda bir sadak dolusu ok duruyordu. Bindığı yarattığı kontrol edebildiğinden emin bir kral havası vardı. Karşısına çıkacak herkes üzerinde hâkimiyet kurabildiği belliydi.

Tehlikeliydi.

Görkemliydi.

Yalnız değildi. En az iki düzine daha at vardı, şimşek beyazı yeleleri ve kuyrukları dışında her biri simsiyahtı. Her birinin binicisi vardı; erkek, kadın, genç ve yaşlı biniciler, bazılarının üzerinde şık kıyafetler, bazılarında lime lime olmuş paçavralar vardı.

Bazıları hayaletti. Serilda gecenin karanlığında bulanık silüetlerinin görüntüsünden anlamıştı bunu.

Bazıları ise doğaüstü güzellikleriyle bilinen karanlık ruhlardı. Verloren'den ve bir zamanlar efendileri olan ölüm tanrısından uzun zaman önce kaçmış ölümsüz iblisler.

Hepsi Serilda'ya bakıyordu. Tazılar bile. Liderlerinin emrine itaat etmiş ve bir sonraki emrini beklemek üzere av partisinin gerisinde büyük bir hevesle hareket ediyorlardı.

Serilda tekrar lidere baktı. Kim olduğunu biliyordu, ancak haklı olmaktan korktuğu için ismini düşüncelerinde bile dile getirmemeye çalıştı.

Adam, tıpkı az önce yemeğini çalan pireli bir köpeğe bakıyormuş gibi, delici bakışlarıyla ona bakıyordu. "Hangi yöne gittiler?"

Serilda ürperdi. *Sesi*. Dingin. İçeride işleyen. Ona basit bir soru sormak yerine şiir okumuş olsa, Serilda'nın çoktan aklı başından gitmiş olabilirdi.

Bu duruma rağmen Serilda adamın varlığının onda yarattığı etkiyi üzerinden atmayı başardı çünkü şu anda ondan birkaç metre ötede, kiler kapısının ardında saklanan yosun perilerini ve evde hâlâ uyuduğunu umduğu babasını anımsamıştı.

Bir başına, bir insandan çok iblis olan bu yaratığın karşısında kapana kısılmıştı.

Serilda çekinerek küreği yere bıraktı ve "Kim hangi yöne gitti efendim?"

Karanlık ruhların ne tür bir hiyerarşisi olursa olsun, bu adamın asilzade olduğu belliydi.

Bir kral, dedi içinden bir ses ve Serilda o sesi susturdu. Bu gerçekten de akıl almaz bir şeydi.

Adam soluk gözlerini kısıtı. Soru uzun bir müddet havada asılı kalırken, Serilda'nın titremeleri tüm bedenini ele geçirdi. Pelerininin altında *hâlâ* gecelikleydi ve ayak parmakları donmaya başlamıştı.

Erl... Hayır, ona avcı diyecekti. Avcı onu hayal kırıklığına uğratarak sorusunu cevapsız bıraktı. *Yosun perileri* demiş olsaydı, Serilda da ona hemen bir soruyla karşılık verebilirdi. Orman halkını avlayarak ne yapıyordu? Onlardan ne istiyordu? Onlar katledilecek ya da kafaları kesilecek, derileri bir şatonun duvarlarını süsleyecek yaratıklar değillerdi.

En azından Serilda niyetinin bu olmadığını umuyordu. Düşüncesi bile midesine kramplar girmesine neden oluyordu.

Ama avcı hiçbir şey söylemeden, mükemmel atı, doğal olmayan bir sakinlikte dururken, sadece Serilda'ya baktı.

Daha uzun bir sessizliğe, özellikle de etrafı hayaletler ve hortlaklarla doluyken yaşanan bir sessizliğe daha fazla dayanamayan Serilda, irkilmiş gibi bir çığlık attı. “Şey, kusuruma bakmayın! Yolunuzu mu kapatıyorum? Lütfen, buyurun...” Geri adım atıp reverans yaparak onlara ileriye işaret etti. “Benim kusuruma bakmayın. Ben sadece gece yarısı hasadı yapmak üzereydim ama sizin geçmenizi bekleyebilirim.”

Avcı kıpırdamadı. Etrafını bir hilal şeklinde saran birkaç at toynaklarıyla karı tepip sabırsızca homurdanıyordu.

Uzun bir sessizlikten daha sonra avcı, “Bize katılmayı düşünmüyor musun?” diye sordu.

Serilda yutkundu. Bunun bir davet mi yoksa bir tehdit mi olduğunu anlayamamıştı, ancak bu soluk benizli topluluğa *katılma*, ava eşlik etme fikri göğsünde derin bir korkuya neden oldu.

Konuşurken kekelememeye özen göstererek, “Ben işinize yaramam, efendim. Hiçbir avcılık becerim yok ve eyer üzerinde zar zor durabiliyorum. Siz en iyisi devam edin, ben de işime döneyim,” dedi.

Avcı başını eğdi ve Serilda ilk kez onun soğuk yüz ifadesinde yeni bir şey fark etti. Merak gibi bir şey.

Adam Serilda'yı şaşırtarak bacağını atın üzerinden savurarak, kız daha nefes almaya bile fırsat bulamadan attan inip karşısına dikildi.

Serilda köydeki diğer kızlarla karşılaştırıldığında uzun boylu sayılırdı ama Erlki... Yani avcının yanında neredeyse bir cüce gibi ufacık kalmıştı. Adamın cüssesi olağanüstüydü, tıpkı bir su kamışı gibi uzun ve inceydi.

Belki de bir kılıç gibi demek daha doğru bir benzetme olurdu.

Serilda, avcı ona doğru bir adım atarken sertçe yutkundü.

“Söylesene,” dedi kısık sesle, “böyle bir saatte, böyle bir gecede dışarıda tam olarak ne tür bir iş görüyordun?”

Serilda hızla gözlerini kırptırdı ve dehşet veren bir süre boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Konuşamadığı gibi, aklına hiçbir şey de gelmiyordu. Normalde hikâyelerle, masallarla ve yalanlarla dolup taşan zihni şimdi bomboştu. Daha önce hiç deneyimlemediği bir hiçlikti bu.

Samanı altına dönüştürmek buraya kadarmış.

Avcı alay ederek başını ona doğru uzattı. Onu yakaladığını biliyordu. Şimdi ona yine yosun perilerinin nerede olduğunu soracaktı. Avcıya yerlerini söylemekten başka ne yapabiliirdi? Başka seçeneği var mıydı?

Düşün. *Düşün.*

“Sen... Hasat yaptığını mı söylemiştin?” diye sordu, merak dolu aldatıcı sesinde ince bir ima seziliyordu. Bu bir numaraydı, bir tuzaktı.

Serilda bakışlarını ondan ayırarak, o gece hızla eve dönerken kendi ayaklarının karı çiğnediği tarlada bir noktaya dikmeyi başardı. Sulu karın arasından birkaç sararmış kırık çavdar parçası görünüyordu.

“Saman!” dedi neredeyse bağırarak, böylece avcının da gerçekten şaşırmasına neden oldu. “Saman topluyordum, elbette. Başka ne olabilir, efendim?”

Adam kaşlarını hafifçe çattı. “Yılbaşı arifesinde? Kar Dolunayı gecesinde?”

“Şey, elbette. Bu en iyi zamandır. Yani... Yeni yıl olduğu için değil, dolunay nedeniyle. Aksi takdirde... Eğirmek için gerekli özellikleri karşılamaz.” Yutkunduktan sonra, hafif bir tedirginlikle, “Samanı... Altına?” dedi.

Bu saçma açıklamayı avcıdan karşılığını bulamayan arsız bir gülümsemeyle bitirdi. Adam şüpheli ama yine de... Bir şekilde ilgisini cezbetmiş gibi Serilda'yı dikkatle izledi.

Serilda hem soğuktan hem de adamın zeki bakışlarından korunmak için kollarını bir kalkan gibi göğsünde kavuşturdu. Artık gerçekten donmaya başlamıştı, dişleri bile takırdıyordu.

Avcı sonunda tekrar konuştu ama Serilda'nın umduğu ya da beklediği sözler bunlar değildi...

“*Hulda*’nın¹⁰ damgasını taşıyorsun.”

Yüreği ağzına geldi. “*Hulda* mı?”

“Emek tanrısı.”

Serilda ağzı açık bakakaldı. Elbette *Hulda*’nın kim olduğunu biliyordu. Ne de olsa sadece yedi tanrı vardı; onları akılda tutmak zor değildi. *Hulda*, tıpkı *Madam Sauer*’in söyleyeceği gibi iyi ve dürüst işlerle ilişkilendirilen tanrıydı. Çiftçilikten marangozluğa, belki de en çok ip eğirmeyle bağdaştırılırdı.

Serilda, gecenin karanlığının altın çarklar gibi görünen tuhaf gözlerini saklamış olmasını ümit ediyordu ancak belki de avcının gözleri, yırtıcı bir baykuş kadar keskindi.

Avcı onun gözlerindeki hareketleri bir çıkırık olarak yorumlamıştı. Serilda, ilk kez gerçeği söylemek için ağzını açtı. Eğirme tanrısı tarafından değil, yalanlar tanrısı tarafından damgalandığını söyleyecekti. Avcının gördüğü işaretin kader ve şans işareti olduğunu söyleyecekti ya da çoğu zaman olduğu gibi şanssızlık işareti.

Bu kolayca düşülecek bir hataydı.

Ancak sonra bu şekilde damgalanmış olmanın saman toplama yalanına biraz olsun inandırıcılık katacağını fark edince, sözde sahip olduğu bu büyüçülük iddiası karşısında, hafif bir mahcubiyet hissederek zoraki omuzlarını silkti.

“Evet,” dedi aniden kısık bir sesle. “*Hulda* ben doğmadan önce beni kut-samış.”

“Ne sebeple?”

“Annem çok maharetli bir terziymiş,” diye yalan söyledi. “*Hulda*’ya çok güzel bir pelerin hediye etmiş ve tanrı bundan o kadar etkilenmiş ki, anneme ilk doğan çocuğunun en mucizevi yeteneklere sahip olacağını söylemiş.”

“Samanı altına çevirmek,” diyen avcının tok sesi ona şüphe dolu gelmişti.

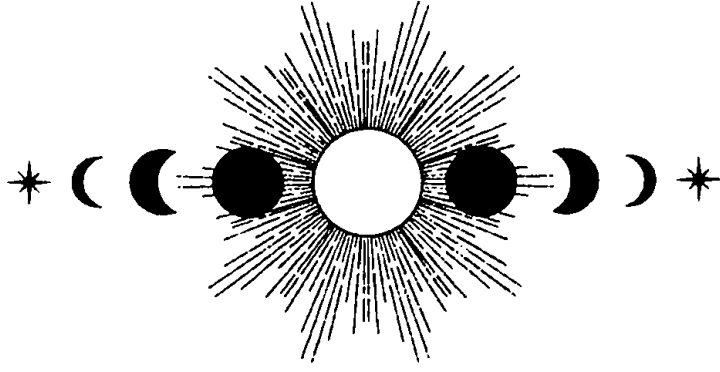
Serilda başını salladı. “Pek kimselere söylememeye gayret ediyorum. Diğer kızların kıskanmasına, erkeklerin de açgözlü davranmalarına neden olabilir. Sırrımı saklayacağınızı umuyorum?”

Bir an için avcı bu sözlerden keyif almış gibi baktı. Sonra bir adım daha yaklaştı ve Serilda aniden kalakaldı. Çok ama çok üşüyordu. Ayazın kendisine dokunduğunu hissetti ve ilk kez, adamın nefes alışverişlerinin aralarındaki boşlukta bir buğu oluşturmadığını fark etti.

¹⁰*Hulda*: (*Holda* olarak da bilinir) Kuzey Alman folklorunda beyaz elbiseli kadın; emekçilerin tanrısıdır. (ç.n.)

Çenesinin altında keskin bir baskı hissetti. Serilda nefesini tuttu. Ona silah çekmiş olsa bunu kesinlikle hissederdi ama adamın hareket ettiğini ne görmüş ne de hissetmişti. Ama şimdi karşısında, boğazına bir av bıçağı dayamış duruyordu.

“Bir kez daha soruyorum,” dedi, neredeyse tatlı bir ses tonuyla, “orman yaratıkları nerede?”

Bölüm 5

Serilda avcının ruhsuz bakışlarına karşılık verirken oldukça kırılgan ve son derece savunmasız hissediyordu.

Yine de dilini —o budala, yalancı dilini— tutamayarak konuşmaya devam etti. “Efendim,” dedi, sanki söyleyeceği şeyden utanıyormuş gibi, biraz da halden anlayan bir tavırla ve elbette böylesine yetenekli bir avcının bir aptal gibi görünmekten hoşlanmayacağından “orman yaratıkları Büyük Meşe’nin batısında Küller Ormanı’nda yaşarlar. Sanırım biraz kuzeyinde. En azından, hikâyelerde öyle geçer.”

Avcının yüzünde ilk kez bir öfke belirdi. Öfke ve aynı zamanda bir kararsızlık. Serilda’nın onunla oyun oynayıp oynamadığını pek anlayamamış gibiydi.

Onun gibi şanlı bir zalim hükümdar bile Serilda’nın yalan söyleyip söyleyemediğini anlayamıyordu.

Serilda elini kaldırdı ve parmakları nazıkçe adamın bileğine dokundu.

Adam bu beklenmedik dokunuş karşısında gayriihtiyari irkildi.

Serilda adamın tenini hissetti.

Parmakları üşümüş olabilirdi ama en azından damarlarında hâlâ ılık kan dolaşıyordu.

Oysa avcının teni neredeyse buz kesmişti.

Avcı hiçbir uyarıda bulunmadan, hızla bileğini çekti ve Serilda’yı hançerinin olası tehdidinden kurtardı.

“Saygısızlık etmek istemem,” dedi Serilda, “ama artık gerçekten işime dönmem gerekiyor. Ay yakında kaybolacak ve samanlar verimliliğini yitirecek. Elimden geldiğince iyi malzemelerle çalışmayı isterim.”

Herhangi bir cevap beklemeden, Serilda hemencecik boşalttığı karla dolup taşan kovayı ve küreği tekrar yerden aldı. Başı dik bir şekilde, avcının ve atının yanından tarlaya doğru yürümeye başladı. Av partisinin geri kalan

üyeleri geri çekilerek, ona yol verirlerken, Serilda karın altında ezilen tahılları ortaya çıkarmak için karın üst tabakasını sıyırmaya başladı; bunlar sonbahar hasadından geriye kalan mahzun minik saplardı.

Altına hiç benzemiyorlardı.

Söylediği yalan giderek daha da saçma bir hal alıyordu.

Ancak Serilda, birilerini bir yalana inandırmanın tek yolunun söylediğine gerçekten inanmak olduğunu biliyordu. Bu yüzden çıplak, donmuş elleriyle sapları çekip kopararak onları kovaya doldururken istifini hiç bozmadı.

Uzun bir süre, sadece yaptığı işin sesleri, arada sırada at toynaklarının tıktırtıları ve tazıların boğuk hırlamaları duyuldu.

Sonra hafif, kısık bir ses, “Hulda’nın kutsadığı altın eğiricilerle ilgili hikâyeler duymuştum,” dedi.

Serilda en yakındaki biniciye baktı. Başının üzerinde kenarları çapraşık, saçlarını kuşatan örgülü bir taç olan soluk tenli bir kadın. Binici pantolonu ve deri bir zırh giyiyordu, altına giydiği tuniğinde baştan aşağı koyu kırmızı bir leke göze çarpıyordu. Mide bulandıracak kadar çok kan vardı ve şüphesiz hepsi kadının boğazındaki derin kesikten geliyordu.

Serilda’ya bir süre –ruhsuz– gözlerle baktıktan sonra liderlerine döndü. “Bence doğruyu söylüyor.”

Avcı onun ifadesini kabul etmedi. Bunun yerine, Serilda botlarının karın üzerinde hafif sesler çıkarıp hemen arkasında durduğunu işitti. Bakışlarını indirdi, görevine odaklanmasına rağmen tahılların sapları avuçlarını kesiyordu ve turnaklarının arası çoktan çamurla dolmuştu. Neden çıkarken eldivenlerini almamıştı ki? Düşününce, aklına eldivenlerini Gerdrut’a verdiği geldi. Tam bir aptal gibi görünüyordu olmalıydı.

Altına çevirmek için saman toplamak. Gerçekten mi Serilda! Söyleyebileceğin onca saçma, tuhaf şey arasından...

“Hulda’nın armağanının boşa gitmemiş olduğunu bilmek ne kadar hoş,” dedi avcı, ağır ağır. “Gerçekten de eşsiz bir hazine.”

Omzunun üzerinden baktı ama avcı çoktan arkasını dönmüştü. Bir vaşak kıvraklığıyla atına bindi. Atı burnundan gürültüyle soludu.

Avcı, diğer binicilere işaret ederken Serilda’ya bakmadı.

Geldikleri gibi hızla gittiler. Toynakların gümbürtüsü, bir kar ve buz bulutu, cehennem tazılarının yeniden yükselen ulumaları. Çayırdaki, dörtnele kaygı verici ve çitirtılı sesler çıkararak ilerleyen bir fırtına bulutu gibiydiler.

Sonra pırıl pırıl parlayan kar ve ufku öpen yuvarlak aydan başka bir şey kalmadı.

Serilda sarsılarak bir nefes verirken, şansının yaver gittiğine inanmakta zorlanıyordu.

Avcılarla bir karşılaşmanın ardından hayatta kalmıştı.

Erlking'in yüzüne baka baka yalan söylemişti.

Kimsenin ona asla inanmayacak olması ne talihsizlik, diye düşündü.

Gecenin alışıldık sesleri tekrar duyulana kadar bekledi. Donmuş ağaç dallarının gıcirtısı. Nehrin rahatlatıcı şırıltısı. Bir baykuşun uzaklardan gelen ötüşü.

Sonunda, feneri aldı ve kilerin kapısını açma cesaretini gösterdi.

Yosun perileri oradan çıkınca, onu son gördüklerinden beri mosmor olmuş gibi Serilda'ya baktılar.

O kadar üşümüştü ki soğuktan olduğundan şüphesi yoktu.

Gülümsemeye çalıştı ama dişleri takırdarken bu pek kolay olmamıştı. "Her şey yolunda mı? Ormana dönüş yolunu bulabilecek misiniz?"

Daha uzun boylu olan kız, Parsley, bu soru karşısında aşağılanmış gibi alaycı bir gülümsemeyle konuştu. "Sürekli kaybolan siz insanlarsınız, biz değil."

"Niyetim sizi incitmek değildi." Müstehcen kürklerine baktı. "Üşümüş olmalısınız."

Kız cevap vermedi hem meraklı hem de tedirgin, dikkatle Serilda'ya baktı. "Hayatımızı kurtardın ve bunun için kendi hayatını tehlikeye attın. Neden?"

Serilda'nın kalbi keyifle pır pır etti. Bu şekilde ifade edildiğinde kulağa çok kahramanca gelmişti.

Ancak kahramanların mütevazı olması gerekirdi, bu yüzden Serilda hafifçe omuz silkti. "Bana sizi sanki vahşi bir hayvan gibi bu şekilde kovalamaları pek doğru gelmedi. Hem, avcılar sizden ne istiyorlardı?"

Konuşan, çekingenliğini üzerinden atmış gibi görünen Meadowsweet oldu. "Erlking uzun zamandır orman halkını ve ayrıca her türlü sihirli yaratığı avlıyor."

"Bunu bir hobi gibi görüyor," dedi Parsley. "Sanırım, onun gibi uzun yıllar avlanınca, sıradan bir geyiğin kafasını eve götürmek pek ödül gibi gelmiyor."

Serilda'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Niyeti sizi öldürmek miydi?"

Kızlar Serilda'ya kalın kafalının tekiymiş gibi baktı. Ama Serilda avcılarının onları sadece yakalamak için kovaladığını düşünmüştü. Belki de bu, birçok açıdan daha kötüydü. Ancak böyle zarif varlıkları sadece eğlence olsun diye avlamak? Bu fikir midesini bulandırdı.

“Genelde kendimizi avdan korumak ve tazılardan kurtulmak için yöntemlerimiz vardır.” dedi Parsley. “Çalı Büyükanнемimizin koruması altında olduğumuzda bizi bulamazlar. Ama kardeşim ve ben gece olmadan geri dö-nemedik.”

“Yardım edebildiğime sevindim,” dedi Serilda. “Mahzenimde ne zaman isterseniz saklanabilirsiniz.”

“Sana borçlandık.” dedi Meadowsweet.

Serilda başını iki yana salladı. “Duymamış olayım. İnanın bana, bu mace-ra tehlikeye atılmaya değerdı.”

Kızlar birbirlerine baktılar ve aralarında her ne geçtiyse, Serilda bundan pek hoşlanmadıklarını anlamıştı. Ama Parsley kaşları çatık, parmağında bir şeyle oynayarak Serilda’ya yaklaştığında yüzünde bir tür kabullenme ifadesi vardı.

“Her sihrin bir bedeli vardır, dünyalarımızı bu şekilde dengede tutarız. Bu geceki yardımının karşılığında bu hediyeyi kabul eder misin?”

Nutku tutulan Serilda avcunu açtı ve kız oraya bir yüzük bıraktı. “Buna gerek yok... Hem ben zaten herhangi bir *sihir* yapmadım.”

Parsley başını, kuşlarınkini andıran bir hareketle yana eğdi. “Emin misin?”

Serilda cevap veremeden Meadowsweet biraz daha yaklaştı ve boynundan ince bir zincir çıkardı.

“Bunu da,” dedi, “yardımlarının karşılığı olarak kabul eder misin?”

Kolyeyi Serilda’nın açık duran avcuna bıraktı. Üzerinde küçük, oval bir madalyon vardı.

Her iki mücevher de ay ışığında altın gibi parlıyordu.

Gerçek altın.

Gerçekten çok değerli olmalıydılar.

Acaba orman halkı bunlarla ne yapıyordu? Serilda hep onların maddi zenginlikleri önemsemediklerine inanmıştı. İnsanoğlunun altın ve değerli taşlara olan düşkünlüğünü nahoş, hatta iğrenç bulduklarını düşünürdü.

Belki de bu armağanları Serilda’ya bu kadar kolay vermelerinin nedeni de buydu. Ama Serilda ve babası için bunlar daha önce hiç sahip olmadıkları bir hazine gibiydi.

Ama yine de...

Başını salladı ve elini onlara uzattı. “Bunları alamam. Teşekkürler, ama... Size kim olsa yardım ederdi. Bana bir şey vermenize gerek yok.”

Parsley hafifçe kıkırdadı. “Buna inandığına göre, insanları pek tanımıyor olmalısın,” dedi burukça. Çenesiyle hediyeleri işaret etti. “Bu armağanları ka-

bul etmezsen, o zaman borcumuz ödenmemiş olur ve ödenene kadar senin hizmetinde kalmamız gerekir.” Bakışları uyarıcasına değişti. “Hediyeleri almanı tercih ederiz.”

Serilda dudaklarını büzdükten sonra başını salladı ve avcunu kapattı. “O halde, teşekkür ederim,” dedi. “Borcunuz kapandı sayın.”

Kızlar başlarını salladı, sanki pazarlık yapılmış ve anın taşıdığı tüm yücelik için kanla imzalanmış gibi bir hava oluştu.

Gergin havayı dağıtmaya can atan Serilda, kollarını onlara uzattı. “Kendimi ikinize de çok yakın hissediyorum. Sarılalım mı?”

Meadowsweet ağzı açık bakakaldı. Parsley neredeyse *hırladı*.

Gerginlik kaybolmadı.

Serilda hemen kollarını indirdi. “Hayır. Bu tuhaf olurdu.”

“Gel,” dedi Parsley. “Büyükanne merak etmiştir.”

Sonra tıpkı ürkek ceylanlar gibi, koşarak, nehrin kıyısında gözden kayboldular.

“Eski tanrılar adına,” diye mırıldandı Serilda. “Ne geceydi ama.”

İçeri girmeden önce karları temizlemek için çizmelerini kapının yanına vurdu. Horultularla karşılandı. Babası bir dağsıçanı gibi, her şeyden bihaber uyuyordu.

Serilda pelerinini çıkardı ve derin bir iç çekerek şöminenin başına oturdu. Yanmaya devam etmesi için ateşe bir parça bataklık turbası ekledi. Öne eğildi ve közlerin ışığında ganimetlerine baktı.

Bir altın yüzük.

Bir altın madalyon.

Işık vurunca, yüzüğün üzerinde bir işaret fark etti. Soylu bir ailenin süslü mühür mumlarında görülenlere benzeyen bir arma. Serilda ne olduğunu anlamak için gözlerini kısıtı. Üzerindeki çizim, büyük kısmı yılanı andıran kedi başlı meşhur efsanevi canavar *Tatzelwurm*¹¹ benziyordu. Vücudu R harfinin etrafına zarifçe dolanmıştı. Serilda daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Başparmaklarının tırnaklarını madalyonun kilidine geçirip sert bir hareketle açmaya çalıştı.

Heyecandan nefesi kesildi.

Madalyonun boş olmasını bekliyordu ama içindeki portrede —o zamana kadar gördüğü en minik, en narin çizimdi— çok sevimli küçük bir kızın sureti

¹¹Tatzelwurm: Güney Orta Avrupa’nın Alp bölgesi folklorunda geçen, kertenkele benzeri, genelde bir kedi yüzü ve yılan bedenine sahip, dört kısa arka ve iki ön bacağı olduğuna inanılan bir yaratık. (ç.n.)

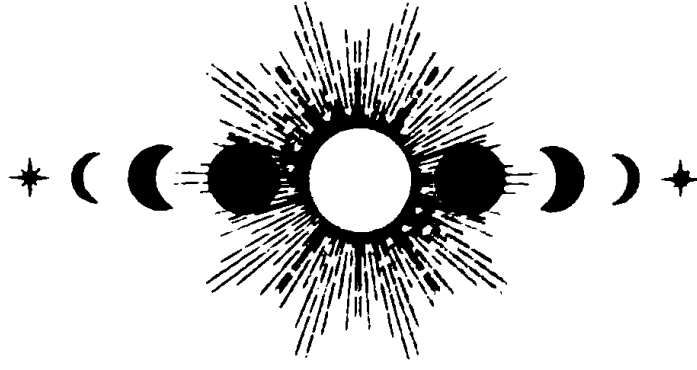
vardı. Resimdeki neredeyse Anna kadar belki ondan biraz daha küçük bir kız çocuğuydu ancak bir prenses ya da düşes, önemli biri olduğu belliydi. Altın buklelerinde inciler diziliydi ve porseleni andıran yanaklarını çevreleyen dantelden bir yakalık vardı.

Çenesini krallara yaraşır şekilde kaldırışı ve gözlerindeki haylazlık dolu ışıltı arasında bir tezatlık vardı.

Serilda madalyonu kapattı ve zinciri boynuna geçirdi. Yüzüğü de parmağına taktı. Derin bir iç geçirdikten sonra yorganının altına girdi.

Bu gece olup bitenlere dair birer kanıtının olması biraz olsun teselli ediciydi. Bunları birilerine gösterse, muhtemelen çaldığını düşünürlerdi. Yalancının biri olması yeterince kötüydü. Hırsız olması da tutarlı bir ilerleme olarak kabul edilirdi.

Serilda yatağında öylece uzanarak, madalyonu avcunda sıkıp, tavan kirişlerindeki altın rengi desenlere, ürpertici gölgelere baktı.

Bölüm 6

Serilda bazen kanıtlar üzerine saatlerce düşünürdü. Bir hikâyenin arka planında, gerçek ve hayal arasındaki boşlukta sıkışıp kalan o küçük ipuçlarını.

Elinde masallar ve kader tanrısı Wyrldith tarafından lanetlendiğine dair ne gibi kanıtlar vardı? Babasının anlattığı uyku öncesi masalların gerçek olup olmadıklarını sormaya hiç cesaret edememişti. Siyah irislerinin etrafındaki altın rengi daireleri. Bir türlü tutamadığı dilini. Büyüdüğünü görmekle hiç ilgilenmeyen, bir veda bile etmeden giden annesini soramamıştı.

Erlking'in ormanda kaybolan çocukları öldürdüğüne dair ne gibi bir kanıt vardı? Pek yoktu. Çoğu kulaktan dolma bilgilerdi. Ağaçların arasında sinsî sinsî dolanan, bir çocuğun korku dolu çığlıklarını dinleyen, akıllardan çıkmayan bir adamla ilgili söylentiler. Ve uzun zaman önce, neredeyse her kuşakta bir, ormanın kenarında bulunan küçücük bir beden. Ama ebeveynler kaybolan çocuklarını on yıl sonra bile hep tanırlardı. Geriye kalan sadece cansız bir beden olsa bile.

Ancak yakın zamanda böyle bir şey olmamıştı ve bu pek de bir delil sayılmazdı.

Batıl inançlarla dolu saçmalıklar.

Ancak bu farklıydı.

Oldukça farklı.

Serilda'nın avcılardan kaçan iki yosun perisini kurtardığıyla ilgili elinde ne gibi bir kanıt vardı? Erlking'i zekâsıyla alt ettiğine dair bir kanıt var mıydı?

Uyandığında teninde sıcaklığını hissettiği altın bir yüzük ve kolye dışında.

Dışarıda kar küredığı ölü çimlerin olduğu birkaç metrelik bir alan dışında.

Açık, kilitlenmemiş bir kiler kapısı, hâlâ taze soğan kokan ahşap kapı dışında.

Ancak, hayretle yerlerde hiçbir toynak ya da ayak izi olmadığını fark etti. Kar bir önceki gece eve dönerken olduğu gibi el değmemişti. Gördüğü tek

ayak izi kendisine aitti. Gece yarısı gelen ziyaretçilerinden ne yosun perilerinin narin ayaklarından ne gümbür gümbür gelen atların toynaklarından ne de tazıların yırtıcı patilerinden geriye herhangi bir iz kalmıştı.

Yalnızca zarif, beyaz ve sabah güneşiyle neredeyse neşeyle parıldayan bir arazi vardı.

Sonuç olarak elindekilerin de ona hiçbir faydası *olmayacaktı*.

Babasına –her bir kelimesi doğru olarak– yaşananları anlattı. Babası kendinden geçmiş, hatta dehşete düşmüş bir halde onu dinledi. Yüzüğün üzerindeki mührü ve madalyondaki resmi sessiz bir korkuyla inceledi. Kiler kapısına bakmaya gitti. Uzun bir süre boyunca Küller Ormanı’nın ötesinde uzanan boş ufka baktı.

Sonra Serilda tam artık bu sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceğini düşündüğünde, babası kahkaha atmaya başladı. Serilda’nın tam olarak anlamlandıramadığı karanlık bir şeyle birlikte gelen tok bir kahkahaydı.

Panik mi? Korku mu?

“Artık,” dedi yüzünü kızına dönerek, “bu kadar kolay kandırılmamayı öğrenmiş olmam gerekirdi. Ah, Serilda.” Yüzünü sert avuçlarının arasına aldı. “Nasıl yüzünde bir gülümsemeyle böyle şeylerden bahsedebiliyorsun? Beni neredeyse yine kandırıyordun. Bunları gerçekten nereden aldın, söyle bakalım?” Serilda’nın köprücük kemiğinde duran madalyonu alırken başını salladı. Serilda geçen gece yaşananları düşünürken babasının yüzü kâğıt gibi olmuştu ama sonra yanaklarına yeniden renk gelmeye başladı. “Bunları kasabadan genç bir oğlan mı hediye etti? Birinden hoşlandığını ve bana söylemeye çekindiğini düşünüyordum.”

Serilda geri adım atıp madalyonu elbisesinin içine soktu. Tekrar anlatmaya çalışmakta tereddüt ediyordu. *Üstelememeye*. Babası ona inanmak zorundaydı. İlk kez, anlattıkları gerçektir. Gerçekten olmuştu. Yalan söylemiyordu. Ve eğer, inkâr etmesine rağmen babasının gözlerindeki o kaygılı bakışlar olmasa, tekrar anlatmaya çalışabilirdi. Onun için endişeleniyordu. Gergin kahkahalarına rağmen, bu sefer anlattıklarının doğru olmasından korkuyordu.

Serilda böyle olsun istemiyordu. Babası zaten yeterince endişeleniyordu.

“Tabii ki hayır baba. Kimseden hoşlanmıyorum, hem sen benim ne zaman çekindiğimi gördün?” Omuz silkti. “İşin aslını istersen, yüzüğü bir şapkalı peri mantarına takılı buldum ve kolyeyi de nehrin ilerisinde yaşayan bir *Schellenrock*¹² öcüsünden çaldım.”

¹²Schellenrock: Alman folklorunda, İskoç goblini ile aynı özelliklere sahip olduğu söylenen, nehir ve ırmaklarda gezen bir yaratık türüdür. (ç.n.)

Babası kahkahalarla güldü. “İşte *buna* daha çok inanabilirim.”

Kulübeye girdi ve Serilda o anda, kalbinin en derinlerinde, eğer babası ona inanmazsa, kimsenin inanmayacağını düşündü.

Daha önce de bir sürü hikâye dinlemişlerdi.

Kendine böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Dolunayda olanların gerçekliğini dikkate almadığı takdirde abartacak hiçbir kuşkusu da kalmazdı.

Ve Serilda abartmayı gerçekten çok severdi.

“Genç kasabalı oğlanlardan bahsetmişken,” diye seslendi babası açık kapıdan. “Sana söylemem gerektiğini düşündüm. Thomas Lindbeck bu bahar değirmende işlere yardımcı olmayı kabul etti.”

Bu isim göğsüne bir fil gibi oturdu. “Thomas Lindbeck mi?” dedi, hızla kulübeye girerken. “Hans’ın ağabeyi mi? Neden? Daha önce hiç yardım için birilerini işe almazdın.”

“Yaşlanıyorum. Ağır işleri yapacak koç gibi bir delikanlının burada olmasının iyi olacağını düşündüm.”

Serilda kaşlarını çatı. “Daha kırkında bile değilsin.”

Babası alevleri karıştırırken başını kaldırdı, üzgündü. İç çekerek, ocak demirini yere koydu ve ona bakmak için ayağa kalkıp ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ. Gelip iş istedi. Fazladan para kazanmak istiyor, böylece...”

“Böylece ne?” dedi Serilda, babasının tereddüt edişi onu germiştı.

Bakışları karnına ağı girmesine neden olacak şekilde merhametliydi.

“Böylece, anladığım kadarıyla Bluma Rask’e evlenme teklifi edebilecek.”

Bir teklif.

Evlenme teklifi.

“Anlıyorum,” dedi Serilda, zoraki bir gülümsemeyle. “Onların aralarının o kadar... İyi olduğunu fark etmemiştim. Güzel. Harika bir çift olurlar.” Şömineye baktı. “Kahvaltı için biraz elma getireyim. Kilerden başka bir şey ister misin?”

Başını sallarken, dikkatle kızına bakıyordu. Serilda duyduğu rahatsızlıkla gerilmişti. Ayaklarını yere vurmamaya, dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak dışarı çıktı.

Ne olmuş yani Thomas Lindbeck, Bluma Rask’le ya da herhangi başka biriyle evlenmek istediye? Onun üzerinde bir hakkı yoktu, en azından artık. Serilda’ya güneşin ta kendisiymiş gibi bakmayı bırakıp ufuktan uğursuzca yaklaşan bir fırtına bulutuymuş gibi bakmaya başlayalı neredeyse iki yıl olmuştu.

O da Serilda’ya bakma zahmetinde bulunduğu böyleydi.

O ve Bluma için mutlu, uzun bir ömür diledi. Küçük bir çiftlik evi. Bir bahçe dolusu çocuk. Çiftlik hayvanlarının fiyatı ve kötü havayla ilgili bitmek bilmeyen sohbetler.

Lanetlerin olmadığı bir hayat.

Hikâyelerin olmadığı bir hayat.

Serilda daha dün gece iki büyülü yaratığı sakladığı mahzen kapısını açarken öylece durdu. Tam da bu noktada durmuş ve başka dünyadan gelen bir yaratık, şeytani bir kralla ve yaşayan ölü avcılardan bir birlikle karşı karşıya gelmişti.

O, basit bir hayata özlem duyan bir kız değildi ve Thomas Lindbeck gibiler için yanıp tutuşmazdı.

Masallar tekrar tekrar anlatıldıkça değişirdi ve Serilda'nın hikâyesi de bundan farklı değildi. Kar Dolunay'ın olduğu gece daha da macera dolu ve giderek daha da gerçeküstü bir hal almıştı. Hikâyeyi çocuklara anlatırken kurtardığı yosun perileri küçük vahşi birer su perisine dönüşmüş ve nehre atlayıp gözden kaybolmadan önce Serilda'ya parmaklarını ısırarak teşekkür etmeye çalışmıştı.

Çiftçi Baumann okul binası için fazladan odun getirdiğinde ve Gerdrut, Serilda'ya hikâyeyi tekrar anlatması için ısrar ettiğinde, bu sefer de Erlking'in siyah bir küheylana değil, burun deliklerinden keskin dumanlar soluyan ve derisindeki pulların arasından erimiş kaya parçaları sızan devasa bir ejderhaya bindiğini söylemişti.

Bayan Weber'den biraz ham yün takas etmeye gidip de Anna ondan fantastik hikâyeyi bir kez daha anlatmasını istediğinde, Erlking'i sihirli eğirme yeteneği ile ilgili bir yalanla nasıl kandırdığını anlatmaya cesaret edemedi. Serilda'ya küçükken bu tekniği öğreten de Bayan Weber'di ve Serilda'yı yeteksizliği konusunda eleştirmekten hiç vazgeçmemişti. Bugün bile yerli koyunların tüylerinin Serilda'nın bobinlerinden çıkacak topak topak, eğri büğrü ipliklerden nasıl hakkıyla daha iyi şeylere dönüşecekleri konusunda sızlanıp dururdu. Serilda'nın, Erlking'e o kadar şey arasından eğirme yeteneğiyle ilgili yalan söylemiş olduğunu duysa, buna katılarak gülebilirdi.

O yüzden Serilda, masalda kendini cesur bir savaşçıya dönüştürdü. Az sayıdaki izleyicisini cesaret ve korkusuz bir kahramanlıkla eğlendirdi. Öldürücü bir ocak küreğini (onun için sıradan bir kürek olamazdı!) savurarak Erlking'e

nasıl gözdağı verdiğini ve maiyetindeki iblisleri nasıl defettiğini anlattı. Düşmanlarını nasıl savurduğunu, bıçakladığını ve öldüresiye dövdüğünü birebir taklit etti. Ocak küreğini bir tazının kalbine sapladıktan sonra onu su değirmenindeki kovalardan birine nasıl fırlattığını anlattı.

Çocuklar gülmekten yerlere yatıyorlardı ve Serilda, Erlking'in kafasında kaz yumurtası büyüklüğünde bir şişlikle, kız gibi ciyaklayarak kaçtığını anlatmayı bitirdiğinde, Anna ve yürümeye başlamış erkek kardeşi, hangisinin Serilda hangisinin korkunç kral olacağına karar vermiş, oynamak için çoktan koşarak uzaklaşmışlardı. Bayan Weber başını salladı ama Serilda örgü şişlerinin ardında bir gülümseme belirtisi gördüğüne emindi.

Çocukların tepkilerinden keyif almaya çalıştı. Açık ağızları, meraklı bakışları, uçarı kahkahaları. Genellikle Serilda'nın tek istediği buydu.

Ancak her anlatışında, Serilda hikâyenin gerçekliğinin zamanla elinden kayıp gittiğini hissetti. Zamanla ve yaptığı değişikliklerle bulanıklaşıyordu.

O gece olup bitenlerden kendisinin de şüphe duymaya ne zaman başlayacağını merak etti.

Bu düşünceler onu beklenmedik bir pişmanlığa sürüklüyordu. Yalnız kaldığında, bazen kolyeyi elbisesinin yakasının altından çıkarır ve hayal dünyasında bir prenses ilan ettiği küçük kızın resmine bakardı. Başparmağını yüzüğün üzerindeki gravürde gezdirirdi. Süslü bir R harfi üzerinde kıvrılmış duran *Tatzelwurm*'a bakardı.

Kendine asla unutmayacağına dair söz verdi. Tek bir ayrıntıyı bile.

Bir karganın *gak* sesi Serilda'yı içine düştüğü kasvetten kurtardı. Yakında bir kış fırtınası daha olacağını bildiğinden, güneş hâlâ ısıtıyorken küçük evin havalanması için açık bıraktığı kapısından onu izleyen bir kuş gördü.

İşte yine dikkati işinden uzaklaşmıştı. Bayan Weber'den aldığı yünleri eğiriyor ve onları söküklere dikmek ve örgü örmek için kullanılabilir yumaklara dönüştürüyor olması gerekiyordu.

Dünyanın en berbat işiydi. *Bıkkınlığın beden bulmuş hali*. Yeni donmuş gölün üzerinde paten kayıyor ya da akşam ikram etmek için karda karamel damlaları donduruyor olmayı yeğlerdi.

Ancak bir kez daha, minik portreye dalıp giderek kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Madalyonu kapattı ve elbisesinin içine soktu. Üç bacaklı tabureyi kenara itip çıkırığın etrafından dolanarak kapıya yürüdü. Havanın ne kadar soğuduğunu fark etmemişti. Ellerini ovuşturarak parmaklarını ısıtmaya çalıştı.

Bir eli kapıda, onu daldığı hayallerden uyandıran kuşu fark edince duraksadı. Kuş hemen bahçelerinin ilerisindeki bir fındık ağacının çıplak dalla-

rından birine tünemişti. Gördüğü en büyük kuzgundu. Karanlık gökyüzüne karşı duran bir yaratığın korkunç gölgesi gibi duruyordu.

Bazen kuşlara ekmek kırıntıları atardı. Muhtemelen bu kuşun da ziyafetten haberi olmuştu.

“Çok üzgünüm,” dedi, kapıyı kapatmak üzereyken. “Bugün sana verecek bir şeyim yok.”

Kuş başını yana eğince, Serilda gördü. *Gerçekten* gördü. Donakaldı.

Onu daha önce izliyor gibiydi, ama şimdi...

Tüylerini kabartan kuş dalın üzerinden havalandı. Ağaç dalları sallandı ve kuş gökyüzüne yükselirken ve ağır kanatlarını çırpıkça daha da küçülürken dallardan toz gibi karlar döküldü. Kuzeye, Küller Ormanı'na doğru uçtu.

Serilda bunu önemsemeyebilirdi ama kuşun gözleri yoktu. Onu izleyecek boş göz çukurlarından başka bir şey yoktu. Dahası kuş havalandığında, tel tel olmuş kanatlarının arasından menekşe moru gökyüzü görünmüştü.

“*Nachtkrapp*,¹³” diye fısıldayıp kapıya yaslandı.

Bir gece kuzgunu. İstese boş gözlerinin tek bir bakışıyla öldürebilirdi. Çocukların kalplerini bir çırpıda yiyip bitirdiği söylenirdi.

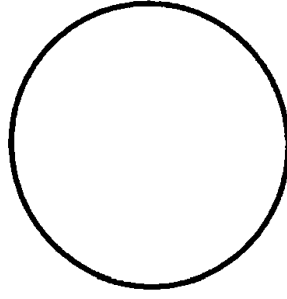
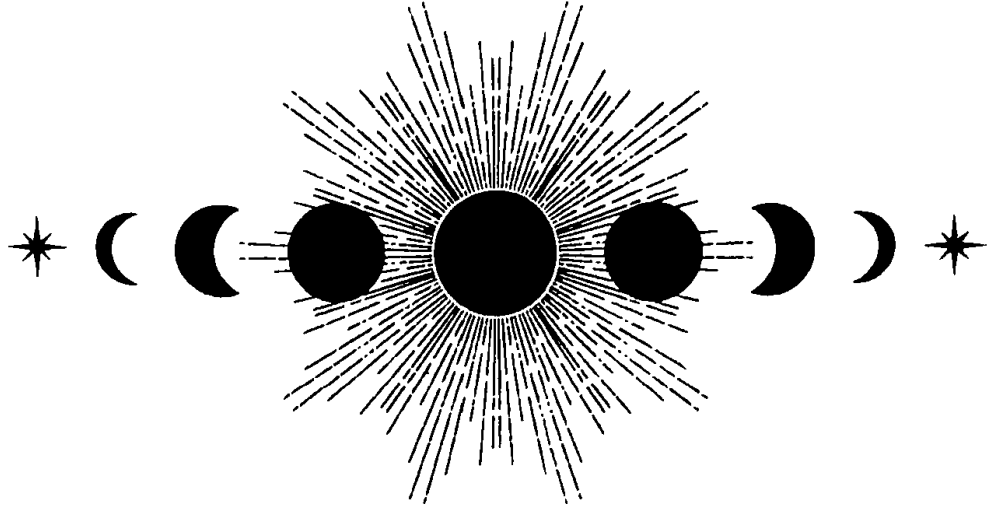
Şeytani yaratık gözden kaybolana dek izledi ve bakışları uzaklardan yükselmekte olan beyaz aya takıldı. Açlık Dolunayı, dünyanın en تنها olduğu, insanlar gibi yaratıkların da kasvetli kışın kalanında yetecek kadar yiyecek depolayıp depolamadıklarını düşünmeye başladıkları zamanda çıkardı.

Dört hafta geçmişti.

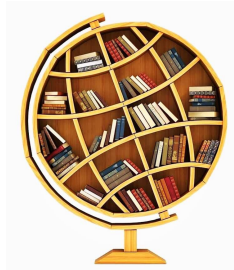
Bu gece, av yeniden sürecekti.

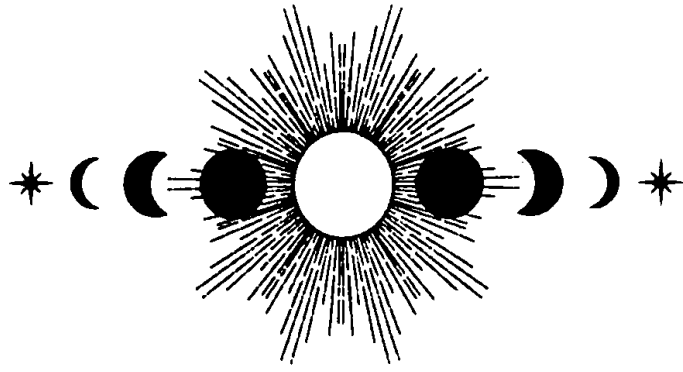
Cılız bir solukla, Serilda kapıyı çarparak kapattı.

¹³Nachtkrapp: Güney Almanya ve Avusturya'nın halk öykülerinde adı geçen bir yaratıktır. Gözleri olmayan, kuzgun benzeri büyük bir kuştur. Çocukları yatağa göndermek için korkutmak amacıyla uydurulduğu bilinir. (ç.n.)

AÇLIK DOLUNAYI

Bölüm 7

Serilda gece kuzgununu düşünmemeye çalışırken alacakaranlığın yerini karanlık almıştı ama tüyler ürpertici ziyaretçi hâlâ aklındaydı. Serilda parlak siyah gözlerin olması gereken o boş göz yuvalarını her düşündüğünde ürperdi. Havalandığında kanatlarında eksik tüylerin bıraktığı boşluklar. Ölü bir şey gibiydi. Çoktan unutulmuş bir şey gibi.

Bu ona kötü bir alâmet gibi gelmişti.

Kendi ve babası için akşam yemeğini hazırlarken keyifli görünmeye çalışsa da küçük kulübelerinin havasının babasının şüpheleriyle buz kestiğini hissedebiliyordu. Babası onu rahatsız eden bir şeyler olduğundan emindi ama sormadı. Sorsa bile muhtemelen doğru bir cevap alamayacağını biliyordu.

Serilda ona kuştan bahsetmeyi düşündü ama ne anlamı vardı ki? Yine kızının çılgın hayal gücü karşısında yalnızca başını sallamakla yetinecekti. Ya da daha kötüsü, sanki en kötü kâbusu gerçek olmuş gibi ona o mesafeli, karanlık bakışlarla bakacaktı.

Bunun yerine, mercanköşk, sosis ve yaban havucundan oluşan çorbalarını yudumlarırken havadan sudan konuştular. Babası ona güneyde ufak bir şehir olan Mondbrück'te inşa edilen yeni belediye binasının tuğlalarını döşeme işini aldığını, alacağı parayla gelecek bahara kadar rahat edebileceklerini söyledi. Kışın, nehrin belirli kesimleri donduğundan ve sular değirmen taşlarını döndüren su çarklarına çalıştıracak kadar hızlı akmadığından işler epey yavaşlardı. Babası bu dönemi taşları bilemeye ve teçhizatları tamir etmeye ayırırdı, ancak sezonun sonlarına doğru, kar eriyene kadar yapılacak pek iş olmazdı ve genellikle başka yerlerde iş bulmak zorunda kalırdı.

En azından Zelig hareketten hoşlanacaktır, diye düşündü Serilda. Her gün Mondbrück'e gidip gelmek yaşlı atı kısa bir süre daha dinç tutacaktı.

Sonra Serilda babasına küçük Gerdrut'un sallanan ilk süt dişiyle ilgili ne kadar heyecanlı olduğunu anlattı. Bahçede dişini gömeceği bir yer bile seçmişti ama toprak kışın çok sert olduğundan yeni dişinin güzel ve sağlam büyüyemeyeceğinden endişeliydi. Babası kıs kıs güldü ve Serilda'ya *onun* ilk

süt dişi düştüğünde bahçeye gömmeme konusunda nasıl inat ettiğini, onun yerine dişini ve bir tabak bisküviyi bir diş cadısı gelir ve hem dişini hem de Serilda'yı alıp macera dolu bir gece yaşar ümidiyle nasıl ön kapıya bıraktığını anlattı.

“Cadı gelmeyince büyük hayal kırıklığına uğramış olmalıyım.”

Babası omuz silkti. “Bilemem. Ertesi sabah, bana cadıyla seyahatlerinizle ilgili çılgınca bir hikâye anlatmıştın. Doğru hatırlıyorsam, seni Ottelien'in en büyük saraylarına kadar götürmüştü.”

Ardından uzun süren bir sessizlik, ikisi de tek kelime etmeden öylece durdular ve babası kâsesinin üzerinden onu izlerken bakışları gitgide daha da şüpheli bir hal aldı.

Kapı çaldığında tam ağzını açmak üzereydi ve Serilda ona neyi olduğunu soracağından emindi.

Serilda irkildi. Bitirmek üzere olmasa çorbası kâsesinden dökülebilirdi. O da babası da şaşkın halde önce kapalı kapıya, sonra birbirlerine baktılar. Buralarda, kışın ortasında, her yer sessiz ve sakinken, gelen biri olduğunda sesi duyulurdu. Ama ne ayak seslerini ne dörtlü koştan atları ne de karda ilerleyen araba tekerlerinin seslerini duymuşlardı.

İkisi birden ayağa kalktı ama Serilda daha hızlı davrandı.

“Serilda...”

“Ben bakarım baba,” dedi. “Sen yemeğini bitir.”

Kâsesini hafifçe kaldırıp çorbadan son kalanları içtikten sonra kâseyi sandalyenin üzerine bırakarak odanın diğer köşesine ilerledi.

Kapıyı açtı ve buz gibi havayı soludu.

Karşısındaki adam geniş omuzlu ve şık giyimliydi, sol göz çukurundan demir bir keski uzanıyordu.

Serilda daha ne gördüğünü anlayamadan bir el onu omzundan yakalayıp geriye çekti. Kapı çarparak kapandı. Arkasını döndüğünde, çılgına dönmüş babasıyla yüz yüze geldi.

“Bu, –neydi– bana o adamın bir... Bir...” Babasının, hayalet görmüş gibi, beti benzi atmıştı. Aslında kapılarındaki hayaletten daha da beyazdı suratı çünkü adam nispeten daha koyu tenliydi.

“Baba,” diye fısıldadı Serilda. “Sakin ol. Ne istediğini öğrenmemiz gerekiyor.”

Kolunu çekiştirmeye başladı ama babası onu kollarından sımsıkı tutuyordu. “Ne istediğini mi?” diye tısladı, sanki bu çok komik bir fikirmiş gibi. “O ölü bir adam! Kapımızda dikiliyor! Ya o... *Onunkilerden* biriye?”

Onunkilerden. Erlking'in adamlarından biri.

Serilda hayaletin gerçekten de Erlking'in hizmetkârı olduğunu nasıl bildiğini açıklayamayacağından yutkundu. Hizmetkârı değilse bile bir tür yandaş olmalıydı. Karanlık ruhların hükümranlıklarının iç işleriyle ilgili pek bir bilgisi yoktu.

"Kibar olmalıyız," dedi kararlı bir sesle ve sesinin hem cesur hem de olgun bir tonda çıkmasından gurur duydu. "Ölülere karşı bile. Özellikle ölülere karşı."

Babasının parmaklarından kurtularak omuzlarını dikleştirdi ve kapıya döndü. Kapıyı açtığı anda, adamın kıpırdamadığını ve soğukkanlı, kayıtsız ifadesini hiç bozmadığını gördü. Keskiye ya da kır sakalına bulanmış koyu kan lekesine bakmamak oldukça zor olsa da Serilda kendini adamın, tahmin ettiği gibi şömine ateşinin ışığıyla parlamayan, sağlam gözüne bakmaya zorladı. Kır saçlarına rağmen adamın yaşlı olmadığını düşündü. Bir kez daha, her ne kadar iyi olsa da kıyafetlerinin birkaç yüzyıl öncenin modasına ait olduğunu fark etti. Altın rengi kuş tüyleriyle süslü siyah bir kasket, fildişi bir yeleğin üzerine giyilmiş kadife peleriniyle mükemmel uyum içindeydi. Ölü olmasa, bir asilzade olabilirdi. İyi de bir asilzadenin gözünde bir oyma işçisinin aletiy-le ne işi olabilirdi?

Serilda sormak için can atıyordu.

Ancak bunun yerine, elinden geldiğince düzgün bir reverans yaptı. "İyi akşamlar, bayım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Majesteleri Amansız Kral, *Alder Kralı Erlkönig*¹⁴'in davetini varlığınıza onurlandırmanızı buyuruyorlar."

"Hayır!" dedi babası, tekrar kolunu tutarak, ancak bu sefer Serilda onu eve çekmesine engel oldu. "Serilda, Erlking!"

Babasına baktı ve kuşkunun yerini çabucak kavrayışa bıraktığını gördü.

Biliyordu.

Hikâyesinin doğru olduğunu biliyordu.

Serilda hikâyesinin doğrulanmasının rahatlığıyla göğsünü kabarttı. "Evet baba. Yılbaşı Gecesi gerçekten de Erlking'le karşılaştım. Ama anlayamıyorum..." Tekrar hayalete döndü. "Şimdi benden ne istiyor olabilir?"

"Şimdi mi?" dedi hayalet, ağır ağır. "İtaat." Geri adım atıp gecenin karanlığına işaret etti ve Serilda adamın bir at arabası getirdiğini gördü.

Ya da bir kafes.

¹⁴Erlkönig: Alder Kralı Erlking. Avrupa folkloru ve efsanelerinde ormanlarda gezen ve uzun yıllar boyunca ormanlardan çocukları kaçırmış bir elf kralıdır. (ç.n.)

Bunu kesin olarak söylemek zordu, çünkü yuvarlak araç etrafı saran kar kadar soluk renkte kavisli parmaklıklardan yapılmış gibi görünüyordu. Parmaklıkların içindeki kalın siyah perdeler ay ışığında kurşuni bir dokunuşla parlıyordu. İçeride ne olabileceğini göremiyordu.

Arabayı iki *Bahkauw*¹⁵ çekiyordu. Bunlar boğayı andıran, kulaklarından başlayarak kıvrılan boynuzları ve kafalarının tuhaf şekilde yere yakın durmasına neden olan devasa kamburları olan sefil görünümlü yaratıklardı. Kuyrukları uzundu ve yılanı andırıyordu, ağızlarında çarpık dişleri görünüyordu. Arabacıyı hareketsizce bekliyorlardı ancak sürücü koltuğunda kimseyi göremeyen Serilda arabayı bu hayaletin kullandığını düşündü.

Araba Karanlıklar Şatosu'na, Erlking'in kalesine gidecekti.

"Hayır," dedi babası. "Onu götüremezsiniz. Lütfen, Serilda."

Tekrar dönüp babasına baktığında, karşılaştığı ıstırap dolu ifade onu ürkütmüştü. Her ne kadar herkesin Erlking ve hayalet maiyetiyle ilgili şüpheleri ve korkuları olsa da Serilda babasının başka bir şey sakladığını gözlerinden okuyordu. Bu sadece yüzlerce perili hikâyenin neden olduğu korkudan başka bir şey... Çaresizlikle gelen bir aydınlanma haliydi. Serilda bu adamla giderse eğer onu çok korkunç şeylerin beklediğinden emin olduğunu açığa vuran bir ifade.

"Belki de şu şekilde ifade etmem daha doğru olur," dedi hayalet, "bu davet bir rica değil. Reddetmeniz halinde, talihsiz sonuçları olabilir."

Serilda'nın nabızı hızlandı ve babasının ellerini tutup sıktı. "O haklı baba. Kimse Erlking'in davetine hayır diyemez. Kendilerinin... Ya da ailelerinin başına bir felaket gelmesini istemiyorlarsa."

"Veya tüm kasabalının ya da sevdikleri herkesin..." diye ekledi hayalet sıkılmış bir sesle. Cümlesini bitirirken, Serilda onun esnemesini bekledi ama adam sert, uyarı dolu bir bakışla duruşunu korudu.

Babası, "Serilda," dedi alçak sesle, gerçi gizli gizli konuşmaları mümkün değildi. "Daha önce karşılaştığınızda ona ne dedin? Şimdi senden ne istiyor olabilir?"

Serilda başını salladı. "Tam olarak sana anlattıklarımı söyledim baba. Sadece bir hikâye." Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkti. "Belki başka bir hikâye daha dinlemek istiyordur."

Babasının bakışları şüpheyle doldu ama yine de... Ufacık bir ümit de vardı. Sanki bu söylediği mantıklıymış gibi.

¹⁵Bahkauw: Almanya'nın Aachen bölgesinde yaşadığına inanılan mitolojik bir canavar, pençeli, deforme olmuş bir buzağı görünümünde tarif edilir. (ç.n.)

Serilda babasının o gece nasıl bir hikâye anlattığını unuttuğunu düşündü. Erlking onun samanı altına dönüştürebileceğine inanıyordu.

Ancak *bu* davet bununla ilgili değildi herhalde. Erlking eğirilmiş altını ne yapacaktı ki?

“Gitmek zorundayım baba. Bunu ikimiz de biliyoruz.” Arabacıya başını salladı. “Bir dakika izin verin.”

Kapıyı kapatıp hemen işe koyuldu, en sıcak tutan çoraplarını, binici pelesinini ve çizmelerini giydi.

“Bana yiyecek bir şeyler hazırlar mısın?” diye sordu, kapının önünde kıpırdamadan, suratını asmış gerginlikten ellerini ovuşturarak duran babasına. Bu ricası aslında onu sersemlemiş halinden kurtarmanın bir yoluydu çünkü yiyeceğe ihtiyacı olmadığını biliyordu. O anda, akşam yediği ekmek ve aniden hissettiği gerginlik yüzünden tok hissediyordu ve yakın zamanda iştahının açılacağını da sanmıyordu.

Hazır olduğunda ve aklına ihtiyaç duyabileceği herhangi başka bir şey gelmeyince, babasının onun için sarı bir elma, bir dilim tereyağlı çavdar ekmeği ve mendile sarılı bir kalıp sert peynir hazırladığını gördü. Yiyecekleri babasından aldıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdu.

“İyi olacağım,” diye fısıldarken, yüz ifadesinin hissettiğinden daha fazla kesinlik yansıttığını umuyordu.

Babasının çatık kaşlarını görünce, önemi olmadığını düşündü. O gece, Serilda sağ salim eve dönene kadar uyumayacağını biliyordu.

“Dikkatli ol kızım,” dedi onu kendine çekip sımsıkı sarılarak. “Onun çok çekici olduğunu söylerler ama o cazibenin arkasında zalim ve kötü bir kalp sakladığını sakın unutma.”

Serilda güldü. “Baba, seni temin ederim Erlking’in bana kur yapacağını hiç sanmıyorum. Beni her neden çağırıyorsa, nedeni kesinlikle o değildir.”

Homurdandı, ona katılmaya pek hevesli olmasa da daha fazla bir şey söylemedi.

Serilda son bir kez daha babasının elini sıktıktan sonra kapıyı açtı.

Hayalet hemen arabanın yanında bekliyordu. Serilda bahçenin karlı patikasında yürürken serinkanlı bir tavırla onu seyretti.

Ancak arabaya yaklaştığında kafesin demirlerinin, aslında devasa bir yaratığın kaburgası olduğunu anladı. Her biri karmaşık dikenli sarmaşık, tomurcuklanmış trompet çiçeği ve irili ufaklı yaratık şekilleriyle oyulmuş olan beyazlatılmış kemiklere bakarken olduğu yerde kalakaldı. Yarasalar, fareler ve baykuşlar. *Tatzelwurm* ve gece kuzgunu.

Arabacı sabırsızlığını göstermek için boğazını temizledi ve Serilda gece kuzgununun harap olmuş kanadında gezdirdiği elini hızla çekti.

Adamın uzattığı elini tutup arabaya binmesine yardım etmesine izin verdi. Hayaletin parmaklarını aslında hissetmişti, ama... Ölü bir adama dokunmuş gibi hissetti. Teni hassas, sanki biraz fazla sıkısa parçalanıp toza dönecekmiş gibiydi ve dokunuşunda hiçbir sıcaklık yoktu. Erlking'le kıyasladığında *buz gibi soğuk* değildi. Serilda'ya göre, kanı damarlarında buz gibi akan bir yeraltı yaratığıyla damarlarında hiç kan kalmamış bir hortlak arasındaki fark buydu.

Perdeyi açıp arabaya binerken ürpermeye daha sonra da peleriniyle kollarını sarıp titremesinin tek nedeni soğuk kış havasıymış gibi davranmaya çalıştı.

Arabanın içinde rahat bir bank onu bekliyordu. Araba ufaktı ve ikinci bir yolcu zar zor sığardı, ancak Serilda yalnız olduğundan içerisi oldukça konforlu ve buz gibi akşam havasını engelleyen ağır perdeler sayesinde şaşırtıcı derecede sıcaktı. Tavanda, yine başka bir yaratığın kafatası ve çarpık dişli bir çeneden yapılmış ufak bir fener asılıydı. Kafatasının içinde koyu yeşil parafinden bir mum yanıyor, ılık alevi içeriyi daha rahat bir hale getirmekle kalmayıp göz yuvaları, burun delikleri, sırttan sivri dişlerin arasındaki boşluklardan altın rengi bir ışık da saçıyordu.

Serilda banka oturduğunda, kendisine ürkütücü şekilde lüks bir seyahat aracı verilmiş olduğu için biraz şaşkındı.

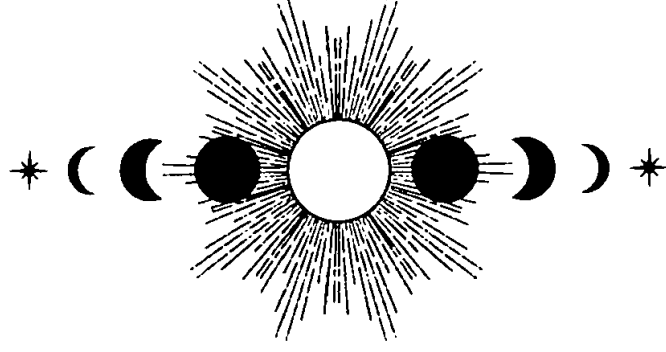
Birden parmağını uzattı ve fenerin çene kemiğinin üzerinde gezdirdi. O böyle rahat bir şekilde seyahat edebilsin diye canını vermiş olan hayvana sessiz bir teşekkür fısıldadı.

Ağız birden kapandı.

Serilda acıyla bağırarak elini geri çekti.

Biraz sonra, fener, sanki hiçbir şey olmamış gibi ağzını yeniden açtı.

Dışarıdan bir kırbaç sesi duyuldu ve araba sallanarak gecenin karanlığında yola koyuldu.

Bölüm 8

Ağır perdeleri aralayan Serilda, geçip giden manzarayı izledi. Sadece komşu kasabalar Mondbrück ve Fleck'e seyahat etmiş ve bir keresinde çocukken Nordenburg'ün kuzeyine gitmiş Serilda'nın, Märchenfeld'in dışındaki dünyaya dair çok az deneyimi ve daha fazla yer görmek isteyen bir kalbi vardı. Daha fazlasını bilmeyi, en ufak ayrıntıları bile yakalamayı ve gelecekteki düşünceleri için belleğinde saklamak istiyordu.

İnişli çıkışlı ekili arazilerden hızla geçtikten sonra Sorge Nehri'ne paralel bir yola girdiler. Bir süre, sağ tarafta kıvrılan simsiyah nehir ve sol tarafta karanlık bir korku salan Küller Ormanı arasında ilerlediler.

Sonunda, araba aniden sık kullanılan bir yoldan doğrudan ormana giden daha engebeli bir yola saptı.

Serilda önlerinde kâbus gibi beliren sık ağaçları görünce sıkı sıkı tutunarak bir yandan da büyük dalların gölgesinden geçerken havada bir değişiklik hissetmeyi bekliyordu. Hafif bir ürperti hissetti. Ancak, rüzgârı kesen ağaçlar sayesinde havanın birazcık ısınması dışında sıra dışı bir şey hissetmedi.

Hava çok daha karanlıktı ve dolunayın ışığıyla herhangi bir parıltı görmek için gözlerini kısıp da ayın ışığı sık dalların arasından zar zor süzülüyordu. Arada bir, budaklı ağaç gövdesine vuran soluk gümüş rengi pırıltılar beliriyordu. Durgun suları olan bir gölü aydınlatıyordu. Dalların arasında gezen bir gece kuşunun kanat sesleri duyuluyordu.

Bahkauvların yolu bulabilmeleri ve arabacının bu karanlıkta nereye gideceğini bilmesi bir mucizeydi. Ama hızları hiç kesilmedi. Hayvanların toynaklarının gümbürtüsü burada daha çok duyuluyor ve ormanın derinliklerinden yankılanıp tekrar Serilda'ya ulaşıyordu.

Yolcular başka seçenekleri kalmadığı ve iyi bir sebepleri olmadığı sürece Küller Ormanı'na çok nadiren girerdi. Ölümlüler buraya ait değildi.

İlk defa, korktuğunu hissetmeye başladı.

"Kes şunu, Serilda," diye mırıldandı, perdeyi kapatırken. Giderek daha da karanlık bir hal alan manzarayı seyretmenin bir faydası yoktu. Kafatası fenerine baktı ve kendisini izlediğini hayal etti.

Fenere gülümsedi.

Karşılık gelmedi.

“Acıkmış görünüyorsun,” dedi, babasının hazırladığı çıkını açarken. “Bir deri bir kemiksin... Hatta derin bile yok.” Peyniri çıkardı ve ikiye böldükten sonra, bir parçasını fenere uzattı.

Fenerin burun delikleri alev aldı ve Serilda uzun, hafif bir koklama sesi duyduğunu düşündü. Sonra dişler tiksiniş gibi geri çekildiler.

“Keyfin bilir.” Arkasına yaslanıp bir ısırık aldıktan sonra tuzlu, sert peynir gibi sıradan bir şeyin tadını çıkarmaya çalıştı. “O dişlerle muhtemelen kendi yemeğini avlamaya alışıklandır. Ne tür bir canavar olduğunu merak ediyorum. Bir kurt değilsin. En azından normal bir kurt değilsin. Belki bir gri kurtsun, ama hayır, daha da büyüğü.” Mum alevi faydası olmadan titrerken Serilda uzun bir süre düşündü. “Sanırım arabacıya sorabilirim ama o da pek konuşkan birine benzemiyor. İkiniz iyi anlaşıyorsunuzdur.”

Tam büyük peynir dilimini bitirdiği sırada tekerleklerin gittiği yolda bir farklılık hissetti. Engebeli, nadiren gidiş gelişin olduğu sarsıntılı orman yolu pürüzsüz ve dümdüz bir yola dönmüştü.

Serilda perdeyi tekrar açtı.

Ormandan iyice uzaklaştıklarını ve ay ışığında parlayan devasa bir göle doğru ilerlediklerini görünce şaşırdı. Doğuya doğru daha büyük ormanlar vardı ve karanlıkta göremese de kuzeyde Rückgrat Dağı’nın eteklerinin uzandığını biliyordu. Gölün batı kıyısı yoğun bir sis örtüsüyle kaplıydı. Orası dışında her yer elmas beyazı karlarla parlıyordu.

Daha da şaşırtıcı olan bir şehre yaklaşmış olmalarıydı. Dövme demirden bir kapısı, sazdan çatıları olan dış binaları, uzun kuleleri ve daha da içeride saat kuleleriyle şehir kalın taş duvarlarla çevriliydi. Sıra sıra evlerin ve dükkânların ötesinde, gölün kıyısında zorlukla görülebilen bir şato duruyordu.

Araba döndü ve kocaman giriş kapısından içeri girerlerken şato artık Serilda’nın görüş alanında değildi. Kapının kapalı olmamasına şaşırdı. Küller Ormanı’na bu kadar yakın bir kasabada, özellikle dolunay zamanı geceleri kapılarının kapalı olmasını beklerdi. Geçerken binaların yarı ahşap iskeletlerden oluşan derme çatma cephelerini, yan duvarlarına ve saçaklarına oyulmuş dekoratif çizimleri inceledi. Bu şehir, küçük Märchenfeld kasabasıyla karşılaştırıldığında devasa ve kalabalık görünüyordu ama Serilda, mantiken, buranın da güneydeki ya da uzak batıdaki liman şehirlerindeki çok daha büyük ticaret şehirleriyle karşılaştırıldığında oldukça küçük kalacağını biliyordu.

İlk önce şehrin terk edilmiş olabileceğini düşündü; ama hayır, her şey çok düzenli, son derece bakımlıydı. Biraz daha dikkatli baktığında, yaşam belir-

tileri olduğunu gördü. Ortalıkta kimsecikleri görmemesine ve hiçbir pencereden mum ışığı yansımamasına rağmen (ki buna şaşırılmamak gerekirdi çünkü neredeyse büyü saati gelmişti), etrafta bakımlı, üzeri karla kaplı toprak parçaları ve kısa süre önce yakılmış olan ateşin baca dumanı kokusu vardı. Uzakta bir yerde, bir keçinin melemelerini ve cevap veren bir kedinin miyavlamalarını duydu.

İnsanlar sadece uyuyorlar, diye düşündü. Olması gerektiği gibi. Bu tuhaf macera için çağrılmasaydı, o da uyuyor olurdu.

Tüm bunlar çok daha acil bir bilinmezi düşünmesine neden oldu.

Neredeydi?

Küller Ormanı karanlık ruhların ve orman halkının topraklarıydı. Karanlıklar Şatosu'nu hep, ormanın derinliklerinde bir yerde karanlık ve uğursuz ihtişamıyla, en yaşlı ağaçlardan bile daha uzun, ince kuleleri olan bir hisar olarak hayal etmişti. Hiçbir masalda bir gölden ya da bir şehirden bahsedilmemişti.

Araba kasabanın en işlek caddesinden geçerken, şato bir karaltı gibi tekrar görüldü. Büyük iç kalenin etrafını saran çok sayıda taret ve kuleler topluluğundan oluşan, her yere hâkim, sağlam ve etkileyici bir yapıydı.

Araba sıra sıra evlerin olduğu son sokağı geçip, uzun ve dar bir köprünün üzerinden geçmeye başlayınca Serilda şatonun kasabanın kıyısına değil, gölün ortasında bir adaya inşa edildiğini fark edebildi. Simsiyah suya ay ışığıyla aydınlanan duvar işçiliği yansiyordu. Arabanın tekerleri taş köprüde gürültüyle tıngırdadı ve Serilda başını uzatıp müdafaa kulesini çevreleyen heybetli gözetleme kulelerini görünce bir ürperti hissetti.

Ahşap bir asma köprünün üzerinden geçip kemerli bir giriş kapısının altından ilerleyerek avluya çıktılar. Sis etraftaki binaları usandıracak biçimde sarmış, şato bu yüzden asla bütünüyle kendini göstermiyor, tamamen siste kaybolmadan önce sadece bir anlığına belirliyordu. Araba durdu ve ahırdan bir karaltı fırlayarak çıktı. Serilda'dan muhtemelen birkaç yaş küçük, üzerinde sade bir gömlek olan dağınık saç kesimli bir delikanlı gördü.

Biraz sonra arabanın kapısı açıldı ve arabacı görüldü. Adam kenara çekilerek Serilda'ya takip etmesini işaret etti. Serilda fenerle vedalaşınca hayalet arabacı ona tuhaf bir bakış attı ve arabadan kaldırım taşlarına inerken arabacının yardım etmek için tekrar elini uzatmamasına memnun oldu. Seyis devasa yaratıkların yularını çoktan çözmüş, ahıra geri götürüyordu.

Serilda av sırasında gördüğü iri küheylanların da bu ahırda olup olmadıklarını ve Erlking'in başka ne gibi yaratıkları olabileceğini düşündü. Sormak istedi ama arabacı çoktan iç kalenin ortasına doğru yollanmıştı. Serilda seke-

rek peşinden giderken, yanından geçtiği seyise minnet dolu bir gülümsemeye karşılık verdi.

Bakışları karşısında irkilen seyis, başını öne eğince ensesinden başlayıp gömleğinin yakasından içeri doğru uzanan bir dolu morluk göründü.

Serilda tökezledi. Kalbi sıkıştı. Acaba bu morluklar delikanlının burada karanlık varlıklar arasında sürdüğü yaşantısında mı olmuştu? Yoksa daha öncesine mi aittiler? Belki de ölümünün nedeniydi? Serilda bunun dışında onu neyin öldürmüş olabileceğini kestirememişti.

Korku dolu bir çığlıkla Serilda'nın dikkati avlunun diğer tarafına kaydı.

Demir parmaklıkları olan bir köpek kulübesini ve ortasındaki bir direğe bağlı yanan tazılar sürüsünü görünce gözleri kocaman açıldı.

Ardından zincirinden kurtulmuş bir tazıyı fark etti. Doğrudan üzerine geliyordu. Gözleri alev alevdi. Yanan ağzının arasından sarı dişleri görünüyordu.

Serilda çığlık atarak döndü, açık kale kapısına ve indirilen köprüye doğru hızla koşmaya başladı. Ama canavardan kaçabilme umudu yoktu.

Arabanın yanından hızla geçerken yönünü değiştirdi, tekerleğe tırmanarak kendini yukarı çekti ve arabanın tepesine çıkmak için göğüs kafesinin kurgularından birini ve omurga olabilecek bir parçayı yakaladı. Tam bacağına çektiği sırada ısırma sesi duydu ve canavarın yaydığı sıcaklığı hissetti.

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerledi. Aşağıda kalan tazı ileri geri yürüyor, parlayan gözleriyle onu izlerken ağızdan burun deliklerinden alevler saçıyordu. Direğe bağlı olması gereken zincir kaldırımlarda sürüklendikçe sesler çıkarıyordu.

Uzaktan, bağrışlar ve komutlar duydu. *Yat. Gel. Bırak.*

Hiçbirini dinlemeyen tazı, arka bacakları üzerinde doğrulup pençeleriyle arabanın kapısına zorlamaya başladı.

Serilda korkuyla geri çekildi. Yaratık kocamandı. Zıplamaya çalışırsa...

Yüksek bir *pat* sesi onu kendine getirdi.

Tazı acıyla havladı ve sarsıldıktan sonra kaskatı kesildi.

Serilda soluk soluğa kalırken, parlak siyah tüylerle bezenmiş uzun oku fark etmesi biraz zaman aldı. Ok doğrudan tazının bir gözünden girip çenesinin yanından çıkmıştı. Karman çorman tüylerinin arasındaki alevler yavaş yavaş sönerken yarasından siyah dumanlar sızdı.

Tazı yana devrildi, bacakları titreyerek son nefesini verdi.

Olanlar yüzünden sersemleyen Serilda, bakışlarını ondan uzaklaştırdı.

Erlking, üzerinde aynı deriden hoş kıyafet, siyah saçları omuzlarına dökülmüş, iç avlunun basamaklarında duruyordu. Omzunda devasa bir yay asılıydı.

Serilda'yı görmezden gelerek şahin bakışlarını köpek kulübesi ve araba arasında duran kadına çevirdi. Kadında karanlık ruhlara özgü çarpıcı bir zarafet vardı ancak kolları ve bacakları deri kuşaklarla kaplı giysileri pratik görünüyordu.

"Ne oldu?" diye soran sesinde Serilda'nın bir an bile inanmadığı bir dinginlik vardı.

Kadın telaşla eğildi. "Av için tazıları hazırlıyordum, Efendimiz. Kulübenin kapısı açıldı ve sanırım zincir kopmuş. Arkam dönüktü. Canavar serbest kalana kadar hiçbir şeyi fark etmedim ve..." Bakışları önce hâlâ arabanın tepesinde tünemekte olan Serilda'ya, ardından yerde yatan taziye döndü. "Bütün sorumluluğu alıyorum, Efendimiz."

"Neden?" dedi ağır ağır Erlking. "Zinciri sen mi kopardın?"

"Elbette hayır, Efendimiz. Ama onlar benim sorumluluğumdaydı."

Kral homurdandı. "Komutlarıma neden uymadı?"

"Henüz tam eğitilmemiş bir yavruydu. Av bitene kadar hiçbiri beslenmediği için de... Karnı açtı."

Serilda, yerde yatan ve neredeyse kendi boyunda olan canavara bir kez daha bakarken gözleri büyüdü. Alevleri sönmüş, geriye kaburgalarına sıkıca yapışmış siyah bir post ve bir insanın kafatasını parçalayabilecek kadar güçlü dişler kalmıştı. Tazinin avda gördüklerinden daha *küçük olduğunu* ancak şimdi fark edebiliyordu ama yine de sadece bir *yavru* muydu?

Bu onu huzursuz etmişti.

"İşini bitir," dedi kral. "Ve şu cesedi kaldır." Basamaklardan inerken yayını arkasına attı ve Serilda'nın tazıların efendisi olduğunu düşündüğü kadının önünde durdu. "Bu olaydan sen sorumlu değilsin," dedi, kadının eğik başının üzerinden konuşarak. "Bu ancak şamatacı perinin işi olabilir."

Dudaklarını, sanki kelimenin acı bir tadı varmış gibi, hafifçe büktü.

"Teşekkürler, Efendimiz," diye mırıldandı kadın. "Tekrar olmaması için elimden geleni yapacağım."

Erlking avluyu geçti ve arabanın tekerinin yanında durup yukarıdaki Serilda'ya baktı. Böyle kötü bir durumda başıyla selam vermeye ya da reverans yapmaya kalkışmanın aptalca olacağını bilen Serilda, hafifçe gülümsedi. "Burası hep böyle eğlenceli midir?"

"Her zaman değil," diye yanıtladı Erlking, ölçülü ses tonuyla. Biraz daha yaklaşıp gölgeleri de beraberinde getirdi. Arabanın tepesinde, adamdan çok

daha yukarıda olmasına rağmen, Serilda'nın içgüdüleri ona iyice sinmesini söylüyordu. "Tazılara nadiren insan eti verilir. Neden bu kadar kolay heyecanlandığını anlayabiliyorum."

Serilda'nın kaşları yukarı kalktı. Bunun bir şaka olmasını istedi ama karanlık ruhların mizahtan anladıklarından pek emin değildi.

"Majest... Efendimiz," diyebildi sadece, biraz tereddüt ederek. "Bir kez daha huzurunuzda olmak ne büyük onur. Alder Kralı tarafından Karanlıklar Şatosu'na çağırılmayı pek beklemiyordum."

Adamın iç gıcıklayan dudaklarının kenarı seğirdi. Ay ışığında, dudakları yeni olgunlaşmış ya da ezilmiş böğürtlen gibi mordu. Tuhaf bir şekilde bu düşünceyle Serilda'nın ağzı sulandı.

"Demek kim olduğumu biliyorsun," dedi neredeyse alay ederek. "Ben de merak ediyordum." Gözlerini hızlıca avluya çevirdi. Ahırlara, köpek kulübe-lerine, ürkütücü surlara baktı. "Yanılıyorsun. Burası Karanlıklar Şatosu değil. Evim tekrar hatırlamak istemediğim hatıralarla dolu olduğundan, orada çok az vakit geçiririm. Onun yerine, evim ve sığınağım olarak Adalheid'a hak iddia ettim." Tekrar Serilda'yla göz göze geldiğinde bilinmez bir hazla gülüm-süyordu. "Kraliyet ailesi burayı kullanmıyordu."

Adalheid. İsim tanıdık geliyordu ama Serilda nereden olduğunu tam ola-rak çıkaramadı.

Tıpkı hangi kraliyet ailesinden bahsettiğinden emin olamadığı gibi. Märchenfeld ve Küller Ormanı, şu anda Kraliçe II. Agnette'in ve Rosenstadt Hanedanlığı'nın yönetimi altında olan Tulvask Krallığı'nın en kuzey bölge-sinde bulunuyordu. Ancak Serilda'nın anladığı kadarıyla, bu keyfi olarak bir haritaya çizilmiş sınırlara, vergilere, inşa edilmiş ya da korunmuş az kullanı-lan bir ticari yola ve gerektiği takdirde askeri yardım vaadine dayalı bir iliş-kiydi. Ancak bir tarafı azgın bir denize bakan büyük bazalt taşından falezler ve diğer tarafında uğursuz olduğu düşünülen Rückgrat Dağları varken bu tür bir yardıma hiç gerek duyulmazdı. Verene'nin başkenti o kadar güneydeydi ki, Serilda ne oraya gerçekten giden tek bir kişi tanımış ne de krallığın kendi yaşadıkları tarafa herhangi bir kraliyet ailesi mensubunun gelmiş olduğunu hatırlıyordu. İnsanlar kraliyet ailesinden ve onların yasalarından sanki bun-lar başkasının sorunuymuş gibi bahsederlerdi. Onlar için doğrudan sonuçları olan bir şey değilmiş gibi. Kasabada, kuzeyin gerçek yöneticilerini rahatsız etmekten korktuğu için hükümetin onları yalnız bırakacağını düşünenler bile vardı.

Erlking ve karanlık hizmetkârları, tozu dumana katarak perdenin ötesine geçtiklerinde kimseye hesap vermezlerdi.

Çalı Büyükanne ve orman halkı da insanların yönetimine asla boyun eğmezlerdi.

“Sanırım,” dedi Serilda, “çok az kişi bu şatoda hak iddia etmenize karşı çıkacaktır. Ya da... İstedığınız herhangi bir şeye.”

“Öyle,” dedi Erlking, arabacının oturduğu yeri işaret ederek. “Artık ine bilirsın.”

Serilda köpek kulübesine baktı. Diğer tazılar şiddetli bir arzuyla zincirlerini zorlayarak onu izliyordu. Ancak zincirler onları zapt ediyor gibiydi ve kulübenin kapısı da kilitlenmiş, emniyetli görünüyordu.

O anda ilk kez seyircileri de olduğunu fark etti. Ay ışığından çekildikleri anda bir hiçliğe dönüşebilecekmiş gibi belli belirsiz hatları olan bir sürü hayalet.

Karanlık ruhlar onu daha çok korkutuyordu. Onlar hayaletlerin aksine Serilda gibi somut varlıklardı. Görünürde neredeyse elfleri andırıyorlardı ve tenleri gümüş, bronz ve altın tonlarında parlıyordu. Tüm hatları oldukça belirgindi. Elmacık kemikleri, omuz çıkıntıları, tırnakları. Onlar kralın gerçek saray eşrafı, Verloren'den kaçtuklarından beri yanında olanlardı. Şimdi onu meraklı, kötücül bakışlarla izliyorlardı.

Yaratıklar da vardı. Bazıları siyah pençeli tırnakları ve küçük sivri boynuzları olan kedi büyüklüğünde yaratıklardı. Bazıları ise yarasa gibi kanatları ve safir mavisi tenleriyle Serilda'nın eli büyüklüğündeydi. Derilerindeki pullar ya da kafataslarına yapışmış sarkan suyosunlarından saçları olmasa, bazıları insan bile olabilirdi. Goblinler, *koboldlar*¹⁶, periler, cinler. Hepsini tahmin etmeye çalışmadı.

Kral boğazını temizledi. “Acele etmene gerek yok. İnsan çocuklarının bana tepeden bakmasından çok hoşlanırım.”

Serilda kaşlarını çatı. “On sekiz yaşımdayım.”

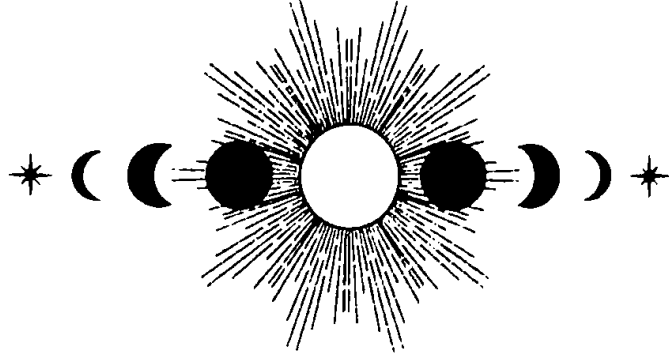
“Öyledir.”

Serilda suratını astı ama kral oralı olmadı.

Serilda elinden geldiğince zarif bir şekilde binici koltuğundan inmeye çalıştı ve yere inerken kralın uzattığı eli tuttu. Kralın dokunuşuyla koluna yayılan soğuk dehşet hissinden çok titreyen bacaklarına odaklanmaya çalıştı.

“Avı hazırlayın!” diye bağırdı kral, onu kalenin içine götürürken. “Ölümüyle ilgilenmemiz gereken bir iş var. İşimiz biter bitmez tazıların ve atların hazır olmasını istiyorum.”

¹⁶Kobold: Alman mitolojisine göre yeraltındaki kıymetli madenleri korumakla görevli olduğuna inanılan cinler. (ç.n.)

Bölüm 9

İç avlu girişinin her iki yanında bronzdan iki av köpeğinin devasa heykelleri vardı, öylesine canlı görünüyordlardı ki Serilda yanlarından ürkererek geçti. Kalenin karanlığına dalınca, kralın uzun adımlarına yetişmek için biraz koşmak zorunda kaldı. Durup her şeye bakmak istiyordu; siyah metal menteşeleri ve kaba yontulmuş hatlı sürgüleri olan büyük ve eski ahşap kapılara. Demirden, geyik boynuzlarından ve kemikten yapılmış avizelere. Dikenler ve gül tomurcuklarının karmaşık desenler halinde oyulduğu taş sütunlara.

Girdikleri karşılama salonunun yukarı kıvrılan çift taraflı geniş merdivenleri ve Serilda'nın sağında ve solunda kalan karşılıklı koridorlara açılan birkaç kapısı vardı ama kral onları doğrudan ileri yönlendirdi. Kemerli bir girişten geçerek her köşesi mumlarla aydınlatılmış, büyük salon olduğunu tahmin ettiği bir yere girdiler. Duvarlarda ve köşelerde uzun kollu şamdanlar vardı ve çatı kirişlerinden, bazıları bindiği araba kadar büyük olan avizeler sarkıyordu. Yerler kalın halılar ve hayvan postlarıyla kaplıydı. Duvarlarda goblen kilimler asılıydı ancak görkemli olduğu kadar tuhaf da olan bu yere sıcak bir hava katma konusunda pek bir işe yaramamışlardı.

Etraftaki süslemelerin hepsi doldurulmuş canavarlardan oluşan çarpıcı koleksiyonuyla tam bir av kulübesini andırıyordu. Duvarlarda bedenlerinden ayrılmış kafalar ve köşelerden üzerine atılmaya hazır görünen tamamı doldurulmuş bedenler vardı. Küçük bir *basiliskten*¹⁷ devasa bir yabandomuzuna, kanatsız bir ejderhadan mücevher gözlü bir yılan kadar geniş bir koleksiyondu. Çarpık boynuzları, sağlam kabukları ve çok fazla kafası olan canavarlar vardı. Serilda hem dehşete kapılmış hem de büyülenmişti. Bunlar kâbusların vücut bulmuş halleriydi. Aslında canlı değillerdi. Bunlar ölüydü. Ama onların gerçekte yaşamış olduklarını düşünmek, yıllar içinde uydurduğu masalların çoğunun gerçek temelleri olduğunu bilmek, onu heyecanlandırmıştı.

Aynı zamanda bunca ihtişamlı yarattığı cansız ve etkileyici aksesuarlar olarak görmek biraz midesini bulandırmıştı.

¹⁷Basilisk: Avrupa folklorunda adı geçen, bakışlarıyla öldürebilen ya da bakarı taş çevirebilen ejderha ya da yılan benzeri mitolojik bir yaratıktır. (ç.n.)

Salonun ortasında, Serilda'nın içinde ayakta dursa bacasına dokunmayacağı kadar yüksek şöminede çıtırdayan alevler bile havaya yayılan ürpertiye dağıtmaya yetmiyordu. İçinden ateşin yanına gidip bir an için de olsa orada durmak geldi –şöminenin ev sıcaklığına içi gidiyordu– ama o sırada şömine rafının üzerine asılı devasa yaratık gözüne ilişti.

Gözlerini alamadan, öylece donakaldı.

Alnından öne doğru kıvrılan küçük sivri, diken gibi iki sorgucu ve çıkık ağzında iğneyi andıran dişleri olan bir ylandı. Kısık yeşil gözlerinin etrafı renine gömülmüş gri incileri andıran taşlarla çevriliydi ve alnının ortasında, hoş bir süsle tetikte bekleyen üçüncü bir gözün arasında çarmıhı andıran tek bir kırmızı taş parlıyordu. Yarasanıinkini andıran kanatlarından birinin altında duran siyah tüylerle bezenmiş ok, ölümcül bir darbeye neden olamayacak kadar küçük görünüyordu. Aslında hayvan pek ölü gibi de durmuyordu. Korunma ve asılma şekline bakılırsa, şöminenin üzerinden atlayıp Serilda'yı çenesiyle yakalamaya hazır gibiydi. Yaklaştıkça, canavarın ağzından çıkan ılık nefesi, genizden gelen mırıltısını hayal edip etmediğini düşündü.

“O bir...” diye cümleye başladı, ama devamını getiremedi. “O nedir?”

“Bir *rubinrot*¹⁸ ejderhası,” cevabı geldi, hemen arkasından. Sıçrayarak arkasını döndü. Arabacının peşlerinden geldiğini fark etmemişti. Birkaç adım ötede ellerini arkasında bağlamış sakince duruyor, hâlâ kanamakta olan kazık saplanmış göz yuvasından hiç rahatsız görünmüyordu. “Çok nadir bulunur. Majesteleri onu avlamak için Lysreich’e gitti.”

“Lysreich mi?” dedi Serilda, şaşkınlıkla. Okul duvarındaki haritayı gözünün önüne getirdi. Lysreich denizin ötesinde, uzak batıdaydı. “Kral avlanmak için sık sık... Uzağa gider mi?”

“Buna degecek bir av olduğunda,” diye, üstü kapalı bir yanıt geldi. Kralın çıktığı kapıya baktı. “Yetişmeni öneririm. Sakinliği seni aldatmasın.”

“Doğru. Affedersin.” Serilda kralın peşinden aceleyle seğirtti. Girdiği yer bir oturma alanı ya da oyun odası olabilirdi; büyük salonla paylaştığı muazzam şömineden, zengin döşemeli sandalye ve salon takımına kadar turuncu ışıklar yansıyor. Ama kral orada yoktu.

Yürümeye devam etti. Başka bir kapıdan geçerek yemek salonuna çıktı. Kralı, kollarını kavuşturmuş, soğuk gözlerinde ters bir bakışla orada, gülünç bir masanın başında buldu.

“Aman tanrım,” dedi Serilda, bitmek bilmeyen uzunluğuyla bu masada yüzlerce davetli ağırlanabileceğini düşünürken. “Bunu yapmak için yaşamını feda eden ağaç kaç yaşındaydı?”

¹⁸Almanca: Yakut kırmızısı. (ç.n.)

“Benim kadar yaşlı olmadığına seni temin ederim.” Kral hoşnut görünmüyordu. Serilda azarlandığını hissederek bir an korktu. Kapısında bir hayalet belirmediği andan itibaren az da olsa endişelenmişti ancak kralın sesinde dik durmasına neden olan üstü kapalı bir uyarı vardı. Bütün gece görmezden gelmeye çalıştığı bir gerçekle yüzleşmişti.

Erlking nezaketiyle nam salmış biri değildi.

“Yaklaş,” dedi.

Gerginliğini saklamaya çalışan Serilda, ona doğru adım attı. Yanından geçerken parlak renkli duvar halılarıyla kaplı duvarlara baktı. Av teması burada da devam ediyor, korkmuş tek boynuzlu bir atın etrafında hırlayan tazıları ya da kanatlı bir aslana doğru saldıran avcılarını tasvir ediyordu.

Serilda yürürken, tasvirlerdeki vahşet giderek arttı. Ölüm. Kan. Avlananların yüzlerindeki ıstırap dolu sıkıntıyla avcılarının gözlerindeki neşe keskin bir tezat içindeydi.

Serilda ürperdi ve krala döndü.

Kral onu dikkatle izliyordu ancak Serilda onun yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamıyordu. “Seni neden çağırdığımı anladığını umuyorum.”

Serilda’nın yüreği ağzına geldi. “Beni çok büyüleyici bulduğunuz için şaşırdım.”

“İnsanlar seni büyüleyici bulur mu?”

İçten bir merakla sormuştu ancak Serilda bunu bir hakaret gibi algılamaktan kendini alamadı. “Bazıları. Genelde çocuklar.”

“Çocukların iğrenç zevkleri vardır.”

Serilda yanağının içini ısırdı. “Bazı konularda, muhtemelen. Ama önyargılarından tümüyle azade olmalarını hep takdir etmişimdir.”

Kral bir adım attı ve herhangi bir uyarıda bulunmadan, uzanıp çenesini kavradı. Yüzünü yukarı kaldırdı. Serilda kralın, bir kar fırtınası öncesi bulutlanan gökyüzü rengindeki gözlerine, çam iğnesi gibi kalın kirpiklerine bakarken nefesi kesildi. Ancak her ne kadar kralın sıra dışı güzelliğiyle gözleri geçici olarak kamaşsa da kral ifadesinde herhangi bir sıcaklık olmadan onu değerlendiriyordu. Bakışlarında sadece belli belirsiz hesaplamalar ve ufak bir merak belirtisi vardı.

Kral, Serilda’yı o kadar uzun süre inceledi ki kızın nefes alışverişlerinin huzursuz bir şekilde hızlanmasına ve ensesinden soğuk terler boşalmasına neden oldu. Dikkati Serilda’nın gözlerinde oyalandı, mest olduğu söylenemese de ilgisi uyanmıştı. Çoğu kimse hem çok korktukları hem de merak ettikleri için ona gizlice bakardı ancak kral doğrudan gözlerine bakıyordu.

Tam olarak tiksinişmiş gibi değil, ama...

Her neyse. Adamın *ne* hissettiğini kestiremiyordu.

Sonunda kral onu bıraktı ve başıyla yemek masasını işaret etti. "Saray maiyetim uzun bir av sonrasında genellikle burada yemek yer," dedi. "Yemek salonu bana göre ekmeğin bölündüğü, şarabın tadına varıldığı, kadehlerin kaldırıldığı kutsal bir yerdir. Kutlama ve güç kazanmak içindir." Duraksadı, eliyle duvardaki halıları işaret etti. "Aynı zamanda en büyük zaferlerimizi sergilemeyi tercih ettiğim salonlardan biridir. Her biri birer hazinedir. Haftalar uzun olsa da her zaman hazırlanacak bir dolunay olduğunu hatırlatır. Yakında, tekrar yola çıkacağız. Bunun manevi gücümüzü yüksek tuttuğuna inanmak hoşuma gidiyor."

Serilda'ya arkasını döndü ve duvarın dibindeki uzun yemek masasına ilerledi. Kalaylı kadehler bir tarafa, tabaklar ve kâseler diğer tarafa dizilmiş, bir sonraki yemek için hazır duruyorlardı. Duvarda, uzun bacaklı ve ince gagalı doldurulmuş bir kuşun olduğu bir levha asılıydı. Serilda kuşu bir turnaya ya da balıkçıl bir kuşa benzetmişti, ancak tek fark havalanmaya hazırlanıyormuş gibi açık duran kanatlarındaki her bir tüyün parlak sarı ve turuncu tonlarda ve uçlarının çivit mavisi renkte olmasıydı. Serilda önce bunun mum ışığının bir oyunu olabileceğini düşündü ancak biraz daha dikkatle bakınca, tüylerin parladığına daha da ikna oldu.

"Bu bir *hercinia*¹⁹," dedi kral. "Küller Ormanı'nın en batı kesiminde yaşarlar. *Pusch-Grohla*²⁰ ve kızlarının koruması altında olduğu söylenen birçok orman yarattığından biridir."

Serilda yosun perileri ve Çalı Büyükkannelerinin lafı geçince donakaldı.

"Bu kazanımlardan oldukça memnunum. Çok hoş, sence de öyle değil mi?"

"Güzel," dedi Serilda dili zar zor dönerek.

"Ama yine de bu duvara pek de uygun olmadığını görebiliyorsundur." Geri adım atıp hoşnutsuzlukla aradaki boşluğa baktı. "Bir süredir kuşun her iki yanına yakışabilecek uygun bir aksesuar arıyorum. Geçen dolunayda, tazılarım bir değil, *iki* yosun perisinin kokusunu aldıklarında duyduğum hazzı düşün. Bunu hayal edebiliyor musun? Güzel yüzleri, tilki gibi kulakları, yeşilliklerden taçları. Buraya ve şuraya." Kuşun kanatlarının sağ ve sol taraflarını işaret etti. "Canla başla korumaya çalıştıkları hayvanlarla ziyafet çekerken bizi

¹⁹Hercinia: Orta Çağ derlemelerinde bahsi geçen, Hercynian Ormanı'nda doğduğuna inanılan, tüyleri parlayan efsanevi bir kuş türüdür. (ç.n.)

²⁰Pusch-Grohla: Alman folkloruna ait efsanevi bir kadın figürüdür, ormanın derinliklerinde yaşayan çirkin, ufak tefek biri olarak tasvir edilir. Çalı Büyükanne olarak da bilinir. (ç.n.)

sonsuz dek izleyebilirler.” Serilda’ya baktı. “Bir parça ironinin tadını çıkar-mayı tercih ederim.”

Serilda’nın midesi alt üst oldu ve böyle bir fikrin midesini bulandırdığını saklamak için elinden geleni yapıyordu. Yosun perileri hayvan değildi. Avla-nacak, öldürülecek hayvanlar da değillerdi. *Süs* hiç değillerdi.

“Bana göre, ironinin göz alıcılığı,” diye devam etti kral, “çok daha akıllı olduğunu sananların başkalarını sık sık aptal yerine koyması gerçeğinde yatı-yor.” Sesi sertleşti. “Son karşılaşmamızdan bu yana düşünecek çok zamanım oldu ve kim bilir benim ne kadar aptal olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Serilda’nın gözleri büyüdü. “Hayır. Asla.”

“Altınla ilgili hikâyenle, tanrı tarafından kutsanmış olduğun konusunda gerçekten çok ikna ediciydin. Ancak ay kaybolduğunda durup düşündüm; acaba, soğuğa bu kadar kolay yenik düşebilen bir kız, narin ellerini koru-mak için nasıl olur da bir çift eldiven giymeden karda saman toplayabilirdi?” Serilda’nın ellerini eline aldı ve Serilda’nın kalbi ağzına geldi. Sesi buz gibiydi. “O gece nasıl bir sihir yaptığını bilmiyorum ama alay konusu edilmeyi affe-debilecek biri değilim.” Ellerini sıktı. Serilda korku dolu bir iniltiyle kendini geri çekti. Tek kaşını zarafetle kaldıran Erlking’in bundan keyif aldığını söy-leyebilirdi. Serilda’nın kıvrınmasından. Avını köşeye sıkıştırmış olmaktan. Hatta bir an gülümseyecek gibi göründü. Ama bu bir gülümseme değil, du-dak kıvrımlarını kıpırdatan şey nispeten daha zalimce ve muzaffer bir şeydi. “Ne var ki ben eşit şansa inanırım. Ve teste. Tamamlamak için gün doğmadan önce bir saatin var.”

“Test mi?” diye fısıldadı. “Nasıl bir test?”

“Yapamayacağın bir şey değil,” dedi. “Tabii eğer... Yalan söylemediysen.”

Serilda’nın içi bir tuhaf oldu.

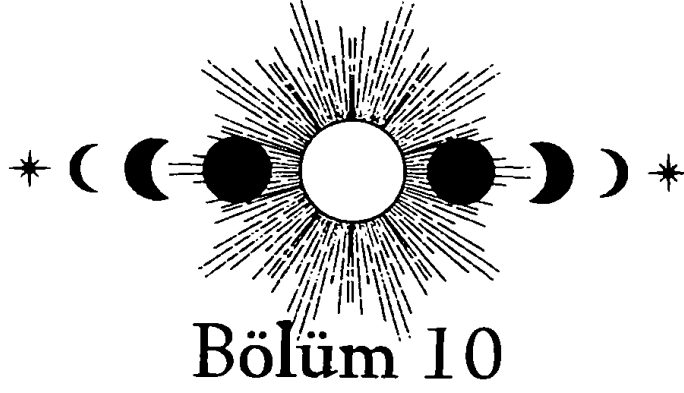
“Ama yalan söylediyse,” diye devam etti ona dönerek, “aynı zamanda beni de o gece avımdan etmiş olursun ki bu benim için bağışlanmaz bir suç-tur. Şayet öyleyse, duvarımı *senin* kellen süsler. Manfred” –sürücüye baktı– “ailesi var mıydı?”

“Bir babası var, sanırım,” diye yanıtladı.

“Güzel. Onun da kellesini alırım. Simetriyi severim.”

“Bekleyin,” diye bağırdı Serilda. “Efendimiz, lütfen, ben–”

“Senin ve babanın iyiliği için,” diye araya girdi Erlking, “umarım doğruyu söylemişsindir.” Elini kaldırdı ve bileğinin içini öptü. Dokunuşunun soğuk-luğu tenine işledi. “Şimdi izninle, avı görmem gerek.” Sürücüye baktı. “Onu zindana götür.”

Bölüm 10

Serilda daha kralın söylediklerin idrak edemeden, arabacı onu dirseğinden tutmuş, çekiştirerek yemek salonundan çıkarıyordu.

“Bekle! Zindan mı?” diye bağırdı. “Öyle demiş olamaz!”

“Olamaz mı? Karanlık Efendimiz merhametten hoşlanmaz,” dedi hayalet, Serilda’nın dirseğindeki kavrayışını hiç gevşetmeden. Serilda’yı dar bir koridora sürükledikten sonra dik bir merdivenin başında kapıda durdu. Ona baktı. “Kendi başına yürür müsün, yoksa seni yol boyunca sürükleyeyim mi? Seni uyarıyorum, bu merdivenler çok tehlikeli olabilir.”

Serilda aşağı eğilip kıvrılarak aniden gözden kaybolan merdivenlere baktı. Erlking’in söylediklerini düşünüp duruyordu. Kellesi. Babasının kellesi. Bir test. Zindan.

Sağa sola sallandı ve hayalet onu biraz daha sıkı tutmasa düşebilirdi.

“Yürüyebilirim,” diye fısıldadı.

“Çok ikna oldum,” diyen arabacı onu yine de bırakmadı. Kapının yanındaki raftan bir meşale alıp merdivenlere yöneldi.

Serilda tereddüt ederek dönüp koridora baktı. İç avludan geçip geldiği yoldan çıkma konusunda kendine güveniyordu ve görünürde kimse yoktu. Acaba kaçma şansı var mıydı?

“Bu şatonun kime ait olduğunu unutma,” dedi hayalet. “Kaçarsan, kovalamaktan keyif alacaktır.”

Serilda güçlkle yutkunarak önüne döndü. Korku bir taş gibi boğazına oturdu, ancak hayalet merdivenlerden inmeye başlayınca peşinden gitti. Dik, dar merdivenlerde dengesini kaybetmemek için bir eliyle duvara tutunmasına rağmen inerken başı dönüyordu.

Biraz daha aşağı.

Daha aşağı.

Artık yeraltında, şatonun en eski temellerinin üzerinde bir yerlerdeydiler. Gölün yüzeyinin altında bile olabilirlerdi.

En alt kata indiler ve demir parmaklı açık bir çift kapıdan geçtiler. Serilda

sağ tarafında, her biri demirle sağlamlaştırılmış bir sıra ağır ahşap kapı olduğunu görünce ürperdi.

Hücre kapıları. Serilda dar pencerelerden bakmak için başını uzattı, gözüne tavandan sarkan pranga ve zincirler takıldı ancak uçlarında asılı mahkûmlar olup olmadığını görecektir kadar uzun bakmadı. Sonunun böyle olup olmayacağını düşünmemeye çalıştı. Herhangi bir inleme, ağlama, işkence ya da aç bırakılan mahkûmlardan duymayı beklediği türden sesler duymadı. Belki bu hücreler boştu. Ya da belki mahkûmlar uzun zaman önce ölmüşlerdi. Erlking'in esir aldığını duyduğu "mahkûmların" yalnızca bir zamanlar Perchta'ya armağan ettiği çocuklar olsa da onlar zindanda tutulmuş olamazlardı. Ha, bir de kaotik av partilerinde avı takip eden o kayıp ruhlar vardı ancak onlar genelde yol kenarında ölüme terk edilir, kralın şatosuna götürülmezlerdi.

Erlking'in insanları bir zindanda tutuğuyla ilgili şimdiye kadar hiçbir söylenti duymamıştı.

Ama belki de hiçbir söylenti olmamasının nedeni, kimsenin anlatacak kadar uzun yaşamamış olmasıydı.

"Kes şunu," diye sertçe fısıldadı kendi kendine.

Arabacı dönüp ona baktı.

"Affedersin," diye mırıldandı. "Sana demedim."

O sırada koridora fırlayan ufak bir yaratık gözüne ilişti ama sonra sıvadaki ufak bir deliğe girerek çabucak gizlendi. Bir sıçandı.

Harika.

Sonra tuhaf bir şey. Etrafını yeni bir koku sardı. Tatlı ve tanıdık, bu küflü ortamda olmasını hiç beklemediği türde bir şey.

"Burası." Hayalet durdu ve açık duran hücre kapısını işaret etti.

Serilda duraksadı. Demek buraya kadardı. Erlking'in esiri olacak, rutubetli ve korkunç bir hücreye kapatılacaktı. Açlıktan ölmeye ve çürümeye terk edilecekti. Ya da en azından, sabaha kadar burada kalacak, sabah olunca da kafası uçurulup yemek salonuna asılacaktı. Kendisinin de hayalet olup olmayacağını, bu soğuk ve karanlık koridorları mesken tutup tutmayacağını merak etti. Belki kralın istediği de buydu. Maiyetindeki ölümlere katılacak başka bir hizmetkâr.

Gözünde keski olan hayalete baktı. Onunla dövüşebilir miydi? Onu hücreye itip kapıyı kapattıktan sonra kaçma fırsatı yakalayana kadar bir yerde saklanabilir miydi?

Bakışlarına karşılık veren hayalet gülümsedi. "Ben zaten ölüyüm."

“Seni öldürmeyi düşünmüyordum.”

“Berbat bir yalancısın.”

Serilda burun kıvırdı.

“Hadi gir. Zamanımı boşa harcıyorsun.”

“Çok sabırsızsın,” diye homurdandı, yanından eğilerek geçti. “Senin önünde koca bir sonsuzluk yok mu?”

“Evet,” dedi. “Senin de şafağa kadar bir saatin var.”

Serilda hücre kapısından geçip kendini kapının kaçınılmaz kapanışı ve çıkaracağı sese hazırladı. Duvarlarda kan lekeleri, tavandan sarkan prangalar ve köşelerde dolanan sıçanlar görmeyi hayal etmişti.

Aksine, tek gördüğü... Samandı.

Düzgün bir balya yerine, bir araba dolusu saman dağınık bir yığın halinde duruyordu. Daha önce aldığı tatlı kokunun kaynağı buydu ve bütün kasabanın işe girdiği sonbahardaki hasatla hafif bir benzerlik taşıyordu.

Hücrenin arka köşesinde etrafı boş ağaçtan bobinlerle çevrili bir çıkırık duruyordu.

Mantıklıydı ama bir yandan değildi.

Erlking onu buraya samandan altın eğirmesi için getirmişti çünkü her zamanki gibi çenesini tutamayıp eğlendirmek niyetiyle gülünç bir hikâye uydurmuştu. Daha doğrusu o an içinde bulunduğu durumda niyeti dikkat dağıtmaktı.

Kral ona sadece kendisini kanıtlaması için bir şans tanıyordu.

Bir şans.

Başarısızlıkla sonuçlanacak bir şans.

Hücre kapısı çarparak kapandığında ümitsizliğe kapılmaya başladı. Kilit gürültüsüyle yerine otururken sıçrayarak döndü.

Hayalet sağlam gözüyle parmaklıkları pencereden ona baktı. “Senin için bir önemi var mı bilmem,” dedi, düşünceli bir tavırla, “ama gerçekten başarmanı umuyorum.”

Sonra ahşap pencere kanadını çekip Serilda’nın dışarıyla ilişkisini kesti.

Serilda kapıya baktı, hayaletin uzaklaşan ayak seslerini dinlerken, hayatının ne kadar hızlı bir şekilde tepetaklak olduğunu düşününce başı döndü.

Babasına her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Öperek vedalaşmış, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı.

“Ona daha uzun sarılmalıydım,” diye fısıldadı hiçliğin doğru.

Arkasını dönüp hücrelerini inceledi. Evdeki karyolasından iki tane yan yana içeriye sığabilir, parmak uçlarında yükselmeden rahatça tavana dokunabilirdi. İçerisi çıkırık ve dipteki duvarın dibine yığılı bobinler yüzünden çok daha sıkışık görünüyordu.

Kapının yanındaki köşeye, herhangi bir tehlike oluşturmaması için samanlardan yeterince uzağa, kalaydan tek ayaklı bir şamdan bırakılmıştı. Çıkırığın gölgesinin taş duvarda bir canavar gibi dans etmesine yetecek kadar uzaktaydı. Duvarda, hücrenin adanın kayalarından oyularak yapıldığı zamanlardan kalma keski izleri hâlâ duruyordu. Serilda yapılan savurganlığı düşündü, onun için, bu tuhaf görevi tamamlayabilmesi için koca bir mum bırakılmıştı. Mumlar, biriktirilmesi ve saklanması gereken, sadece gerçekten ihtiyaç duyulduğunda kullanılan çok kıymetli şeylerdi.

Karnı guruldadı ve ancak o zaman babasının yolluk olarak koyduğu elmayı arabada unuttuğunu fark etti.

Bu düşünceyle kısacık, panik dolu bir kahkaha attı. Burada ölecekti.

Samanlara baktı, yığından savrulmuş birkaç parçayı ayağıyla itti. Temiz samanlardı. Hoş kokulu ve kuru. Erlking'in bunların o gece, Açlık Dolunayı'nda erkenden hasat edilmesini emredip emretmediğini merak etti çünkü Serilda ona dolunay ışığı değen samanların işi için daha uygun olacağını söylemişti. Yine de pek olası görünmüyordu. Yakın zamanda toplanmış samanların kardan ıslanmış olması gerekirdi.

Ama kral onun yalanlarına inanmamıştı, haklıydı da. İsteddiği şey gerçekleştirilemezdi. En azından Serilda yapamazdı. Harika şeyler yapabilen sihir yeteneği olan insanlarla ilgili hikâyeler duymuştu. Hulda'nın gerçekten kutsadığı insanlarla ilgili hikâyeler. Sadece altın değil, aynı zamanda gümüş ve ipek, bembeyaz inci dizileri eğirebilen insanlar.

Ancak sahip olduğu tek yeteneği ona yalanlar tanrısı vermişti ve şimdi de kahrolası dili onun sonu olmuştu.

Bir an için bile olsa Erlking'i kandırdığını ve bunun yanına kar kaldığını düşünmüş olması ne kadar aptalcaydı. Kral elbette sıradan bir köylü kızının böyle bir yeteneği olamayacağını anlayacaktı. Samanı altına çevirebilse, babası hâlâ o değirmende çalışıyor olmazdı. Okul binasının çatısı için yeni bir saman örtüsüne ihtiyacı olmaz, Märchenfeld meydanının ortasında yıkılmaya yüz tutmuş çeşme yıllar önce tamir edilmiş olurdu. Samanı altına çeviriyor olabilseydi, şimdiye kadar bütün kasaba halkının refaha kavuşmasını sağlamış olurdu.

Ancak öyle bir sihri yoktu. Dahası kral bunu biliyordu.

Kralın kafasını nasıl keseceğini –kılıçla mı, yoksa baltayla mı– düşünürken bir elini boğazına götürdü ve kolyenin ince zincirine dokundu. Kolyeyi

yakasının altından çıkardı ve madalyonu açıp içindeki kızın yüzünü görebilmek için kendine çevirdi. Çocuk muzip gözleriyle, sanki içinde patlamaya hazır bir sır varmış gibi bakıyordu.

“Denemekten bir zarar gelmez, değil mi?” diye fısıldadı.

Kral ona gün doğumuna kadar bir saat vermişti. Vakit çoktan gece yarısını geçmişti. Burada şatonun iç kısımlarında, zamanın geçtiğini takip etmenin tek yolu köşede yanan mumdu. Balmumunun süreğen eriyişi.

Çok yavaş.

Olabildiğince yavaş.

Önemli değildi. Serilda saatlerce hareketsiz durup vaktini kendine acıyarak geçirecek bir kız değildi.

“Hulda yapabiliyorsa, ben neden yapamayayım?” dedi, yığından bir avuç saman aldı. Çıkrığa, uyuyan bir ejderhaya yaklaşır gibi usulca yaklaştı. Gelirken giydiği pelerinini çıkarıp düzgünce katladı ve köşeye koydu. Sonra ayak bileğini orada duran taburenin bacağına geçirerek oturdu.

Saman tutamları sertti, sapları önkolunu çiziyordu. Saplara baktı ve Bayan Weber’in ona defalarca sattığı yün tomarlarını gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Saman alışkın olduğu kalın, kabarık yüne hiç benzemiyordu ama yine de derin bir nefes aldı ve ilk boş bobini yerine taktı. Uzun bir süre bir bobine bir de avuç dolusu samana bakıp durdu. Genelde, yünün bobine dolanmasını kolaylaştırmak için işe öncü bir iplikle başlardı ama elinde iplik yoktu. Omuz silkerek, bir saman parçasını bağladı. İlki koptu ama ikincisi tuttu. Şimdi ne yapacaktı? Tek bir uzun iplik yapmak için uçlarını öylece birbirine saramazdı.

Sarabilir miydi?

Sardı, sardı.

Kısmen de olsa tuttu.

“Yeterince iyi,” diye mırıldandı, öncü ipliği kancalardan geçirdikten sonra ip deliğinden çıkardı. Düzenek çok hassastı, birbirini zar zor tutan lifleri çok sert çekerse ya da bırakırsa paramparça olacakmış gibi duruyordu.

Bırakmaya korktuğu için ileri uzandı ve burnuyla çarkın parmaklarından birini ittikten sonra çark yavaşça dönmeye başladı. “İşte başlıyoruz,” dedi, ayağıyla pedala basarak.

Saman parmaklarının arasından kaydı.

İnce bağlantı yerleri parçalandı.

Serilda duraksadı. Kendi kendine homurdandı.

Sonra tekrar denedi.

Bu sefer, çarkı daha erken döndürdü.

Hiç şansı yoktu.

İkinci denemesinde, birkaç saman ucunu birbirine düğümlmeye çalıştı.

“Lütfen işe yara,” diye fısıldayarak pedala bastı. Çark döndü. Saman bobine dolanmaya başladı. “Altın. Lütfen. Lütfen, altına dönüş.”

Ama sıradan, kuru saman delikten kaç kez geçerse geçsin, bobine kaç kez dolanırsa dolansın sıradan, kuru saman olarak çıkmaya devam etti.

Kısa süre sonra, Serilda’nın düğümllediği lifler bitti ve bobine sarılan samanları fitilden çıkarır çıkarmaz paramparça olmaya başladı.

“Hayır, hayır, hayır...”

Boş bir bobin aldı ve tekrar başladı.

Samanı ittiriyor, zorluyordu.

Ayağıyla pedalı adeta eziyordu.

“Lütfen,” dedi tekrar, başka bir lifi daha iterken. Sonra başka birini daha. “Lütfen.” Sesi çatallaştı ve ağlamaya başladı. Bir anda dökülmeye başlayana kadar tuttuğundan neredeyse haberi olmayan gözyaşları aktı. Kelime diline dolanmıştı, hücre duvarları ve kilitli kapıdan, korkunç hayaletler ve şeytanlarla, canavarlarla dolu bu berbat şatodan başka fısıldayabileceği hiç kimse yoktu. “Lütfen.”

“O zavallı çıkırığa ne yapıyorsun?”

Serilda çığlık attı ve tabureden kaydı. Şaşkın bir homurtuyla yere düştü, bir omzunu taş duvara çarptı. Başını kaldırıp yukarı bakarken, yüzüne dökülen ve nemli yanaklarına yapışan saçlarını çekti.

Saman yığınının üzerinde, bağdaş kurmuş, meraklı gözlerle ona bakan birini gördü.

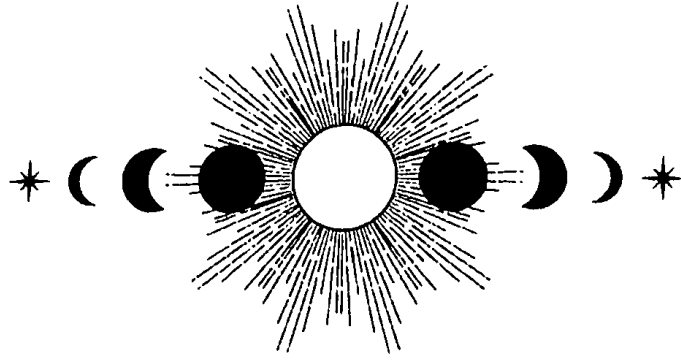
Bir adam.

Ya da... Bir oğlan. Onun yaşlarında olduğunu tahmin ettiği oğlanın, karmaşık bukleler halinde omuzlarına dökülen bakır rengi saçları ve hem çilli hem de çamurlu bir yüzü vardı. Bol kolları olan hafif eski moda, sıradan keten gömleğini, zümrüt yeşili dar pantolonunun üzerine çıkarmıştı. Ayakkabısı, ceket, paltosu, şapkası yoktu. Yatmak üzereymiş gibiydi ama hiç uykulu görünmüyordu.

Serilda hâlâ sımsıkı kapalı duran kapıya baktı.

“S-sen buraya nasıl girdin?” diye kekelerken ayağa kalktı.

Oğlan başını kaldırdı ve sanki yaptığı dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, “Sihir,” dedi.

Bölüm 11

Serilda gözlerini hayretle kırıştırdı.

Oğlan da aynısını yaptıktan sonra, “Ben *fazlasıyla* güçlüyüm,” dedi.

Serilda kaşlarını çattı, gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamıyordu. “Öyle mi?”

Oğlan cevap olarak sırttı. Bu sır sakladığı anlamına gelen bir bakıştı. Dudakları çarpık bir şekilde gülümsüyor, gözlerindeki altın rengi benekler kıvılcım gibi görünüyordu. Ayağa kalkıp pantolonuna yapışan saman parçalarını silkeledi ve etrafa bakıp çıkırgı, sıkışık odayı, kapıdaki demir parmaklı pencereyi inceledi. “Pek hoş bir yer sayılmaz. Işıklıdırma daha iyi olabilirdi. Şu pis koku da. Bu şey bir yatak mı?” Ayağıyla saman yığınına dürttü.

“Bir zindandayız,” dedi Serilda yardımcı olmak için.

Oğlan ona alaycı bir bakış attı. Bir zindanda oldukları *belliydi*.

Serilda kızardı. “Adalheid Şatosu, daha doğrusu.”

“Daha önce hiç zindana çağırılmamıştım. İlk tercihim olmazdı.”

“Çağrılmak mı?”

“Öyle olmalı. Sen bir cadısın, öyle değil mi?”

Aval aval çocuğa bakan Serilda, alınıp alınmaması gerektiğini düşündü. Madam Sauer’e cadı dediği zamanların aksine, bu oğlan kelimeyi bir hakaret gibi kullanmamıştı. “Hayır, ben cadı değilim. Seni de çağırmadım. Ben sadece burada oturmuş ağlayarak kendi sonumu düşünüyordum, çok teşekkür ederim.”

Oğlan kaşlarını kaldırdı. “Tam da bir cadıya uygun sözler.”

Serilda homurdanarak avuç içiyle gözünü ovuşturdu. Tuhaflıklar ve sürprizlerle, korku ve belirsizlikle dolu uzun bir gece olmuştu ve şimdi oldukça tatsız bir ölüm tehdidiyle karşı karşıyaydı. Bitkinlikten zihni bulanmıştı.

“Bilmiyorum. Belki de çağırdım,” diye kabul etti. “Bu gece başıma gelen en tuhaf şey bu olmazdı. Ama çağırdıysam, senden özür dilerim. Niyetim o değildi.”

Oğlan yere çömelerek onunla göz hizasına geldi ve onu incelerken, ifadesi şüpheyle karardı. Ama hemen sonra, o karanlık kayboldu. Yüzünde yine o geniş, muzip gülümseme belirdi. “Tüm ölümlüler senin kadar ahmak mı?”

Serilda kaşlarını çattı. “Affedersin?”

“Sadece şaka yapıyordum. Beni sen çağırmadın. Gerçekten çağırmış olabileceğini düşündün mü?” Dilini şaklattı. “Düşündün. Anlayabiliyorum. Bunda hafif bir övünme seziyorum, sen ne dersin?”

Ağzını açtı ama oğlanın ruh halindeki hızlı değişiklikler karşısında şaşır-mıştı. “Benimle dalga geçiyorsun,” diye kekeleydi, sonunda ayağa fırlayarak. “Yaşamak için sadece birkaç saatim kaldı ve sen burada benimle dalga geçiyorsun.”

“Ah, bana öyle bakma,” dedi, çömeldiği yerden ona bakarak. “Sadece birazcık eğleniyordum. Gülmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Ben gülüyor muyum?” diye sordu Serilda, birden sinirlenerek, hatta biraz da utanarak.

“Hayır,” diye itiraf etti çocuk. “Ama bence gülebilirdin. Eğer bir zindana kapatılmamış ve dediğin gibi, muhtemelen sabah ölmeyecek olsaydın.” Elini samanların arasından geçirdi. Bir saman sapını alıp ayağa kalktı ve Serilda’yı inceledi. Bu sefer ona gerçekten baktı. Sıradan elbisesini, çamurlu çizmele-rini, beline kadar inen koyu kahverengi çift örgülü saçlarını incelediğini görebiliyordu. Serilda ağlamaktan harap olduğunu, burnunun ve yanaklarının kızardığını biliyordu, ancak oğlanın asıl merak ettiğinin bunlardan çok göz-lerindeki altın daireler olduğunu gayet iyi biliyordu.

Eskiden, Serilda köyde ya da pazar yerinde yabancı bir oğlanla karşılaştığında, onun uçarı ilgisinden kaçardı. Başını çevirir, gözleri görünmesin diye yere bakardı. Bir oğlanın ona baktığı ve talibi olup olmayacağını düşündüğü o kısacık anları uzatmaya çalışırdı... Yüzündeki dikkat çekici gerçeği görüp irkilmeden, o anlık ilgileri belirlediği gibi kaybolmadan önce.

Ama Serilda ne bu oğlanı ne de hakkında ne düşündüğünü umursuyordu. Serilda’nın çaresizliğini bir oyun gibi görmesi, kızın gözünde onu buraya kapatan kral kadar acımasız biri yapıyordu. Elbisesinin koluyla burnunu sil-dikten sonra oğlanın dikkatli bakışları karşısında kendini topladı.

“Tekrar düşündüm de,” dedi. “Belki de sen gerçekten bir cadısındır.”

Serilda kaşını kaldırdı. “Öğrenelim o zaman. Seni bir kurbağaya mı yoksa kediye mi dönüştüreyim?”

“Ah, kesinlikle kurbağaya,” dedi, hiç tereddüt etmeden. “Kediler pek fark edilmiyorlar. Ama kurbağa öyle mi? Bir sonraki ziyafette her türlü soruna neden olabilir.” Başını yana eğdi. “Ama yok. Sen cadı değilsin.”

“Çok cadı gördün demek, öyle mi?”

“Sadece bir cadının senin kadar çaresiz ve acınası bir halde olabileceğini sanmıyorum.”

“Ben acınacak halde değilim,” dedi dişlerini sıkarak. “Çaresiz de değilim. Hem sen de kimsin? Seni ben çağırmadıysam, neden buradasın?”

“Bu şatoda olup biten kayda değer her şeyi bilmeyi kendime görev edindim. Tebrikler. Seni kayda değer buldum.” Saman parçasını, sanki ona şövalyelik bahşediyormuş gibi Serilda’ya uzattı.

“Gurur duydum,” dedi, boş bir ifadeyle.

Oğlan kahkaha attı ve ellerini bir barış göstergesi olabilecek şekilde havaya kaldırdı. “Pekâlâ. Çaresiz de değilsin, acınacak halde de değilsin. Tüm o ağlamaları ve sızlanmaları falan yanlış anlamış olmalıyım. Affedersin.” Ses tonu *gerçek* bir özür olamayacak kadar alaycıydı, ancak Serilda yine de öfkesinin geçmeye başladığını hissetti. Oğlan arkasını dönerek odayı incelemeye başladı. “Şimdi. Erlking şatoya bir ölümlü getirdi ve zindana kapattı. Bir saman yığını, bir çıkırık. Ne istediğini tahmin etmek çok kolay.”

“Kesinlikle. Bu çıkırıkta eğrilecek yünleri saklamak için samandan sepetlere ihtiyacı varmış. Sanırım örgü örmeyi öğrenecek.”

“Gerçekten de bir hobiye ihtiyacı var,” dedi oğlan. “Yüzyıllardır insanları kaçırpı sihirli yaratıkları katletmek de bir yerden sonra sıkıcı hale gelecektir.”

Serilda istemeden de olsa hafifçe gülümsemeye engel olamadı.

Oğlan da fark etti ve daha çok sırtıttı. Köpekdişlerinden birinin diğerinden daha sivri olduğunu fark etti. “Bu samanlardan altın yapmanı istiyor.”

Serilda iç çekti, o anda eğlence buhar oldu. “Evet, istiyor.”

“Neden böyle bir şey yapabileceğine inanıyor?”

Serilda cevap vermeden önce tereddüt etti. “Çünkü yapabileceğimi söyledim.”

Oğlanın yüzünde bir şaşkınlık belirdi, bu seferki samimiydi. “Yapabilir misin?”

“Hayır. Sadece uydurduğum bir hikâyeydi... Biraz karmaşık.”

“Erlkönig’e yalan mı söyledin?”

Başını salladı.

“Yüzüne karşı?”

Serilda tekrar başını salladı ve meraktan daha fazla bir tepkiyle karşılandı. Bir an için oğlan çok etkilenmiş gibi göründü.

“Sadece,” diye ekledi hemen, “bana gerçekten inanmıyor. O anda inanmış olabilir ama artık inanmıyor. Bu bir test. Ve eğer başarısız olursam, beni öldürtecek.”

“Evet, bunu duydum. Yukarıda kulak misafiri olmuş olabilirim. Dürüst olmak gerekirse, aşağı inip seni perişan halde debelenirken bulacağımı düşündüm. Öyle de oldu.”

“Ben debelenmiyordum!”

“Benim kendi fikrim, senin de kendi fikrin var. Daha ilginç bulduğum, senin gerçekten... *Denemen* oldu.” Çıkrığı ve parçalanmış, düğümlenmiş saman parçalarının sarılı durduğu bobini işaret etti. “Bunu beklemiyordum. En azından, *cadılıkla* hiç alakası olmayan bir kızıdan beklemiyordum.”

Serilda gözlerini devirdi. “Bana bir faydası olduğundan değil. Ben altın eğirici değilim. Bunu yapamam.” Birden aklına bir şey geldi. “Ama... *Senin* sihirli güçlerin var. Bir şekilde buraya geldin. Beni buradan çıkarabilir misin?”

Bunun geçici bir çözüm olacağını biliyordu. Erlking’in yine onun için geleceğini ve bir dahaki sefere, tehditlerinin hepsini yerine getireceğini biliyordu. Bu sefer sadece onun değil, babasının ve belki de bütün Märchenfeld kasabasının peşine düşebilirdi.

Bunu göze alabilir miydi?

Oğlanın önünde birleştirdiği kolları ve başını sallamasından bir tercih yapmasına gerek olmadığı zaten belliydi. “Çok güçlü olduğumu söyledim, mucize yaratabilirim demedim. Şatonun her yerine gidebilirim ama *seni* sağlam bir kapıdan çekip götüremem ve o kapıyı açacak anahtarım da yok.”

Serilda’nın omuzları çöktü.

“Umudunu kaybetme hemen,” dedi oğlan. “Daha ölmedin. Bu, şatodaki neredeyse diğer herkese karşı büyük bir avantaj.”

“Pek içimi rahatlatmadı.”

“Hizmetinizdeyim.”

“Bundan emin değilim.”

Oğlanın gözlerindeki keyif, kısa süre sonra beklenmedik bir ciddiyete dönüştü. Bir şeyi enine boyuna düşünüyormuş gibi görünüyordu ve sonra bakışları oldukça keskin, neredeyse kurnaz bir hal aldı.

“Pekâlâ,” dedi yavaşça, sanki bir şeye hemen o anda karar vermiş gibi. “Sen kazandın. Sana yardım etmeye karar verdim.”

Serilda’nın içi ferahladı, hemen uçsuz bucaksız bir ümitle doldu.

“Karşılığında,” diye devam etti, “*bunu* isterim.”

Parmağıyla Serilda'yı işaret etti. Gömleğinin kolu dirseğine doğru çıkınca, bileğinin üzerinde korkunç bir yara göründü.

Serilda, bir an nutku tutulmuş halde, oğlanın koluna baktı.

Kalbini işaret ediyordu.

Serilda geri adım attı ve koruma içgüdüleriyle elini göğsüne koyup çarpan kalbinin sesini hissetti. Bakışları sanki göğsüne uzanıp atan kalbini her an sökebilirmiş gibi duran eline takıldı. Heybetli yapıları ve kusursuz güzellikleri olan karanlık ruhlara pek benzemiyordu ama bir hayalet gibi yarı solgun da görünmüyordu. Yeterince zararsız görünmesine karşın, Serilda buna da güvenemezdi. Bu şatodaki kimseye güvenemezdi.

Oğlan kaşlarını çatı, Serilda'nın tepkisine şaşırılmıştı. Sonra bir anda anladı ve gözlerini devirerek elini indirdi. "*Kalbini* değil," dedi, bezgin bir halde. "Şu madalyonu."

Ha. Onu.

Elini boynundaki zincire götürdü. Hâlâ açık duran madalyonu eline alıp avucunda tuttu. "Sana pek yakışmayacaktır."

"Buna kesinlikle katılmıyorum. Hem, onda bana tanıdık gelen bir şey var," dedi oğlan.

"Kimde?"

"Madalyondaki kızda!" Sustu, yüz ifadesi değişti. "Sinir bozucu olmaya çalıştığının farkındayım ama o *benim* yeteneğimdir, bilmeni isterim."

"Ben sadece bunu neden istediğini anlamıyorum. Bir çocuğun resmi, öyle göz alıcı güzellikte bir kadının değil."

"Bunun farkındayım. Kim o kız? Onu tanıyor musun?"

Serilda madalyona bakıp resmi mum ışığına tuttu. "Onu tanıdığını iddia eden sensin."

"Onu *tanıdığımı* söylemedim. Sadece tanıdık geldiğini söyledim. Bir şey..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi ama ağzından sadece hoşnutsuz bir hırıltı çıktı. "Sen anlamazsın."

"İnsanlar açıklama zahmetinde bulunmadıklarında böyle söylerler."

"İnsanlar aynı zamanda başka biri bunu gerçekten anlamayacağında da öyle söylerler."

Serilda omuz silkti. "Tamam. Kız bir prenses. Çok belli." Kelimeler ağzından Serilda daha üzerinde düşünmeden çıkmıştı. Söyler söylemez onları geri almayı, kızın aslında kim olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını itiraf etmeyi düşündü. Ama ne önemi vardı ki? Belki de kız bir *prensesti*. Gerçekten

de prenses olabilir gibi görünüyordu. “Ama korkarım, çok acıklı bir hikâyesi var.”

Havada kalan bu gizemli cümleyle, madalyonu sertçe kapattı.

“O zaman bu bir aile yadigârı olamaz,” dedi.

Serilda’nın tüyleri diken diken oldu. “Çok uzaktan kraliyet kanına sahip olabilirim.”

“Bu benim bir dükün oğlu olmam kadar uzak bir ihtimal, sence de öyle değil mi?” Bunu ispatlamak için, tek eliyle aslında içlikten ibaret olan sıradan giysilerine işaret etti. “Eğer bir aile yadigârı değilse, o zaman o kadar değerli de değildir. Hayatın kadar değerli olmadığı kesin. Ben sana bir pazarlık teklif ediyorum. Neredeyse bedavaya yardım etmeyi öneriyorum.”

“O kadar da ucuz sayılmaz,” diye mırıldandı. Ama şimdiden içi sıkılmaya başlamıştı. Oğlanın çoktan bu tartışmanın galibi olduğunu biliyordu.

O da biliyor olmalıydı çünkü yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Topukları üzerinde ileri geri sallandı. “O zaman ne yapıyoruz? Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?”

Serilda madalyona bakıp parmağını hafifçe altın kilidin üzerinde gezdirdi. Ondan ayrılmak neredeyse içini sızlatıyordu ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. Oğlan ona yardım edebileceğinden emin görünüyordu. Serilda çocuğun ne yapabileceğini bilmiyordu, ancak biraz da olsa sihir yapabildiği belliydi, hem pek fazla seçeneği de yoktu. Bu gece burada bitivermesi bile yeterince olağanüstüydü.

Serilda kaşlarını çatarak zinciri boynundan çıkardı. Oğlana uzatırken, şapşallığına *bir kez daha* gülmemesini umuyordu. Madalyonu kolayca alabilir, kıkır kıkır gülebilir, geldiği gibi çabucak ortadan kaybolabilirdi.

Ama öyle yapmadı.

Aksine, zinciri olabildiğince dikkatli, saygı dolu bir yüz ifadesiyle eline aldı. Tam o anda, etraflarını saran hava sanki titredi. Serilda’yı sıkıştırmaya, kulaklarındaki sesi boğuklaştırmaya, göğsünü sıkıştırmaya başladı.

Sihir.

Sonra o an geçti, sihir buhar oldu.

Serilda sanki bütün gece boyunca ilk kez gerçekten nefes alıyormuş gibi derin bir iç çekti.

Oğlan kolyeyi boynuna geçirdi ve çenesiyle işaret etti. “Çekil.”

Serilda gerildi, oğlanın tuhaflığından rahatsız olmuştu. “Efendim?”

“Önümde duruyorsun,” dedi çıkırgı işaret ederek. “Çalışmak için alana ihtiyacım var.”

“Nazikçe sorsan olmaz mı?”

Sinirlendiğini açıkça gösteren bir ifadeyle Serilda’ya gözlerini dikince, oğlanın sinirinin kendisinininkiyle boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğini merak etti. “Sana yardım ediyorum.”

“Ve ben de karşılığını ödedim,” dedi Serilda, boynundaki kolyeyi ima ederek. “Ufacık bir nezaket yersiz olmazdı.”

Oğlan tam ağzını açmışken duraksadı. Kaşlarını çattı. “Kolyeyi geri verip seni kaderine terk etmemi mi istersin?”

“Tabii ki hayır. Ama bana tam olarak nasıl yardım etmeyi düşündüğünü hâlâ söylemedin.”

Biraz abartılı bir şekilde iç çekti. “Keyfin bilir. Geçimsiz olmak varken insan neden uysal olsun ki, değil mi?”

Serilda’ya doğru bir adım attı ve sanki yolundan çekilmezse onu başıboş bir at arabası gibi ezebilirmiş gibi üzerine yürümeye devam etti. Dişlerini sıkıkan Serilda, olduğu yerde kaldı.

Kımıldamadı.

Oğlan durmadı.

Serilda’yla çarpıştıklarında oğlanın çenesi alnına çarptı, Serilda onun göğüs darbesiyle sendeledi ve şaşkınlık dolu bir *ahh* sesiyle samanların üzerine düştü.

“Ahh!” diye ciyakladı, samanlar düşüşünü hafifletmiş olsa da acıyan poposunu ovuşturma isteğine zor direniyordu. “Senin neyin var?” Hem kızgın hem de şaşkın bir halde dik dik oğlana baktı. Oğlanın onun gözünü korkutmasına izin vereceğini düşünüyorsa...

Ancak oğlanın yüz ifadesinde bir şey tiradının daha başlamadan bitmesine neden oldu.

Oğlan gözlerini dikmiş ona bakıyordu ama bu seferki daha önceki bakışlarından farklıydı. Ağzı açıktı. Bariz kuşku dolu gözlerle baktı ve çarpışmalarının etkisiyle geriye doğru düşüp duvara çarptığı omzunu eliyle ovaladı.

“İyi de?” diye bağırdı Serilda, ayağa kalkıp eteğine yapışan saman saplarını toparken. “Bunu neden yaptın?”

Elleri belinde cevap bekledi.

Biraz sonra, oğlan ona tekrar yaklaştı ama bu sefer biraz daha tereddüt-lüydü. Yüz ifadesi olması gerektiği gibi üzgün değil daha çok merak doluydu. Serilda’yı inceleme şeklinde kızın öfkesini bulandıran bir şey vardı. Geri adım atıp uzaklaşmak istedi ama gidecek pek bir yer yoktu. Daha önce kımıldamadıysa şimdi hiç kımıldamayacaktı. Olduğu yerde durup çenesini ömür boyu sürecektir bir inatçılıkla havaya kaldırdı.

Hiçbir özür gelmedi.

Aksine, oğlan bir kol boyu mesafesi kadar yaklaştığında ellerini aralarında havaya kaldırdı. Serilda onun ellerine baktı. Solgun ve nasırlı parmakları *titriyordu*.

Serilda, giderek yaklaşan, omuzlarına ulaşmak üzere olan ellerini izledi. Milim milim ona doğru geliyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Cevap olarak oğlan parmaklarını onun kollarına koydu. Dokunuşu ilk başta inanılmaz nazikti, sonra ellerinin ağırlığını kollarında hissetti, elbisesinin ince muslin kumaşından hafifçe kollarına bastırdı. Tehditkâr bir dokunuş olmamasına rağmen Serilda’nın kalbi korku benzeri bir hisle hızla çarpıyordu.

Hayır, korku değildi.

Gerginlikti.

Oğlan sert bir şekilde nefes verince Serilda’nın dikkati tekrar yüzüne kaydı.

Ah kötü kalpli tanrılar, Serilda’ya attığı o *bakış*. Serilda’ya daha önce kimse öyle bakmamıştı. Bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Samimiyet. Sıcaklık. Saf şaşkınlık.

Onu öpecekti.

Bir dakika.

Neden?

Kimse daha önce onu öpmek istememişti. Bir keresinde Thomas Lindbeck’le bir an yaşamışlardı ama... Çok kısa sürmüş ve bir felaketle sonuçlanmıştı.

O uğursuzdu. Tuhaftı. Lanetliydi.

Hem... Hem ayrıca. Oğlanın onu öpmesini istemiyordu. Bu oğlanı tanı-mıyordu. Ondan kesinlikle hiç *hoşlanmamıştı*.

Adını bile bilmiyordu.

O zaman neden dudaklarını yalamıştı?

O küçük hareketle oğlanın tüm dikkati dudaklarına yöneldi ve aniden, yüz ifadesi netleşti. Ellerini hızla çekti ve bir kez daha, bu sefer duvara çarp-mayacak şekilde geriye doğru uzun bir adım attı.

“Affedersin,” dedi, öncekinden daha sert bir ses tonuyla.

Serilda onun ne için özür dilemesi gerektiğini hatırlayamadı.

Oğlan ellerini arkasında birleştirdi, sanki kendi başlarına buyruk hareket ederlerse tekrar Serilda’ya uzanmalarından korkuyormuş gibiydi.

“Tamam,” dedi Serilda nefes alarak.

“Hâlâ hayattasın,” dedi. Bunu bir gerçeğin ifadesiymiş gibi söyledi ama inandığından pek emin değildi.

“Ehh... Evet,” dedi. “Erlking’in beni şafakta öldürmek istemesiyle bunun gayet iyi anlaşıldığını düşünüyordum.”

“Hayır. Evet. Yani, bunu biliyordum tabii ki. Ben sadece...” Avuç içlerini gömleğine sürterken, sanki kendi somut varlığını test ediyor gibiydi. Sonra hızlıca başını salladı. “Sanırım tüm bunların gerçekten ne anlama geldiğini tam anlamamıştım. Gerçek bir ölümlüyle karşılaşmayalı uzun zaman oldu. Senin bu kadar şey... Bu kadar şey olacağını tahmin etmiyordum”

Serilda, hangi kelimeyi aradığını tahmin edemediğinden bekledi.

Sonunda buldu, “*Sıcak*.”

Serilda kaşlarını kaldırdı, yanakları kızarmaya başlamıştı. Görmezden gelmeye çalıştı. “Hayalet olmayan biriyle karşılaşmayalı ne kadar oldu?”

Oğlan dudaklarını büzdü. “Tam olarak emin değilim. Birkaç yüzyıl olmuştur herhalde.”

Serilda’nın ağzı açık kaldı. “Yüzyıl mı?”

Biraz daha Serilda’ya baktıktan sonra iç çekti. “Aslında, hayır. Gerçek şu ki, daha önce yaşayan bir kızla tanıştığımı sanmıyorum.” Boğazını temizledi, dikkati dağılmıştı. “İstedimde hayaletlerin içinden geçebilirim. Bu yüzden sende de bir şekilde aynısının olacağını sandım... Şey, hemen herkeste oluyordu. Çok fazla yaptığımdan değil. Biraz kötü bir hareket gibi duruyor, değil mi? Doğrudan birinin içinden geçmek. Ama elimden geldiğince onlara dokunmamaya çalışırım. Sebebi... Sebebi diğer hayaletlerden hoşlanmamam değil. Bazılarının arkadaşlığı şaşırtıcı şekilde hoş oluyor. Ancak... Onları hissetmek şey olabiliyor...”

“Nahoş mu?” dedi Serilda, arabacının serin ve nazik tenini anımsayınca parmaklarını kıvırdı.

Oğlan kıkırdadı. “Evet. Öyle.”

“*Benim* içimden geçmeye çalışırken hiçbir tereddüt duymadın.”

“Önümden çekilmiyordun!”

“Çekilirdim. *Lütfen* demen yeterli olurdu. Adabı muaşeret kurallarına bu kadar meraklıysan, bu, başlamak için iyi bir neden olabilir.”

Oğlan kızdı, ancak bakışlarında çok az öfke vardı. Aksine, biraz sarsılmış gibiydi. “Tamam, tamam,” diye mırıldandı boş boş. “Bir daha hayatını kurtarıırken bunu aklımdan çıkarmam.” Kendini kontrol etmeye çalışarak, köşede duran muma baktı. “Başlamamız gerekiyor. Çok vaktimiz kalmadı.”

Tekrar Serilda'yla göz göze gelmeye cesaret etti.

Serilda da ona bakıyor, her geçen an biraz daha şaşırıyordu.

Oğlan kendi kendine bir karara vardıktan sonra başını kararlilikla salladı.
"Tamam, hadi bakalım."

Tekrar Serilda'ya uzandı. Bu sefer kollarını tuttuğunda, kararlı ve hızlı bir şekilde Serilda'yı iki adım kenara itti. Serilda, oğlan onu bırakınca dengesini kaybetme korkusuyla çığlık attı.

"Ne..."

"Söyledim ya," diye araya girdi. "Önümde duruyorsun. Lütfen ve teşekkürler."

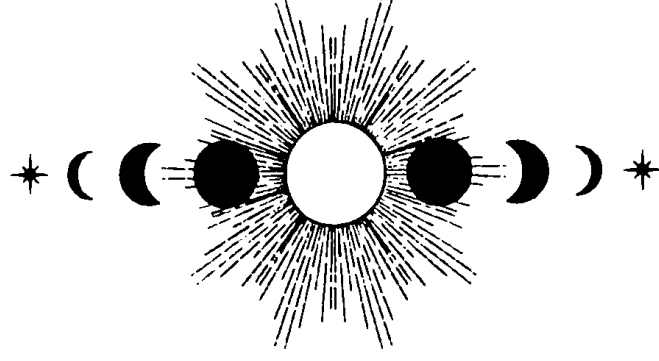
"Bu kelimeleri böyle kullanmıyoruz."

Oğlan omuz silkti ama Serilda onun çıkırığa dönerken ellerini sıkıp nasıl yumruk yaptığını görmüştü. Eğer bu anı bir hikâyenin parçası olarak anlatıyor olsaydı, kıvraklığına rağmen hareketin çok daha derin bir anlamı ifade ettiğini söylerdi. Sanki oğlan o duyguyu, ellerinin omuzlarına değdiği andaki hissi, biraz daha uzatmaya çalışıyor gibiydi.

Serilda başını sallayıp kendi kendine bunun hikâyelerinden biri olmadığını söyledi. Ne kadar inanılmaz olsa da gerçekten bir zindana atılmış, Erlking tarafından esir tutularak imkânsız bir görevi gerçekleştirmesi isteniyordu. Şimdi de karşısında, tabureyi düzelterek çıkırığın başına oturan bu oğlan duruyordu.

Gözlerini kırıştıtararak, bir oğlana bir çıkırığa, sonra da ayağının dibinde duran saman yığınınla baktı. "Şeyi kastediyor olamazsın?"

"Sana nasıl yardım edeceğimi sanıyordun?" Ayağının dibinden bir avuç saman aldı. "Kaçmana yardım edemeyeceğimi söylemişim zaten. Onun yerine..." Endişe dolu bir iç çekti. "Sanırım samanı altına çevireceğiz."

Bölüm 12

Oğlan ayağıyla pedala bastı. Çark dönmeye başlayınca, odayı hafif bir vızıltı sesi kapladı. Samanı aldı ve tıpkı Serilda'nın yaptığı gibi, bir tanesini öncü iplik olarak bobine geçirdi. Tek fark oğlanın sardığı ipin bobinde durmasıydı.

Sonra, deliği ufak saman tomarlarıyla, parça parça besledi. Çark döndü. Serilda nefesini tuttu.

Saman diğer taraftan çıktı ama artık mat, sert ve pürüzlü değildi. Delikten geçen saman bobine sarılırken belli bir noktada, Serilda'nın göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde yumuşacık parıltıyan altın bir ipliğe dönüşmüştü.

Oğlanın elleri hızlı ve maharetliydi. Kısa süre sonra, yerden bir avuç daha saman alıp makineyi besledi. Ayağını ağır bir tempoda basıyordu. Yaptığı işe odaklanmış, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi sakin görünüyordu.

Bobin narin, parlak iplerle dolmaya başlayınca Serilda'nın ağzı açık kaldı. Altın.

Gerçekten olabilir miydi?

Oğlan ansızın durdu.

Serilda hayal kırıklığı içinde ona baktı. "Neden durdur?"

"Bütün gece orada ağzın açık bana bakmayı mı planlıyorsun?"

"Bakmak yerine uyumamı öneriyorsan, memnuniyetle kabul ederim."

"Ya da belki... Yardım edersin?"

"Nasıl?"

Sanki Serilda'nın varlığı başını ağrıtıyormuş gibi parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Sonra elini onun durduğu yere doğru salladı ve komik derecede sert bir sesle, "İstirham ediyorum, güzel bayan, bu zahmetli işte samanları toplayıp uzanabileceğim bir yere koyarak bana yardımcı olur musunuz, *lüt-fen*? Böylece işimiz hızlanır ve şafakta kellenizden olmazsınız."

Serilda gülmemeye çalıştı. Onunla dalga geçiyordu, ama... En azından bu sefer lütfen *demmişti*.

“Zevkle,” dedi hemen.

Oğlan tam olarak anlamadığı bir şeyler homurdandı.

Serilda yere eğildi ve saman yığınına yaklaştırmak için kucakladı. Kısa süre sonra bir ritim yakalamışlardı. Serilda samanları topluyor, büyük öbekler halinde oğlana uzatıyordu ve oğlan da bunları parça parça sorunsuz bir şekilde delikten geçiriyordu. Bobin dolunca, sadece bir sonrakini takacak kadar duraklıyordu; Erlking, daha doğrusu yaşayan ölülerden oluşan hizmetkârları Serilda’nın yeteneklerini görebilmek için, kralın başarılı olacağına bu kadar az güvenmesine rağmen, çok fazla bobin temin etmiş olmalarının tuhaf olduğunu düşündü.

Belki de iyimser biriydi.

Bu fikre güldü ve yabancıнын şüpheli bakışlarıyla karşılaştı.

“Adın ne?” diye sordu Serilda. Soru üzerine hiç düşünmemişti –sadece nezaketen sormuştu– ama oğlan o anda ayağını pedaldan çekti.

“Neden öğrenmek istiyorsun?”

Bir kucak dolusu daha saman alırken oğlana baktı. Oğlan parmaklarının arasında uzun bir saman parçası tutmuş şüpheli gözlerle ona bakıyordu. Tekerleğin dönüşü giderek yavaşladı.

Serilda kaşlarını çattı. “Bu o kadar da acayip bir soru sayılmaz.” Sonra, biraz daha samimi bir şekilde, “Hem eve döndüğümde herkese Erlking’in şatosuna yaptığım ürkütücü ziyareti ve yardımına koşan cesur yabancıyı anlatırken sana nasıl hitap edeceğimi bilmek istiyorum.”

Oğlanın şüphesi mağrur bir gülümsemeyle kayboldu. “Cesur mu?”

“Sana kolyemi verene kadar bana yardım etmeyi reddettiğini anlatmaya-
cağım.”

Oğlan tek omzunu silkti. “Benim suçum değil. Sihir ödeme olmadan çalışmaz. Bu arada” –dolan bobini yerinden çıkarıp tekrar başlamadan önce yenisini yerleştirdi– “burası onun şatosu değil.”

“Tabii, biliyorum,” dedi Serilda. Aslında bundan haberi yoktu. Tam olarak. Burası Karanlıklar Şatosu olmayabilirdi ama Erlking’in şatoda her türlü hak iddia ettiği ortadaydı.

Oğlan sırtını dikleştirerek tekrar pedala bastı.

“Benim adım Serilda,” dedi, oğlanın sorusuna cevap vermemesinden rahatsız olmuştu. “Seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Gözleri bir an parlayan oğlan gönülsüzce, “Bana Gild diyebilirsin,” dedi.

“Gild mi? Bu ismi daha önce hiç duymadım. Bir şeyin kısaltması mı?”

Sadece sessiz bir homurtu duyuldu.

Gild'in söyledikleriyle, tanıdık geldiğini söylediği madalyondaki kızla, Serilda'nın onu neden anlayamayacağıyla ilgili sorular sormak istiyordu. Ama her nedense bunun onu daha da sinirlendireceğini biliyordu ve daha en başında bu kadar aksi davranması için ne yapmış olabileceğinden bile emin değildi.

“Boş gevezeliklerim için kusura bakma. Vakit geçirmek için çene çalmaktan pek hoşlanmadığımı görebiliyorum.”

Tam ayağının dibine bir saman yığını daha bırakacakken, oğlan almak için elini uzatarak onu şaşırttı. Parmakları parmaklarına değdi. Sona ermeden önce neredeyse fark edilmeyen bu fısıltıyı andıran dokunuştan sonra Gild tekrar işine döndü.

Neredeyse fark edilmezdi.

Tamamen kasıtlı görünmeseydi.

Serilda'nın sinirini tepesine çıkarmamış olsaydı.

Gild, Serilda'ya bakmamak için samana daha da dikkatli bir şekilde odaklanmasaydı.

“Çene çalmaktan rahatsız olmam,” dedi, dönen çarkın sesinden, sesi zar zor duyuluyordu. “Ama biraz paslanmış olabilirim.”

Serilda ne kadar ilerlediklerini görmek için arkasını döndü. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçiyormuş gibi görünse de işin neredeyse üçte birinden fazlasını bitirdiklerini ve oğlanın yanında birikmeye başlayan altın ipliklerle dolu bobin yığını görmek Serilda'yı mutlu etmişti. En azından Gild çok verimliydi.

Sırf bunun için bile Bayan Weber onu sevebilirdi.

Serilda incelemek için dolu bobinlerden birini aldı. Altın ip tıpkı yün gibi kalın ama bir zincir kadar sert ve esnekti. Altın sarılı bu bobinlerden bir tanesinin ne kadar edeceğini düşündü. Muhtemelen babasının tüm bir sezon değirmenden kazanacağından çok daha fazla ederdi.

“Saman demek zorunda mıydın?” diye sordu Gild, sessizliği bozarak. Bir sonraki saman yığını alırken hâlâ başını sallıyordu. “Ona ipekten hatta yünden altın eğirebileceğini söyleyemedin mi?” Avuçlarını açtı ve Serilda içlerinin kırılğan saplar yüzünden çiziklerle dolduğunu gördü.

Pişmanlıkla gülümsedi. “Sonuçlarını tam olarak düşünmemiş olabilirim.”

Gild homurdandı.

“Bana her şeyden altın yapabileceğini mi söylüyorsun yani?”

“Eğrilebilen her şeyden. En sevdiğim malzeme ise *dahut*²¹ yünüdür.

“Dahut mu? O da ne?”

“Dağ keçisine benzer,” dedi. “Yalnız vücutlarının ön kısmı arka kısmından kısadır. Dik dağ yamaçlarına çıkmalarına yardımcı olur. Sorun şu ki, bu onların dağın etrafında tek bir yönde gidebilecekleri anlamına gelir.”

Serilda ona bakakaldı. Ciddi görünüyordu, ama yine de...

Bu tıpkı onun uyduracağı bir şeye benziyordu. Yakında *Tatzelwurm*'a bile inanabilirdi.

Tabii, Erlking'in duvarlarında asılı gördüğü yaratıkları düşününce, artık hiçbir şeyin sadece efsaneden ibaret olduğundan emin olamazdı.

Yine de.

Bir Dahut mu?

Serilda aniden bir kahkaha attı. “Artık dalga geçtiğinden eminim.”

Oğlanın gözleri parladı ama ne olumlu ne olumsuz bir cevap verdi.

Serilda aniden gelen bir ilhamla keyiflendi. “Bir masal dinlemek ister misin?”

Oğlan kaşlarını çattı, şaşırmıştı. “Peri masalı gibi mi?”

“Aynen öyle. Çalışırken masal dinlemekten hep hoşlanmışımdır. Ya da... Benim durumumda, uydurmaktan. Zaman sen farkına varmadan geçer, bir de bakmışsın işin bitmiş. Bu esnada, hareketli, heyecanlı ve şahane bir yere gidersin.”

Oğlan net olarak *hayır* demedi ama yüz ifadesinden bunun tuhaf bir teklif olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Ancak Serilda çok daha gönülsüz davetler karşısında bile hikâyeler uydurmuştu.

Biraz düşünmek, hikâye örgüsünün ilk ilmeklerinin hayal gücündeki yerlerini bulmalarına izin vermek için bekleyerek işine biraz ara verdi.

Ardından anlatmaya başladı.

Dolunayda yaban avı kafilesi yola çıkarken, genellikle kaybolmuş ve mutsuz ruhlar üzerinde hak talep ettikleri, yıkıp geçtikleri yollar boyunca onları tatlı dille peşlerinden sürükledikleri uzun zamandır bilinen bir şeymiş. Çoğu kez, bu zavallı ruhlardan bir daha hiç haber alınmazmış. Sarhoşlar meyhaneden eve dönerken yolda kaybolurmuş. O hafta limana demir atan denizciler akranları

²¹Dahut: (Dahu) dağ keçisini andıran ve Fransa ile İsviçre'nin Frankofon bölgelerinde bilinen efsanevi bir yaratıktır. (ç.n.)

farkına varmadan kendi başlarına çıkıp dolaşırlarmış. Büyü saatinde ay ışığına çıkmaya cüret edenlerin, kendilerini ertesi sabah av kafilesinin gece yakaladığı canavardan bulaşan kan ve et parçaları içinde, tek başına tir tir titrer ve olanları hiçbir şekilde hatırlamaz halde bulabileceği söylenir. Bu bir tür baştan çıkarmadır, av çağrısıdır. Bazı kadın ve erkekler vahşi olmaya özlem duyarlar. Yırtıcı ve vahşi. Kana susamışlığın damarlarında boğuk bir baladı söylediği. Bir gece av partisi tarafından alınmanın, gün doğumunu görece kadar yaşamanın ve gece kendini kaybetmemenin bir armağan olduğuna inanıldığı zamanlar varmış. Erlking'in sarayında ebediyen hizmet etmeye mahkûm olmuş hayaletlerden birine dönüşmediğiniz sürece.

Ancak bir zamanlar ava katılmanın karanlık bir şeref olduğuna inananlar bile hortlaklar ve tazıların arasında hiçbir işi olamayacak türden ruhlar olduğunu da bilirlermiş.

Çocukların masum ruhları.

Ancak neredeyse her on yılda bir avcının ilgi gösterdiği bir ödölmüş bu. Çünkü Erlking'in sevgilisi, zalim avcı Perchta son aldığı hediyeden sıkıldığında, kral yeni bir çocuk getirmeyi kendine görev edinmiş. Bu da elbette, önceki çocuk kadının hoşlanmayacağı kadar büyüdüğünde gerçekleşirdi.

İlk başlarda, Erlking yalnızca Küller Ormanı'nda dolanırken karşısına çıkan kayıp çocukları alırmış. Ama kral zamanla sevgilisine herhangi bir çocuk değil; en iyi, en güzel, en akıllı, canı isterse en tatlı çocuğu götürmekle övünmeye başlamış.

Bir keresinde Erlking şimdiye kadar dünyanın en güzel kızı olduğu iddia edilen genç bir prensesle ilgili söylentiler duymuştu. Altın rengi, lüle lüle bukleleri ve gülen gök mavisi gözleri vardı bu prensesin ve onunla karşılaşan herkes saçtığı neşeden büyülenirmiş. Erlking bu çocuğun bahsini duyar duymaz, gidip almaya ve sevgilisine getirmeye karar vermiş.

Böylece, soğuk bir Açlık Dolunayı gecesi, Erlking ve avcıları bir şatonun kapısına varmışlar ve sihirli oyunları ile çocuğu kandırıp yatağından çıkarmışlar. Kız mum ışığıyla aydınlanmış koridorlarda sanki bir rüyadaymış gibi yürümüş ve asma köprüden dışarı çıktığında kendisini bekleyen yaban avı kafilesi tarafından karşılanmış. Erlking kızı hemen atına bindirmiş ve ormanın içinde gözden kaybolmuş.

Hediyesini alması için Perchta'yı ormandaki açık bir alana davet etmiş ve pırıl pırıl gözleri ve gül pembesi yanakları olan çocuğu ay ışığı altında sevgilisine sununca, sevgilisi o an çocuğa âşık olmuş ve bir annenin en çok sevdiği kızına göstereceği türden büyük bir şefkatle onun üzerine titreyeceğine yemin etmiş.

Ama Perchta ve Erlking o gece ormanda yalnız değilmış.

Çünkü çalınan kızın erkek kardeşi olan prens o gece kalbinde bir korku ile uyanmış. Kız kardeşinin yatağında olmadığını ve tüm hizmetkârlarının büyülenmiş gibi uyuduklarını görünce hemen ahıra gitmiş. Av silahlarını almış ve hemen atına binerek tek başına ama korkusuz bir şekilde cehennem tazılarının ürktücü ulumalarını takip ederek ormana gitmiş. Atını daha önce hiç sürmediği kadar hızlı sürmüştü, ağaçların arasındaki yoldan neredeyse uçarak geçmişti çünkü eğer güneş kız kardeşi, Erlking'in şatosuna kapatıldıktan sonra doğarsa, onun perdenin diğer tarafında kalacağını ve kızı sonsuza kadar kaybedeceğini biliyormuş.

Giderek yaklaştığını anlamış. Aydınlanmaya başlayan kış semasının altında öne çıkan ağaç dallarının üzerinden Karanlık Şatosu kulelerini görmüş. Bataklık çamurunu andıran kale hendeklerinin dışında bir açıklığa çıkmış. Asma köprü aşağıdaymış. Önünde, Perchta'nın prensesi atına bindirdiğini, kale kapısına doğru sürdüğünü görmüş.

Prens ona zamanında yetişemeyeceğini anlamış.

Bu yüzden yayını hazırlamış. Bir ok yerleştirmiş ve okunun hedefi bulması için onu duyan her tanrıya yalvarmış.

Ve oku fırlatmış.

Ok hendeklerin üzerinden, sanki okçuluk ve savaş tanrısı Tyr²²'in eliyle kuyulmuş gibi ilerlemiş, Perchta'nın sırtından girip doğrudan kalbine saplanmış.

Perchta atından kayarak düşmüş.

Erlking hemen atından inerek sevgilisini yere düşmeden tutmuş. Aşığının gözlerinin ışığı solmaya başlayınca, başını kaldırmış ve kalesine giren, ümitsizce kız kardeşine ulaşmaya çalışan prensi görmüş.

Erlking öfkeden deliye dönmüş.

O anda, bir karar vermiş. Bugüne kadar peşini bırakmayan bir karar.

Avcı sevgilisinin hayatını kurtarabilir miydi, bunu söylemek mümkün değilmiş. Yine de onu şatosuna taşıyabilirmiş. Karanlık yaratıkların, bir yaşamı perdeyle sınırlandırmanın, kapıların ötesinden Verloren'e doğru geçmelerine engel olmanın sınırsız yöntemlerini bildikleri söylenir. Belki de Perchta'yı yanında tutabilirmiş.

Ama başka bir yol seçmiş.

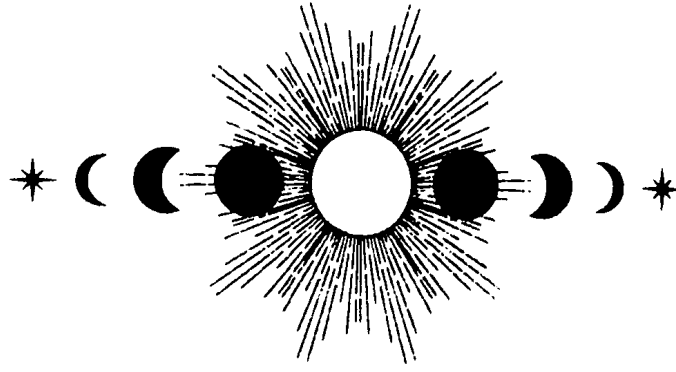
Perchta'yı o köprüde ölüme terk eden Erlking ayağa kalkmış ve terk edilmiş atın üzerinden prensesi almış. Sadağından altın uçlu bir ok çıkarmış ve sınırsız tutarak çocuğun üzerinden doğrultmuş. Aslında bu, yalnızca büyük avcıyı vuran prense karşı yapılan acımasız bir intikam gösterisiymiş.

²²Tyrr: İskandinav mitolojisinde savaş tanrısı ve Odin'in oğludur. (ç.n.)

Erlking'in ne yapmak üzere olduğunu gören prens, ona doğru koşup kız kardeşine yetişmeye çalışmış.

Ancak tazılar tarafından engellenmiş. Dişleri. Pençeleri. Alev alev gözleri. Prens etrafını sarıp onu kapmaya, ısırmağa, etini koparmaya başlamışlar. Prens bağırmaış, onlarla mücadele edememiş. Artık tamamen ayılan prenses, kardeşinin ismini haykırmış ve kraldan kurtulmaya çalışarak ona ulaşmak istemiş.

Artık çok geçmiş. Gökyüzü ilk sabah ışıklarıyla alev aldığı sırada kral oku kızın tenine saplamış.

Bölüm 13

Serilda ne kadar zamandır oturduğundan emin değildi. Sırtını soğuk hücre duvarına yaslayıp gözlerini kapatalı, kendini sanki gözlerinin önünde oluyormuş gibi hikâyeye kaptıralı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hikâyeye gergin bir sona yaklaştıkça, derin bir nefes aldı ve yavaşça gözlerini açtı.

Gild hâlâ hücrenin diğer köşesindeki taburede oturuyordu ve bariz bir şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Serilda gerildi. “Ne oldu? Bana neden öyle bakıyorsun?”

Başını salladı. “Masalların hareketli ve heyecanlı ve... Ve harika olmaları gerektiğini söylemiştin. Bunlar senin sözlerindi. Ama bu hikâyeye” –doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ve sonunda buldu– “korkunçtu!”

“Korkunç mu?” diye bağırdı. “Bunu nasıl söylersin.”

“Nasıl mı söylerim?” diyerek ayağa kalktı. “Peri masallarının mutlu sonla bitmesi gerekirdi! Prens prensesi kurtarması gerekirdi. Erlking’i ve avcı sevgilisini öldürmesi, sonra birlikte atlarına binip onları bekleyen ailelerine kavuşmaları ve tüm topraklarda bunun kutlanması gerekirdi. Sonsuza dek! Mutlu. Bu... Bu saçmalık, kralın prensin kardeşine ok saplaması, prensin tazılar tarafından parçalanması... Ben pek fazla masal hatırlamam ama bunun şimdiye kadar duyduklarım arasında en kötüsü olduğuna eminim.”

Öfkesini bastırmaya çalışan Serilda ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Masalın sana bir şeyler hissettirdiğini mi söylüyorsun?”

“Elbette bir şeyler hissettirdi ve hissettiğim korkunç bir şey!”

Serilda’nın yüzünde keyif dolu bir gülümseme belirdi. “Hah! *Korkuncu kayıtsız kalmaya* seve seve tercih ederim. Her masalın mutlu bir sonu olmaz. Hayatın böyle olmadığını biliyorsun.”

“İşte bu yüzden masal dinleriz!” diye bağırp ellerini havaya kaldırdı. “Burada bitiremezsin. En azından prensin intikamını aldığını söyleyebilir misin?”

Serilda parmağını dudaklarına götürüp düşündü.

Ama sonra bakışları duvarın dibine düzgünce dizilmiş bobinlere takıldı. Her biri kayıp bir altın madeninin damarı gibi parlıyordu.

Nutku tutuldu. “Bitirmişsin!” Tam öne atılıp en yakındaki bobini alacağı sırada Gild önüne geçip yolunu kesti.

“Ah, hayır. Bana daha sonra neler olduğunu anlatana kadar olmaz.”

Serilda ofladı. “Daha sonra neler olduğunu bilmiyorum.”

Gild’in yüz ifadesi paha biçilmezdi. Biraz canı sıkılmış, biraz dehşete kapılmıştı. “Nasıl bilmezsin? Bu senin hikâyen.”

“Her hikâye kendini hemen açık etmek istemez. Bazıları utangaçtır.”

Gild bunu düşünürken, Serilda eğilip etrafından dolaştı ve bobinlerden birini alıp mum ışığına tuttu. “Bu büyüleyici. Hepsi gerçek altın mı?”

“Elbette gerçek altın,” diye homurdandı Gild. “Seni kandırmaya çalışacağımı mı sandın?”

Serilda sırtıttı. “Bunu yapabilecek yeteneğe kesinlikle sahip olduğunu düşünüyorum.”

Asık suratında gururlu bir gülümseme belirdi. “Sanırım öyleyim.”

Serilda ipi inceledi. Sağlam ve esnekti. “Bu kadar güzel bir şey ortaya çıkarabilseydim ip eğirmekten gerçekten keyif alır mıydım merak ediyorum.”

“Yün eğirmeyi sevmiyor musun?”

Suratını buruşturdu. “*Hayır*. Neden? Sen seviyor musun?”

“Bazen. Ben yün eğirmeyi hep çok” –bir kez daha doğru kelimeleri aradı– “tatmin edici bulmuşumdur. Beni biraz sakinleştirir.”

Serilda dudak büktü. “İnsanların böyle söylediklerini duymuştum. Ama benim için... Ben sadece işin bir an öncesi bitmesi için sabırsızlanırım.”

Gild kıkırdadı. “Hikâye anlatmaktan hoşlanıyorsun ama.”

“Baylıyorum,” dedi. “Ama başımı belaya sokan da bu oldu. Okulda öğretmene yardım ediyorum ve çocuklardan biri hikâye anlatmanın samanı altına dönüştürmeye benzediğinden bahsetmişti. Tıpkı yoktan ışıldayan bir şey yaratmak gibi.”

“O *hikâyenin* ışıldadığı falan yok,” dedi Gild, topuklarının üzerinde sallanarak. “Daha çok kasvet, ölüm ve karanlıkla doluydu.”

“Bu kelimeleri sanki kötü şeylermiş gibi telaffuz ediyorsun. Ama asırlık hikâye anlatma sanatı söz konusu olduğunda,” dedi bilge bir tavırla, “ışığın kıymetini bilmek için karanlığa da ihtiyaç duyulur.”

Gild, bu duyduklarına gerçek bir gülümsemeyle karşılık vermek istermiş gibi ağzını tek tarafa büktü. Sonra, Serilda’nın ellerine uzanmadan önce kendini karşılaşılabileceği kötü tepkiye hazırladı.

Serilda gergindi ama Gild'in tek yaptığı bobini onun parmaklarının arasından kibarca çekip almak oldu. Yine de Serilda parmaklarına dokunuşunun olması gerekenden bir saniye daha uzun sürüşünü ya da altın bobini yığının yanına geri koyarken yutkunduğunu hayal ettiğini sanmıyordu.

Kibarca boğazını temizledi. "Kral detaylar konusunda çok titizdir. Biri eksik olsa fark eder."

"Elbette," diye mırıldandı Serilda, parmak eklemlerindeki karıncalanmayı hâlâ hissediyordu. "Almayı düşünmemiştim. Ben hırsız değilim."

Gild güldü. "*Bunu* sanki kötü bir şeymiş gibi telaffuz ediyorsun."

Serilda zekice bir cevap bulamadan, hücrenin dışından ayak sesleri duyuldu.

İkisi de donakaldı.

Sonra, şaşırtıcı şekilde, Gild aralarındaki mesafeyi tek bir adımda kapattı ve bu sefer ellerini tutup avuçlarının arasına aldı. "Serilda?"

Serilda nefesini tuttu, dokunuşuna mı yoksa isminin bu kadar telaşlı bir şekilde söylenmesine mi şaşırdığına emin değildi.

"Yaptığım işten memnun kaldın mı?"

"Efendim?"

"Söylemek zorundasın, pazarlığımızı bitirmek için. Sihirli anlaşmalar öyle rastgele sona erdirilemez."

"Ah. Ta-tabii." Serilda, trajik hikâyesine ilham vermiş olsa da hâlâ büyük bir bilinmez olan kızın resminin saklı olduğu madalyona baktı, Gild'in perişan gömleğinin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Evet, görev tamamlandı," dedi. "Hiçbir şikâyetim yok."

Madalyonu vermiş olmanın pişmanlığına rağmen söyledikleri doğrudu. Bu oğlan ona asla yerine getirilemeyecek bir vaatte bulunmuştu. Yaptığı imkânsız bir şeydi ama yapmıştı.

Oğlan hafifçe gülümsedi ama bu bile Serilda'nın nefesini kesmeye yetmişti. Fazla samimi bir tarafı vardı.

Sonra, Gild sürpriz üstüne sürpriz yaparak onun elini kaldırdı. Serilda öpeceğini, bunun gecenin tüm tuhaf olaylarının doruk noktası olabileceğini düşündü.

Ama elini öpmedi.

Çok daha tuhaf bir şey yaptı.

Gözlerini kapatan Gild, kızın yumruğunu hafifçe yanağına götürdü ve ondan dokunuşların en narinini aldı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

“Ne için?”

Gild tam bir şey söyleyecekken, tereddüt etti. Başparmağıyla yosun perilerinin Serilda’ya verdiği altın yüzüğe dokundu. Yüzüğe bakıp *R* harfi oymalı mührü inceledi.

Merakla kaşlarını kaldırdı.

Kilide sokulan anahtar gıcırdadı.

Serilda geri çekildi ve yüzünü kapıya döndü.

“İyi şanslar,” diye fısıldadı Gild.

Dönüp arkasına baktı ama donakaldı.

Gitmişti. Tek başınaydı.

Hücre kapısı gıcırdayarak açıldı.

Serilda biraz daha dik durup karnındaki o tuhaf kıpırtıyı bastırmaya çalışırken, Erlking hücreye girdi. Hizmetkârı olan tek gözlü aynı hortlak, havada tuttuğu bir fenerle koridorda bekliyordu.

Kral kapıdan geçip birkaç adım sonra durdu ve o anda, artık bakır şamdanın üzerinde erimiş bir göle dönen mum sonunda söndü. Alev boğuk bir tıslama sesi ve kıvrılarak yükselen siyah dumanla söndü.

Kral karanlıktan rahatsız görünmüyordu. Boş zemine baktı, etrafta tek bir saman tanesi bile yoktu. Ardından çıkırığa ve son olarak da bobin yığınlarına, parlayan altın iplere baktı.

Serilda reveransa benzer bir hareket yaptı. “Karanlık Efendimiz. Umarım avınız iyi geçmiştir.”

Kral ilerleyip bobinlerden birini alırken ona bakmadı.

“Işık,” diye emretti.

Arabacı öne atılıp el fenerini kaldırırken Serilda’ya baktı. Şaşırmış görünüyordu.

Ama gülümsüyordu.

Kral ipliği incelerken Serilda nefesini tuttu. Endişe içinde başparmağıyla yüzüğünü ovuşturdu.

Erlking bobini parmaklarının arasına alıp sıkıca kavramadan önce asırlar geçti sanki. “Bana adını söyle.”

“Serilda, efendim.”

Uzun bir süre Serilda’yı süzdü. Yine çok uzun bir süre sonra, “Sana bir özür borçluyum, Leydi Serilda. Senden ciddi anlamda şüphe ettim. Aslında,

beni aptal yerine koyduğuna ikna olmuşum. Bana büyük yalanlar söyleyip beni hakkım olan avdan ettiğine. Ama” –kapalı duran avcuna baktı– “görünen o ki gerçekten de Hulda’nın lütfuna erişmişsin.”

Serilda çenesini kaldırdı. “Umarım memnun olmuşsunuzdur.”

“Oldukça,” dedi, ses tonu hâlâ aksiydi. “Doğru hatırlıyorsam, daha önce bu kutsanmanın yetenekli bir terzi olan annen adına yapıldığını söylemiştin.”

Bu. Bu Serilda’nın korkunç alışkanlığının en kötü tarafıydı. İnsanın hangi yalanları hangi detaylarla birlikte söylediğini unutması çok kolaydı. O gece yaşananları deşmeye ve krala neler söylediğini hatırlamaya çalıştı ama her şey bulanıktı. O yüzden sadece omuz silkti. “Bana anlatılan hikâye buydu. Ama ben annemi hiç tanımadım.”

“Öldü mü?”

“Gitti,” diye cevap verdi. “Sütten kesildiğimde.”

“Çocuğunun tanrılar tarafından kutsandığını bilen ama bu armağanı nasıl kullanacağını ona öğretmeden giden bir anne mi?”

“Bunu bir armağan olarak gördüğünü sanmıyorum. Kasaba... Tüm köylüler bu işareti kötü şans işareti gibi görürler. Kötü şans getirdiğime inanırlar ve yanıldıklarından da emin değilim. Ne de olsa, bu gece sözde armağanım beni şanslı ve korkunç Alder Kralı’nın zindanına getirdi.”

Kralın yüz ifadesi biraz yumuşar gibi oldu. “Evet, öyle oldu,” diye mırıldandı. “Ama insanların batıl inançları genellikle cahillik ve yanlış konumlandırılmış suçlamaların sonuçlarıdır. Yerinde olsam onlara o kadar kulak asmazdım.”

“Kusura bakmayın ama bu, uzun süren kışlar ya da kötü ekinlerle ilgili kesinlikle hiçbir endişesi olmayan karanlık ruhların kralı için çok kolay bir şey olabilir. Bazen dünyamızı anlamak için tanrıların bize verdiği tek şey batıl inançlardır. Batıl inançlar... Ve masallar.”

“Benden bunu yapabilme yeteneğinin” –altın iplik dolu bobini kaldırarak– “kötüye işaret olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Bobine baktı. *Bunun*, Erlking’in kendisine bahşedildiğine inandığı armağan olduğunu neredeyse unutmuştu.

Gild’in bu yeteneği bir armağan olarak mı yoksa bir lanet olarak mı gördüğünü merak etti.

“Anladığım kadarıyla,” dedi Serilda, “altın çözüm olduğu kadar birçok problemin de nedeni olmuştur.”

Aralarında, tüm odayı kaplayan bir sessizlik oldu.

Serilda tekrar göz göze gelmekte tereddüt etti. Göz göze gelince, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görmek onu şaşırttı.

Sonra, kral korkulu bir rüya gibi *kahkaha attı*.

Serilda'nın içi kalktı.

"Serilda," dedi, sesi yeni yeni yumuşamıştı. "Birçok insanla tanıştım ama sende bir tuhaflık var. Çok... Ferahlatıcı."

Erlking biraz daha yaklaşıp Serilda'yla fenerin arasına girerek kızın görüşünü kapattı. İp tutmayan elini kaldırdı ve Serilda'nın örgülerinden birinden çıkmış olan tutamı tuttu. Serilda aynada kendi yansımasına bakma fırsatını pek bulamamıştı ama birazcık havası varsa, o da kalın dalgalar halinde beline kadar inen, uzun saçlarıydı. Fricz ona bir keresinde saçlarının babasının en sevdiği yılanmış birasıyla aynı renkte olduğunu söylemişti; üzerinde köpüğümsü beyaz şeylerin olmadığı koyu, hoş bir kahverengi. O zamanlar Serilda buna alınması gerekip gerekmediğini düşünmüştü ama şimdi bunun bir iltifat olduğuna emindi.

Erlking saç tutamını kulağının arkasına götürdü; dokunuşu dayanılmayacak kadar narindi. Kralın parmak uçları, teninde sanki örümcek ağıları varmış gibi yanağının kenarında usulca gezinirken Serilda bakışlarını kaçırdı.

Bu kadar kısa sürede iki farklı nazik dokunuşu tatmanın ve her biri için çok farklı şeyler hissetmenin tuhaf olduğunu düşündü. Gild'in eline dokunuşu ona tuhaf ve beklenmedik bir hareket gibi gelmiş olsa da aynı zamanda teninde karıncalanmayı andıran bir sıcaklığa neden olmuştu.

Öte yandan Erlking'in yaptığı her şey önceden hesaplanmış gibiydi. Olağanüstü güzelliğinin, nasıl her insanın kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olacağını biliyor olmalıydı, ancak Serilda'nın bir engerek yılanının dokunuşuna maruz kalmış gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Çok yazık," dedi sessizce. "Güzel olabilirdin."

Karnına kramp girdi ama bu kralın hakaretinden çok yakınlığından kaynaklanıyordu.

Geri adım atan kralın fırlattığı iplik bobinini hayalet havada yakaladı.

"Hepsini yeraltı mahzenlerine götürün."

"Emredersiniz, Efendim. Peki ya kız?"

Serilda gerildi.

Erlking kibirli bir bakış attıktan sonra hafif sivri dişleri fener ateşinde parladı. "Gün doğana kadar kuzey kulesinde dinlenebilir. Zahmetlerinin onu bitkin düşürdüğünden eminim."

Kral odadan çıkarak onu bir kez daha arabacıyla baş başa bıraktı.

Serilda'yla göz göze geldiğinde adamın yüzünde yine o gülümseme belirdi. "Bak sen, inanamıyorum. Sende gözle görünenden çok daha fazlası olabileceğini tahmin etmiştim."

Serilda gülerek karşılık verirken, kendi noksan gözüyle ilgili espri yapıp yapmadığını ayırt edememişti. "Elimden geldiğinde insanları şaşırtmayı seversim."

Serilda pelerinini topladı ve onun peşinden zindandan çıktı. Dönerek merdivenlerden çıktılar ve dar koridorlardan geçtiler. Duvar halılarını, geyik boynuzlarını, bedenlerinden ayrılmış hayvan kafalarını geçtiler. Kılıçları ve baltaları, erimiş koyu mumların damladığı devasa şamdanları geçtiler. Genel olarak kasvet ve şiddet karışımı bir hava vardı ve bu Erlking'e gayet uygundu. Camları baklava dilimi desenli, dar bir pencerenin yanından geçtiklerinde, Serilda çivit mavisi gökyüzünü gördü.

Şafak sökmek üzereydi.

Daha önce hiç bütün gece uyanık kalmamıştı ve şu anda bitkinliğine yenik düşüyordu. Hayaletin arkasından giderken göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu.

"Hâlâ bir mahkûm muyum?" diye sordu.

Hayaletin cevap vermesi oldukça uzun sürdü.

Sinir bozacak kadar uzun bir süre.

Ta ki, bir noktada, hayaletin ona cevap vermeye hiç niyeti olmadığını fark etti.

Kaşlarını çattı. "Sanırım kule, zindandan daha iyidir," dedi kocaman esneyerek. Hayalet onu başka bir merdivenden çıkarıp alçak kemerli bir kapıdan, yatak odasına bağlanan bir oturma alanına götürdüğünde tüm bedeninin iflas ettiğini hissediyordu.

Serilda içeri girdi. Mahmur gözlerindeki yorgunluğa rağmen, ufak bir korku hissetti. Oda görünürde *sıcak* değildi ama nefesini kesen, kendine has karanlık bir ışıltısı vardı. Pencereerde siyah ve zarif dantel perdeler vardı. Abanozdan bir ayaklığın üzerinde her ikisi de şarap kırmızısı güller ve büyük, canlı gibi duran pervanelerle süslenmiş porselen bir su sürahisi ve kâse duruyordu. Yatağın yanında, üzerinde yeşil bir mum yanan ve güzel, eğik başları olan kışa özgü ufak bir kardelen buketinin olduğu bir vazo duran küçük bir komodin vardı. Şöminede ateş gürül gürül yanıyordu ve şömine rafında parlak ayın altında karanlık ve ıssız, acımasız bir kış manzarasının şık çerçeveli bir tablosu asılıydı.

Yine de dikkatini en çok her tarafı zümrüt yeşili kumaşlarla kaplı sayvanlı karyola çekmişti.

“Teşekkürler,” dedi, hayalet yatağın yanındaki mumu yakarken.

Hayalet başıyla selam verdi ve odadan çıkmaya hazırlandı.

Ama kapıda durdu. Dönüp tekrar Serilda’ya baktığında yüz ifadesi temkinliydi. “Hiç fare avlayan bir kediyi seyrettin mi?”

Serilda gözlerini kırpıştırarak ona baktı, hayaletin sohbet etmesine şaşır-mıştı.

“Evet. Babamın değirmen için beslediği bir kedisi vardı.”

“O halde oyun oynamayı ne kadar sevdiklerini bilirsin. Fareyi bırakırlar, ama çok kısa süreliğine, özgür olduğuna inanmasına izin verirler. Sonra, canları sıkılıp avlarını parça parça yiyecek hale getirene kadar tekrar tekrar üzerine atlayarak saldırırlar.

Serilda’nın göğsü sıkıştı.

Hayaletin sesinde, gözlerini hüznün kapladığında bile az da olsa bir duygu vardı. “Hâlâ bir tutsak olup olmadığını sormuştun,” dedi. “Lakin *he-pimiz* tutsağız. Karanlık Efendimiz bir kez aldığını, bir daha bırakmaktan hoşlanmaz.”

Bu tuhaf kelimeler havada asılı kalınca, hürmetle tekrar başını eğdi ve odadan çıktı.

Kapıyı açık bıraktı.

Kilitlemedi.

Serilda’nın kaçabileceğini bilecek kadar da olsa akli başındaydı. Bu tek şansı olabilirdi.

Ancak ağırlaşan kalp atışları ona bunun samandan altın eğirmek kadar imkânsız olduğunu söylüyordu.

Uykuya hasretti.

Yatak odasının kapısını kapattı. Dışarıda, onu içeride tutacak bir kilit yoktu. İçeride de başkalarını dışarıda tutacak kilitler yoktu.

Arkasını döndü ve hortlakları, zindanları ve kralları unutmak için kendine izin verdi. Kedileri ve fareleri, avcıları ve avlananları unutmak için.

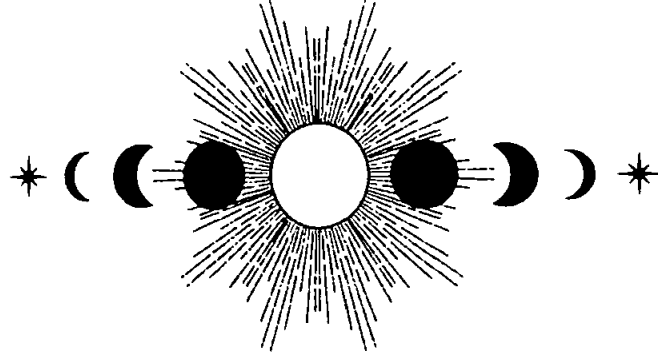
Kadife perdelerden birini çekerken ayakkabılarını fırlattı. Onu bekleyen gösterişli yatak takımını görünce nefesi kesildi. Nakışlı yatak örtüsü, koyun postundan bir örtü, *yastıklar*. Tüylerle doldurulmuş gerçek yastıklar.

Pis elbisesini çıkarıp pelerininin yanındaki yığına bırakırken eteğinin kumaşında bir saman parçası buldu. Yorganın altına girmeden önce kombine-

zonunu çıkarma zahmetine bile girmedi. Şilte ağırlığı altında davetkâr bir şekilde ezildi. Onu içine çekiyor, kucaklıyordu. Şimdiye kadar hissettiği en harikulade şeydi.

Pencerenin ötesinde gökyüzü aydınlanırken Serilda kemiklerine işleyen, göz kapaklarını ağırlaştıran, soluklarını derinleştiren bu yegâne bitkinliğin mükemmel bir tamamlayıcısı olan bu huzur anının tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Onu uykunun derinliklerine sürükledi.

Bölüm 14

Serilda ürpererek uyandı.

Yatakta yan dönerek ağır yorganları, kuş tüyü yastıkları aradı. Eline sadece kendi ince müslin geceliği ve tüyleri diken diken olmuş kolu geldi. Homurdanarak diğer tarafına döndü, ayaklarıyla düşürmüş olabileceği battaniyeyi aradı. Bacaklarını hoş bir şekilde örten koyun postunu aradı.

Kol ve bacaklarında tek hissettiği soğuk kış havasıydı.

Titreyerek, donan parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu ve zorlukla açtı.

Güneş, şaşırtıcı derecede parlak bir şekilde pencerelerden içeri süzülüyordu.

Doğrulup daha net görmek için gözlerini kırıştırdı.

Yatağın etrafındaki kadife perdeleri göremeyince amansız cereyanın nede-nini anladı. Yatak örtüleri ve yastıklar da gitmişti. Şöminede is ve tozdan başka bir şey kalmamıştı. Mobilyalar duruyordu ama komodin yana devrilmişti. Porselen kâseden, su sürahisinden, mumdan ya da çiçek dolu küçük vazodan eser yoktu. İncecik perdeler gözden kaybolmuştu. Avize ve yatak direklerinde, siyah yünü andıracak kadar kalın bir tabakaya dönüşmüş örümcek ağları vardı.

Yataktan güçlükle inen Serilda, telaşla elbisesini giydi. Parmakları o kadar uyuşmuştu ki son düğmeleri iliklemek için durup bir süre parmaklarına sıcak hava üflemek zorunda kaldı. Pelerinini omzuna atıp çizmelerini giyerken tıpkı bir battaniye gibi kollarına sardı. Önceki gecenin anılarıyla kıyasladığında bomboş görünen odanın çıplaklığına göz gezdirirken kalbi küt küt atıyordu.

Ya da sabahın erken saatleriyle kıyasladığında.

Ne kadar uyumuştur?

Birkaç saatten fazla uyumuş olamazdı ve buna rağmen oda sanki yüzyıldır terk edilmiş ve dokunulmamış gibi görünüyordu.

Gizlice oturma alanına göz attı. Aynı döşeme kumaşla kaplı sandalyeler şimdi küf ve çürümüşlük kokuyordu ve kemirgenler tarafından delik deşik edilmişti.

Adımları boşlukta yankılanarak aşağı inerken uykulu gözlerini ovuşturdu. Taşlardan sular damlıyor, birçoğu kırık ya da eksik panelleri olan rasgele dizilmiş daracık pencerelerden sular sızıyordu. Basamaklardaki betonun arasından birkaç küçük sert yapraklı ot filizi çıkmış, üzerlerine vuran sabah güneşi ve havadaki soğuk nemle hayat bulmuşlardı.

Serilda şatonun ana katına gelince tekrar titredi.

Farklı bir dünyaya, farklı bir zamana gitmiş olabilirdi. Bu içinde uyuduğu aynı şato olamazdı. Geniş koridorun duvarları, devasa avizeleri aynı olabilirdi ancak doğa bu duvarları ele geçirmişti. Seyrek sarmaşık dalları zemin boyunca yayılmış, kapı çerçevelerine tırmanıyordu. Avizeler ve duvar lambalarındaki mumlar da yoktu. Halılar kaybolmuştu. Av kurbanı olan doldurulmuş canavarların hepsi ortadan kaybolmuştu.

İlerideki duvarda lime lime olmuş bir duvar halısı asılıydı. Serilda çekinecek halıya yaklaşıırken, botları kırık taşları ve kuru yaprakları ezdi. Ormandaki bir açıklıkta duran devasa siyah erkek geyiğin olduğu halıyı anımsadı. Fakat dün gece bu halıda bir düzine okla vurulmuş, yaralarından akan kandan geceyi çıkaramayacağı anlaşılan bir hayvan resmediliyordu. Oysa şimdi aynı hayvan, güneş vuran ağaçların arasında tüm heybetiyle, devasa boynuzları aya doğru uzanmış, zarif ve güçlü bir şekilde duruyordu.

Dün gece gördüğü o korkunç tasvir kusursuz ve canlıydı.

Oysa bu duvar halısı güve delikleri ve küfle doluydu, rengi uzun zaman önce solmuştu.

Serilda güçlükle yutkundu. Bir keresinde çocuklara bir canavar devin düğününe davet edilen kralla ilgili bir hikâye anlatmıştı. Daveti reddetmenin büyük hakaret sayılacağını hisseden kral düğüne katılmış, canavar devin misafirperverliğinden keyif almıştı. İçkinin tadını çıkarmış, ziyafet çekmiş, ayakkabıları yıpranana kadar dans ettikten sonra mutlu mesut uykuya dalmıştı. Ancak uyandığında, herkes gitmişti. Kral evine döndüğünde yüz yıl geçtiğini öğrenmişti. Tüm ailesi ölmüş ve krallığı başka birinin eline geçmiş, yaşayanlardan onu hatırlayan hiç kimse kalmamıştı.

Şimdi bu duvar halısına bakarken nefesi havada buharlaşan Serilda, aynı olayın kendi başına da gelmiş olabileceğine dair dehşet dolu bir korkuya kapıldı.

Uyurken kaç yıl geçmişti?

Erlking ve hayaletlerle dolu sarayı neredeydi?

Gild neredeydi?

Bu soru üzerine somurttu. Gild ona yardım edebilir, hatta hayatını kurtarabilirdi ama madalyonunu almıştı ve Serilda bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Merhaba?” diye seslendi Serilda. Sesi boş girişte yankılandı. “Herkes nereye gitti?”

Sarmaşıkların arasından büyük salona doğru ilerledi. Yerler moloz doluydu. Tavan kirişlerinde kuş yuvalarının kalıntıları vardı. Ortadaki devasa şöminede hâlâ siyah is lekeleri duruyordu ama bunun dışında yüzyıllardır soğuk ve boş kalmış görünüyordu. Şöminenin köşesinde duran kumaş parçaları ve dallardan bir yığın, bir fındıkfaresi ya da tarla sincabının yuvası olabilirdi.

Tiz bir *gak* sesi sessizliği böldü.

Serilda arkasına döndü.

Kuş devrilmiş bir sandalyenin bacağına tünemişti. Siyah tüylerini, sanki Serilda onun huzurunu kaçırmış gibi kabarttı.

“Bana sakın öyle bakma,” dedi sinirlenerek. “*Beni ürküten sendin.*”

Kuş başını yana eğdi ve havada asılı duran toz parçacıklarının arasından bakınca Serilda onun bir karga değil, bir başka gece kuzgunu olduğunu gördü.

Çukur gözlü bakışlarına karşılık verirken Serilda biraz daha dik durdu. “Ah, merhaba,” dedi ihtiyatla. “Sen beni daha önce de görmeye gelen kuş musun? Yoksa gelecekten gelen torunlarından biri misin?”

Hiçbir şey söylemedi. Sevimsiz bir yaratık ya da değil, yine de sadece bir kuştı.

Şatonun içinde uzaklardan yüksek sesli bir ahşap gıcirtısı yankılandı. Açılan bir kapının ya da taşların ve zamanın ağırlığıyla kıpırdayan ahşap kirişlerin sesleriydi. Ayak sesleri duymayı bekledi ama göldeki dalgaların sessiz ve rahatlatıcı sesinden, yüksek tavanların köşelerindeki yabani kuşların kanat çırpışlarından, duvarların arasındaki kemirgenlerin hızlı ilerleyişlerinden başka hiçbir ses yoktu.

Serilda gece kuzgununa tekrar baktıktan sonra gıcirtıya ya da sesin geldiğini düşündüğü tarafa ilerledi. Uzun, dar bir koridordan geçti ve tam açık bir kapıdan geçerken o sesi tekrar duydu. Ağır kalas ve yağlanmamış menteşelerin ağır gıcirtısı.

Durdu ve kapıdan bakınca, dik bir merdiven gördü. Duvarlarda yanmayan iki meşale asılıydı ve tepede, karanlıkta zor görünse de kapalı bir kemerli kapı vardı.

Serilda yüzyıllık adımların taşlarda belli belirsiz oyuklar bıraktığı merdivenlerden çıktı. Kapı kolayca açıldı. Titrek, pembemsi bir ışık merdiven boşluğunu aydınlattı.

Serilda'nın daha sonra girdiği geniş koridorda, dış duvar boyunca sıralanmış yedi dar vitraylı pencere vardı. Bir zamanlar canlı olan renkleri şimdilerde kirden solmuştu ama yine de eski tanrıların tasvirlerini tanımak kolaydı. Altın rengi buğday sapları toplayan *Freydon*²³. Bir geminin yelkenlerine rüzgâr üfleyen Solvilde. Bir çıkırığin başında oturan Hulda. Yayından okunu atmaya hazırlanan Tyrr. Tohumlar eken Eostrig. Verloren'e gitmek için ruhlara elinde bir fenerle rehberlik eden *Velos*²⁴. Yedi pencereden sadece Velos'un olduğu kırılmıştı ve tanrının kıyafetlerinin birkaç yeri parçalanmış, çerçeveye zar zor tutunuyordu.

Yedinci tanrı sıranın en sonundaydı. Serilda'nın koruyucu tanrısı Wyrldith; masallar ve şansın, yalanlar ve kaderin tanrısı. Genelde bir çarkıfelek ile tasvir edilse de sanatçı burada tanrıyı bir elinde altın bir kuş tüyü, diğerinde de bir parşömen tomarı tutan bir masalcı olarak tasvir etmişti.

Serilda tanrıya bakarken, sözde ona gözlerindeki altın çarkları ve kandırma konusundaki yeteneğini bahsetmiş olan varlığa karşı bir tür yakınlık hissetmeye çalıştı. Ama etrafı zümrüt ve kırmızı tonlarla çevrilmiş, gökyüzüne bakarken sanki bir tanrı bile ilahi bir ilham gelmesini bekleyebilirmiş gibi, muhteşem ve küstah görünen bu varlığa karşı hiçbir şey hissetmedi.

Hilebaz vaftiz ebeveynini hiç böyle hayal etmemişti ve sanatçının her şeyi yanlış tasvir etmiş olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Arkasını döndü. Sıralı pencereler bitince, koridorda keskin bir dönüş belirdi. Bir tarafta puslu göle bakan sıradan kurşun çerçeveli camlar vardı. Diğer tarafta ise mumları olmayan bir dizi ayaklı şamdan duruyordu.

Şamdanların arasından bir dizi cilalanmış meşe kapı görünüyordu. Hepsi kapalıydı, sonuncusu hariç.

Serilda durdu, yıpranmış, lime lime olmuş halıdan sızan ışık huzmesine baktı. Gördüğü hoş ve parlak olmayan, bulutlu havadan dolayı hafif koyu gri tonda bir ışıktı. Pencerelerden giren ışığa benzemiyordu.

Sıcak ve tıpkı bir mum ışığı gibi titreyen, dans eden gölgelerle kesintiye uğrayan bir ışıktı.

Serilda koridorda asılı duran bir örümcek ağını kopardı ve girişe ilerledi. Sessiz adımlarla halıya bastı. Neredeyse nefes bile almıyordu.

Odaya on adımdan az mesafe kalınca, bir duvar halısının kenarı gözüne ilişti. Resimleri tam olarak göremese de doygun renkleri onu şaşırtmıştı. Etra-

²³Freydon: İskandinav mitolojisinde Frey, Alman kültüründe Freydon olarak geçen tanrıdır. Güneş ve yağmurun bereketiyle ekinleri büyüttüğüne inanılır. (ç.n.)

²⁴Velos: (Ves, Volos olarak da bilinir) Slavların büyük toprak, su, canlı hayvan ve yeraltı dünyası tanrısıdır. (ç.n.)

findaki diğer her şey sönük, soğuk ve zamanla çürümeye yüz tutmuşken, bu halı capcanlıydı ve hiç solmamıştı.

Odadaki ışık karardı ama Serilda'nın tüm dikkati duvar halısında olduğundan bunun farkına bile varmadı.

Bir adım daha attı.

Aşağıdan bir yerlerden, şatonun derinliklerinden bir çığlık duyuldu.

Serilda olduğu yerde kaldı. Ses acı doluydu.

Önünde durduğu odanın kapısı çarparak kapandı.

Serilda yerinde sıçradığı sırada tüm koridor vahşi ve keskin bir çığlıkla doldu. Kanatlardan ve pençelerden bir karaltı üzerine geldi. Tek kolunu sağa sola savurarak çığlık attı. Bir pençe kamçı gibi yanağına indi. Tek kolunu savurarak yarattığın kanatlarından birine vurmaya başardı. Hayvan tısladı ve geriye doğru yalpaladı.

Serilda iki kolunu kaldırmış kendini korumaya çalışırken duvara çarptı. Devasa bir gece kuzgununun ikinci bir saldırıya hazırlandığını düşünerek dikkatle baktı ama karşısındaki yaratık bir gece kuzgunu değildi.

Çok daha kötüsüydü.

Şeytani yüzüyle yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğündeydi. Başının iki yanından kıvrımlı boynuzlar uzanıyordu. Sirtında siyah, deriyi andıran kanatları vardı. Hayvanın vücudu tamamen orantısızdı. Kolları çok kısa; bacakları çok uzundu, cılız, sivri pençeleri olan parmakları vardı. Derisi gri ve mor, gözleri bir kedininkiler gibi kısıktı. Ona tısladığında, Serilda dişleri olmadığını, tıpkı bir yılanınki gibi sivri bir dili olduğunu gördü.

Yaratık kelimenin tam anlamıyla bir kâbustu.

Bir *Drude*.²⁵

Korku onu ele geçirdi ve içinde, dehşetin ötesindeki her düşünceyi bir kenara iterek kaçmak, uzaklaşmak için hayvansı bir içgüdüyle harekete geçirdi.

Ama ayakları kıpırdamıyordu. Kalbi sanki bir kavun kadar büyümüş, kaburgalarına baskı yapıyor, ciğerlerindeki havayı sıkıştırıyordu.

Elini, kandan sırlıklam olmuş sızlayan yanağına götürdü.

Drude çığlık attı ve kanatlarını kocaman açarak tekrar ona saldırdı.

Serilda tekrar vurmaya çalıştı ama pençeleri bileklerini sıkıca kavrayınca sivri turnakları iğne gibi tenine battı. Hayvanın tüyler ürpertici çığlığı ruhu-

²⁵Drude: Alman folklorunda kötü kalpli bir cin ya da elf olarak bilinen yaratık. Zamanla cadılar için de kullanılan bir terim halini almıştır. (ç.n.)

nu delip geçmiş gibi hissetti. Zihni öfke ve acıdan adeta buz kesti ve sonra paramparça oldu.

Serilda tekrar şatonun iğrenç duvar halılarıyla çevrili yemek salonundaydı. Erlking kâbus gibi üzerine çökmüş, rahat ve kendinden emin bir halde gü-lümsüyordu. Duvarı işaret etti. Serilda dönerken midesine kramplar girmişti.

Hercinia kuşu büfenin üzerinde, parlayan kanatlarını açmış duruyordu. Ama bu sefer canlıydı. Acıyla ötüyor, kanatlarını, uçup kaçmak için sürekli çırpıyordu ama kalın demir çivilerle tutturulmuş, bir panoya asılmıştı.

Ve duvarın her iki tarafında, taş panolara bedenlerinden ayrılmış iki kafa yerleştirilmişti. Sağda gözleri alev alev parlayan, ona nefretle dik dik bakan Gild duruyordu. Bu onun suçuymuş. Gild ona yardım etmeye çalışmıştı ve sonu böyle olmuştu.

Sol tarafta ise gözlerini kocaman açmış, ağzı yamulmuş, zar zor bir şeyler söylemeye çalışan babası duruyordu.

Serilda ona biraz daha yaklaştı ve yanaklarından yaşlar süzülerek onu duy-maya çalıştı.

Sonunda bir kelime duyuldu. Bir çığlık kadar acı bir fısıltı.

Yalancı.

Uzaklardan, yemek salonundan gelen bir kükreme duyuldu.

Hayır.

Yemek salonu değildi.

Yukarıdaki bir koridordan geliyordu.

Serilda birden gözlerini açtı. Koridordaki pencerelerden birine doğru düş-müş, omzuyla camı kırarak bir dizi minik çatlağa neden olmuştu.

Bilekleri kanıyordu ama Drude onu bırakmıştı. Bir metre kadar ötede, dizlerinin üzerinde ve kanatları havada, tekrar uçmaya hazırlanıyor gibiydi. Acı çığlığı, Serilda'nın elleriyle kulaklarını kapatmasına neden olacak kadar tizdi.

Drude yukarı zıpladı, ama tam yerden havalanırken şamdanlardan biri devrildi. Hayır, *itildi*. Drude'a çarptı ve anında yere devirdi.

Yaratık uludu ve ağır metalin altından sürünerek çıktı. Topallıyor gibiydi ama rahatlıkla yeniden havalandı.

Denizde kopan fırtına gibi buz kokan bir rüzgâr koridoru kapladı, Serilda'nın saçlarını yüzüne savurdu ve Drude'u kapılardan birine öyle bir kuvvetle fırlattı ki tepedeki avizeler titredi. Yaratık acı dolu bir tıslamayla yere yapıştı.

Bir fırsat doğduğunu gören Serilda, zorlukla ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Arkasından, bir şeyin düştüğünü duydu. Bir şey kırıldı. Bir kapı o kadar sert kapandı ki duvardaki meşaleler titredi.

Serilda, tanrıların gözleri tetikte beklediği vitraylı pencerelerin yanından hızla geçip merdivenlerden inerken kalbi ağzındaydı.

Nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bulanık görüyordu ve kafası karmakarışık. Koridorlar bir labirent gibi yabancıydı ve hiçbir şey dün gecekiyle aynı görünmüyordu.

Başka bir çığlıkla Serilda'nın tüyleri diken diken oldu.

Nefes nefese bir sütuna çarptı. Bu sefer ses çok yakından gelmişti ancak hangi yönden geldiğini bilmiyordu. Çığlığın kaynağını öğrenmek isteyip istemediğini de bilmiyordu. Birinin yardıma ihtiyacı vardı sanki. Biri ölüyordu sanki.

Kalbinin çılgınca atışını ve hızlı, kesik kesik nefes alışverişlerini duymaya çabalayarak biraz bekledi.

Çığlık sesi bir daha duyulmadı.

Bacakları titreyen Serilda büyük salon olduğunu düşündüğü yere yöneldi. Ama tekrar dönünce, sonuna kadar açık çift kapılı bir duvar nişiyle karşı karşıya geldi. Karşısındaki oda devasaydı ve şatonun geri kalanı kadar harap durumdaydı. Geriye kalan birkaç eşya devrilmiş ve parçalanmıştı. Yerler çatlamış, sarmaşık yapraklarıyla ve bu terk edilmiş yeri yuvaları haline getirmeye çalışan türlü türlü sürüngenin taşıdığı taş ve dallarla kaplıydı.

Odanın uzak köşesinde üzerinde iki süslü sandalyenin durduğu yerden yüksekte bir platform vardı.

Tam olarak sandalye denemezdi. Taht. Her biri altın yaldız ve kobalt mavisi kumaşla kaplı iki taht.

Şatonun geri kalanını mahveden çürümenin el sürmediği, Serilda'nın tahmin bile edemediği bir sihirle yepyeni görünüyorlardı. Sanki şatonun hükümdarları her an geri gelebilirlermiş gibi görünüyorlardı. Şatonun geri kalanı yavaş yavaş aşınmıyor ya da doğa, ölüm tarafından ele geçirilmiyor olsaydı eğer.

Burası bir ölüm *mahalliydi*. Buna kuşku yoktu. Çürümenin kokusu. Dilindeki kül tadı. Perişanlığın ve acının duvarlara görünmez örümcek ağlar gibi yapıştığı, havada fani toz parçaları gibi asılı kaldığı bir yer.

Serilda tam taht odasının ortasına geldiğinde alçak, boğuk sesi duydu.

Durup dinledi.

Bir sonraki adımında sesi tekrar duydu ama bu sefer çizmesinin tabanının taşa yapıştığını hissetti.

Hemen yere baktı ve biraz önce geldiği koridora doğru arkasında kalan kanlı ayak izlerini gördü. Koyu renkli göl taht odasının kenarlarına kadar yayılmış, koridora doğru yürüyordu.

Midesine kramplar girdi.

Önce yavaşça geri adım attı, sonra arkasını dönüp tahtların karşısında kalan büyük iki kanatlı kapılara koştu. Eşiği geçer geçmez, kapılar hızla kapandı.

Durmadan koştu. Devasa, yıkık dökük bir salondan bir diğerine geçti ve ta ki sonunda nerede olduğunu anladı. Devasa şömine. Oymalı kapılar.

Büyük salonu bulmuştu.

Titrek, ümit dolu bir çığlıkla kapılara atıldı ve hızla çekip açtı. Yıllar içerisinde biraz daha iyi görünen avluya gri ışıklar saçılmıştı. Merdivenlerin bittiği yerdeki tazı heykelleri zamanla yeşile dönmüş, yüzeyleri aşınmaktan çukurlarla dolmuştu. Ahırların bir tarafı çökmüş, samandan çatısı deliklerle dolmuştu. Avluyu dikenli bitkiler ve iğneli devedikenleri ele geçirmişti. Güney tarafında büyüyen beyaz çiçekli kartopu çalısının kökleri kaldırım taşlarının arasından fırlamıştı ve çıplak kış dalları gri gökyüzüne uzanmaya çalışan iskelet parmaklarını andırıyordu. Kuşların yemediği kırmızı yemişler taşların üzerine düşmüş ve kanı andıran lekeler halinde çürümeye başlamışlardı.

Ama kapı açıktı. Asma köprü inikti.

Hissettiği rahatlama ile neredeyse ağlayacaktı.

Gölden esen dondurucu rüzgârla saçları ve pelerini uçuşunca, Serilda elinden geldiğince hızlı koştu. Arkasından gelen çığlıkları, haykırıışları, ölümün kakofonisini hâlâ duyabiliyordu.

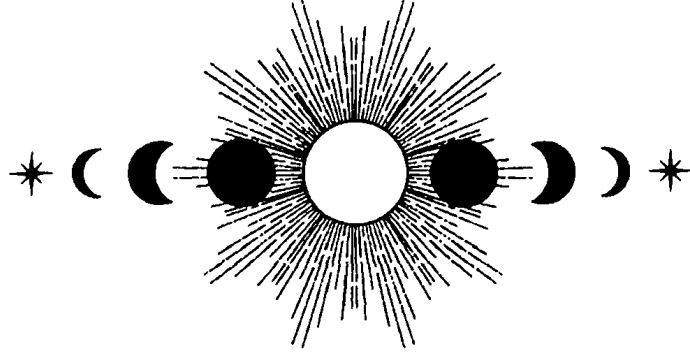
Asma köprüyü geçerken ayağının altındaki tahtalar gümbürdedi. Diğer tarafta, şatoyu kasabaya bağlayan dar köprü zamanla aşınmıştı. Taşları dökülüyordu. Bir sıra parmaklık yıkılıp aşağıdaki suya düşmüştü. Arabayla karşıya geçmek ürkütücü derecede tehlikeli olabilirdi ancak köprünün şu anda bile çökebilecek, dar orta kısmı, yalnız olan Serilda için oldukça büyük görünüyordu. Tek duyabildiği kulağına fısıldayan rüzgâr ve kendi nefes alışverişleri olana kadar koştu.

Sonunda yavaşladı ve daha dün gece alev alev yanan bir meşalenin durduğu ama şimdi sadece nemli, aşınmış bir taştan ibaret olan sütuna tutundu. Oraya yaslanıp nefes alışlarını düzene sokmaya çalıştı.

Yavaşça, arkasına dönecek cesareti buldu.

Şato, önceki gece olduğu kadar ürkütücü ve azametli, sislerin içinde yükseliyordu. Ancak bu Alder Kralı Erbkönig'in ihtişamlı şatosu değildi artık.

Adalheid Şatosu şimdi yalnızca bir harabeden ibaretti.

Bölüm 15

Önceki gece küçük şehri geçerken, sanki tüm köylüler Açlık Dolunayı'nda sokaklarında sinsice dolaşanlardan korkmuş, kilitli kapılar ve panjurları kapalı pencerelerin ardına saklanmış gibi ortalık sessiz sakindi.

Ama şimdi Serilda köprüden geçerken, gece vakti –ya da yüzyıl uyuduysa eğer yüzyıl sonraki bir gece vakti– kasabaya tekrar hayat gelmiş gibiydi. Şehir artık devasa şatonun gölgesinde uğursuz ve terk edilmiş görünmüyordu. Aslında gün ışığında oldukça hoş görünüyordu. Gölün kıyısına sıralanmış yüksek yarı ahşap evler, soluk yeşil ve turuncu tonlara boyanmış ve koyu renk ahşap süslemelerle bezenmişti. Parlak sabah güneşi karlı çatıları ve birden çok kardan adamın yavaşça eridiği bahçeleri aydınlatıyordu. Küçük balıkçı tekneleri bir geçit töreni düzenliyormuş gibi sıra halinde iskelelere demirlemişti ve çakıl taşlı plaj boyunca uzanan yolda, Serilda'nın önceki gece gördüğünü anımsamadığı samandan çatıları olan bir dizi han duruyordu.

Bir pazar yeri.

Şenlikli koşuşturma onu karşılarken, farkına vardığı en büyük değişiklik bu olmuştu. Köylüler dışarı çıkmış ve sanki avcılar oradan hiç geçmemiş gibi şehirlerini tekrar sahiplenmişlerdi. Sanki hemen burunlarının dibinde, gölün üzerindeki şato hiç canavarlarla ve hayaletlerle dolup taşmamış gibi.

Serilda köprüünün sonuna yaklaşırken onu karşılayan manzara hayat dolu, gürültülü ve tamamen olağandı. Ağır pelerinler ve yün şapkalar giymiş insanlar tezgâhların arasında dolanıyor, hayvan kürkleri ve örülmüş kıyafetleri, turp sepetlerini ve şekerli fıstıkları, ahşap terlikleri ve metal eşyaları inceliyorlardı. Kabarık tüylü katırlar elma, lahana, domuz ve kaz dolu arabaları çekiyor, tavuklar sokaklarda özgürce gıdıklayıp paytak paytak dolaşıyordu. Bir grup çocuk iskelelerden birinin ucunda yüzüstü yere yatmış, parlak renkli taşlarla oyun oynuyordu.

Onları görmek Serilda'nın içini ferahlatmıştı. Herkesi. Yabancı olabilirlerdi ama sonuçta insanlardı ve yaşıyorlardı. Kasabanın da tıpkı şato gibi zamana yenik düşmüş, o uyurken metruk bir hayalet kasabaya dönmüş olmasın-

dan korkmuştı. Kasabanın da tıpkı arkasında bıraktığı yıkıntılar gibi perili olabileceğinden korkmuştı.

Ancak bu şehir viran halde değildi ve görüldüğü üzere perili de değildi. Aksine, kasabayla ilgili ilk izlenimi buranın oldukça refah içinde olduğuydu. İvedilikle tamir edilmesi gereken hiçbir ev yoktu. Çatılar düzgünce samanla kaplanmış ya da kiremitle döşenmişti, kapıları sağlamdı ve güneş cam pencerelerden yansiyordu. Gerçek cam. Märchenfeld'de hiç kimsenin, hatta herkesten daha fazla toprağı olan şarap tüccarının bile cam pencereleri yoktu. Eğer bir binanın penceresi varsa bile ufacık olurdu ve yazları açık kalır, kışın kalaslarla kapatılırdı.

Köprüünün tepesine çıkarken, Serilda bir kez daha ne kadar süre uyumuş olabileceğini düşündü. Gerçekten başka bir zamanda mı uyanmıştı?

Ama sonra maviye boyanmış bir çitin dibine bırakılmış bakır kovayı fark etti ve bu ona tanıdık geldi. Bunu dün gece gördüğüne emindi. Eğer onlarca yıl geçmiş olsaydı, çitin şimdiye dek çürümüş olması ya da kovanın korkunç bir fırtınayla başka bir yere sürüklenmiş olması gerekmez miydi?

Bu tam anlamıyla kesin bir kanıt sayılmazdı ama yine de bu, Serilda için başka bir zaman dilimine geçmediğine, ölümlülerin dünyasını karanlık ruhlar âleminden ayıran perdenin hemen arkasında olduğuna dair umut olmuştu.

Üstelik kıyafetler de Märchenfeld'deki insanların giydiklerinden farklı değildi; sadece daha az lekeli ve delikli, biraz daha süslüydüler. İyi de aradan uzun yıllar geçmiş olsa moda değişmez miydi?

Serilda köprüünün sonuna ulaştığında soğukkanlı, hatta hoş görünmeye çalıştı. Kasaba halkı onun tuhaf gözlerini yakında fark edecek ve doğal olarak sorgulanacaktı. En iyisi iş işten geçmeden sevimli görünmekti.

Onu fark etmeleri uzun sürmedi.

En azından bir kadın onu fark etti ve yakınındaki diğer herkesin hemen dikkatini çekecek şekilde sarsılarak bir çığlık kopardı.

İnsanlar irkilip döndü.

Yıpranmış peleriniyle köprüden inen kızı görür görmez hepsi kaskatı ke-sildi, gözleri yuvalarından fırladı. Şaşkınlık dolu şüpheli fısıldaşmalar kalabalığın arasında yayıldı.

Bazı çocuklar ısıklık çaldı ve Serilda dönüp iskeleye baktı. Oynadıkları oyunu unutmuş, gözlerini kaçırmadan ona bakıyorlardı.

Serilda gülümsedi.

Kimse karşılık vermedi.

Sevimli görünme çabaları buraya kadarmış.

Hiç de yüreklendirici olmayan bu karşılamaya kendini hazırlayarak, sokağın kenarında durdu. Pazar yerini yeni yağmış kardan kalın bir örtü gibi kaplayan sessizliği, sadece arada bir anıran bir eşek sesi ya da bir horozun ötüşü veya sokağın ilerisinde neler olduğunu soran, bu kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için yaklaşımaya çalışarak kalabalığı itip kakan ve dürtten birilerinin sesi kesintiye uğrattıyordu.

Serilda yolun ilerisindeki bir satıcıdan gelen ılık kavrulmuş fındık kokusu aldı ve açlıktan karnı guruldadı. Pazar yeri, Märchenfeld'de her hafta sonu kurulanlardan çok farklı değildi. Kök sebzeler ve temizlenmiş kış meyveleriyle dolu sepetler, kabuksuz fındıklarla dolu tenekeler, örtülere sarılmış sert peynirler ve dumanı tüten ekmeklerle doluydu. Tuzlu ve taze bir sürü de balık vardı. Serilda tüm bunları görünce ağzı sulandı.

“Harika bir sabah, öyle değil mi?” dedi, etrafına.

Kalabalık, nutku tutulmuş, ağzı açık bakmaya devam etti. Aralarında yeni yürümeye başlamış çocuğu tarafından etekleri çekiştirilen bir kadınla malları ağzına kadar kar dolu teneke bir yalakta duran balıkçı vardı. Yaşlı bir çift, alacakları için ellerinde birer sepet taşıyorlardı ancak o ana kadar tek aldıkları üzeri benekli yumurtalardı.

Gülümsemesini bir kalkan gibi koruyan Serilda, onların korkmuş gözlelerinden kaçınmadı; en yakınında olanların kaşlarını çatmaya ya da gözlerini ilk fark edenlerin bakışları değişmeye başladığında bile. Serilda o bakışları iyi biliyordu. Gözündeki altın rengi pırıltı sadece ışığın bir oyunu mu diye merak eden o bakışları.

“Acaba biriniz bana en yakın hanın yerini söyleyebilir mi?” diye sordu, kimse duymamış gibi yapamasın diye yüksek sesle söylemişti.

Ama yine de kimse cevap vermedi.

Bakışlardan bazıları Serilda'nın ardında kalan şatoya kaydı. Sanki hemen arkasından bir hayalet ordusunun gelmesini bekliyorlardı.

Bir ordu *yoktu*, değil mi?

Serilda dönüp arkaya baktı.

Hayır. Yalnızca yıpranmaya yüz tutmuş içler acısı durumda bir köprü vardı. Açıkta teknelerinin içinde duran birkaç balıkçı ya köprüden geçen yabanciyı gördükleri ya da kasabadaki havanın değiştiğini fark etmiş olacaklar ki kıyıya yanaşmıştı.

“O kız *şatodan* mı geldi?” diye ciyakladı, tiz bir ses. Çocuklar biraz daha yaklaşmış, çekingen bir grup halinde Serilda'ya bakıyorlardı.

Başka biri, “O bir hayalet mi?” diye sordu.

“Yoksa bir avcı mı?” dedi başka bir titrek ses.

“Ah, affedersiniz,” dedi Serilda, sesinin duyulması için yeterince bağırarak. “Ne kadar da kabayım. Benim adım Serilda. Ben...” Dönüp şatoya baktı. Dün gece gerçekte olanları anlatmak için kendini zor tutuyordu, ah, hem de nasıl zor tutuyordu. Kemiklerden yapılmış bir arabayla saraya götürülmüş, bir tazının saldırısına uğramış, zindana kapatılmıştı. Altın eğiren biriyle tanışmış ve bir Drude’dan kaçmıştı. Hikâyeyi anlatmak için yanıp tutuşan dudakları sızladı.

Ama kasaba halkının yüzlerindeki bir şey duraksamasına neden oldu.

Hepsi korkmuştu. Hatta onun bu beklenmedik ortaya çıkışıyla dehşete düşmüşlerdi.

Genzini temizledi. “Beni bu muhteşem şehrin tarihini incelemem için gönderdiler. Ben Verene’nin önde gelen âlimlerinden birinin yardımcısıyım. Kendisi kuzeyin terk edilmiş şatolarıyla ilgili bir... Külliyat hazırlıyor. Sizin de tahmin edeceğiniz gibi bu yıkıntılar, çok sıra dışı olduklarından... Çok... İyi korunduklarından, araştırmamız için çok önemliler.” Başını kaldırıp tekrar şatoya baktı. Aslında o kadar da iyi korunmuş sayılmazdı. “Şimdiye kadar incelediğim şatoların çoğu sadece bir kuleden ve birkaç temel duvarından ibaretti,” dedi, açıklamalarına ekleme yaparak.

Karmaşık ve şüpheli, sürekli arkasındaki yapıya kayan bakışlarla karşılaştı.

Neşeli bir şekilde, “Bugün Verene’e dönmem gerekiyor ama gitmeden önce nerede yiyecek bir şeyler bulabilirim?” diye sordu.

Sonunda yaşlı bir kadın elini kaldırdı ve gölün etrafında kıvrılarak uzanan boyalı evlerin olduğu yeri işaret etti. “Wild Swan hemen yolun ilerisinde. Lorraine size biraz kilo aldırabilir.” Kadın durdu, tekrar Serilda’nın arkasına baktıktan sonra, “Size eşlik edecek başkaları olmayacak, değil mi?” diye sordu.

Bu yorum kalabalığı karıştırdı. Endişeyle kıpırdanan ayaklar, birbirine sokulanlar.

“Hayır,” dedi Serilda. “Sadece benim. Yardımınız için teşekkürler.”

“Siz *canlı* mısınız?”

Serilda tekrar çocuklara döndü. Soruyu soran kız çocuğu dışında hepsi grup halinde, birbirine sokulmuş omuz omuza duruyordu. Yanındaki oğlan uyarı mahiyetinde tıslarken bile, Serilda’ya doğru cesaretle bir adım attı.

Serilda bu soru bir şakaymış gibi kahkaha attı. “Hem de tepeden tırnağa. Tabii eğer...” Nefesi kesildi, gözleri dehşetle açıldı. “Burası... Verloren mi?”

Küçük kız sıırtmaya başladı. “Saçmalığın daniskası. Burası Adalheid.”

“Ah, çok rahatladım.” Serilda bir elini kalbine koydu. “Zaten hortlak ya da gobline pek benzemiyordunuz,” dedi.

“Bu dalga geçilecek bir konu değil,” diye tersledi, önü ahşap terlikler ve deri çizmelerle dolu tezgâhı olan bir adam. “Burada değil. Hele o uğursuz yere girmeye cesaret eden birinin dalga geçeceği bir konu, hiç değil.” Başıyla sinirli sinirli şatoyu işaret etti.

Kalabalığı yine bir huzursuzluk sardı, Serilda’ya ısınmaya başlayan yüz ifadeleri tekrar değişti.

Serilda başını öne eğdi. “Affedersiniz, kimseyi huzursuz etmek istemedim. Öneriniz için tekrar teşekkürler.” Çocuklara gülümsedikten sonra kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Ardında geldiği andaki gibi devam eden sessizliği, aç bir kedi gibi onu takip eden meraklı bakışları sırtında hissediyordu.

Gölün kıyısına bakan, her biri sahibinin mesleğini gösteren metal tabelaları olan tezgâhları geçti. Bir terzi, bir eczacı, bir kuyumcu. Wild Swan içlerinde en dikkat çekici olandı. Sahil boyunca gördüğü en şirin binanın koyu ahşap kirişlerinin arasındaki sıvalar, haziran göğünün rengine boyanmıştı, sarı çerçeveli ahşaptan pencerelerin bindirmeleri dantel görünümünde kesilmişti. Kaldırımın üzerinde asılı duran tabelada zarif bir kuğu silueti vardı ve hemen altında da Serilda’nın şimdiye kadar gördüğü en harika kelimeler yazıyordu.

YEMEK-KONAKLAMA-BİRA

Haşlanmış soğan ve kızarmış etin bariz aroması burnuna geldiğinde mutluluktan neredeyse ağlayacaktı.

Hanın içi oldukça samimi ve sade dekore edilmişti. Serilda’nın bakışları şöminenin üzerindeki kirişe yontulmuş atasözüne takıldı. *Ne ekersen, onu biçersin*. Etrafa bakarken, bu tanıdık cümleyle ilgili bir şey ürpermesine neden oldu. İçeride şöminenin başında, büyük bir bardakta bira içen yaşlı bir adam ve uzun barda oturmuş, kitap okuyan bir kadın dışında neredeyse kimse yoktu. Otuzlu yaşlarında gibi görünen kadın kıvrımlı hatlara, koyu kahverengi bir tene sahipti ve saçlarını topuz yapmıştı. Serilda içeri girince başını kaldırdı ve kitabını yere koyup taburesinden kayarak indi.

“İstediğin yere otur,” dedi, boş masaların bolluğunu işaret ederek. “Bira mı? Sıcak elma sırası mı?”

“Şıra lütfen.” Pencere kenarında bir masaya geçti ve oturmadan önce iki kez tahtaya vurdu çünkü sözde şeytanlar, Freydon’la bağı olduğuna inanılan kutsal meşe ağacına dokunmaktan hoşlanmazlardı. Serilda, Erlking’in bir meyhane masası için titizlenebileceğini hayal edemedi ama bu, insanlara kendisinin şeytani bir varlık olmadığını ispatlamanın bir yoluydu. Özellikle geçirdiği sabahtan sonra bunun bir zararı olmayacağını düşündü. Oturduğu

yerin şatonun yıkıntıları, dağılan surları ve karlar altındaki yerle bir olmuş kulelerinden oluşan şahane bir manzarası vardı. Gölün açıklarında daha fazla balıkçı teknesi görülüyordu; sakın, karanlık sularda gezinen kırmızı ve yeşil parlak noktaları andırıyorlardı.

“Buyur bakalım,” dedi kadın ve elma sırasıyla dolu, dumanı tüten kalyandan bir kupayı masaya koydu. “Aç mısın? Pazarın olduğu günlerde burası genelde تنها olduğundan, bu sabah ziyafet çektirecek yemeklerim yok ama memnuniyetle bir şeyler getirebilirim...”

Serilda'nın gözlerini fark edince uzaklaştı. Sonra gözü Serilda'nın yanındaki yaraya takıldı.

“Tanrım. Bir kavgaya mı karıştın?”

Serilda elini yüzüne götürdü. Drude'un açtığı kesiği unutmuştu. Yaranın üzerindeki kan kurumuş ve sertleşmişti. Kasaba halkının o kadar korkmuş olmasına şaşmamalıydı.

“Dikenli çalıyla bir arbede yaşadım,” dedi gülerek. “Bazen çok sakar olurum. Siz Lorraine misiniz? Bana buranın tüm Adalheid'in en iyi yeri olduğunu söylediler.”

Kadın şaşkınlıkla kıkırdadı. Anneyi andıran bir yüzü, dolgun yanakları ve sıcak bir gülümsemesi vardı ama aynı zamanda iltifatla kolayca kandıramayacak keskin gözlere de sahipti. “Evet, benim,” dedi yavaşça, kafasını toparlamaya çalışarak. “Burası da öyledir. Sen nereden geliyorsun?”

Perdenin diğer tarafından, dememek için kendini zor tuttu. Ama aksine, “Verene. Bu bölgenin tarihiyle ilgilenen önemli bir âlim adına krallıktaki harabeleri ziyaret ediyorum. Bugün geç saatlerde Märchenfeld yakınlarındaki terk edilmiş bir okul binasına gitmeyi düşünüyorum ama sanırım ulaşım aracına ihtiyacım olacak. O tarafa giden bir tanıdığınız var mı?” dedi.

Kadın dudaklarını büzdü ama Serilda'ya hâlâ düşünceli bir şekilde bakıyordu. “Märchenfeld mi? Ormanın içinden yaya olarak kısa sürede gidilebilir ama ben önermem.” Bakışları şüpheli bir hal aldı. “İyi de sen buraya bir at ya da araba olmadan nasıl geldin?”

“Şey. Beni dün gece bir iş arkadaşım getirdi ama onun yola devam etmesi gerekti...” Civar bölgeyi gözünde canlandırmaya çalışsa da Adalheid'in tam olarak *nerede* olduğundan hâlâ emin değildi. “Nordenburg. Ona orada buluşabileceğimizi söyledim.”

“Dün gece mi geldin?” dedi Lorraine. “Nerede kaldın?”

Serilda kadına çıkışmamaya çalıştı. Ne kadar çok soru soruyordu, oysa tek istediği kahvaltı etmekti.

Keşke gerçeği söyleseydi. Bazen yalancının mumu gerçekten yatsıya kadar yanıyordu. Asla uzun soluklu olmazdı. Ayrıca, doğruyu akılda tutmak genellikle daha kolaydı.

O yüzden cevap verdi. Gerçeği söyledi.

“Şatoda kaldım.”

“Ne?” dedi kadın, yüz ifadesi bir anda değişti. “Kimse o şatoya gitmez. Hem dün gece...” Gözleri dehşetle büyüdü ve hızlıca birkaç adım geri gitti. “Sen nesen, gerçekten?”

Tepkisi Serilda’yı ürküttü. “Ben *ne* miyim?”

“Bir hortlak mı? Doğaüstü bir yaratık mı?” Kaşlarını çatıp Serilda’yı tepeden turnağa inceledi. “Bir *Salige*²⁶ gibi de durmuyorsun...”

Serilda aniden bezmiş halde çöktü. “Ben bir insanım, genç bir kızım, yemin ederim.”

“O halde neden böyle bir hikâye uydurdun! Şatoda kaldığını söyledin? Oradaki canavarlar seni lime lime ederlerdi.” Başını yana yatırdı. “Benim yalanlara karnım tok, küçük hanım. *Gerçek* hikâyen nedir senin?”

Serilda kahkaha atmaya başladı. Gerçek hikâyesi o kadar inanılmazdı ki, kendi bile inanmakta güçlük çekiyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Madem ısrar ediyorsunuz. Ben bir âlim değilim, sıradan bir değirmencinin kızıyım. Dün gece Erlking tarafından çağırıldım ve samandan altın eğirmem emredildi. Başarısız olursam beni öldüreceğini söyledi ama görevi tamamladıktan sonra beni serbest bıraktı.”

İşte. Gerçek buydu. Çoğunluğu.

Lorraine uzun bir süre daha ona baktı ve Serilda kadının kendisiyle dalga geçmesini ve yerel hurafelerle dalga geçtiği için onu handan atmasını bekledi.

Aksine, kadının yüzündeki huzursuzluk biraz dağılır gibi oldu ve yerini... Merak aldı. “Sen bir altın eğirici misin?”

Serilda’nın şaşkınlığı kısa sürdü. “Evet,” dedi. Bu yalanı çok sık söylediğinden artık hiç de yadırgamıyordu. “Hulda tarafından kutsandım.”

“Ve sen şimdi bana,” dedi kadın, Serilda’nın karşısındaki yere otururken, “Açlık Dolunayı gecesi o şatoda olduğunu ve güneş doğup perde indiğinde, Erlking’in seni öylece... Bıraktığını mı söylüyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

²⁶ Salige: Alman folklorunda “Weiße Frauen” yani “Beyaz Kadınlar” olarak bilinen, farklı bölgelerde farklı güçleri olduğuna inanılan kadınlar. (ç.n.)

Kadın homurdandı, afallamıştı. Ama inanmamış gibi görünmüyordu. En azından, Serilda'ya öyle gelmişti.

“Ve bugün gerçekten evime gitmek istiyorum,” diye ekledi, konuyu daha acil mevzulara getirmeye çalışarak. *Kendi* önemli mevzularına.

“Böyle zorlu bir sınavdan sonra eminim öyle istersin,” dedi Lorraine, Serilda'ya, anlattıklarına hâlâ ne anlam vereceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. Ama aynı zamanda ona *inanıyor* gibiydi. Başını yana yatırarak, derin düşüncelere dalıp pencereden şatoya baktı. Sonunda, başını salladı. Ayağa kalktı ve ellerini önlüğüne sildi. “Tamam. Sanırım Roland Haas bugün Mondbrück'e gitmeyi planlıyordu. Arabasının arkasında yolculuk etmene izin vereceğine eminim. Gerçi seni uyarmazsam kabalık etmiş olurum, çünkü pek keyifli bir yolculuk olmayabilir.”

Serilda'nın gözleri parladı. “Her türlü yardım fevkalade makbule geçer.”

“Ona haber gönderir, bugün gitmeyi planlayıp planlamadığını öğrenirim. Her iki duruma karşı sen kahvaltını et. Sanırım yakında yola çıkar. Bir bira daha sonra.” Tam arkasını dönerken durdu. “Karnının aç olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet, lütfen. Hazırda neyiniz varsa alırım,” dedi Serilda. “Teşekkürler.”

Lorraine başını salladı, bir süre daha Serilda'yla göz göze kaldılar. “Sana yanağın için de biraz merhem getireyim.” Arkasını döndü ve barın arkasına geçtikten sonra mutfağa girerek gözden kayboldu.

Tam olarak o anda Serilda kendini oldukça suçlu hissetmeye başladı.

Hiç parası yoktu. Bu sıcacık elma şirasını ya da açlıktan guruldayan karnıyla beklediği yemek karşılığında verebileceği hiçbir şeyi yoktu.

Bir şey dışında...

Yosun perilerinin verdiği yüzüğü parmağında döndürdükten sonra, başını hızlıca iki yana salladı.

“Bulaşıkları yıkamayı teklif ederim,” diye mırıldandı ama hancının misafirperverliğinden faydalanmadan önce anlaşmaya varması gerektiğini biliyordu. Yine de sanki günlerdir bir şey yememiş gibiydi ve reddedilme fikri dayanılmazdı.

Dışarıdan gelen bir sesle dikkati tekrar pencereye kayd. Yan taraftaki terzinin sallanan demir tabelasının altında, iskeleden hatırladığı çocukların –üç kız, bir oğlan– kıkırdayıp fısıldadığını gördü. Tek bedenmiş gibi hepsi kafalarını uzatıp pencereden Serilda'yı süzüyorlardı.

Serilda el salladı.

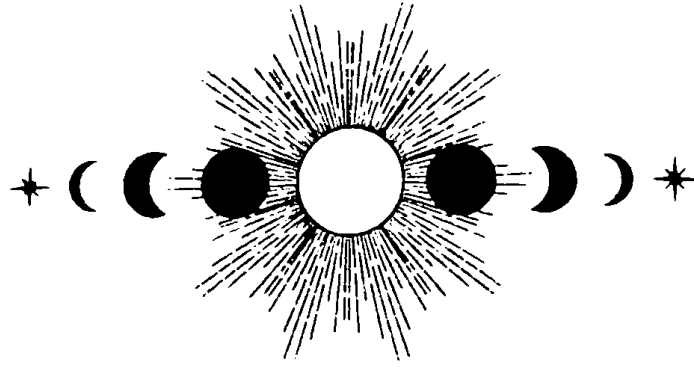
Hepsi aynı anda çığlık atıp en yakındaki ara sokağa kaçıştı.

Serilda keyifle burun kıvırdı. Batıl inançlar her yerde peşinden geliyordu. Tabii ki o, yalnızca gözlerinde talihsizlik çarkları olan kız olamazdı. Şimdi bir de Açlık Dolunayı gecesinin sabahı perili bir şatonun kalıntılarından çıkıp gelen kız olmalıydı.

Çocukların daha şimdiden onunla ilgili ne hikâyeler uydurduklarını merak etti.

Eğer bir fırsatı olursa, onlara hangi hikâyeleri anlatacağını düşündü.

Perdenin arkasından çıkıp gelmeye cüret etmiş tuhaf yabancı olacaksa, hakkındaki söylentilerin buna değeceğini emin olmak istedi.

Bölüm 16

Serilda, Drude'un açtığı yarayla ilgilenirken hanın kapısı aniden açıldı ve çocuklardan birinin yapmacık bir sakinlikle içeri girdiğini görünce epey şaşırıldı. Kız Serilda'ya bakmadan doğrudan bara yürüdü ve taburelerden birine oturdu. Ahşap tezgâhın üzerinden uzandı ve mutfak kapısına doğru seslendi. "Anne, ben geldim!"

Lorraine elinde bir kâseyle kapıda belirdi. "Erkencisin! Akşama kadar seni görmeyi beklemiyordum."

Kız omuz silkti. "Pazarda yapacak pek bir şey yoktu, ben de biraz yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Lorraine kıkırdadı. "Şey, buna bir itirazım olmaz. Bunu pencere kenarında oturan genç bayana götürebilir misin?"

Kız tabureden hoplayarak indi ve kâseyi ellerinin arasına aldı. Ona doğru yaklaşırken, Serilda bunun ona canlı olup olmadığını soran kızın ta kendisi olduğunu fark etti. Ve şimdi dikkatli bakınca, hancıyla aralarındaki benzerlik gayet açıktı. Biraz daha açık tenliydi ama aynı tombul yanaklar ve meraklı kahverengi gözlere sahipti.

"Yemeğiniz," dedi kız, kâseyi Serilda'nın önüne koyarken.

Üzerinde artı şeklinde tereyağı sürülmüş ekmeği ve içi elma ve tarçınla dolu, pofuduk, nar gibi kızarmış hamur işini görünce Serilda'nın ağzının suları aktı.

"Bu şahane görünüyor, çok teşekkür ederim." Serilda hamur işini aldı ve ikiye böldü. Katmerli hamur ve yumuşak elmaların olduğu parçadan ilk ısırığını alırken, çekinmeden keyifle inledi. Bu, evde yediği tereyağlı çavdar ekmeğinden çok daha lezzetliydi.

Kız masanın yanında durmuş, yerinde kıpırdanıyordu.

Serilda tek kaşını kaldırıp kıza baktı ve yutkundu. "Hadi. Sor bakalım."

Kız hızlıca nefes aldıktan sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Şatoda ne kadar kaldın? Bütün gece mi? Kimse kasabaya geldiğini hatırlamıyor. Seni avla mı getirdiler? Hayaletleri gördün mü? Nasıl dışarı çıktın?"

“Aman Tanrım, tüm sorularına cevap vermeden önce bir şeyler yemem gerekiyor,” dedi Serilda. Hamur işinin ilk yarısını hızlıca yiyip üzerine elma şirasını içtikten sonra pencereden dışarı bakınca diğer çocukların onları seyrettiğini gördü.

“Arkadaşların sanki benden korkuyorlar,” dedi. “İçeri girip bütün bu bilgileri toplayacak şanssız olmayı nasıl başardın?”

Kız göğsünü kabarttı. “Ben en cesurlarıyım.”

Serilda gülümsedi. “Belli oluyor.”

“Henrietta senin bir *Nachzehr* olduğunu düşünüyor,” dedi kız. “Senin trajik bir kaza geçirip öldüğünü ve karanlık ruhlar yüzünden ruhunun Adalheid’a geldiğini ama diğerleri gibi perdenin arkasına hapsolmadığını ve bu gece uykuya daldığımızda muhtemelen kasabadaki herkesi öldüreceğini, etlerimizi yiyeceğini ve sonra da bir domuza dönüşüp yaşamak için ormana kaçacağını düşünüyor.”

“Henrietta iyi bir hikâye anlatıcısına benziyor.”

“Doğru mu peki?”

“Hayır,” dedi Serilda kahkaha atarak. “Gerçi doğru olmuş olsa bile muhtemelen söylemezdim.” Hamurdan bir ısırık daha alırken düşündü. “*Nachzehr*lerin konuşabildiğini sanmıyorum. Ağızları kendi kefenlerini yemekle çok meşgul oluyor.”

“Ve kendi bedenlerini,” dedi kız. “Ve diğer herkesi.”

“O da var.”

Kız biraz düşündü. “*Nachzehr*lerin elmalı turta sevdiğini de sanmıyorum.”

Serilda başını salladı. “Yaşayan ölüler sadece etli turta sever, sanırım. Senin adın ne?”

“Leyna,” dedi kız. “Leyna De Ven.”

“Söyle bakalım, Leyna De Ven. Acaba arkadaşlarının senin içeri girip bana tüm bu soruları soracak kadar cesur olup olmadığını üzerine iddiaya girmiş olma ihtimalleri var mı?”

Şaşkınlıktan kızın gözleri parladı. “Nereden bildin?”

“Başkalarının aklından geçeni okumak gibi doğal bir yeteneğim var,” dedi Serilda. Aslında çocuklarla çok zaman geçirdiği için canı sıkılan ve haylaz çocukların akıllarından geçenleri tahmin etmekte çok iyi biriydi.

Leyna gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

“Ne kadarına iddiaya girdiniz?”

“İki bakır paraya,” dedi Leyna.

“O zaman seninle bir anlaşma yapalım. Kahvaltı karşılığında sana bu sabah o şatoda nasıl uyandığımla ilgili hikâyeyi anlatacağım.”

Gözleri parlayan kız hemen Serilda’nın karşısındaki sandalyeye oturdu. “Anlaştık!” Leyna, dışarıdan Serilda’yla konuşmakla kalmayıp bir de onunla aynı masaya oturduğunu gören ve gözleri yuvalarından fırlamış halde onlara bakan arkadaşlarına kazandığını ima eden bir bakış attı. “Yapamayacağımı düşünüyorlardı,” dedi. “Pazardaki yetişkinler bile senden korkuyorlar. Sen gittiğinden beri herkes bir tek bunu konuşuyor. Lanetlenmiş gözlerin olduğunu söylediler.” Serilda’nın yüzünü inceledi. “*Gözlerin tuhaf.*”

“Sihirli olan her şey tuhaftır.”

Leyna’nın gözleri büyüdü. “Böyle mi akıl okuyorsun? Sen... Bir şeyler *görebiliyor* musun?”

“Olabilir.”

“Leyna! Sen orada misafirimizi mi rahatsız ediyorsun?”

Leyna kaskatı kesildi. “Affedersin, Anne. Ben sadece...”

“Onu ben davet ettim,” dedi Serilda, mahcup bir gülümsemeyle. “Bir âlimin yardımcısı olmayabilirim ama bu şehri gerçekten merak ediyorum. Daha önce hiç Adalheid’a gelmemiştim ve bana biraz buradan bahsedebileceğini düşündüm. İşinden alıkoyduysam özür dilerim.”

Lorraine söylendi ve Serilda’nın önüne bir tabak yemek daha koydu; salamura balık, haşlanmış domuz eti, kurutulmuş erik ve kış meyveleriyle dolu minik bir tabak. “Bugün yapılacak pek iş yok. Sorun değil.” Ama bakışlarıyla kızını uyardı, ne ima ettiği gayet açıktı. Bu masadaki ziyareti uzatmamalıydı. “Roland’a haber yolladım. Cevap gelir gelmez haber vereceğim.”

“Teşekkürler. Burası harika bir kasaba. Daha uzun kalamadığım için üzgünüm. Daha önce Adalheid’la ilgili pek bir şey duymamıştım ama çok... Refah içinde görünüyor.”

“Ya,” dedi Leyna. “Bunun nedeni...”

“Mükemmel yönetimden kaynaklanıyor,” diye araya girdi Lorraine. “Beni mazur görün.”

Leyna gözlerini devirdi. “Annem belediye başkanı.”

“Yedi yıl oldu,” dedi Lorraine gururla. “Şurada oturan Bernard emekli olmaya karar verdiğinden beri.” Başıyla şöminenin yanında, tembel tembel kupasındaki birayı içen adamı işaret etti.

“Belediye başkanı mı?!” dedi Serilda. “Çok genç duruyorsunuz.”

“Şey, öyleyim,” dedi, hafifçe üstünü başını düzelterek. “Ama bu kasabayı benden daha çok seven birini bulamazsınız.”

“Uzun zamandır mı buradasınız?”

“Doğduğumdan beri.”

“O zaman burayla ilgili her şeyi biliyorsunuzdur.”

“Elbette, biliyorum,” dedi Lorraine. Yüz ifadesi ciddileşti, tek parmağını kaldırdı. “Ama size şimdiden söyleyeyim, dedikoduyu sevmem.”

Leyna kahkaha attı ama sonra öksürüyormuş gibi yaptı.

Annesi ona ters ters baktı. “Kızımın buradaki insanlarla ilgili dedikodu yapmasına da müsaade etmem. Beni anladın mı?”

Leyna annesinin ciddi bakışlarıyla hemen toparlandı. “Tabii ki, anne.”

Lorraine başını salladı. “Märchenfeld’e gideceğini *söylemiştin*, değil mi?”

“Evet, teşekkürler.”

“Sadece emin olmak istedim. Cevap gelince haber veririm.” Telaşla mutfğa geri döndü.

“Dedikodu sevmezmiş,” diye mırıldandı Leyna annesi gider gitmez. “İşin doğrusu, sanırım bu söylediğine kendi de inanıyor.” Masanın üzerinden uzanıp fısıldayarak konuştu. “Ama seni temin ederim, annemle babam bu hanı sırf annem dedikodu yapmayı *sevdiği için* açtılar ve dedikodunun en çok yapıldığı yerin bir han olduğunu herkes bilir.”

Kapı açılınca, içeri soğuk bir rüzgâr ve yeni pişmiş ekmek kokusu yayıldı. Leyna gözleri parlayarak yerinde kıpırdandı. “Şuna bir bak. Kasabanın en dedikoducu insanı geliyor. Günaydın Profesör Hanım!”

Açık tenli ve kumral saçları olan minyon bir kadın kapının birkaç adım önünde durdu. “Ah, Leyna, bana ne zaman Frieda diye hitap etmeye başlayacaksın?” Sepetini kaldırarak kalçasına koydu. “Annen buralarda mı?”

“Şimdi arka tarafa geçti,” dedi Leyna. “Birazdan gelir.”

Tam o sırada, Lorraine yüzünde bir gülümsemeyle barın arkasında belirdi.

“Seyret şimdi,” diye fısıldadı Leyna ve neden bahsettiğini anlamak Serilda’nın biraz zamanını aldı.

“Frieda! Ne güzel bir zamanlama,” dedi Lorraine, biraz önce gayet iyi görünmesine rağmen şimdi nefes nefese olması tuhaftı.

“Öyle mi?” dedi Frieda, sepetini barın üzerine koyarken.

“Şehir dışından gelen bir misafirimiz var ve kendisi Adalheid’la ve şatosunun tarihiyle çok ilgileniyor,” dedi Lorraine, Serilda’yı işaret ederek.

“Ya! Güzel. Belki ben... Şey.” Frieda, önce Serilda’ya sonra sepetine baktı. Tekrar Serilda’ya döndü. Sepete baktı. Lorraine’e baktı. Heyecanlanmıştı, yanakları kızarıyordu ve kendini toparladıktan sonra sepetin üzerindeki peçeteyi kaldırdı. “Öncelikle ben... Ben, sana ve Leyna’ya tarçınlı armutlu kekler getirdim.” Bir beze sarılı iki küçük kek çıkardı. “Yılın bu zamanı en sevdiğiniz olduğunu biliyorum. Dün Vinter-Cort’tan bir paket geldi.” Sepetinden deri ciltli kitapları çıkardı. “İki yeni cilt şiir, Ottelien halk hikâyelerinin bir çevirisi... Çeşitli ticaret yollarının tarihi, güncellenmiş bir yaratık ansiklopedisi, Freydon teolojisi. Ve ah! Şunun güzelliğine bakın.” Kalın parşömenden yaprakları olan bir el yazması çıkardı. “*Orlantha Masalları*, yüzlerce yıl önce manzum olarak yazılmış epik bir macera. Bana içinde deniz canavarları, savaşlar ve romantizm olduğu söylenmişti” –heyecanını bastırmak için bariz bir şekilde duraksadı– “küçüklüğümden beri bunu okumayı bekliyorum. Ama... Önce siz seçin istedim. Ödünç almak istediğiniz bir kitap var mı?”

“Ben hâlâ geçen hafta getirdiğin kitabı okuyorum!” dedi Lorraine ama yine de bir şiir kitabı alıp sayfalara göz attı. “Ama kitabı bitirir bitirmez yeni bir şey almak için kütüphaneye geleceğim.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Hem de çok.”

Göz göze geldiler, ikisi de birbirine gülümsüyordu.

Leyna, imalı bir şekilde Serilda’ya baktı.

“Güzel. Harika,” dedi Frieda, kitapları tekrar sepete koyarken. “O zaman umarım yakında kütüphanede görüşürüz.”

“Geleceğim. Sen Adalheid için bir armağansın, Frieda.”

Frieda’nın yanakları kıpkırmızı oldu. “Bunu herkese söylediğinize eminim Bayan Belediye Başkanı.”

“Hayır,” diye lafa girdi Leyna. “Gerçekten söylemiyor.”

Lorraine dik dik ona baktı.

Boğazını temizleyen Frieda, örtüyü sepetin üzerine kaydırıp ve bardan uzaklaştı. Serilda’ya döndüğünde mutlu olduğu her halinden belliydi. “Siz Adalheid’la ilgili daha çok şey mi öğrenmek istiyordunuz?”

“Onunla konuşmaya başlamadan önce,” diye araya girdi Lorraine, “Roland’ın yirmi dakika sonra seni güney kapısında bekleyeceği haberini aldığımı söylemek isterim.”

“Ya, teşekkürler,” dedi Serilda. Özür diler gibi Frieda’ya baktı. “Siz kasanın kütüphanecisi misiniz?”

“Evet, o benim. Ah! Neye ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Hemen dönerim.”

Hiçbir açıklama yapmayan Frieda, hızla handan çıktı.

Leyna çenesini avuçlarının arasına koydu ve kapının kapanmasını bekledikten sonra, “Anne, senin şiir sevmediğini sanıyordum,” dedi.

Lorraine gerildi. “Bu doğru değil! Benim çok çeşitli zevklerim vardır, sevgili kızım.”

“Hımm. Mesela... Eski tarımcılık tarihi gibi mi?”

Kızına ters bir bakış atan Lorraine keklerden birini aldı. “O kitap harikaydı. Hem arada bir peri masallarından başka şeyler okumaktan zarar gelmez.”

Leyna homurdandı. “Dört yüz sayfaydı ve her eline aldığı anda uyudun.”

“Bu doğru değil.”

“Aslında,” dedi Leyna, lafı ağzından alarak, “onu akşam yemeğine davet edebilirsin. Senin lahana turşunu binlerce kez övdü ve hiç kimse o turşuyu onun kadar sevemez.”

“Ukalalık etme,” dedi Lorraine. “Frieda arkadaşımız ve kütüphane bu kasaba için büyük bir hizmettir.”

Leyna omuz silkti. “Ben sadece, eğer onunla evlenseydin, belki en son gelen kütüphane kitaplarından başka konuşacak bir şeyler bulurdunuz diyorum.”

“Evlenmek mi?” dedi Lorraine. “Neden... Saçmalamayı kes. Nereden aklına geliyor... Bu sersem...” Kızgın bir şekilde ofladından sonra arkasını döndü ve kekleri mutfığa götürdü.

Şöminenin yanında oturan eski belediye başkanı dilini şaklattı. “Herkesin fark etmiş olması ne komik, değil mi?” Adam bira bardağından başını kaldırdı ve Leyna’ya hınzır bir bakış atarak onu güldürdü.

“Ümitsiz vakalar, değil mi?”

Adam başını salladı. “Öyle demezdim. Bazı şeyler zaman alır.”

“Sorduğum için umarım kusura bakmazsın,” dedi Serilda, “ama... Baban olduğundan bahsetmemiş miydin?”

Leyna başıyla onayladı. “Ben dört yaşındayken tüberkülozdan ölmüş. Onu pek anımsamıyorum. Annem bana onun hep hayatının en büyük aşkı olarak kalacağını söyler ama o ve Freida’nın son birkaç aydır flört ediyor olmaları, bana ikinci büyük aşk için de bir şans olabileceğini düşündürüyor.” Birden çekingen bir tavır takınıp tereddüt etti. “Bu tuhaf mı?”

“Hayır,” dedi Serilda. “Bence çok olgunca. Benim babam da yalnız. Henüz ikinci aşkı olacak kişiyi bulduğunu sanmıyorum ama bulsa buna çok sevinirdim.”

“Annen öldü mü?”

Serilda tam konuşacakken sustu. Soruya cevap vermek yerine, “Sana şahane kahvaltı için hâlâ bir hikâye borcum var,” deyiverdi. İkisi aynı anda tabağına baktılar. Kütüphanecinin geldiği sırada, yemek sihirli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Leyna oturduğu yerde doğrulup heyecanla kıpırdanmaya başladı. “Acele etsen iyi olur. Roland bazen sabırsız olabiliyor.”

“Bu uzun bir hikâye değil. Şöyle ki, annem ben iki yaşımdayken bizi terk etmiş.” Bu kısmı doğrudu, ya da en azından babası ona öyle anlatmıştı. Ama fazla ayrıntıya hiç girmemişti ve –annesi onu hiçbir zaman yanında kalacak kadar çok sevmemiş küçük bir kızın kırılgan kalbine sahip– Serilda asla ayrıntıları sormamıştı. Yıllar içinde, bu gerçeğin etkisini hafifletmek için türlü türlü masallar uydurmuştu.

Annesi, uzun süre ormanın dışında hayatta kalamayan bir yosun perisiydi ve tek çocuğunu terk etmek acı vermiş olsa da yaban hayatına dönmek zorunda bırakılmıştı.

Ya da annesi uzak diyarlardan gelen bir prenses olabilirdi ve krallığının sorumluluğunu üstlenmek için geri dönmek zorunda kalmış ama ailesini siyaset ve saray entrikalarıyla dolu o hayata maruz bırakmak istememiş de olabilirdi.

Annesi çok uzaklarda savaşan bir general olabilirdi.

Annesi ölüm tanrısının sevgilisiydi ve Verloren’e geri götürülmüştü.

Annesi onu sevmişti. Seçme şansы olsaydı, onu asla bırakmazdı.

“Aslında,” dedi Serilda, kafasında yeni bir hikâye kurgularken, “buraya gelme nedenim tam olarak bu. İntikam için.”

Leyna kaşlarını kaldırdı.

“Annem, Erlking tarafından kaçırıldı. Yıllar yıllar önce yaban avcıları tarafından kandırıldı. Buraya kralla yüzleşmek için geldim. Annem bir yerlerde ölüme mi terk edildi, yoksa maiyetinde bir hayalet olarak mı tutuldu, öğrenmek istiyorum.” Duraksadıktan sonra ekledi. “Buraya onu öldürmeye geldim.”

Serilda söylediklerinde ciddi olmasa da kelimeler ağzından döküldükçe tüyleri diken diken oldu. Elma şırasına uzandı ama tıpkı tabağı gibi kupası da boştu.

Leyna ona sanki büyük bir avcının karşısında oturuyormuş gibi bakıyordu. “Erlking nasıl öldürülür ki?”

Serilda tekrar kıza baktı. Düşünüp durdu ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Bu yüzden de doğruyu söyledi. “Hiçbir fikrim yok.”

Kapı hızla açıldı ve Frieda nefesi kesilmiş bir halde geri geldi. Ağır sepetinin yerine, şimdi elinde tek bir kitap vardı ve onu Serilda'ya, tıpkı bir saray mücevherini takdim ediyormuş gibi uzattı.

“Nedir bu?” diye sordu Serilda, kitabı temkinli bir şekilde ellerine alarak. Oldukça narin ve eski bir kitaptı. Sırtı yıpranmış, ince sayfaları zamanla sararmıştı.

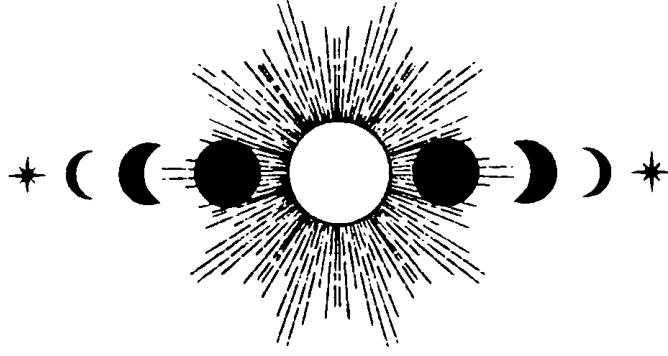
“Bu bölgenin tarihi. Denizden dağlara kadar her yer var ve ilk yerleşimcilerden, siyasi unvanlara, mimari tarzlara kadar birçok şeyi derinlemesine anlatıyor... Çok güzel haritalar da var. Adalheid kitabın odak noktası değil ama yer yer bahsi geçiyor. İşinize yarayacağını düşündüm.”

“Ah, çok teşekkürler,” dedi Serilda hem kadının bu düşünceli hareketinden etkilenmiş hem de Adalheid tarihiyle ilgili merakının, aslında daha çok şatonun kalıntılarında yaşayan ölülerin varlığıyla alakalı olmasından dolayı biraz suçluluk duymuştu. “Ama korkarım ben bugün gidiyorum. Kitabı ne zaman getirebileceğimi ya da bir daha geri getirmeye fırsatım olup olmayacağını bilemiyorum.”

Kitabı geri vermeye çalıştı ama Frieda eliyle geri çevirdi. “Kitaplar paylaşmak içindir. Hem bu kopya zaten biraz zaman aşımına uğradı. Koleksiyonumuz için yeni bir tane sipariş etmem lazım.”

“Eminseniz... O zaman, binlerce teşekkürler.”

Frieda gülümsedi ve ellerini birbirine kenetledi. “Gitmekten bahsetmişken, gelirken yolda Roland Haas'la karşılaştım, kapıya doğru gidiyordu. Hâlâ onunla gitmeyi düşünüyorsanız, acele etseniz iyi olur.”

Bölüm 17

Serilda yolculuk esnasında kütüphanecinin verdiği kitabı biraz inceleme fırsatı olacağını düşünmüştü ama aksine, tüm yolu Roland Haas'ın arabasının arkasında, nemli bir at battaniyesinin üzerinde oturarak ve yoldaki tümsekler onu zıplatmasın diye arabanın yüksek kenarlarına sıkı sıkı tutunarak geçirmişti. Bir yandan da adamın Mondbrück'teki pazara götürdüğü yirmi üç tavuğun meraklı gagalarını savuşturmaya çalışıyordu. Çizmesindeki bağcıklar lezzetli solucanları andırıyor olmalıydı ki uzaklaştırmak için ne kadar geri tepmeye çalışırsa çalışsın tavuklar onu neredeyse hiç rahat bırakmamışlardı.

Roland onu Märchenfeld'in birkaç kilometre doğusundaki bir dört yol ağzında bıraktığında bacaklarında birkaç ısıktan fazlası olduğunu gördü.

Çiftçiye bol bol teşekkür ettikten sonra, Serilda yola yürüyerek devam etti. Kısa süre sonra manzara tanıdık gelmeye başladı. Karla kaplı tarlaların tepesinde dönen etkileyici yel değirmeni ile Thorpe Çiftliği. Garver Ana'nın badanalı ve düzenli şimşirlerle kaplı ilginç kulübesi.

Kasabanın içinden geçmek yerine, güneye dönüp kışın çıplak kalan, dalları çarpık parmaklar gibi gökyüzüne uzanan armut ve elma bostanlarının arasından kestirme bir yola girdi. Bulutlar dağılmıştı ve aylardır gördükleri en ılık günlerden biriydi; ancak güneşe ve onca harekete rağmen, Serilda şatonun yıkıntıları arasında uyandığı andan itibaren kemiklerine işlemiş ürpertiyi üzerinden atamıyordu. Ağaç dallarında koyu tüylerden bir kıpırtı gördüğünde ya da uzaklarda bir karganın sinirli ötüşünü duyduğunda tüylerinin diken diken olmasına da engel olamıyordu. Sürekli etrafına bakınıyor, gece kuzgunu peşinden geliyor mu, onu gözetliyor mu diye kontrol ediyordu. Leziz gözlerini ve hızla çarpan kalbini süzüyor mu diye kontrol ediyordu.

Ama tek gördüğü çıplak ağaçlar arasında leşlerle beslenen kargalardı.

Kıvrıla kıvrıla akan nehrin biçim verdiği vadinin ilerisindeki değirmeni gördüğünde neredeyse akşam oluyordu. Duman kıvrılarak bacadan yükseliyordu. Fındık ağacının kardan ağırlaşmış dalları yere değiyordu. O çok sevgili yaşlı atları Zelig ahırdan merakla başını uzattı.

Babası kapılarının girişindeki yoldan karları kürümüştü.

Serilda'nın yüzü sevinçle parladı ve koşmaya başladı.

"Baba!" diye bağırdı, duyabileceği kadar yakın olabileceğini düşününce.

Bir dakika sonra, evin kapısı hızla açıldı ve karşısına çılgına dönmüş babası çıktı. Kızını görünce, rahatlamanın etkisiyle derin bir nefes verdi. Serilda babasının kollarına koştu.

"Geri döndün," diye haykırdı saçlarının arasından. "Geri geldin."

Serilda gülümsedi, onu görebilmek için geri çekildi. "Bundan şüphen varmış gibi konuşuyorsun."

"Vardı," dedi candan ama yorgun bir kahkahayla. "Düşünmek istemedim, ama... Ama ben..." Sesi hissettikleriyle çatallaştı. "Şey. Ne düşündüğümü biliyorsun. Erlking tarafından çağırılınca..."

"Ah, baba." Yanağından öptü. "Erlking sadece küçük çocukları bırakmıyor. Benim gibi bir kız kurusundan ne istemiş olabilir ki?"

Babası bir adım geri çekildi, yüzü biri deri bir kemik kalmıştı ve Serilda'nın neşeli hali kısa sürdü. Babası ciddiydi. Gerçekten de dehşete düşmüştü.

Serilda da öyleydi. Gece bir daha babasını hiç göremeyeceğinden emin olduğu anlar olmuştu. Ama o anlarda bile, nereye götürüldüğünü ya da ona ne olacağını bilemediğinden, babasının neler yaşıyor olabileceğini pek düşünmemişti.

Elbette kızının geri dönmeyeceğini düşünmüş olmalıydı.

"Yüzüne ne yaptı?" diye sordu, yanağından saçlarını çekerek.

Serilda başını salladı. "Erlking yapmadı. O..." Çarpık pençeleriyle ona doğru uçan Drude'un korkunçluğunu hatırlayınca bir an tereddüt etti. Ama babası zaten yeterince üzülmüştü. "Bir dal. Beklenmedik bir anda yüzümü çizdi. Ama şimdi iyiyim." Ellerini babasının ellerinin üzerine koydu. "Her şey yolunda."

Babası titreyerek başını salladı, gözleri akmayan yaşlardan parlıyordu. Sonra, boğazını temizledi, o yoğun hisleri bir kenara bırakmış gibiydi. "Yoluna girecek."

Kelimeleri imalıydı ve Serilda kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"İçeri gel. Bütün gün hiçbir şey yiyemedim ama şimdi sen döndüğüne göre şöyle güzel bir ziyafet çekelim."

Ateşin önüne oturup ellerine birer kâse kuru kayısı yulaf arpası aldıktan sonra, Serilda babasına tüm olanları anlattı. Olup bitenleri ballandırarak anlatmamak için –ki bu neredeyse imkânsızdı– elinden geleni yaptı. Olanları

anlatırken tek gecelik seyahatinde fazladan birkaç tehlike ile daha karşılaşmış olabilirdi (yanından geçtikleri buzlu sulara arabalarını bir nehir perisinin izlemediğini kim söyleyebilirdi ki?). Belki, gerçeğin bu versiyonunda, Erlking'in şatosunu süsleyen doldurulmuş hayvanlar canlanmış, yanlarından geçerken dillerini yalıyor ve aç gözlerle Serilda'yı izliyor olabilirlerdi. Belki ona yardım etmeye gelen oğlan çok cömert biri olduğundan ona kolyesini vermek zorunda kalmamış olabilirdi.

Oğlanın elini tutup neredeyse bağıllıkla yanağına götürdüğü kısmı anlatmamış olabilirdi.

Hikâye ilerledikçe, gece olan olayları iskeletten arabaya adım attığı andan tombul, tüylü şeytanların işkencesine maruz kaldığı uzun eve dönüş yolculuğuna kadar aşağı yukarı olduğu gibi anlatmıştı.

Anlatmayı bitirdiğinde, kâsedeki yemekler bitmişti ve ateşe yeni bir odun atmaları gerekiyordu. Serilda, tabağını kenara koymak için ayağa kalkıp duvarın dibindeki odun yığınının yürüdü. Bir kütüğün ucuyla kömürleri düzeltip için için yanan alevlerin tepesine düzgünce koyarken babası hiçbir şey söylemedi. Ateş alevlenmeye başlayınca tekrar yerine oturdu ve cesaretini toplayarak babasına baktı.

Babası donuk, kaygılı gözleri dalgın bir şekilde alevlere bakıyordu.

"Baba?" dedi. "İyi misin?"

Babası dudaklarını büzdü ve Serilda yutkunmakta zorlandığını boğazından anladı. "Erlking senin bu muhteşem şeyi yapabildiğine inanıyor. Samandan altın eğirmek," dedi, sesi duygu yüklüydü. "Tek bir zindan dolusu altınla tatmin olmayacaktır. Daha fazlasını isteyecek."

Serilda bakışlarını yere indirdi. Aynı şey onun da aklından geçmişti. Elbette geçmişti. Ama her seferinde, bu düşünceyi geldiği o karanlık yere geri gönderdi.

"Sonsuza kadar beni her dolunayda çağıramaz. Benden sıkılacağına ve yakında başka birini korkutmaya başlayacağına eminim."

"Saçmalama Serilda. Zamanın karanlık ruhlar için bir anlamı yoktur. Ya Karga Dolunayı sırasında ve ondan sonraki her dolunayda seni tekrar çağırırsa? Peki ya... Ya eğer bu oğlan her seferinde senin yardımına koşmazsa?"

Serilda başını çevirdi. Hem kendisinin hem de babasının nasıl ölümün kıyısından döndüklerini biliyordu. (Anlatırken söylemediği başka ufak bir ayrıntı da buydu.) Şimdilik kendini güvende hissediyordu ama bu güvenlik hissi bir yanılsamaydı. Perde onların dünyasını *çoğu kez* karanlık ruhların dünyasından ayırmıştı ama dolunayda bu söz konusu değildi. Ekinoks ya da gün dönümü sırasında korumuyordu.

Dört kısa hafta içinde, perde bir kez daha kalkarak vahşi avın onların ölümlü diyarına geçmesine izin verecekti.

Ya kral onu tekrar çağırırsa?

“Benim anlamadığım,” dedi yavaşça, “Erlking’in o kadar altını ne yapacağı. İsteddiği her şeyi çalabilir. Kraliçe Agnette’in onu rahat bırakması karşılığında krala istediği her şeyi vereceğinden eminim. Kralın maddi şeylerle ilgilenmesi pek mümkün görünmüyor ve şatoda da hiçbir... Gösteriş belirtisi de yoktu. Mobilyalar kendilerine has biçimde şatafatlıydı ama ben kralın etkilemeye çalıştığı birisi olduğunu düşünmüyorum, sadece kendi rahatıyla ilgileniyor...” Sesi kısıldı, kendi kendine düşünüyordu. “Samandan altın eğrebilen sıradan bir köylü kıızıyla neden ilgilenirsin?”

Kendi cevapsız soruları üzerine biraz daha düşündükten sonra babasına baktı.

Babası hâlâ şömineye bakıyordu ama kulübenin hoş sıcaklığına rağmen yüzü bembeyazdı.

Neredeyse hayalet gibiydi.

“Baba!” Serilda sandalyeden fırladı ve babasının önünde diz çökerek ellerini ellerinin arasına aldı. Babası da onun ellerini sıktı ama yüzüne bakmıyordu. “Neyin var? Hasta gibisin.”

Babası gözlerini kapattı, kaşları Serilda’nın adlandıramadığı duygularla çatıldı.

“Ben iyiyim,” dedi. *Yalan söylüyordu*, Serilda emindi. Sesi endişeli, keyifsizdi.

“Hayır, değilsin. Neyin var, söyle bana.”

Cılız bir solukla tekrar gözlerini açtı ve kızının bakışlarıyla karşılaştı. Kızının yüzünü avuçlarının arasına almak için uzanırken dudaklarında hafif, endişeli bir gülümseme belirdi. “Seni tekrar almasına izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı. “İzin vermeyeceğim...” Dişlerini sıktı ama Serilda bağırmanın için mi yoksa ağlamamak için mi yaptığını anlayamadı.

“Baba?” Ellerini ellerinin arasına aldığı anda, babasının yüzündeki korkuyu açık bir şekilde görünce gözleri doldu. “Artık buradayım. Sağ salim döndüm.”

“Belki bu sefer,” dedi. “Ama sen yokken tek düşündüğüm, bana dönemeyeceğin, o canavar tarafından hapsedildiğindi. Bunu bir daha kaldıramam. Bir geceyi daha seni kaybettiğimi düşünerek geçiremem. Seni de kaybedemem.” Öne doğru eğilince bu sefer hıçkırığını tutamadı.

Seni de kaybedemem.

Annesinden bahsetmeye en çok yaklaştığı an buydu. Annesi Serilda daha bir bebekken gitmiş olabilirdi ama ruhu onları tam anlamıyla hiç terk etmemişti. Gölgesi, özellikle sonbaharda, Serilda'nın doğum günü yaklaştığında ve annesinin ortadan kaybolduğu zamana yakın günlerde daha da belirgin olurdu. Acaba babası, küçükken Serilda'ya köyde âşık olduğu kızla evlendiği ve sağlıklı çocukları olması için birlikte tanrıya dua ettikleriyle ilgili anlattığı o hikâyeyi hatırlıyor muydu, merak etti. Serilda bu hikâyeyi dinlediğinde küçük olabilirdi ama bu anıyı anlatan babasının gözlerinin nasıl parladığını unutmamıştı. Annesinden bahsederken babasının gözleri parlamış ama bu kısa sürmüştü ve annesinin kaybının acısıyla yok olup gitmişti.

Serilda babasının bunu büyük olasılıkla uydurduğunu biliyordu. Ne de olsa babası birçok açıdan harika biriydi. Kibar ve cömert biriydi. Hep başkalarını düşünür, herkesin ihtiyaçlarını kendininkinden önce tutardı. Çok çalışkan, sabırlı biriydi ve sözünün eriydi.

Ama gözü pek değildi.

Yaralı bir canavara yaklaşacak türde bir adam değildi. Hem bir tanrıyla karşılaşmış olsa, muhtemelen yere kapaklanır, bir dilekte bulunmaktan çok merhamet dilenirdi.

Ama yine de Serilda'nın tuhaf gözleriyle ilgili başka bir açıklaması yoktu ve babasının bu hikâyeyi onu rahatlatmak için uydurup uydurmadığını hep merak ederdi. Babası bunu irislerindeki o tuhaf çarkların uğursuzluk ve talih-sizliğin değil, çok özel bir şeyin göstergesi olduğunu kanıtlamak için yapmış olabilirdi.

Hikâye Serilda'nın anlatımıyla değişmiş olabilirdi. Ona göre, çarkı kim nasıl yorumlarsa yorumlasın, bir kötü şans işaretiydi. Yine de babasının şefkat dolu sesini anımsamak içini ısıtıyordu. *Köyde ümitsizce âşık olduğum bir kız vardı. Bu yüzden bir dilek tuttum. Evlenmemiz için. Bir çocuğumuz olması için.*

Babasının parmakları Serilda'nın avuçlarında titrerken, kendini toparladı ve sık sık dilinin ucuna gelen soruyu sorma cesaretini gösterdi. Tüm hayatı boyunca gizli kapaklı kalan bu soru, şimdi onu paçasından çekiştiriyor, dile gelmek istiyordu.

Sorulmayı talep ediyordu.

"Baba," diye fısıldadı, olabildiğince nazikçe. "Anneme ne oldu?"

Babası irkildi.

"Öylece terk edip gitmedi. Değil mi?"

Babası Serilda'ya baktı. Yüzü kızarmış, sakalı nemliydi. Kaygılı gözlerle kızına baktı.

“Baba... Yoksa o... Onu avcılar mı götürdü?” Babasının ellerini daha da sıktı.

Babası suratını ekşiterek yüzünü çevirdi.

Bu yeterli bir cevaptı.

Serilda zayıf bir nefes alarak Leyna'ya daha bu sabah kahvaltı karşılığında anlattığı hikâyeyi düşündü.

Annemi Erlking kaçırdı. Avcılar tarafından kandırıldı.

“Annen hep maceracı bir ruha sahipti,” dedi babası, onu şaşırtarak. Burnunu çektikten sonra, bir elini kaldırıp burnunu sildi. “O özelliği sana benziyordu. Pervasızdı. Hiçbir şeyden korkmazdı. Bana hep bataklıklarda gece görülen bir parıltıyı anımsatırdı, gittiği her yerde bir yıldız gibi parlayan, kasabada sürekli gezen, nefes almak için bile neredeyse hiç durmayan bir kadındı. Festivallerde, durmadan dans ederdi... Kahkahaları hiç susmazdı.” Babası nemli gözlerle Serilda'ya baktı ve bir an için Serilda babasının annesine olan aşkının hâlâ sürdüğünü gördü. “Çok güzeldi. Koyu renk saçları vardı, senin gibi. Gülümsediğinde gamzeleri çıkardı. Ön dişinde bir kırık vardı.” Anılara dalınca kendi kendine güldü. “Gençken ağaçlara tırmandığımız da olmuştu. Korkusuzdu. Beni sevdiğini de biliyorum. Hiç şüphem olmadı. Ama...”

Serilda devam etmesini bekledi. Uzun bir süre sadece ateşteki odunların çıtırtısı duyuldu.

“Baba?” diye onu dürttü.

Babası yutkundu. “Sonsuza dek buradâ kalmak istemiyordu. Seyahat etmekten bahsederdi. Verene’i görmek isterdi, o... Gemiyle okyanusu geçmek isterdi. Her yeri görmek isterdi. Dahası sanırım annen o hayatın bana göre olmadığını biliyordu. İkimiz de biliyorduk.” Sandalyesine yaslandı, gözü alevlere daldı. “O dilekte hiç bulunmamalıydım. O çılgın, güzel kızla evlenmeyi ve onunla bir aile kurmayı istememeliydim. Birbirimize âşıktık ve ben o zamanlar onun da bunu isteyeceğini sanmıştım. Ama şimdi düşününce, onu buraya nasıl hapsettiğimi görebiliyorum.”

Dilek. Serilda’nın tüyleri diken diken oldu.

Bu *doğruyd*u. Sonsuz Dolunay, eski tanrı, yaralı canavar. Bunlar gerçektir. Gerçekten de lanetlenmişti.

“Mutlu olmayı denerdi. Denediğini biliyorum. Neredeyse üç yıl bu evde yaşadık. Bir bahçe yaptı, şu fındık ağacını dikti.” Başıyla boş boş evin önünü işaret etti. “Arada benimle değirmende çalışmaktan hoşlanırdı. Diğer tüm işlerin, nakış işlemekten ve” –Serilda’ya bakınca yüzüne belli belirsiz bir te-

Annesinden bahsetmeye en çok yaklaştığı an buydu. Annesi Serilda daha bir bebekken gitmiş olabilirdi ama ruhu onları tam anlamıyla hiç terk etmemişti. Gölgesi, özellikle sonbaharda, Serilda'nın doğum günü yaklaştığında ve annesinin ortadan kaybolduğu zamana yakın günlerde daha da belirgin olurdu. Acaba babası, küçükken Serilda'ya köyde âşık olduğu kızla evlendiği ve sağlıklı çocukları olması için birlikte tanrıya dua ettikleriyle ilgili anlattığı o hikâyeyi hatırlıyor muydu, merak etti. Serilda bu hikâyeyi dinlediğinde küçük olabilirdi ama bu anıyı anlatan babasının gözlerinin nasıl parladığını unutmamıştı. Annesinden bahsederken babasının gözleri parlamış ama bu kısa sürmüştü ve annesinin kaybının acısıyla yok olup gitmişti.

Serilda babasının bunu büyük olasılıkla uydurduğunu biliyordu. Ne de olsa babası birçok açıdan harika biriydi. Kibar ve cömert biriydi. Hep başkalarını düşünür, herkesin ihtiyaçlarını kendininkinden önce tutardı. Çok çalışkan, sabırlı biriydi ve sözünün eriydi.

Ama gözü pek değildi.

Yaralı bir canavara yaklaşacak türde bir adam değildi. Hem bir tanrıyla karşılaşmış olsa, muhtemelen yere kapaklanır, bir dilekte bulunmaktan çok merhamet dilenirdi.

Ama yine de Serilda'nın tuhaf gözleriyle ilgili başka bir açıklaması yoktu ve babasının bu hikâyeyi onu rahatlatmak için uydurup uydurmadığını hep merak ederdi. Babası bunu irislerindeki o tuhaf çarkların uğursuzluk ve talih-sizliğin değil, çok özel bir şeyin göstergesi olduğunu kanıtlamak için yapmış olabilirdi.

Hikâye Serilda'nın anlatımıyla değişmiş olabilirdi. Ona göre, çarkı kim nasıl yorumlarsa yorumlasın, bir kötü şans işaretiydi. Yine de babasının şefkat dolu sesini anımsamak içini ısıtıyordu. *Köyde ümitsizce âşık olduğum bir kız vardı. Bu yüzden bir dilek tuttum. Evlenmemiz için. Bir çocuğumuz olması için.*

Babasının parmakları Serilda'nın avuçlarında titrerken, kendini toparladı ve sık sık dilinin ucuna gelen soruyu sorma cesaretini gösterdi. Tüm hayatı boyunca gizli kapaklı kalan bu soru, şimdi onu paçasından çekiştiriyor, dile gelmek istiyordu.

Sorulmayı talep ediyordu.

“Baba,” diye fısıldadı, olabildiğince nazikçe. “Anneme ne oldu?”

Babası irkildi.

“Öylece terk edip gitmedi. Değil mi?”

Babası Serilda'ya baktı. Yüzü kızarmış, sakalı nemliydi. Kaygılı gözlerle kızına baktı.

“Baba... Yoksa o... Onu avcılar mı götürdü?” Babasının ellerini daha da sıktı.

Babası suratını ekşiterek yüzünü çevirdi.

Bu yeterli bir cevaptı.

Serilda zayıf bir nefes alarak Leyna'ya daha bu sabah kahvaltı karşılığında anlattığı hikâyeyi düşündü.

Annemi Erlking kaçırdı. Avcılar tarafından kandırıldı.

“Annen hep maceracı bir ruha sahipti,” dedi babası, onu şaşırtarak. Burnunu çektikten sonra, bir elini kaldırıp burnunu sildi. “O özelliği sana benziyordu. Pervasızdı. Hiçbir şeyden korkmazdı. Bana hep bataklıklarda gece görülen bir parıltıyı anımsatırdı, gittiği her yerde bir yıldız gibi parlayan, kasabada sürekli gezen, nefes almak için bile neredeyse hiç durmayan bir kadındı. Festivallerde, durmadan dans ederdi... Kahkahaları hiç susmazdı.” Babası nemli gözlerle Serilda'ya baktı ve bir an için Serilda babasının annesine olan aşkının hâlâ sürdüğünü gördü. “Çok güzeldi. Koyu renk saçları vardı, senin gibi. Gülümsediğinde gamzeleri çıkardı. Ön dişinde bir kırık vardı.” Anılara dalınca kendi kendine güldü. “Gençken ağaçlara tırmandığımız da olmuştu. Korkusuzdu. Beni sevdiğini de biliyorum. Hiç şüphem olmadı. Ama...”

Serilda devam etmesini bekledi. Uzun bir süre sadece ateşteki odunların çıtırtısı duyuldu.

“Baba?” diye onu dürttü.

Babası yutkundu. “Sonsuza dek buradâ kalmak istemiyordu. Seyahat etmekten bahsederdi. Verene'i görmek isterdi, o... Gemiyle okyanusu geçmek isterdi. Her yeri görmek isterdi. Dahası sanırım annen o hayatın bana göre olmadığını biliyordu. İkimiz de biliyorduk.” Sandalyesine yaslandı, gözü alevlere daldı. “O dilekte hiç bulunmamalıydım. O çılgın, güzel kızla evlenmeyi ve onunla bir aile kurmayı istememeliydim. Birbirimize âşıktık ve ben o zamanlar onun da bunu isteyeceğini sanmıştım. Ama şimdi düşününce, onu buraya nasıl hapsettiğimi görebiliyorum.”

Dilek. Serilda'nın tüyleri diken diken oldu.

Bu *doğruyd*u. Sonsuz Dolunay, eski tanrı, yaralı canavar. Bunlar gerçektir. Gerçekten de lanetlenmişti.

“Mutlu olmayı denedi. Denediğini biliyorum. Neredeyse üç yıl bu evde yaşadık. Bir bahçe yaptı, şu findık ağacını dikti.” Başıyla boş boş evin önünü işaret etti. “Arada benimle değirmende çalışmaktan hoşlanırdı. Diğer tüm işlerin, nakış işlemekten ve” –Serilda'ya bakınca yüzüne belli belirsiz bir te-

bessüm yayıldı— “yün eğirmekten daha iyi olduğunu söylerdi. O da iplik eğirmekten senin kadar nefret ederdi.”

Serilda gülümseyerek karşılık verse de onun da gözleri dolmaya başlamıştı. Bu sıradan bir yorumdu ama çok özel bir armağan gibi gelmişti.

Babasının yüz ifadesi değişti ama gözünü Serilda’dan ayırmadı. “Ama o mutlu değildi. Bizi seviyordu; bundan hiç şüphen olmasın, Serilda. Seni *seviyordu*. Burada kalmak, senin büyüdüğünü görmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum. Ama” –sesi boğuklaştı ve ellerini daha da sıktı— “av onu çağırdığında...”

Babası gözlerini sıkıca yumdu.

Bitirmesine gerek kalmamıştı. Serilda yeteri kadarını dinlemişti. Tüm hayatı boyunca bu hikâyeleri dinlemişti.

Yetişkinler de çocuklar gibi gecenin bir yarısı üzerlerinde gecelik ve pijamaları, ayakkabı giyme zahmetinde bile bulunmadan güvenli evlerinden çıkarlardı. Bazen bulunurlardı. Bazen hâlâ hayatta olurlardı.

Bazen.

Hatırladıkları, daha çok rüya gibi, çok net olmasa da genellikle kâbuslarda yaşananlara benzemezdi. Tazıların peşinden gittikleri bir geceden bahsederlerdi. Ormanda dans etmekten. Ayın gümüş rengi ışığı altında bir av borusundan tatlı nektar içtiklerini söylerlerdi.

“Annem onlarla gitti,” diye fısıldadı Serilda.

“Karşı koyabileceğini sanmıyorum.”

“Baba? Annem... Onu hiç buldunuz mu?”

Bedenini buldunuz mu diyemedi ama babası ne demek istediğini anlamıştı. Babası başını salladı. “Asla bulamadık.”

Serilda nefes verirken, duymak istediği cevabın bu olup olmadığından emin değildi.

“Uyandığım an ne olduğunu anlamıştım. O zamanlar sen çok küçüktün, geceleri gelip ikimizin arasına sokulurdun. Her sabah biraz yatakta oturur, battaniyelere sarılmış halde derin derin uyuyan annene ve sana, en değerli iki varlığıma bakıp gülümserdim. Ne kadar şanslı olduğumu düşünürdüm. Ama sonra, Matem Dolunayı’ndan sonraki gün, uyandığımda annen gitmişti. Biliyordum. Biliyordum işte.” Boğazını temizledi. “Belki sana tüm bunları uzun zaman önce anlatmam gerekirdi ama seni isteyerek bıraktığını düşünmeni istemedim. Tez canlı insanlar, özgürlüğü arzulayanlar için avın büyüleyici bir siren çağrısı gibi olduğunu söylerler. Ama eğer uyanık olsaydı, akli başında olsaydı, seni asla bırakmazdı. Buna inanmalısın.”

Serilda başını salladı ama babasının ona anlattıklarını hazmedebilmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu.

“Ondan sonra,” diye devam etti, “insanlara çekip gittiğini söylemek çok daha kolaydı. Birkaç değerli eşyasını alıp ortadan kaybolduğunu söyledim. Kasabanın geri kalanına avla ilgili bir şeyden bahsetmek istemedim. Gerçi zamanlamaya bakarak işin aslını tahmin edenler olduğuna eminim. Yine de. Sen ve senin... Senin gözlerin söz konusu olduğunda zaten yeterince şüphe vardı ve hem avla hem de Erlking’in yaptığı korkunç şeylerle ilgili hikâyeler anlatılırken annene ne olmuş olabileceğini düşünerek büyümeni istemedim. Bir yerlerde bir maceraya atıldığını düşünmenin daha kolay olacağını düşündüm. Her neredeyse mutlu olduğunu düşünmenin.”

Serilda’nın akıllı cevapsız sorularla çalkalandı, özellikle biri kafasını hepsinden daha çok kurcalıyordu.

Perdenin arkasına geçmişti. Avcıları, karanlık ruhları, kralın hizmetkâr olarak tuttuğu hayaletleri görmüştü. Parmaklarını babasının bileğine geçirirken kalbi gümbürdüyordu. “Baba. Annem hiç bulunmadıysa ... Ya hâlâ oradaysa?”

Babasının çenesi gerildi. “Ne?”

“Ya Erlking onu alıkoyduysa? Şatonun her yerinde hayaletler vardı. Annem de onlardan biri olabilir, perdenin arkasında hapsolmuş olabilir.”

“Hayır,” dedi babası öfkeyle ayağa kalkarak. Serilda peşinden gittiğinde kalbi daha da hızlı çarpıyordu. “Ne düşündüğünü biliyorum ve buna izin vermeyeceğim. O canavarın seni tekrar almasına izin vermeyeceğim. Seni de kaybedemem!”

Serilda yutkundü, mahvolmuştu. O birkaç dakikada içinde bir dürtünün ayaklandığını hissetti. O şatoya geri dönmek, annesine gerçekten ne olduğunu öğrenme arzusu.

Ama bu arzu babasının gözlerindeki dehşetle hemen söndü. Yüzü kıpkırmızı olmuş, yumrukları titriyordu.

“Başka ne seçeneğimiz var?” dedi. “Eğer beni çağırırsa, gitmek zorundayım. Aksi takdirde ikimizi de öldürür.”

“Tam da bu yüzden buradan gitmeliyiz.”

Serilda hızla soluk aldı. “Gitmek mi?”

“Dün gece sen gittiğinden beri tek düşündüğüm bu. Ölü bedeninin yolun kenarına bırakılmış olduğunu düşünmekten kendimi alabildiğimde sadece bunu düşündüm.”

Serilda ürperdi. “Baba...”

“Küller Ormanı’ndan çok uzaklara gideceğiz,” dedi. “Kimsenin seni bulamayacağı bir yere. Güneye, gerekirse Verene’e kadar gidebiliriz. Avcılar çoğunlukla köy yollarından geçer. Belki şehre girmeye cesaret etmezler.”

Serilda, şakası bile komik değilmiş gibi güldü. “Peki sen şehirde değirmen olmadan ne yapacaksın?”

“İş bulurum. İkimiz de buluruz.”

Serilda’nın ağzı açık kaldı, babasının ciddi olduğunu anlayınca şaşkına döndü. Değirmeni, evlerini bırakmak konusunda ciddiydi.

“Hazırlanmak için Karga Dolunayı’na kadar vaktimiz var,” diye devam etti. “Satabildiğimiz şeyleri satar, yanımıza sadece birkaç şey alıp gideriz. Şehirde izimizi kaybettiririz. Yeteri kadar zaman geçince, daha da ileri, belki Ottelien’e bile gidebiliriz. Biz uzaklaştıkça, insanların Alder Kralı ve yaban avıyla ilgili neler anlattıklarını sorar, sonra da artık onun nüfuz alanında olmadığımızdan emin oluruz. Onun bile gidebileceği yerlerin bir sınırı var.”

“Bunun doğru olduğunu pek sanmıyorum,” dedi Serilda, Lysreich’e kadar gidip avlandığı söylenen şatonun büyük salonunda asılı duran kızıl ejderhayı düşünerek. “Üstelik, baba... Gece kuzgununu gördüm.”

Babası gerildi. “Ne?”

“Sanırım kral için beni izliyorlar. Gitmeye kalkıştığımı anlarsa, ne yaparlar bilmiyorum.”

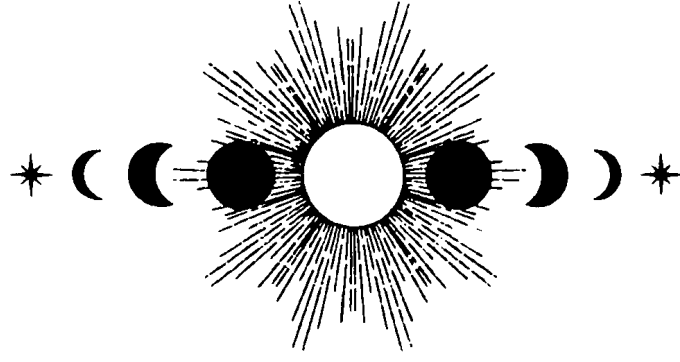
Babası kaşlarını çatı. “O zaman çok dikkatli olmalıyız. Sadece geçici bir süreliğine gidiyormuş gibi yapmalıyız. Şüphe uyandırmamalıyız.” Bir süre düşünüp durdu. “Mondbrück’e gidebiliriz. Orada işimiz varmış gibi yaparız. Birkaç gece güzel bir handa kalır sonra dolunay zamanı gizlice kaçarız. Bir ahır ya da ağılda saklanırız. Bazı yerlerde, üflenmiş borazanın sesini duymak için insanlar kulaklarına balmumu tıkiyorlarmış. Onu da deneriz, böylece av yakınıımızdan geçse bile çağrısını işitemeyiz.”

Serilda yavaşça başını salladı. Aklında bir sürü şüphe vardı. Arabacının uyarıları. Gözünün önüne fareyle oynayan bir kedi geldi.

Ancak Serilda’nın çok az seçeneği vardı. Şatoya çağrılmaya devam ederse, sonunda Erlking onun yalanlarını anlayacak ve bu yüzden onu öldürecek.

“Pekâlâ,” dedi soluklanarak. “Komşularımıza yakında Mondbrück’e gitmeyi planladığımızı söylerim, haberin kısa sürede onun casuslarına da ulaşacağından eminim. İnandırıcı olması için elimden geleni yaparım.”

Babası Serilda’yı kucaklayarak sımsıkı sardı. “Bu işe yarayacak,” dedi, sesi çaresizlikle boğuklaşarak. “Nihayetinde seni bulamazsa çağırılmaz da.”

Bölüm 18

Rüya, değerli taşlar, satenler ve ballı şarap görüntüleriyle doluydu. Ağaçlardan sarkan fenerlerin saçtığı ışıltılar ve papatyaların süslediği patikalar, altın yıldızlarla dolu büyük bir kutlama. Keyif veren meşalelerin aleviyle parlayan şato duvarlarının çevrelediği yemyeşil bir bahçede hafif danslar eşliğinde yükselen kahkahalar. Göz alıcı, acayip, ışıltılı ve neşeli bir ortam.

Bir doğum günü partisi. Bir kraliyet şöleni. Genç prenses kollarının arasında bir hediye, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle ipeklerle bezenmiş basamaklarda duruyordu.

Derken bir gölge belirdi.

Altın eridi, taşın arasındaki çatlaklardan süzülerek kapıdan dışarı doğru, gölün dibini doldurana dek aktı.

Hayır. Altın değil, kandı.

Serilda gözlerini aniden açıp güçlkle nefes aldı. Yatakta oturup göğsüne uzandı, bir baskı hissediyordu. Bir şeyler göğsünü sıkıştırıyor, nefesini kesiyordu.

Parmaklarıyla geceliğini yakaladığında, terden sırlıklam olduğunu gördü.

Gördüğü rüya yakasını bırakmıyordu –puslu parmaklar kâbusu andıran o manzarayı resmediyordu– ama görüntüler şimdiden yok olmaya başlamıştı. Serilda gözlerini odada gezdirdi, gölgeyi aradı ama ne aradığını bile bilmiyordu. Bir canavar mı? Bir kral mı? Tek hatırlayabildiği duyduğu korkuydu, korkunç bir şey olduğunu ve buna engel olmak için elinden hiçbir şey gelmediğini bilmenin verdiği korku.

Gerçek olmadığına inanması zaman aldı. Titrek bir nefesle tekrar samandan yatağına gömüldü.

Kapının kenarlarından sabah ışıkları sızıyordu, bahar yaklaşırken geceler giderek kısalmıştı. Karlar erirken çatıdan sürekli damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Yakında kardan eser kalmayacaktı. Çimler tarlalarda canlı yeşil

tonlarda filizlenecekti. Çiçekler açıp başını göğe çevirecekti. Kargalar, toprakta hızla koşuşan böcekleri avlama hevesiyle sürüler halinde toplaşacaktı, kışın son ayına Karga Dolunayı denmesinin sebebi de buydu. Bunun gözleri olmayan, biçimsiz yaratıklarla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de Serilda bütün bir ay tedirgindi ve her gak sesiyle irkilmişti. Gökyüzündeki her yaratık Erlking'in casuslarından biri olabilirmiş gibi, kara tüylü her kuşa kuşkuyla bakmıştı.

Ne var ki bir daha kuzgun görmemişti.

Kralın onu unuttuğunu ummaya cesaret edemiyordu. Belki de istediği altın değil, onu avından alıkoyan kızdaki intikam almaktı. Hem artık yeteneğiyle ilgili sözde gerçeği bildiğine göre, belki de onunla işi kalmamıştı. Belki onu rahat bırakırdı.

Belki de bırakmazdı.

Kral tatmin olana dek her dolunayda onun için geri gelmeye devam edebilirdi.

Hiç tatmin olmayabilirdi de. En kötü yanı belirsizlikti. Serilda ve babası planlarını yapmışlardı ve bir hiç uğruna kaçıyor olsalar bile, babasının bu konuyu yeniden gözden geçirmeyeceğini biliyordu. Köklerinden uzaklaşarak, bir *hiç uğruna*, hiç bilmedikleri bir şehre sığınmak.

Serilda iç çekerek yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Babası odasında yoktu, geçen hafta her sabah erkenden yola koyularak Zelig'le birlikte Mondbrück'e gidip gelmişlerdi. Onu bu kadar sık yalnız bırakmaktan hiç hoşlanmıyordu ama Serilda, bunun numaralarını daha inanılır kılmanın en iyi yolu olduğu konusunda ısrar etmişti. Babasının değirmende ona yeniden ihtiyaç duyulana dek belediye binasındaki işine devam etmesi çok mantıklıydı. Yakında dağlardaki karlar eriyecek, Sorge Nehri su değirmenini çalıştıracak, değirmen taşlarını döndürmeye ve ileriki aylarda hasat edilecek kışlık buğdayı öğütmeye yetecek kadar güç toplayacaktı.

Bu, ayrıca babasına yaklaşan bahar pazarıyla ilgili haberler getirmesi için büyük bir olanak sağlıyordu. Ay boyunca Serilda gördüğü herkese Mondbrück'e giderken birkaç günlüğüne babasına eşlik edeceğini, böylece açılış kutlamalarına katılabileceğini söyleyip durmuştu. Karga Dolunayı'ndan sonra geri döneceklerdi.

Hikâyeleri buydu. Erlking'in casuslarının kulağına çalındıysa bile bunu bilmesine olanak yoktu.

Märchenfeld civarında hiç kimsenin pek umurunda değil gibiydi, gerçi çocuklar fazlasıyla kıskançlık gösterilerinde bulunmuş, Serilda'dan her birine birer hediye ya da en azından şeker getirmesini istemişlerdi. Tutamayacağı bir söz olduğunu bildiği halde hepsine söz vermek kalbini sızlatmıştı.

Bu arada babası büyük kasabaya gidiş gelişleri sırasında eşyalarının büyük bir kısmını sessizce satma işini üstlenmişti. Daha önce de hayli az eşyası olan evleri artık neredeyse bomboştu. Çok fazla eşya almadan, her şeyi Zelig'in çekebileceği tek bir arabaya yükleyecek, yaşlı atın kemiklerinde dolunay geçtikten sonra onları Verene'e götürecek kadar dayanma gücü kalmış olmasını umacaklardı. Oradan, babası değirmenin uzaktan satış işlemlerini halledebilmek için bir avukat tutacak ve satıştan elde ettikleri kazançla yeni bir hayat kurmak için çalışacaklardı.

Bu yüzden Serilda'ya aylardır ertelediği birkaç küçük iş kalmıştı. Bir yığın kitap toplayıp hepsini özenle sepete yerleştirdi. Elini Adalheid'daki kütüphanecinin verdiği cildin üzerinde gezdirdi ve bir kez daha suçluluk hissetti. Aslında kitabı daha en başında, Frieda vermeye pek istekli görünse de hiç almamalıydı. Gerçekten okumaya niyeti yoktu. Bu bölgedeki sanayi ve tarım tarihi onun için peri ve yaratıkların tarihi kadar ilgi çekici değildi ve sayfaları hızla çevirmek yazarın Küller Ormanı'nın gizemlerine çok az yer verdiğine inanmasına neden oldu.

Belki de okula bağışlamalıydı.

Uzun süre tereddüt ettikten sonra kitabı sepete koydu ve kapıdan çıktı.

Dalları hâlâ çıplak olan fındık ağacının altından henüz geçmemişti ki birinin ıslık çaldığını duydu. Yola baktığında ona doğru gelen birini gördü. Dağınık kıvrıkcık siyah saçları ve sabah güneşinde neredeyse altın sarısı yanık bir teni vardı.

Serilda yerinde dondu.

Uzun zamandan beri Thomas Lindbeck'ten kaçınmayı başarmıştı. Değirmene sadece birkaç kez yerleri temizlemek, dişlileri yağlamak ve yoğun sezon için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için gelmişti ve Serilda o günlerde genelde okulda oluyordu. Onca şey olup biterken, Serilda onu pek düşünmemiş, babasının birkaç kez onların yokluğunda oğlanın değirmende çalışmasının büyük bir şans olduğundan bahsettiğini duymuştu sadece. Karga Dolunay'ndan sonra dönmediklerinde ve çiftçiler öğütülecek tahıllarla gelmeye başladıklarında, bu doğacak şüpheleri geciktirirdi.

Thomas tam yoldan dönüp evin diğer tarafından değirmene yürüyeceken, Serilda'yı gördü ve yüz ifadesi değişti. Islığı yarıda kesildi.

Aralarında geçen an korkunç bir şekilde garip, ama neyse ki kısaydı.

Boğazını temizledi, Serilda'ya tekrar bakmadan önce cesaretini topluyor gibiydi. Şey, aslında tam olarak *ona* değil. Daha çok... Hemen tepesindeki gökyüzüne. Bazı insanlar böyle yapardı. Doğrudan gözlerinin içine bakama-

yacak kadar rahatsız olduklarından, sanki Serilda aradaki farkı anlamıyormuş gibi, odaklanacak başka bir şey bulurlardı.

“Günaydın, Bayan Serilda,” dedi şapkasını çıkararak.

“Thomas.”

“Okula mı gidiyorsunuz?”

“Evet,” dedi, sepetin sapını biraz daha sıkı kavrayarak. “Korkarım babamı kaçırdın. Çoktan Mondbrück’e gitti.”

“Oradaki işinin bitmesi çok uzun sürmez, değil mi?” Başıyla nehri işaret etti. “Sular yükseliyor. Bu değirmen yakında büyük hareketlilik yaşayacak.”

“Evet, ama belediye binasındaki iş bizim için büyük bir nimet oldu ve bitmeden bırakmak isteyeceğini sanmıyorum.” Serilda başını yana eğdi. “Zamanında geri dönmezse, değirmeni tek başına işletmekten mi korkuyorsun?”

“Yoo, sanırım halledebilirim,” dedi tek omzunu silkerek. Sonunda onunla gerçekten göz göze geldi. “Beni gayet güzel yetiştirdi. Herhangi bir şey bozulmadığı sürece üstesinden gelebilirim.”

Serilda’ya, bir zamanlar kendinden geçmesine neden olan gamzelerini göstererek gülümseyiverdi.

Barış teklifini fark eden Serilda hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Thomas, Märchenfeld’de bir zamanlar, *olabilir*, diye düşündüğü tek oğlandı. Kasabanın en yakışıklısı değildi ama onun bakışlarından çekinmeyen birkaç kişiden biriydi. En azından, o zamanlar çekinmezdi. Arkadaş oldukları zamanlar da olmuştu. Hatta bir keresinde Eostrig Günü festivalinde Serilda’yı dansa kaldırmıştı ve Serilda o zamanlar ona sıırıslıklam âşık olduğundan emindi.

Thomas’ın da aynı şekilde hissettiğinden emindi.

Ancak ertesi sabah Lindbeck Çiftliği’ndeki kapılardan birinin açık kaldığı ortaya çıkmıştı. Kurtlar keçilerinden ikisini kapmış ve birkaç tavuk da ya kaçmış ya da sürü tarafından götürülmüşlerdi. Bu, Lindbecklerin üstesinden gelemeyecekleri kadar zor bir durum değildi; çok sayıda çiftlik hayvanları vardı. Ama yine de kasabadaki herkes bunu aralarında yaşayan lanetli kızın neden olduğu kötü bir şans olarak yorumlamıştı.

Ondan sonra da Thomas ona neredeyse hiç bakmamış ve ne zaman etrafında olsa bahaneler uydurup aceleyle uzaklaşmıştı.

Serilda şimdi onun için döktüğü gözyaşlarından pişmandı ama o zamanlar derinden yaralanmıştı.

“Bluma Rask’a evlenme teklifi etmeyi düşündüğünü duydum.”

Bu soruyu ağzından kaçırdığına şaşırılmıştı.

Kin beslememiş olmasına daha çok şaşırmıştı.

Thomas, elindeki şapkayı sertçe bir o yana bir bu yana evirip çevirirken yanakları kızardı. “Ben... Evet. Öyle umuyorum,” dedi ihtiyatla. “Bu yaz, umarım.”

Serilda babasına daha ne kadar çıraklık etmeyi planladığını ve bir gün değirmeni devralmayı düşünüp düşünmediğini sormaya niyetlendi. Lindbeckler makul miktarda ekilebilir araziye sahipti ama Thomas’ın ondan önce mirasa konacak üç büyük erkek kardeşi vardı. Onun, Hans’ın ve diğer kardeşlerinin kendi başlarına ailelerine bakmayı planlamaları durumunda başka bir iş bulmaları gerekecekti. Eğer Thomas gerekli parayı bulursa, değirmeni kendisi için satın almayı bile düşünebilirdi. O ve biricik müstakbel eşinin burada, kendi büyüdüğü evde yaşadıklarını gözünde canlandırdı.

Bunu düşününce karnına sancılar girdi. Nedeni Thomas’ın bir gün eşi olacak kızı kıskanması değildi. Daha ziyade, bu arazilerde kahkahaları yankılanacak çocukların düşüncesi kıskanmasına neden oluyordu. Onun nehrinde birbirlerine su sıçratacak, annesinin fındık ağacına tırmanacaklardı.

Burada, bir tek o ve babası olmalarına rağmen Serilda hep çok mutlu olmuştu. Bir aile için harika bir evdi.

Ama ne önemi vardı? Veda etmek zorundaydı. Burada asla güvende olmayacaklardı. Asla geri dönemezlerdi.

Serilda başını salladı, bu seferki biraz daha zorlama bir gülümsemeyle. “İkiniz adına çok sevindim.”

“Teşekkürler,” dedi Thomas huzursuz bir gülümsemeyle. “Ama daha tek-lif etmedim.”

“Tek kelime etmem.”

Serilda onunla vedalaştı ve Thomas Lindbeck’e olan aşkının tam olarak ne zaman son bulduğunu düşünerek yola koyuldu. Kalbinin iyileştiğini hatırlamıyordu, ama iyileştiği ortadaydı.

Yürürken Märchenfeld kasabasının uzun bir uykudan uyanmaya başladığını fark etti. Karlar eriyor, çiçekler açıyordu ve yakında yılın en büyük kutlamalarından biri olan Eostrig Günü’yle baharın gelişi müjdelenecekti. Festival ekinoksta düzenlendiğinden, daha üç haftadan daha uzun bir süre vardı. Fakat yapılacaklar çoktu; şölen için yiyecek ve şarap hazırlamaktan, şehir meydanındaki kaldırım taşlarından kış fırtınalarının kalıntılarını süpürmeye kadar, herkesin bir işi vardı. Ekinoks sembolik bir zamandı, kışın, güneş ışığıyla ve yeniden doğuşla bir kez daha alt edildiğinin, yaşamın geri döndüğünün, hasadın bereketli olacağının hatırlatıcısıydı. Hasadın bereketli olmaması bir sonraki günün endişesi olurdu. Bahar umut zamanıydı.

Ancak bu yıl, Serilda'nın aklı daha karanlık şeylerdeydi. Babasıyla yaptıkları konuşma geçen ay yaptığı her şeye gölge düşürmüştü.

Özgürlüğe özlem duyan annesi avın büyüğü çekimine kapılmıştı ve bir daha onu gören olmamıştı.

Serilda, Adalheid Şatosu'nda birçok hayalet görmüştü. Annesi onların arasında olabilir miydi? Ölmüş müydü? Erlking ruhunu esir mi almıştı?

Yoksa... Aklına gelen başka bir şey içinde büyük bir boşluk hissine neden oldu.

Ya annesi öldürülmediyse? Ya ertesi gün, terk edildiği ücra bir köşede uyanıp... Sadece eve dönmeyi seçtiyse?

Sorular kafasında durmaksızın dönüp duruyor, hoş olabilecek bir gezinti-yi karanlığa boğuyordu. Ama en azından Serilda çukur gözlü tek bir kuzguna bile rastlamamıştı.

Anna ve ikizler okulun dışındaydı, derse girmek için Hans ve Gerdrut'un gelmesini bekliyorlardı.

Anna onu görünce, "Bayan Serilda!" diye sevinçle haykırdı. "Pratik yapıyordum! Bakın!" Serilda daha cevap veremeden, Anna çoktan ellerinin üzerinde amuda kalkmıştı. Ayaklarını tekrar yere indirmeden önce ellerinin üzerinde üç adım atmayı bile başarmıştı.

"Harika iş çıkardın!" dedi Serilda. "Bunun için çok çalıştığına eminim."

Madam Sauer kapı aralığından "Sakin o çocuğu cesaretlendireyim, deme," diye çıkıştı. Ortaya çıkışı tıpkı bir fenerin sönüşü gibiydi; neşe saçan küçük gruptan yayılan tüm ışığı söndürüvermişti. "Biraz daha baş aşağı dolaşırsa, sonunda bir yarasaya dönüşecek. Dahası bu, hiç de hanımefendilere yaraşır bir davranış değil, Bayan Anna. Öyle durduğunuzda hepimiz kısa pantolonunuzu görebiliyoruz."

"N'olmuş yani?" dedi Anna, elbisesini düzelterek. "Herkes Alvie'nin pantolonunu her zaman görüyor." Alvie yürümeye henüz başlamış erkek kardeşi-ydi.

"Aynı şey değil," dedi okul müdiresi. "Yerinde ve zarafetle hareket etmeyi öğrenmeniz gerekiyor." Tek parmağını kaldırdı. "Bugün tüm derslerde hiç kıpırdamadan oturacaksın, yoksa seni sırana bağlarım, anlaşıldı mı?"

Anna suratını astı. "Peki, Madam Sauer." Ama yaşlı cadı okula girer girmez, Anna arkasından Fricz'i kıkırdatan çirkin bir surat yaptı.

"Bahse girerim ki kıskanıyor," dedi Nickel hafifçe sırıtarak. "Bence yarasa olmayı tercih ederdi, sence?"

Anna takdir ettiğini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Madam Sauer okul binasının köşesindeki sobanın başında durmuş, Serilda girdiğinde ateşe kömür atıyordu. Yaklaşan bahara rağmen, dışarısı hâlâ soğuktu ve öğrenciler ayak parmakları ayakkabılarının içinde soğuktan *uyuşmadığında* bile matematik dersine odaklanmakta zorlanıyorlardı.

“Günaydın,” diye cıvıladı Serilda, Madam Sauer’in daimî kötümser ruh halinin sohbete gölge düşürmeden önce neşeyle başlamayı umarak.

Yaşlı öğretmen ona ters bir bakış attı, gözleri Serilda’nın kolundaki sepete takıldı. “Nedir o?”

Serilda kaşlarını çatı. “Engerek tırnakları,” dedi ifadesiz. “Güneş doğarken üç tane yutarsanız huysuzluğun geçmesine faydası dokunuyormuş. Hepsinizi size getirmek istedim.”

Sepeti büyük bir gümbürtüyle öğretmenin masasına bıraktı.

Madam Sauer ona düşmanca baktı, bu hakaret karşısında yanakları kırmıştı.

Serilda içini çekti, hafif bir suçluluk hissetmişti. Çocukları, onun sıkıcı dersleri ve katı beklentileriyle baş başa bırakacağı için kötü hissediyor olabilirdi ama bu, son günlerinde cadının kalbini kırması gerektiği anlamına gelmiyordu. “Okuldan ödünç aldığım bazı kitapları iade ediyorum,” dedi, ciltli kitapları çıkarırken; çoğu halk hikâyeleri, efsaneler ve uzak diyarlarla ilgili masalların olduğu derlemelerden oluşuyordu. Bu kitaplar okulda pek takdir görmemişti ve Serilda aslında geri vermek istemiyordu ama kitaplar ağır, Zelig de oldukça yaşlıydı. Hem zaten ona ait kitaplar değildi.

Zaman, Madam Sauer’in onun bir hırsız olduğu yönündeki şüphelerini boşa çıkarma zamanıydı.

Madam Sauer kısık gözlerle kitaplara baktı. “Bunlar yıllardır kayıptı.”

Serilda özür diler gibi omuz silkti. “Umarım eksikliklerini çok fazla hissetmemişsinizdir? Özellikle peri masalları müfredatınıza pek uymuyordu sanki.”

Madam Sauer alaycı, öne doğru adım attı ve Adalheid’daki kütüphanecinin verdiği kitabı eline aldı. “Bu benim değil.”

“Hayır,” dedi Serilda. “Bana yakın zamanda biri vermişti ama sizin daha çok sevebileceğinizi düşündüm.”

“Çaldın mı?”

Serilda dişlerini sıktı. “Hayır,” dedi sakince. “Elbette çalmadım. Ama eğer istemezseniz, memnuniyetle geri alırım.”

Madam Sauer homurdandı ve ince sayfaları nazikçe çevirdi. “İyi,” dedi sonunda kapağını hızla kapatarak. “Kitapları rafa koy.”

Tekrar ateşe dönünce, Serilda Anna'yı taklit ederek kadının arkasından surat yapmaktan kendini alamadı. Kitapları toplayarak küçük rafa taşıdı.

"Bunların bazılarını neden sakladığımı ben bile bilmiyorum," diye mırıldandı cadı. Eski masalları değerli bulan bilginler olduğunu biliyorum ama bana sorarsanız, genç beyinler için sadece zehir."

"Ciddi olamazsınız," dedi Serilda, öyle olduğundan emin olduğu halde. "Ara sıra masal okumaktan zarar gelmez. Hayal gücüne ve zekice düşünmeye faydası olduğu gibi iyi davranışlara da özendirir. Sonsuza dek mutlu yaşayanlar hiçbir zaman kötü ve açgözlü karakterler değildir. Sadece iyilerdir."

Madam Sauer doğruldu ve ona korkutucu bir bakış attı. "Ah, doğru, çocukları korkutarak iyi davranışlar sergilemeye yöneltmek için biraz acayip fikirler olabilirler ama benim tecrübelerime göre, çoğunlukla etkisizdirler. Sadece gerçek olaylar bir çocuğun ahlaki tutumunu geliştirebilir."

Serilda, Madam Sauer onu söylediği yalanlar için cezalandırmaya çalıştığında birçok kez ellerinin üstüne vurduğu söğüt dalını düşününce yumruğunu sıktı.

"Şu kadarını söyleyebilirim ki," diye devam etti cadı, "o saçma hikâyelerin tek yaptığı masum ruhları kaçırmaya ve orman halkına katılmaya özendirmek."

"Kaçıp karanlık ruhlara katılmak istemekten iyidir," dedi Serilda.

Madam Sauer'in yüzünde kara bulutlar dolaştı, büzdüğü dudaklarının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Son numaranı duydum. Erlking'in şatosuna götürülmüşsün, öyle mi? Yeni yalanlar için bir felaketten daha mı kurtuldun?" Dilini şaklatıp başını salladı. "Böyle hikâyelerle belaya davetiye çıkarıyorsun. Dikkat etmeni öneririm." Burnundan soluyordu. "Gerçi daha önce de beni linlediğin söylenemez."

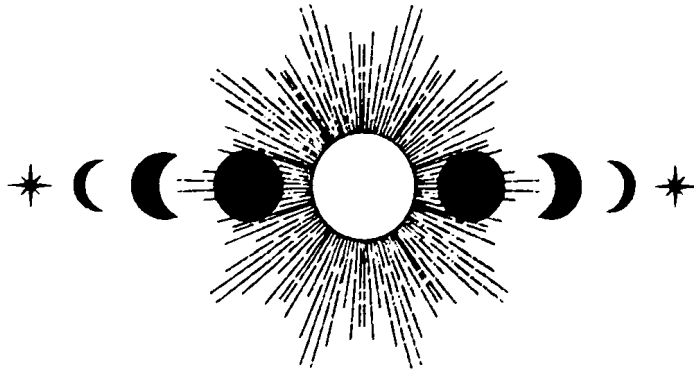
Serilda dudağını ısırды, yaşlı yarasaya uyarıları için artık çok geç olduğunu söylemek istedi. Kütüphanecinin ona verdiği kitabın kapağına bir kez daha baktıktan sonra, diğer tarih kitaplarının arasına, rafa bıraktı.

"Birkaç gün içinde Mondbrück'e gideceğimi de duymuşsunuzdur," dedi. Bir daha hiç dönmeyeceğini söylememek için kendini zor tuttu. "Babamla bahar pazarını göreceğiz."

Madam Sauer tek kaşını kaldırdı. "Karga Dolunayı sırasında mı?"

"Evet," dedi Serilda, sesinin titremesine mâni olmaya çalışarak. "Bir sorun mu var?"

Öğretmen uzun bir süre bakışlarını yüzünde gezdirerek onu inceledi. Sonunda başını çevirdi. "Gitmeden önce çocuklara Eostrig Günü hazırlıkları için yardım ettiğin sürece bir sorun yok. Böyle bir saçmalık için ne zamanım ne sabrım var."

Bölüm 19

Çocukları ne kadar özleyeceğini düşününce içi acıdı. Serilda büyük şehre vardıklarında –tuhaf gözleri olan bir yabancı olarak– daha çok dışlanacağından neredeyse emindi ve kaçınılmaz yalnızlıktan ödü kopuyordu. Elbette babası yanında olacaktı ve er geç bir iş bulabileceğini, belki arkadaş bile edinebileceğini umuyordu. Verene ya da her nereye yerleşirlerse yerleşsinler oranın halkının sevgisini kazanmaya çalışacağı kesindi. Belki tanrı tarafından kutsanmış olmasıyla ilgili hikâyeyi doğru düzgün anlatırsa, insanları bunun iyi şans işareti olduğuna bile ikna edebilirdi. İnsanlar onun iyi şans getiren biri olduğuna inanırlarsa epey sevebilirdi.

Ancak bunların hiçbiri üzüntüsünü dindiremiyordu.

O beş çocuğu, onların dürüstlüğünü, kahkahalarını, birbirlerini içtenlikle sevmelerini gerçekten çok özleyecekti.

Onlara hikâyeler anlatmayı çok özleyecekti.

Ya Verene halkı masal sevmezse?

Bu korkunç olurdu.

“Serilda?”

Bugünlerde sık sık dalıp gittiği düşüncelerinden bir anda irkilerek başını kaldırdı. “Efendim?”

“Okumayı bıraktın,” dedi, bir boya fırçası tutan Hans.

“Ah. Doğru. Affedersiniz. Dikkatim dağıldı.”

Madam Sauer’in verdiği ve eve gitmeden evvel çocukların ilk beş bölümü dinlemeleri konusunda ısrar ettiği kitaba baktı. *Doğal Dünyadaki Haliyle Felsefenin Gerçekleri*.

Ancak yirminci sayfaya kadar gelmişlerdi.

Yirmi ağır, tatsız, berbat sayfa.

“Hans, neden şu dilini tutmadın?” dedi Fricz. “Sessizliği, o kitaptan bir paragraf daha dinlemeye tercih ederim.”

"Fricz, sessizliği mi tercih edecek?" dedi Anna. "Bu gerçekten ruhaf. Şu samanı bana uzatır mısın lütfen?"

Saman. Serilda, Nickel'in bir avuç dolusu samanı Anna'ya uzatışını ve sonra Anna'nın samanları Amavut kaldırımına serilmiş büyük çuval bezinin içine dolduruşunu seyretti.

Serilda kitabı kapattı ve neler yaptıklarını incelemek için öne eğildi. Eostrig Günü için öğrencilere genellikle festivaldeki yedi tanrıyı temsil edecek kuklalar yapma görevi verilirdi. Son iki gündür, ilk üç kuklayı bitirmişlerdi: Eostrig, bahar ve doğurganlık tanrısı. Tyrr, savaş ve av tanrısı. Solvilde, denizler ve göklerin tanrısı. Şimdi de hem ölüm hem de bilgeliğin tanrısı olan Velos'u yapıyorlardı.

Gerçi bu aşamada herhangi bir şeyin tanrısına benzemiyordu. Yapraklar ve samanlarla doldurulmuş ve vücudu andıracak şekilde birbirine bağlanmış birkaç tahıl çuvalıydı. Ama yavaş yavaş, dallardan bacakları ve düğmelerden gözleri eklendikçe şekillenmeye başlıyordu.

Festival günü, yedi figür kasabada gezdirilecek ve karahindibalar, kaz çiçekçileri ve yol üstünde buldukları tomurcuklarla süsleneceklerdi. Sonra kasaba meydanındaki ihlamur ağacının etrafına yerleştirilecek ve tatlılar ve bitkilerden oluşan sunaklar ayaklarının dibine koyulurken tanrılar da ziyafeti ve dansları seyredeceklerdi.

Sözde bu tören iyi bir hasat almak için yapılıyordu, ama Serilda tanrıların onlara pek de kulak asmadıklarını bilecek kadar çok moral bozucu hasat görecektik kadar uzun yaşamıştı. Ekinoksla ilişkilendirilen birçok hurafe vardı ve Serilda bunların hiçbirine inanmıyordu. Sol eliyle Velos'a dokunmanın bir sonraki yıl o aileye veba getireceğinden, ya da Eostrig'e kalp şeklinde yaprakları ve güneş sarısı ortaları olan bir çuha çiçeği vermenin kadınların daha doğurgan olmalarını sağlayacağından şüpheliydi.

Yılın bu zamanı artan, gittiği her yerde onu takip eden mırıldanma şeklindeki yorumları duymazdan gelmek için elinden geleni yapardı. İnsanlar kendi kendilerine değirmencinin kızının festivale gelmesine izin verilmemesi gerektiğini mırıldanırlardı. Varlığının kesinlikle kötü şans getireceğini söylerlerdi. Bazıları yüzlerinde hafif endişeli bir ifadeyle bunu Serilda'nın yüzüne söyleme cesaretini ya da kabalığını gösterirdi. *Evde hoş bir akşam geçirmek güzel olmaz mı Serilda? Hem senin hem kasabanın akıbeti için en iyisi...*

Ama çoğunluk arkasından konuşur, üç yıl önce festivale geldiğinden ve o yaz boyu nasıl kuraklık olduğundan bahsederdi.

Bir de daha yedi yaşındayken, hastalığın kasabaya yayıldığı ve bir sonraki ay kasabadaki hayvanların neredeyse yarısının öldüğü o korkunç yıldan bahsederlerdi.

Serilda'nın olaysız geçen birkaç festivale katılmış olması hiç önemli değildi.

Serilda, babasının ona daha çocukken söylediği gibi, tüm hayatı boyunca bu fısıltıları duymamak için elinden geleni yapmıştı. Ancak bu günlerde eski hurafeleri görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Ya gerçekten de Serilda kötü şans alametiyse?

"Harika iş çıkarıyorsunuz," dedi Nickel'in kuklanın yüzüne diktiği düğmeleri inceleyerek; tek gözü siyah, tek gözü kahverengiydi. "Burada ne oldu?" Tanrının yanağındaki yırtılmış ve sonra siyah iple dikilmiş yeri işaret etti.

"Bir yara," dedi Fricz, gür sarı saçlarını geriye atarak. "Ölüm tanrısının sağlam birkaç kavgaya karışmış olma ihtimali vardır diye düşündüm. Sert görünmesi gerekiyor."

"Biraz daha kurdele var mı?" diye sordu Nickel, eski kumaş parçalarından tanrı için bir pelerin yapmaya çalışıyordu.

"Bende grogen kumaşı var," dedi Anna ona uzatarak, "ama bu sonuncusu."

"Ben hallederim."

"Gerdy, hayır!" dedi Hans, küçük kızın elinden fırçayı çekip alarak. Kız kocaman gözlerle ona baktı.

Tanrının yüzünde, koyu kırmızı bir leke vardı, leke şeklinde bir ağız.

"Şimdi bir kıza benziyor," diye sinirlendi Hans.

Gerdrut'un kızardığı çillerine rağmen belliydi, utanmış ve şaşırmıştı. Serilda'ya baktı. "Velos bir oğlan mı?"

"Olabilir, eğer isterse," dedi Serilda. "Ama bazen kız olmak da isteyebilir. Bazen bir tanrı hem kız hem erkek olabilir... Ya da ikisi de olmaz."

Gerdrut kaşlarını biraz daha çatı, Serilda söylediklerinin kafasını daha da karıştırdığını anlamıştı. Kıkırdadı. "Şöyle düşün. Biz ölümlüler, kendimize sınırlar koyarız. Bize göre Hans bir oğlan olduğu için tarlada çalışması gerekir. Anna da bir kız olduğu için yün eğirmeyi öğrenmelidir."

Anna tiksinti dolu bir homurtu çıkardı.

"Ama sen tanrı olsaydın," diye devam etti Serilda, "kendini sınırlandırır mıydın? Elbette hayır. İstedğin her şey olabilirdin."

Bunu duyunca, Gerdrut'un ifadesi biraz daha normale döndü. "Nasıl yün eğrildiğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Bence çok eğlenceli görünüyor."

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye mırıldandı Anna.

"Yün eğirmeyi öğrenmenin yanlış bir tarafı yok," dedi Serilda. "Birçok insan bundan keyif alır. Ama bu sadece kızların yaptığı bir iş olmamalı, değil mi? Aslında, benim tanıdığım en iyi yün eğiren kişi bir erkek."

“Gerçekten mi?” dedi Anna. “Kim?”

Serilda bir an onlara söylemek istedi. Geçen haftalar içinde hayaletli şatodaki maceralarıyla ilgili, çoğu gerçekten hayali olan birçok hikâye anlatmış ama çocuklara Gild’in altın eğirişinden bahsetmekten kaçınmıştı. Her nedense, bu çok değerli bir sır gibi gelmişti.

“Onunla hiç tanışmadınız,” dedi sonunda. “Başka bir kasabada yaşıyor.”

Bu oldukça sıradan bir cevap olmalıydı ki ayrıntılar için ona baskı yapmadılar.

“Bence ben yün eğirmekte çok iyi olabilirim.”

Çok usulca söylenen bu cümle neredeyse fark edilmemişti bile. Bunu söyleyenin Nickel olduğunu anlaması Serilda’nın bile biraz vaktini aldı çünkü başını eğmiş, pelerine son derece muntazam dikişler atıyordu.

Fricz ikizine bir an hayretle baktı. Serilda çoktan dikleşmiş, Fricz’in aklına gelen ilk alaycı yorumla sataşmasına karşı Nickel’ı savunmaya hazır, bekliyordu.

Ama Fricz dalga geçmedi. Aksine, kardeşine o çarpık gülümsemesiyle baktı ve “Bence de çok iyi olurdun,” dedi. “En azından... Anna’dan çok daha iyi olacağın kesin!”

Serilda gözlerini devirdi.

“İyi de ben şimdi bu ağzı ne yapacağım?” diye sordu Hans, kara kaşlarını çatarak.

Kuklanın yüzüne bakmak için hepsi durdu.

“Ben sevdim,” dedi Anna ve bunu duyan Gerdrut’un gözleri parladı.

“Ben de,” dedi Serilda. “O dudaklar ve şu yara iziyle, bence Märchenfeld’in bu zamana kadar gördüğü en iyi ölüm tanrısı olacak.”

Omuz silken Hans, yeni bir *tempera*²⁷ boyası hazırlamaya başladı.

“Biraz daha boya kökü ister misin?” diye sordu Serilda.

“Sanırım bu yeter,” dedi, boyasının kıvamını kontrol ederek. Başını kaldırdığında gözlerinde neredeyse hınzır bir ifade vardı. “Ama biz çalışırken senin ne yapabileceğini biliyorum.”

Serilda tek kaşını kaldırdı ama bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. O anda, çocuklar hemen onu cesaretlendirecek şekilde hep bir ağızdan, “*Evet, bize bir hikâye anlat!*”

²⁷Tempera: Latince “karıştırmak” anlamına gelir. Orta Çağ’da tutkallı su, renk pigmenti ve yumurta akının karıştırılmasıyla elde edilen bir boya türüdür. (ç.n.)

“Şşşt!” dedi Serilda, okulun açık kapılarına dönüp baktı. “Madam Sauer’in bu konuda ne düşündüğünü biliyorsunuz.”

“Burada değil,” dedi Fricz. “Şenlik ateşi için biraz daha yaban misk otu toplaması gerekiyormuş.”

“Öyle mi?”

Fricz başıyla onayladı. “Biz dışarı çıkar çıkmaz gitti.”

“Ya, fark etmedim,” dedi Serilda. Yine şüphesiz kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Onların yakarışlarını düşündü. Son zamanlarda, tüm hikâyelerinde perili yıkıntılar, kâbuslardaki canavarlar ve kalpsiz krallar vardı. Yanan tazılar ve kaçırılan bir prenses. Her ne kadar çocuklar onun hikâyelerinin çoğunu etekleri zil çalarak dinlemiş olsalar da Gerdrut’un, Erlking tarafından *kaçırıldığına* dair kâbuslar görmeye başladığına kulak misafiri olunca, bu Serilda’nın büyük bir suçluluk hissetmesine neden olmuştu.

Bir sonraki hikâyesinin daha eğlenceli olacağına söz vermişti. Mutlu sonla biten bir masal bile olabilirdi.

Ancak bu düşünce ani bir kederle gölgede kaldı.

Bundan sonra başka hikâye olmayacaktı.

Çocukların toprak ve boya sürülmüş yüzlerine baktığında gözlerinin dolmasını engellemek için çenesini sıkmak zorunda kaldı.

“Serilda?” dedi Gerdrut, ince ve endişeli bir sesle. “Neyin var?”

“Hiçbir şey,” dedi hemen. “Gözüme polen kaçtı herhalde.”

Çocuklar şüpheyle birbirlerine baktılar ve Serilda bile bunun berbat bir yalan olduğunun farkındaydı.

Derin bir nefes aldı ve ellerinin üzerinde geriye yaslanarak, yüzünü güneşe döndü. “Size yolda bir *Nachzehrer*’le karşılaştığımı anlatmış mıydım? Mezarından daha yeni çıkmıştı. Kefenini ve sağ kolunu, kemiğine kadar tamamen yemişti. Beni ilk gördüğünde, koşup kaçacağını sandım ama sonra ağzını açtı ve duyduğum en tüyler ürpertici—”

“Hayır, sus!” diye bağırdı Gerdrut, kulaklarını kapatarak. “Çok korkunç!”

“Aa, hadi ama Gerdy,” dedi Hans, tek kolunu omzuna atarak. “Bu gerçek değil.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Serilda.

Hans büyük bir kahkaha attı. “Vampirler gerçek değildir! İnsanlar öldükten sonra dirilmez ve kendi aile fertlerini yemeye çalışmazlar. Öyle olsaydı, hepimiz çoktan... Ölmüş olurduk.”

“*Herkes* geri gelmiyor,” dedi Nickel gerçekmiş gibi. “Sadece korkunç kazalarda ya da hastalıktan ölenler.”

“Ya da intihar edenler,” diye ekledi Fricz. “Bunun da birinin vampir olmasına neden olabileceğini duymuştum.”

“Bu doğru,” dedi Serilda. “Ve artık *benim* de bir vampir gördüğümü bildiğinize göre, evet onlar gerçek.”

Hans başını salladı. “Hikâye tuhaflaştıkça, bizi bir hikâyeden daha fazlası olduğuna ikna etmeye daha çok uğraşıyorsun.”

“Eğlenceli olan da bu zaten,” dedi Fricz. “O yüzden şikâyet etmeyi bırakın. Devam et, Serilda. Sonra ne oldu?”

“Hayır,” dedi Gerdrut. “Farklı bir hikâye. Lütfen?”

Serilda ona gülümsedi. “Pekâlâ. Biraz düşüneyim.”

“Erlking’le ilgili başka bir hikâye,” dedi Anna. “Son zamanlardakiler çok iyiydi. Neredeyse seninle o ürkütücü şatoda birlikteymişim gibi hissettim.”

“Peki o hikâyeler senin için çok korkutucu değil mi, Gerdrut?” diye sordu Serilda.

Gerdrut başını sallasa da yüzü biraz solgun görünüyordu. “Hayalet hikâyelerini seviyorum.”

“Pekâlâ, o zaman bir hayalet hikâyesi anlatacağım.” Serilda’nın hayal gücü şimdiden onu Adalheid’daki şatoya götürmüştü bile. Kalp atışları hızlandı, çılgınlıkları, kanlı ayak izlerinin çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyordu.

“Bir zamanlar, çok uzun zaman önce,” dedi, yeni bir hikâye anlatmaya başladığında hikâyenin tam olarak nereye varacağını bilemediğinden sesi kısık ve kararsızdı. “Masmavi bir gölün üzerinde bir şato varmış. O şatoda iyi bir kraliçe, nazik bir kral ve iki çocukları birlikte yaşarmış. .” Kaşlarını çatı. Bir hikâyenin şekillenmesi genelde çok uzun sürmezdi. Birkaç karakter, bir mekân ve sonra hayal gücünün elverdiği hızla maceranın peşinden koşmaya başladı.

Ama şimdi, hayal gücünü onu diğer tarafında ne olduğunu bilmediği, tırmanılması imkânsız bir duvara sürüklüyor gibiydi.

Yine de boğazını temizleyerek devam etmeye çalıştı.

“Hepsi çok mutluymuş. Krallıklarındaki halk tarafından çok seviliyorlarmış ve refah içinde yaşıyorlarmış... Ama sonra bir şey olmuş.”

Çocuklar yaptıkları işi bırakıp merakla Serilda’ya baktılar.

Daha sonra bakışları ölüm tanrısına ya da en azından çocukların şekillendirdiği gülünç şeye takıldı.

Adalheid Şatosu'nun dehlizlerinde sinsi sinsi dolaşan hayaletler vardı.

Gerçek hayaletler.

Gerçek ruhlar, hepsi öfke ve pişmanlıkla, hüznle dolup taşan ruhlar. Vahşet dolu sonlarını tekrar tekrar yaşayan ruhlar.

“Orada ne oldu?” diye fısıldadı.

Şaşırtıcı bir sessizlikten sonra Hans kıkırdadı. “Gerçekten. Ne oldu?”

Serilda başını kaldırıp çocukların her birine tek tek baktıktan sonra zoraki gülümsedi. “Aklıma harika bir fikir geldi. Hikâyeyi *siz* tamamlayın.”

“Ne?” dedi Fricz, dudaklarını memnuniyetsizce büzerek. “Bu hiç de harika bir fikir değil. Eğer hikâyeyi bize bırakırsan, Anna herkesi birbiriyle öpüş-türüp evlendirir.” Suratını buruşturdu.

“Eğer sana bırakırsa,” dedi Anna hemen, “sen de herkesi öldürürsün!”

“Her iki seçenek de mümkün,” dedi Serilda. “Ama ben ciddiyim. Bir sürü hikâye dinlediniz. Siz neden denemiyorsunuz?”

Yüzlerinde şüpheli bir ifade belirdi ama Gerdrut hemen keyiflendi. “Ben biliyorum! Ölüm tanrısıydı!” Kuklanın doldurulmuş tarafına parmağını soktu. “Şatoya geldiler ve herkesi öldürdüler!”

“Velos neden böyle bir şey yapsın?” diye sordu Nickel, Serilda'nın bu kadar kolay pes edip sorumluluğu onlara yüklemesinden ciddi anlamda mutsuz olmuştu. “Onlar insanları öldürmezler. Onlar sadece insanların ruhlarını öldükten sonra Verloren'e götürürler.”

“Bu doğru,” dedi Fricz, heyecanlanarak. “Velos hiç kimseyi öldürmedi, ama... Yine de hepsi aynı. Çünkü... Çünkü...”

“Ah!” dedi Anna. “Çünkü vahşi av gecesiydi ve Erlking'le avcılarının şatoya geleceklerini biliyorlardı ve Velos elinden kaçıp kurtulan tüm o ruhlardan artık sıkılmıştı. Avcılar için bir tuzak hazırlarlarsa, o zaman Verloren'e götürmek için ruhları alabilirlerdi!”

Nickel somurttu. “Bunun kral ve kraliçeyle ne alakası var?”

“Ve çocuklarıyla?” diye ekledi Gerdrut.

Anna kulağını kaşırken kazara örgülerinden birine boya bulaştırdı. “Bunu düşünmemiştim.”

Serilda kıkırdadı. “Düşünmeye devam edin. Bu çok heyecanlı bir hikâyenin başlangıcı. Yapabileceğinize eminim.”

Çocuklar bir yandan çalışırken bir yandan da fikirlerini ortaya attılar. Bazen Erlking kötü adam oluyor, bazen ölüm tanrısı oluyordu ve bir keresinde kraliçe bile olmuştu. Bazen kasaba halkı ucu ucuna kaçıyor, bazen karşı ko-

yuyor, bazen de hepsi uykularında katlediliyorlardı. Bazen ava katılıyor, bazen kaçırılıp Verloren'e götürülüyorlardı. Bazen hikâyenin sonu mutlu bitiyordu ama genellikle trajediyle sonlanıyordu.

Kısa süre sonra hikâye karman çorman olmuş, giderek daha da karışmaya başlamıştı ve çocuklar sonunda hangi hikâye konusunun daha iyi olduğu ve kimin ölmesi gerektiği, kimin âşık olması ve kimin âşık olup *sonra* ölmesi gerektiğiyle ilgili tartışmaya başlamışlardı. Serilda müdahale etmesi gerektiğini biliyordu. Yanlışlıkları düzeltmelerine ya da en azından hepsinin onaylayacağı bir sona ulaşmalarına yardımcı olması gerektiğini biliyordu.

Ama kendi düşüncelerinde kaybolmuştu ve çocukların giderek daha da sıkıcı bir hal alan hikâyelerini neredeyse hiç dinlemiyordu. Sonunda artık bu, Adalheid Şatosu'nun hikâyesi olmaktan çıktı.

İşin aslı, Serilda şatoyla ilgili başka bir hikâye daha uydurmak istemiyordu. Saçma yalanlar söylemeye devam etmek istemiyordu.

Gerçeği bilmek istiyordu. Bir zamanlar orada yaşayan insanlara gerçekten ne olmuştu? Ruhları neden huzur bulamamıştı? Erlking neden orayı bir sığınak haline getirmiş ve neden Küller Ormanı'ndaki Karanlıklar Şatosu'nu terk etmişti?

Gild hakkında bir şeyler bilmek istiyordu.

Annesinin başından geçenleri öğrenmek istiyordu.

Ama elinde sadece sorular vardı.

Ve hiçbir zaman cevapları bulamayacağına dair acı gerçek.

"Serilda? Serilda!"

İrkildi. Anna kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Fricz sana bir soru sordu."

"Şey. Affedersin. Ben... Hikayenizi düşünüyordum." Gülümsedi. "Şimdiye kadar gayet iyiydi."

Dehşet dolu beş çift gözle karşılaştı. Ona katılmıyor gibiydiler.

"Ne sormuştun?"

"Geçit töreninde bizimle yürüyüp yürümeyeceğini sordum?" dedi Fricz.

"Şey, şey, ben gelemem. Artık büyüdüm. Hem ayrıca, ben..."

Ben gitmiş olacağım. Sizden ayrılıyorum, Märchenfeld'den ayrılıyorum. Sonuza dek.

Onlara söyleyemezdi. Böylesinin, onları bırakıp bir daha asla geri dönmemenin çok daha kolay olacağını umuyordu. Onlarla vedalaşmaya göğüs germek zorunda kalmadan.

Ama bunun hiçbir şekilde daha kolay olacağına gerçekten inanmıyordu.

On altı yıl boyunca annesinin ona bir veda bile etmeden gittiğine inanmıştı ve bunun kolay yanı yoktu.

Ama çocuklara söyleyemezdi. Bunu göze alamazdı.

“Bu yıl kutlamaları kaçırabilirim.”

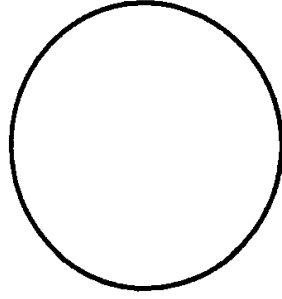
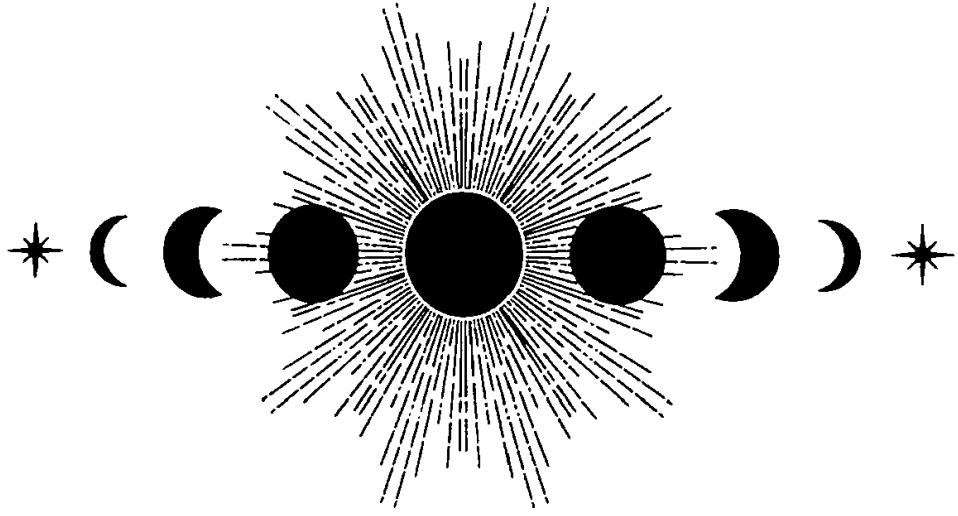
“Orada olmayacak mısın?” diye bağırdı Gerdrut. “Neden?”

“Çünkü...” dedi Hans ama sonra durdu. Bir Lindbeck olarak muhtemelen büyük erkek kardeşinin lanetli kızla dans ettiği ve kurtların tarlalarına girdiği yıllar ilgili anlatılanları duymuştu.

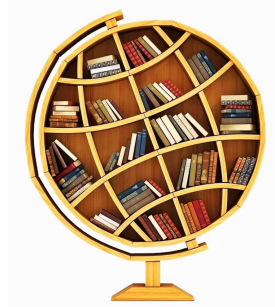
“Hayır,” dedi Serilda, uzanıp elini sıkarak. “İnsanların benimle ilgili ne söyledikleri umurumda değil, kötü şans getiriyor olsam bile.”

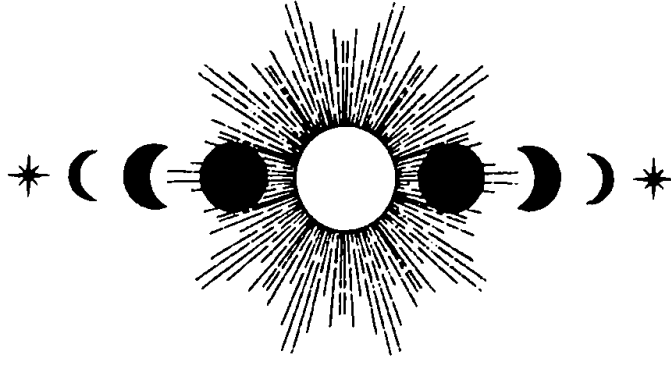
Hans kaşlarını biraz daha çattı.

Serilda iç çekti. “Babam ve ben birkaç gün sonra Mondbrück’e gideceğiz ve ne zaman döneceğimizi tam olarak bilmiyorum. Hepsi bu. Ama elbette festival için burada olmayı umuyorum. Kaçırırsam gerçekten çok üzülürüm.”

KARGA DOLUNAYI

Bölüm 20

O sabah bahar pazarında soğan seçerken tepesinde siyah bir kuşun uçtuğunu fark etti ve hayvanın bir karga mı, kuzgun mu yoksa Erlking'in casuslarından biri mi olduğunu anlayamamıştı. Tadilatı neredeyse biten Mondbrück belediye binasının dışındaki kalabalık meydanın üzerinde kuşun kanatlarını iyice açmış daireler çizerek dönüşü, gün boyunca aklından çıkmadı. Sürekli dönüp duruyordu. Avının üzerine atılmak için uygun anı kollayan bir avcı gibi.

Kargaların genizden çıkan çığlığını bir daha hiç irkilmeden karşılayıp karşılamayacağını merak etti.

“Serilda?”

Serilda alabalık turtasından başını kaldırdı. Hanın ana salonu pazarın keyfini çıkarmak ya da mallarını satmak için civar illerden gelen ziyaretçilerle dolup taşıyordu ama Serilda ve babası henüz iki gün önce geldiklerinden beri insanlardan uzak duruyorlardı.

“Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandı babası, masanın diğer ucundan uzanıp bileğini okşadı. “Sadece bir gece daha ve sonra buradan olabildiğince uzaklara gideceğiz.”

Serilda hafifçe tebessüm etti. Babasının tüm teminatlarına rağmen, midesi düğümleniyor, aklına yüzlerce şüphe üşüşüyordu.

Bir gece daha. Avcılar onu bulmak için değirmene gidebilirdi ama orada bulamayacaklar ve gün doğduğunda Serilda özgür olacaktı.

En azından kaçmaya devam edecek kadar özgür.

Sonraki dolunayı ve ondan sonraki dolunayı düşünmek Serilda'nın korkuya kapılmasına neden oldu.

Babasının tedbirli davranmaktan vazgeçmesi için kaç yıl geçmesi gerekiyordu? Gerçekten kaç yıl sonra tam olarak kurtulmuş olacaktı?

Bir de tüm yaptıklarının boşuna olduğunu söyleyen o sinir bozucu fısıltılar vardı. Erlking'in onunla işi çoktan bitmiş olabilirdi. Ya yersiz korkular uğruna hayatlarını alt üst ediyor ve bildikleri her şeyi geride bırakıyorlarsa?

Artık bir önemi yok, dedi kendi kendine. Babası kararlıydı. Onu planlarından vazgeçirmenin yolu olmadığını biliyordu.

Bu geceden sonra hayatının artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını kabul etmek zorundaydı.

Açık kapıya, gün ışığının alacakaranlığa dönüşüne baktı. "Neredeyse vakit geldi."

Babası başıyla işaret etti. "Turtanı bitir."

Başını salladı. "İştahım yok."

Babasının yüz ifadesinden onu anladığı belliydi. Serilda onun da son zamanlarda pek iştahının olmadığını fark etmişti.

Masaya bir madeni para bıraktı ve ikisi birlikte merdivenlere, geldiklerinden beri kaldıkları odaya yöneldiler.

Eğer onları izleyen biri varsa –izleyen *herhangi bir şey* varsa– geceyi geçirmek üzere odalarına çekilmiş gibi görüneceklerdi.

Ama odaya gitmek yerine eğilerek, Serilda'nın önceki gün pazardaki bir dokumacıdan satın aldığı parlak tonlardaki pelerini önceden sakladığı, merdiven altındaki ufak bir girintiye girdiler. Pelerinler çok pahalıydı ama fark edilmeden handan gizlice çıkmaları için en iyi yol buydu.

Serilda ve babası kıyafetlerinin üzerine pelerinlerini geçirdiler ve kararlı bir şekilde birbirlerine baktılar. Babası başını salladıktan sonra arka kapıdan gizlice çıktı.

Serilda biraz bekledi. Kralın casusları, babasının ısrarla dediğine göre iki kişi arayacaklardı. İkisinin ayrı ayrı gitmeleri gerekiyordu ama babası onu bekleyecekti. Uzun süre yalnız kalmayacaktı.

Serilda yüreği ağzında iki kez yüze kadar saydıktan sonra zümrüt yeşili kapüşonunu kapattı ve babasının peşinden gitti. İzleniyor olma ihtimaline karşı, tanınmamak için, hafifçe kamburunu çıkardı ve adımlarını küçülterek, kendisiyle ilgili her şeyi farklı göstermeye çalıştı.

Handan gizlice çıkan Serilda Moller değildi. Farklı biriydi. Saklayacak ve saklanacak hiçbir şeyi olmayan biriydi.

Günler önce öğrendiği yoldan yürümeye başladı. Uzun ara sokaktan aşağı yürüyerek kapısından yüksek kahkahaların duyulduğu hanı, akşam vakti kapalı olan fırını, bir ayakkabı tamircisi ve vitrininde çırkık bulunan ufak bir dükkânı geçti.

Köşeyi dönüp meydanı hızlıca geçerken, belediye binasının yan kapısına gelene kadar gölgelerde ilerlemeye devam etti. Normalde yılın bu zamanını çok severdi; boğucu, kirli havanın pencerelerden çıkması için kepenkler kaldırılırdı. Her bir çim tanesinin ve minik kır çiçeğinin Eostrig için yeni bir umut olduğu, pazarın ilkbahar sebzeleriyle –pancar, turp ve pırasa– dolup taşıdığı ve açlık korkusunun geçtiği bir zamandı.

Ancak bu yıl, tek düşünebildiği üzerine çöken yaban avının gölgesiydi.

Tam ahşabı tıklatacağı sırada kapı açıldı. Babası onu kaygılı bakışlarla karşıladı.

“Sence takip ediliyor muydun?” diye fısıldadı, kapıyı arkasından kapatarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Etrafta gece kuzgununa bakınarak yürümenin şüphe çekecek bir hareket olabileceğini düşündüm.”

Babası başını salladı ve ona sıkıca sarıldı. “Sorun değil. Burada güvende oluruz.” Bunu söylerken Serilda’yı olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Sonra bir sandık dolusu tuğlayı kapının önüne itti.

Babası kurul salonu olacak yere gizlice bartaniye sokmuştu. Tek bir mum yakıp zifiri karanlığı biraz kırmaya çalıştı. Çok az konuştular. Geçen haftalarda enine boyuna konuşmadıkları pek bir şey kalmamıştı. Hazırlıkları, korkuları, planları.

Artık Karga Dolunay’ının geçmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Serilda sert zeminde kıvrıldı. Yeni pelerinini başına yastık yapmasına rağmen uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Kendi kendine bunun işe yarayacağını söylüyordu.

Arabacı onu bulmaya Märchenfeld’deki değirmene gidebilirdi. Ya da kralın casusları dikkat kesilmişse, Mondbrück hanına da gidebilirlerdi.

Ama onu bulamayacaklardı. Burada, bitmemiş ahşap işleri, tuğlalar ve taşlarla dolu bu bomboş devasa salonda bulamazlardı.

“Bir dakika, unutmamamız lazım,” dedi babası, mumu bakır altlıktan çıkardı. Alevin fitilin etrafındaki mumu eritmemesi için mumu hafif bir açıyla yana yatırdı. Kısa sürede mum küçük bir havuz şeklinde mumluğa damladı. Donmaya başlayınca, Serilda yumuşak mumu aldı ve ufak toplar haline getirip kulaklarına yerleştirdi. Etraf tamamen sessizliğe büründü.

Babası da aynısını yapmasına rağmen mumu kulaklarına sokar sokmaz suratı değişti. Hoş bir his olmasa da av çağrısına karşı bir önlemdi. Gecenin sessizliği tamamdı ama başını pelerinine koyduğunda Serilda’nın aklındaki düşünceler artarak daha da gürültülü bir hal aldı.

Annesi.

Erlking.

Eğrilmiş altın, ölüm tanrısı ve tazılardan kaçan yosun perileri.

Gild ve onun bir lanet değil de bir mucizeymiş gibi Serilda'ya bakışı.

Serilda gözlerini kapadı ve uyku için yalvardı.

Sonunda uykuya yenik düşmüş olmalıydı ki başına yakın bir yerden gelen boğuk bir *bam* sesiyle uyandı. Birden gözlerini açtı. Kulaklarına boğuk bir kükreme sesi doldu. Kıpırdayan mum ışığıyla aydınlanmış tanımadığı duvarlara bakıyordu.

Ayağa kalktı ve mumun ahşap döşemelerde yuvarlandığını gördü. Şaşkınlıkla pelerinini kaptı ve yangın çıkmadan önce söndürmek için alevin üzerine attı.

Her yer karanlığa gömülmeden önce, babasının sendeleyerek ondan uzaklaştığını görmüştü.

“Baba?” diye fısıldarken, sesinin yüksek mi yoksa alçak mı olduğunu kestiremiyordu. Ayağa kalktı ve tekrar ona seslendi. Akşam olunca ay çıkmıştı, gözleri yavaş yavaş vitray camla kapalı olmayan üç küçük açıklıktan sızan ışığa alışmaya başladı.

Babası gitmişti.

Serilda peşinden gitmeye yeltendi ve birden ayaklarını kontrol edemediğini hissetti. Yere uzanıp mum parçası aldı. İçi bir tuhaf olmuştu.

Avcılar mı?

Onları bulmuşlar mıydı? Bunca şeyden sonra?

Hayır. Belki de babası sadece uykusunda geziyordu.

Belki...

Pelerinini ve ayakkabılarını alarak hızla odanın ilerisindeki devasa salona koştu ve tam o sırada babasının bir köşeyi döndüğünü gördü. Serilda peşinden gidip ona tekrar seslendi.

Arkadaki ufak kapıya doğru gitmiyordu. Aksine, ayaklarını sürüyerek şehir meydanına açılan ana girişe ilerliyordu. Büyük kemerli kapılar, bina tamamlanana kadar hırsızlara karşı tedbir amaçlı ahşap kalaslarla keçici olarak kapatılmışlardı. Serilda, babasının çalışanlardan birinin bıraktığı büyük bir çekici aldığını o an gördü.

Çekici savurarak ilk tahtayı kırdı.

Serilda şaşkınlıkla çılgılık attı. “Baba! Dur!” Sesi kulaklarındaki mum yüzünden hâlâ boğuktu ama babasının onu duyabildiğini biliyordu. Yine de dönüp arkasına bakmadı.

Babası elindeki aletin sapını kaldıraç gibi kullanarak ilk tahtayı oymalı kapıdan söküp çıkardı. Sonra ikinciyi.

Serilda elleriyle babasının ellerini tuttu. “Baba, ne yapıyorsun?”

Dönüp ona baktı ama loş ışıktaki bile boş baktığını görebiliyordu. Alnından boncuk boncuk ter damlıyordu.

“Baba?”

Babası dudak bükerek bir elini Serilda’nın göğsüne koydu ve onu itti.

Serilda sendeleyerek geriledi.

Babası kapıyı hızla açtı ve gecenin karanlığına daldı.

Kalbi hızla çarpan Serilda da peşinden koştu. Babası şimdi daha da hızlı hareket ediyor, meydanda koşturuyor, kalmaları gereken hana doğru gidiyordu. Ay ışığı meydanı gümüş rengi bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Serilda babasının hanın girişine değil, arka tarafa ilerlediğini fark ettiğinde meydanın karşısındaydı ve hızlandı. Normalde babasına yetişmekte zorlanmazdı. Bacakları daha uzundu ama babası hiçbir zaman onu arkasından yok yere koşturmamıştı. Şimdi ise meydanın ortasındaki büyük Freydon çeşmesinin çevresinde koştururken Serilda’nın nefesi kesilmişti.

Hanın arkasından köşeyi döndü ve donakaldı.

Babası gözden kaybolmuştu.

“Baba? Neredesin?” dedi, sesinin titrediğini fark ederek. Sonra, dişlerini sıkarak, kulaklarına uzandı ve mum tıkaçları çıkardı. Etraftaki sesler aniden geri geldi. Geceleri çoğunlukla sessiz olur, hanlardan ve birahanelerden yükselen sesler çoktan kesilmiş olurdu. Ama yakınlarda bir yerde bir ayak sürüme sesi duydu.

Sesin han ve civardaki diğer iş yerleri tarafından ortak kullanılan ahırlardan geldiğini fark etti.

Hışımla o yöne ilerledi ama içeri dalmaya fırsat bulamadan babası Zelig’in dizginlerine yapışmış, dışarı fırladı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak geri çekildi. Babası Zelig’in başından dizginleri geçirmiş ama eyer vurmamakla uğraşmamıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, nefes nefese.

Bir kez daha babası ona boş gözlerle baktı. Sonra Serilda’nın babasında var olmadığından emin olduğu bir güç ve çeviklikle yakındaki bir kasanın

üzerine basıp ata bindi. Dizginleri sımsıkı tutuyordu ve yaşlı at ileri atıldı. Serilda ezilmemek için ahırın duvarına doğru kaçtı.

Sersemi dönmüş ve korkmuş bir halde peşlerine düşerken gitmemesi için babasına bağıyordu.

Çok koşmasına gerek kalmadı.

Açık meydanın kenarına vardığında donakaldı.

Babası ve Zelig orada onu bekliyorlardı.

Ve etraflarını avcılar sarmıştı. Zelig, onların yanında ufak tefek, acınacak kadar çelimsiz görünse de sanki bu güçlü savaş atlarına uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi hiç olmadığı kadar gururlu duruyordu.

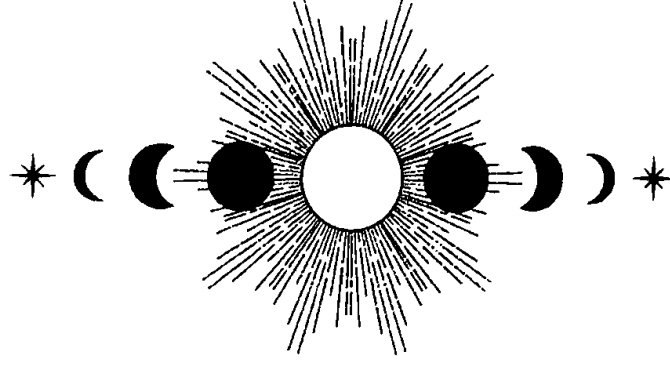
Korkudan Serilda'nın midesine adeta taş oturmuştu.

Erlking'in bakışlarıyla karşılaştığında titriyordu. Av partisinin önünde, o gösterişli küheylanın üzerindeydi.

Bir de binicisi olmayan bir at vardı. Tüyleri mürekkep karası, beyaz yelesi güzelavrat çiçekleri ve incecik böğürtlen dallarıyla örülüydü.

"Bize katılman ne hoş," dedi Erlking şeytani bir gülümsemeyle.

Ardından av borusunu dudaklarını götürdü.

Bölüm 21

Bu yalnızca bir rüya da olabilirdi. Geçen haftalarda başına birçok tuhaf ve esrarengiz şey geldiği doğrudu ve gerçek ile düş arasındaki çizgi her geçen gün daha da inceliyordu.

Ama *bu*.

Bu, rüya ve kâbus, hayal ve korku, özgürlük ve kuşkunun birbirine karıştığı bir şeydi.

Serilda'ya binicisiz at verildi, atın gücü ve kuvveti sanki kendi bedenine akıyor gibiydi. Şehirden uzaklaşırken Serilda kendini yenilmez hissetti. Cehennem köpekleri araziye son hız geçerek ilerliyorlardı. Serilda etrafı bulanık görmeye başladı ve atının toynaklarının yere değdiğinden bir an şüphe etti. Yolları Karga Dolunayı'nın ışığıyla aydınlanıyor, tazıların doğaüstü ulumalarıyla ilerliyordu. Nehir yataklarını aştılar. Karanlık çiftlik evlerinin yanından yıldırım gibi geçtiler. Gür otlakları, yeni sürülmüş tarlaları ve yeni açan kır çiçeklerinin boy gösterdiği tepeleri geride bıraktılar. Yüzüne vuran rüzgârın hoş, neredeyse tuzlu bir kokusu vardı. Serilda ne kadar yol aldıklarını merak etti. Okyanusa yakın olabilirlerdi ama bu kadar kısa sürede o kadar uzağa gitmiş olmaları mümkün değildi.

Bunların hiçbirisi mümkün değildi.

Serilda şaşkınlık içinde, annesini düşündü. Ondan yaş olarak pek de büyük olmayan o genç kadını. Özgürlük, macera için can atan annesi.

O av borusunun çağrısıyla baştan çıktığı için annesini suçlayabilir miydi?

Kimi suçlayabilirdi ki? Hayat bu kadar çok kural, sorumluluk ve zalim dedikodulardan ibaretken nasıl suçlayabilirdi?

Hem de başkalarının düşündüğü gibi biri değilken.

Kalbin, şenlik ateşine biraz daha kömür atmaktan, yıldızlara bakıp kahkahalarla gülmekten, gök gürültüsü ve yağmurun altında dans etmekten ve okyanusun köpüklü dalgaları arasında sevgilini tatlı ve yumuşacık öpmekten başka bir şey istemezken.

Serilda daha önce bu tür arzulara sahip olmadığından emin, ürperdi. Bunlar ona ahlaksızca geliyordu ama ona ait olduklarını biliyordu. Daha önce hiç tatmadığı arzular şimdi yüzeye çıkıyor, ona toprak, gökyüzü ve ateşten bir varlık olduğunu hatırlatıyordu. Ormana ait bir hayvan. Tehlikeli, ölümcül bir şey.

Tazılar yaban tavşanlarını, ürkmüş dişi bir geyiği, bildircini ve bir orman tavuğunu kovaladılar.

Serilda'nın ağzı sulandı. Göz ucuyla babasına bakınca, kelimelerle tarif edilemez bir mutluluk ifadesiyle karşılaştı. Grubun arkasında olmasına rağmen Zelig yaşlı bacakları elverdiğince dörtmala koşuyordu. Tüm hayatı boyunca koştuğundan daha hızlı koşuyordu. Terle kaplı vücudu ay ışığında parlıyordu. Gözleri çıldırmış gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Serilda başını çevirdi ve diğer tarafındaki bir kadınla göz göze geldi. Belinde bir kılıç ve solgun boynunda bir eşarp vardı. Serilda onu Kar Dolunayı gecesinden hayal meyal hatırlıyordu.

Sözleri, bulanmış düşüncelerinin arasından gün yüzüne çıktı.

Bence kız doğru söylüyor.

Kadın Serilda'nın altın eğirme yalanlarına inanmıştı ya da en azından inandığını iddia etmişti. Acaba konuşmamış olsaydı, kral ve diğerleri Serilda'yı o gece öldürürler miydi?

Kadın Serilda'ya gülümsedi. Sonra topuklarını atının yanlarına vurup kızı geride bıraktı.

Çok kısa bir andı. Serilda gerçek olup olmadığını merak etti. Kendini tekrar bu çılgın, hoş karmaşanın içinde kaybetmeye çalıştı. İleride, bir adam eyerinden öne uzandı ve en yeni avlarına doğru elindeki sopayı savurdu; ümitsizce kaçmaya çalışan, ileri geri hareket eden ama av partisi tarafından her yönden sıkıştırılmış kızıl bir tilkiydi bu.

İsabetli bir vuruştı.

Serilda tilkinin ses çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordu. Çıkardıysa bile, avcılarının gürültülü tezahüratları ve kahkahaları yüzünden anında kesilmişti.

Ağzı sulanıyordu. Av bir ziyafetle sona erecekti. Avladıkları, gümüş tabaklarda yakut rengi kan gölü içinde servis edilecekti.

Yüzünü aya çeviren Serilda onlarla kahkaha attı. Dizginleri bıraktı ve kollarını yanlara açarak, tarlalarda uçuyormuş gibi ilerledi. Soğuk hava, beraberrinde en derin coşkuyu getirerek ciğerlerine doldu.

Bu gecenin hiç bitmemesini istedi.

Aniden, babasının da uçup uçmadığına bakmak için tekrar arkasına baktı. Tıpkı kendi gibi ağlamanın eşiğine gelip gelmediğine baktı.

Gülümsemesi kayboldu.

Zelig hâlâ hızla koşuyor, çaresizce hızını kesmemeye çalışıyordu.

Ama babası yoktu.

Atlar üzerinden geçip kontrol kapısından ilerlerken asma köprü atların toynaklarının altında gümbürdüyordu. Avlu vahşi avın dönüşünü bekleyenlerle doluydu. Hizmetkârlar av hayvanlarını almak için koşarak öne çıktı. Seyis ve birkaç kişi atların dizginlerini tutarak onları ahırlara götürdü. Tazıların efendisi kanlı et parçalarıyla canavarları kulübeye çekti.

Serilda atından iner inmez, üzerindeki büyü kayboldu. Derin bir nefes aldı ama hava hiç de tatlı değildi. İçini coşkuyla doldurmadı. Arkasını dönüp Zelig'e baktığında tek hissettiği korkuydu.

Zavallı yaşlı Zelig, şatonun surlarının hemen dibinde yere yığılmıştı. Nefes almaya çalışırken vücudunun yanları inip kalkıyordu. Tüm bedeni uzun yolculuğun yorgunluğu yüzünden titriyordu ve rüyeleri terle kaplıydı. Hızla nefes alıp verirken gözleri geriye kaydı.

"Su!" diye bağırdı Serilda, başka bir küheylanı almak için geri gelen seyisi kolundan yakalayarak. Ama sonra, çok sıkı tuttuğu için oğlanın ince kemiklerini kırmaktan çekinerek hemen bırakıp elini hızla geri çekti. "Lütfen. Bu ata biraz su getir. Çabuk."

Seyis ona kocaman açılmış gözlerle baktı. Ardından bakışları Serilda'nın omzunun üzerinde bir yere kaydı.

Bir el onu dirseğinden yakalayıp döndürdü. Erlking'in yüz ifadesi öldürücüydü.

"Benim hizmetkârlarıma emir veremezsin," diye gürledi.

"Atım ölecek!" diye bağırdı. "Çok yaşlı. Bu gece bu kadar zorlanmaması gerekirdi!"

"Ölse bile, her beygirin keyif almaya can attığı en büyük heyecanı tatmış olarak ölecek. Şimdi gel. Bu gece yeterince zamanımı harcadın."

Serilda'yı şatoya doğru sürüklemeye başladı ama Serilda kolunu pençelerinden kurtardı. "Babam nerede?" diye bağırdı.

Sonra birden kral Serilda'nın örgülerini eline dolayarak başını geriye yatırdı ve boğazına bir hançer dayadı. Bakışları delici, sesi alçaktı. "Sözümü ikilemek âdetim değildir."

Yüzüne tükürme isteğine karşı dişlerini sıktı.

“Beni takip edeceksin,” dedi, “ve bir daha yersiz konuşmayacaksın.”

Serilda’yı bıraktı ve geri çekildi. Kral şatonun merdivenlerine doğru yürürken, Serilda’nın rüm kasları öfkeden kaskatı kesilmişti. Bağırarak ve ağzına geleni söylemek, eline bir şeyler alıp kralın kafasına fırlatmak istiyordu.

Bir şey yapamadan, nalbant önlüğü takmış bir hayalet koşarak şatodan çıktı. “Efendimiz! Bir... Sorun var. Cephanelikte.”

Erlking’in adımları ağırlaştı. “Nasıl bir sorun?”

“Silahlarla ilgili. Silahlar... Şey. Gelip görseniz daha iyi olur.”

Erlking boğuk bir hırıltıyla devasa kapılardan içeri girdi, nalbant hemen arkasındaydı. Nalbant tekrar arkasını döndüğünde, Serilda tıpkı bir yastığa saplanmış iğneler gibi adamın sırtından yarım düzine ok çıktığını gördü.

Serilda olduğu yerde kaldı, kalbi hâlâ hızla çarpıyor, öfkesi düşüncelerini bulandırıyordu. Dönüp tekrar Zelig’e bakınca, seyisin o tarafa doğru bir kova su götürdüğünü görüp rahatladı.

“Teşekkürler,” dedi soluklanarak.

Oğlan kızardı, onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. Oğlanın arkasındaki açık kapıya baktı. İnik köprüye.

Tüm bedeni sızlıyordu ama en çok sızlayan yerleri kasıkları ve poposu olduğundan, aklına at sırtında geçen o baş döndürücü anları getirdi. Hayatı boyunca pek ata binememişti. Şimdi, bedeni buna alışık olmadığını ona hatırlatıyordu.

Ama yine de kaçabileceğini düşündü.

Mecbur kalırsa.

“Hiç tavsiye etmem.”

Arabacı yanında belirdi. Daha önceki uyarısı aklına geldi.

Eğer kaçarsan, kovalamacadan daha çok hoşlanacaktır.

Bu gece yaşananlar ona ne kadar haklı olduğunu göstermişti.

“Sanırım peşinden gitmeni söyledim,” dedi arabacı. “Daha sonra gelip seni aramak zorunda kalmasını istemezsin.”

“Çoktan gitti bile. Onu asla bulamam.”

“Cephaneliğe gidiyorlardı. Sana yolu göstereyim.”

Serilda onu görmezden gelmek istedi. Kaçmak. Dışarıda bir yerlerde tek başına olan babasını bulmak. Bir tarlada ya da ormanın kenarında terk edilmiş, ava verilen bir kurban daha. Herhangi bir yerde olabilirdi. Ya canı yanıdıysa? Ya...

Aklına gelen kelimeye karşı koymaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Babası yaşıyordu. İyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

Ancak Erlking'in istediğini yapmazsa bu şatodan asla canlı çıkamazdı. Gidip onu bulması mümkün olmazdı.

Arabacıya döndü ve başını salladı.

Bu sefer zindanlara inmek yerine bir dizi dar koridordan geçtiler. Şatonun mimarisini çok iyi bilmeseydi tahmin ettiği kadarıyla burası hizmetkârların kullandığı koridorlardı. Baş döndürücü birkaç dönüşten sonra, açık duran demir parmaklıklı bir kapıya geldiler. Kapının ardındaki odanın ortasında büyük bir masa duruyordu. Duvarlarda kalkanlar ve zincir zırhlı yeleklerden bronz zırhlı eldivenlere kadar çeşitli zırh parçaları asılıydı. Ayrıca muhtemelen silahların asıldığı birkaç boş yer vardı.

Gerçi duvarlarda hiç silah yoktu.

Bunun yerine, asıldıkları yüksek tavanlardan sarkıyorlardı. Yüzlerce kılıç, hançer, tokmak, balta, mızrak gürz sicimlerin ucunda tehlikeli şekilde sallanıyordu.

Serilda aceleyle koridora geri adım attı.

"Bunu ne zaman yaptı?" diyordu Erlking, sesi öfkeden sertleşmişti.

Nalbant çaresizce omuz silkti. "Daha dün buradaydım, Efendimiz. Benden sonra yapmış olmalı. Siz ava çıktıktan sonra yapmış olabilir mi?" Durum karşısında etkilenmemiş görünmeye gayret ediyor gibiydi.

"Peki neden hiç kimse cephaneliğe göz kulak olmuyordu?"

"Buraya yerleştirilmiş bir muhafız vardı. Her zaman bir muhafız olur..."

Kral homurdanarak nalbandın yüzüne vurdu. Adam yana savruldu, omzu koridorun duvarına çarptı.

"O muhafız bu kapının *dışına* mı yerleştirilmişti?" diye kükredi kral.

Nalbant cevap vermedi.

"Aptallar, hepiniz aptalsınız." Eliyle sallanan silahları işaret etti. "Ne bekliyorsunuz? Şu işe yaramaz cücelerden biri oraya tırmansın ve ipleri kesmeye başlasın."

"E-eyet, Efendimiz. Tabii ki. Hemen," diye kekeledi nalbant.

Erlking hışımla odadan çıktığında, dudaklarının arasından keskin dişleri görünüyordu. "Ve eğer o afacanı gören olursa, yeni iplerle onu yemek salonuna bağlayarak assın! Orada sallanıp durabilir, ta ki bir sonraki..."

Serilda'yı görünce aniden durdu.

Bir an, şaşırmış göründü. Belli ki Serilda'nın orada olduğunu unutmuştu.

Tıpkı sahnenin üzerine inen perde gibi, kralın dinginliğı geri geldi. Gözleri buz kesti; dudaklarını büzdü, öfkeli ifadesi rahatsızlığa dönüştü.

“Doğru,” diye mırıldandı. “Beni izle.”

Serilda bir kez daha şatonun koridorlarında hızla yürümeye koyuldu ve mumları kemiren iri gözlü yaratıkları, bir merdivende ağlayan hayalet kızı, arpla dokunaklı bir şarkı çalan yaşlı bir beyefendiyi geçtiler. Erlking hiçbirini umursamıyordu.

Serilda avludan ayrıldığından beri biraz sakinleşmeyi başarmıştı. Ya da en azından öfkesini yeni bir korku dalgasıyla bastırmıştı.

Uysal, neredeyse kibar bir sesle sormaya cesaret etti. “Efendimiz, babama ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Artık onun için endişelenmene gerek yok,” diye beklenmedik bir cevap aldı.

Bu kalbine bir hançer gibi saplandı.

Sormaya yüreğı dayanmıyordu ama bilmesi gerekiyordu...

“Öldü mü?” diye fısıldadı.

Kral kapının girişinde durdu ve öfkeli bakışlarla kızın üzerine yürüdü. “Atından düştü. Düşüşün onu öldürüp öldürmediğini bilmiyorum, umurunda da değil.” Eliyle odaya girmesini işaret etti ama Serilda’nın kalbi sanki bir mengeneyle sıkıştırılıyordu ve hareket edebileceğini sanmıyordu. Av sırasında babasını gördüğünü anımsadı. Sevinçten havalara uçan o gülümsemesini. Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerini.

Gerçekten ölmüş olabilir miydi?

Kral biraz daha yaklaşp tepesinde dikildi. “Bu gece ikimizin de vaktini boşa harcadın. Güneşin doğmasına sadece birkaç saat kaldı. Ya bu samanlar sabaha kadar altına döner ya da her yer senin kanınla kırmızıya boyanır. Bu tamamen sana kalmış.” Omuzlarını tutup onu kapıdan içeriye itti.

Serilda sendeleyerek öne ilerledi.

Kapı hızla çarparak arkasından kilitlendi.

Serilda zorlukla nefes aldı. Oda, hapishane hücresinin iki katı büyüklüğündeydi; ama yine de oldukça ufak ve pencereleri olmayan bir yerdi. Tavan da yan yana boş kancalar duruyordu. Küf ve perişanlığın yerini kurutulmuş tuzlu etler almıştı ve tabii bir de samanın tatlı kokusu.

Kiler olduğunu tahmin ettiği yerden işini yapabilmesi için yiyecekler çıkarılmıştı.

Odanın ortasında duran başka bir saman yığını, görünürde ilkinden çok daha büyüktü ve onun yanında da bir çıkırık ve daha fazla boş bobin duruyordu. Köşede, kısılıp başparmağı kadar kalmış yanan bir mum vardı.

Serilda, düşüncelere dalmış samanlara bakıyordu. Çektiği ıstırap sanki kaburgalarını eziyordu.

Ya babası öldüyse? Sonsuza kadar gittiyse?

Ya dünyada tek başına kaldıysa?

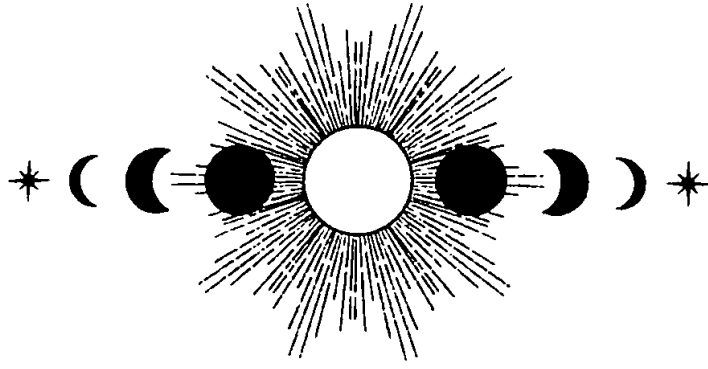
“Serilda?”

Ses tereddütlü ve nazikti.

Dönüp baktığında birkaç adım ötede yüzü endişeyle gerilmiş Gild'i gördü. Eli, sanki ona uzanıyormuş gibi, tereddütle havada asılı kaldı.

Serilda oğlanı görür görmez gözleri yaşlarla doldu.

Hıçkırarak kendini onun kollarına attı.

Bölüm 22

Serilda'ya sarılıp ağlamasına izin verdi, dalgaların çarpıp durduğu bir kaya gibi sağlamdı. Serilda ne kadar süre öyle kaldığını bilmiyordu. Bu, beklentisiz bir sarılmaydı. Gild ne saçını okşadı ne soru sordu ne de ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştı. Sadece sarıldı. Serilda hıçkırıklarını bastırmayı başardığında Gild'in gömleği gözyaşlarıyla sıılsıklam olmuştu.

"Affedersin," dedi, geri çekilip burnunu koluna silerek.

Gild kollarını gevşetti ama onu bırakmadı. "Lütfen, özür dileme. Avluda olanları duydum. Atı gördüm. Ben..." Göz göze geldiler. Yüzü hissettiklerinden kasılmıştı. "Ben üzgünüm. Şaka yapmak için korkunç bir geceydi ve eğer öfkesini senden çıkardıysa..."

Serilda kirpiklerindeki yaşları sildi. "Cephanelik. Bunu yapan sendin."

Başını salladı. "Haftalardır bunu planlıyordum. Akıllıca bir hareketti demiyorum. Yani aslında akıllıca sayılırdı. Ama kralın zaten hiç keyfi yoktu ve şimdi... Eğer sana zarar verirse..."

Serilda'nın boğazı düğümlendi. Gild'in sesi üzüntüden boğuk çıkmıştı. Mum ışığı gözlerindeki altın rengi beneklere yansırıyordu.

Ama Gild buna rağmen Serilda'dan çekinmiyordu. Ona hiçbir tiksınme belirtisi göstermeden bakıyordu.

Bu bile Serilda'nın kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti.

Hem... Gild'de *farklı* bir şey vardı. Serilda gözlerini kıstı, ne olduğunu kestiremiyordu. Ellerini onun göğsüne koydu ve Gild kollarıyla onu yeniden sararak kendine çekti. Ta ki...

"Saçların," dedi, neyin değiştiğini fark edince. "Taramışsın."

Gild kaskatı oldu ve bir saniye sonra yanaklarında pembe benekler belirdi. Kollarını indirerek geri adım attı. "Taramadım," dedi, parmaklarını bilinçli olarak kızıl saçlarında gezdirerek. Saçları hâlâ kulak hizasındaydı ama kesinlikle eskisinden daha düzenliydi.

“Evet, taramışsın. Yüzünü de yıkamışsın. Geçen sefer kir içindeydin.”

“Tamam. Yapmış olabilirim,” deyiverdi. “Ben *öcü* değilim. Gururum var. Bu, üzerine sone yazılacak bir şey değil.” Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve Serilda’nın arkasında duran çıkırığa baktı. “Bu sefer daha fazla saman var. Üstelik mum da daha kısa.”

Serilda çöktü. “Bunu bitirmemiz mümkün değil,” dedi, ağlamaklı. “Kaçmaya çalıştım. Babamla birlikte başka bir kasabaya gittik. Bizi bulmasın diye saklanmaya çalıştık. Kaçmamalıydım. İşe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Ve şimdi, şimdi beni öldürmek için her türlü bahaneyi kullanabilir.”

“Erlking’in birini öldürmek için bahaneye ihtiyacı yoktur.” Gild bir adım daha yaklaştı ve Serilda’nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Avuçları sert ve nasırlıydı. Teni soğuktu ama kızın nemli yanaklarına yapışan bir tutam saç kenara çekerken oldukça narindi. “Seni henüz öldürmedi ve bu senin armağanını hâlâ kullanmak istediği anlamına geliyor. Bundan faydalanabilirsin. Tek yapmamız gereken samandan altın eğirmek. Ve bu *yapılabilir* bir şey.”

“Neden beni hemen öldürmüyor?” dedi. “Eğer bir hayalet olsaydım, son-
suza dek burada hapsolmaz mıydım?”

“Emin değilim, ama... Ölülerin tanrı vergisi yetenekleri kullanabildiklerini sanmıyorum. Hem sen de sözde Hulda tarafından kutsanmıştın, değil mi?”

Serilda tekrar burnunu çekti. “Kral öyle olduğuna inanıyor, evet.”

Gild başını salladı. Sonra güçlkle yutkundu ve ellerini Serilda’nın belinden çekip parmaklarını tuttu. “Sana yardım edeceğim ama ödeme olarak bir şeye ihtiyacım var.”

Sözleri ona çok uzak, neredeyse yabancı bir dil gibi geldi. Ödeme mi? Ödemelerin ne önemi vardı? Tüm bunların ne önemi vardı? Babası ölmüş olabilirdi.

Serilda ürpererek gözlerini kapattı.

Hayır, şimdi bunu düşünemezdi. Babasının hayatta olduğuna inanmak zorundaydı. Tek ihtiyacı olan bu geceyi atlatacağına ve ondan sonra tekrar babasına kavuşacağına inanmaktı.

“Ödeme,” dedi, düşünmeye çalışsa da aklı karmakarışık. Ödeme olarak ona ne verebilirdi? İçinde küçük kızın resminin olduğu kolyeyi zaten almıştı, şimdi bile zincirini boynunda görebiliyordu.

Elinde hâlâ yüzük vardı... Ama yüzüğü ona vermek istemiyordu.

Aklına başka bir fikir geldi. İyimser bir şekilde tekrar Gild’e baktı. “Eğer bu samanı altına dönüştürürsen, ben de sana bir hikâye uydururum.”

Gild kaşlarını çatdı. “Bir hikâye mi?” Başını salladı. “Hayır, bu işe yaramaz.”

“Neden olmasın? Ben çok güzel hikâye anlatırım.”

Gild hiç ikna olmamış bir ifadeyle onu süzdü. “Buraya son geldiğinden beri tek yapmak istediğim anlattığın o korkunç hikâyeyi kafamdan atmak. Başka bir hikâye daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

“Ah, ama olay bu zaten. Bu gece sana prenze ne olduğunu anlatacağım. Belki bu hikâyenin sonunu daha çok seversin.”

Gild iç çekti. “İlgimi çekse bile, bir hikâye şartları yerine getirmez. Sihrin karşılığında değerli bir şey verilmeli.”

Serilda ters ters baktı.

“Hikâyeler değerli olmadığından değil,” dedi hemen. “Ama başka bir şeyin yok mu?”

Omuz silkti. “Belki centilmenlik gösterip bana yardımını karşılıksız sunabilirsin.”

“Her ne kadar bir centilmen olabileceğimi düşünmen hoşuma gitse de kor-
karım böyle bir şey yapamam. Sihrim bir çeşit ödeme olmadan işe yaramaz.
Bu benim koyduğum bir kural değil, durum bu. Bana bir şey vermen gerek.”

“Ama benim verecek hiçbir şeyim yok.”

Uzun bir süre, sanki Serilda’nın doğruyu söylemesini istiyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Bakışları tüylerini ürpertti.

“Yok.”

Gild’in omuzları çöktü. “Bence var.” Başparmağını Serilda’nın parmağın-
daki altın yüzükte gezdirdi. “Bu neden olmasın?” diye sordu, biraz kabaca.

Bu temas Serilda’nın teninin karıncalanmasına neden oldu. Karın boşlu-
ğunda bir şeyler sıkıca düğümlendi. Tam olarak anlamlandıramadığı, adlan-
dıramadığı bir şey... Ama özleme benzer bir şey olabileceğini düşündü.

Ancak ani düş kırıklığının altında boğuldu.

“Saçmalama,” dedi. “Benden hoşlanıyor olabilirsin ama benimle evlen-
mek mi? Gururum okşandı fakat biz daha...”

“Ne? Evlenmek mi?” dedi birden, rencide edici bir şekilde Serilda’dan uzaklaştı.

Serilda öyle demek istememişti elbette ama kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

“Yüzüğü kastetmiştim,” dedi Gild ani bir el hareketleriyle.

Serilda anlamazdan gelmeyi planlıyordu ama üzerine birden yorgunluk çök-
tü, mumun fitili çok hızlı yanıyordu ve daha tek bir saman bile eğrilmemişti.

“*Kuşkusuz,*” dedi Serilda duygusuzca. “Ama onu alamazsın.”

“Neden olmasın?” dedi Gild, meydan okuyarak. “Nedense annenin olduğundan şüpheliyim.”

Serilda yumruklarını sıktı. “Annemle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

Gild kızın aniden sinirlenmesine şaşırıldı. “Ben... Özür dilerim,” dedi kekeleyerek. “*Annenin* miydi?”

Serilda yüzüğe baktı, tekrar istemesi durumunda yalan söylemek zorunda kalacaktı. Yüzüğü her gördüğünde, yosun perilerini hızlıca mahzene sokarak Erlking’in yüzüne arsızca yalan söyleme cesareti gösterdiği o gece ne kadar hayat dolu olduğunu hatırlıyordu. O geceye kadar hep anlattığı masallardaki kahramanlar kadar cesur olup olamayacağını merak etmişti. Artık olabileceğini biliyordu ve yüzük bunun kanıtıydı. Elinde kalan tek kanıt buydu.

Ama yüzüğe bakarken, aklına başka bir şey daha geldi.

Annesi.

Burada, bu şatoda bir yerlerde olabilirdi. Gild’in annesiyle ilgili bir şey biliyor olması *mümkün müydü?*

Serilda daha aklından geçenleri bir soru haline getiremeden Gild, “Sana baskı yapmak istemem ama Karanlıklar Efendisi bu samanlar sabaha kadar altına dönüşmezse sana ne yapacakmış, söyler misin?”

Serilda kaşlarını çatı.

Sonra, dişlerini sıkarak yüzüğü parmağından çıkardı ve ona uzattı. Gild yüzüğü bir saksağan gibi hızlıca kapıp cebine soktu. “Ödemeni kabul ediyorum.”

“Bunu görebiliyorum.”

Bir kez daha etraf sihirle titreşti ve pazarlıkları mühürlenmiş oldu.

Serilda’nın buz gibi bakışlarını görmezden gelen Gild, omuzlarını esnetti, parmaklarını çıtlattı ve çığırığın başında yerini aldı. Herhangi bir tantana çıkarmadan, sanki çırık başında doğmuş gibi hemen işe koyuldu. Bu onun için sanki nefes almak kadar doğaldı.

Serilda babası, annesi, kolyesi ve yüzüğüyle ilgili düşüncelere dalmak istiyordu. Ama Gild’in son seferki gibi ona sinirlenmesini de istemiyordu. O yüzden pelerinini çıkarıp katladıktan sonra bir köşeye koydu ve kollarını sıvayıp yardımcı olmaya çalıştı. Samanı onun olduğu tarafa doğru itip dağınık yığını düzgün, ufak balyalar haline getirdi.

İstikrarlı bir ritim tutturduklarında, “Kral senin için gürültücü cin diyor-du,” dedi Serilda.

Başını salladı. “Evet o benim.”

“O zaman... Geçen sefer. O tazıyı serbest bırakan da sendin. Değil mi?”

Gild suratını ekşitti. Pedaldaki ayağı duraksadı ama sonra hemen ritmini buldu. “Onu *serbest bırakmadım*. Ben sadece... Zincirini kırdım. Kapısını da açık bırakmış olabilirim.”

“Ve beni neredeyse öldürüyordun.”

“Neredeyse. Ama ölmedin.”

Serilda ona öfkeyle baktı.

Gild iç çekti. “Özür dilemek istemiştım. Zamanlama kötüydü, sen etraf-tayken nedense hep böyle oluyor.”

Serilda yüzünü ekşitti, geçen sefer Erlking’e köyündeki insanların onu kötü şans getiren biri olarak gördüklerini söylerken Gild’in onları duyup duy-madığını merak etti.

“Ama ben ölümlü bir misafirimiz olacağını bilmiyordum.” Ellerini kendi-ni savunur gibi havaya kaldırdı. “Yemin ederim sana zarar vermek istemedim. En azından sana. Kral, o tazılar konusunda çok korumacı, ben de bunun onu kızdıracağını düşünmüştüm.”

“Krala hep böyle şakalar yapar mısın?”

“Oyalanmak için bir şeyler yapmak zorundayım.”

Serilda *hımm* diye mırıldandı. “Peki sana neden gürültücü cin diyor?”

“Başka ne diyebilir?”

“Bilmiyorum, ama... gürültücü cin bir hayalettir.”

Gild ona baktı, dudaklarının kenarları kıpırdadı. “Nasıl bir şatoda oldu-ğunun farkındasın, değil mi?”

“Perili bir şato mu?”

Gild çenesini sıkarak tekrar çıkırığa döndü.

“Evet ama sen diğer hayaletler gibi görünmüyorsun.” Serilda onun başını ve omuzlarını inceledi. “Onların dış hatları soluktur. Ama sen... Tamamen gerçek görünüyorsun.”

“Sanırım bu doğru. Onların yapamadıkları şeyleri de yapabiliyorum. Ki-litli kapılardan girip çıkmak gibi.”

“*Sen de* Hulda tarafından takdis edilmemiş miydin?” dedi Serilda. “Ama bu hiç mantıklı gelmiyor, yani eğer dediğin gibi ölümler tanrı vergisi yetenek-leri kullanamıyorlarsa.”

Gild işi bıraktı, çark yavaşlarken derin düşüncelere daldı. “Bunu düşün-memiştım.” Uzun bir süre düşündükten sonra, omuzlarını silkti ve çarkı tekrar döndürdü. “Hiçbir cevabım yok. Hulda tarafından takdis edildiğimi

tahmin ediyorum ama emin değilim ya da neden benimle uğraşma zahmetine girsinler bilemiyorum. Diğer hayaletler gibi olmadığımı da biliyorum ama buradaki tek peri ben olduğumdan, ben hep kendimi... Farklı bir hayalet olduğumu düşünmüştüm.”

Serilda kaşlarını çattı.

Gild muma baktıktan sonra hoşnutsuzlukla omuzlarını dikleştirdi. Tekrar çalışmaya başladığında hız kazandı. Serilda da muma baktı. Kalp atışları hızlandı.

Çok az zaman kalmıştı.

“Eğer senin için de uygunsa,” dedi Gild, dolan bobinin yerine yenisini takarken, “hikâyeyi şimdi dinlemek isterim.”

Serilda kaşlarını çattı. “Hikâyelerimden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Geçen seferkinden nefret ettim. Dinlediğim en kötü şey olduğuna hiç şüphe yok.”

“O zaman neden devam etmemi istiyorsun?”

“Beni sorularınla sürekli rahatsız etmediğinde daha iyi odaklanabileceğimi düşündüm sadece.”

Serilda hafifçe gülümsedi. Bobinlerden birini kafasına atmak istedi.

“Ayrıca,” diye ekledi, “kelimeler konusunda çok yeteneklisin. Sonu berbattı ama ondan önce anlattıkların...” Doğru kelimeyi bulmak için biraz bekledikten sonra iç çekti. “Ondan önce anlattığın her şeyi çok beğendim. Hem sesini duymak hoşuma gidiyor.”

Neredeyse iltifat denilebilecek bu sözler karşısında Serilda’nın yanakları kızardı.

“Tamam. Şanslısın ki hikâyenin sonu değildi.”

Gild sırtını ve omuzlarını esnetmek için biraz durakladıktan sonra gülümsedi. “O zaman eğer anlatmak istersen, devamını dinlemek isterim.”

“Pekâlâ,” dedi. “Sırf yalvardığın için ama.”

Gild’in gözleri neredeyse şeytanca parladı ama sonra başını çevirdi ve bir avuç dolusu saman daha aldı.

Serilda geçen sefer anlattığı masalı düşündü ve anında peri masalının rahatlatıcı cazibesini yeniden hissetti. Bazen korkunç şeylerin olduğu, ancak iyilerin kötülere her zaman alt ettiği masallar.

Daha anlatmaya başlamadan, bunun kalbinin ve aklının o anda ihtiyaç duyduğu bir kaçış olduğunu anlamıştı. Bir yanı Gild’in bunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Ama hayır, onu daha şimdiden bu kadar iyi tanıyor olamazdı.

“Evet,” diye başladı. “Nerede kalmıştık...”

Güneş Küller Ormanı'nın üzerinde yükselirken, altın rengi ışınları Karanlıklar Şatosu'nun kulelerinden aşağı süzülüyordu. Perdenin sisi kalkmıştı. Uğursuz gece yerini kuşların ötüşüne ve durmadan eriyen kar damlalarına bırakmıştı. Işık huzmeleri genç prene saldıran tazıların üzerine iner inmez, simsiyah duman bulutlarına dönüşmüş ve sabah ayazında kaybolmuşlardı. Gün ışığında şato da yok olmuştu.

Prens çok kötü yaralanmıştı. Kan kaybediyordu. Yarası ağırdı. Ancak en büyük yarayı kalbi almıştı. Gözünün önüne sürekli Erlking'in okunun ucunu prensesin minicik bedenine sapladığı an geliyordu. Katil, kardeşinin canını almıştı ve şimdi bedeni perdenin ötesinde, prensin onu uygun bir cenazeyle, bir kraliyet cenazesiyle onurlandıramayacağı bir yerde kalmıştı. Erlking'in onu bir hayalet olarak orada tutup tutmayacağını ya da onun prensle karşılaşabileceği Veloren'e gitmesine izin verip vermeyeceğini bilmiyordu.

Karanlıklar Şatosu'nun olduğu yerde artık büyük bir mabedin yıkıntıları vardı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, bu orman arazisinde bir tapınak biliniyordu. Verloren'in kapıları olarak bilinen kutsal bir yerdi.

Prens ayağa kalkıp yıkıntılara—gökyüzüne uzanan, düzgün siyah taştan görkemli yekpare sütunlara—doğru sendeledi. Daha önce buradan bahsedildiğini duymuş olsa da hiç görmemişti. Ormanın ortasındaki bu lanetli yerin Erlking'in şatosunu inşa etmek için seçtiği yer olmasına hiç şaşmamalı diye düşündü, çünkü bu taş sütunların arasına öylesine bir ölüm sessizliği ve kötü bir şey olacağı hissi çöreklenmişti ki aklı başında kimse girmeye cesaret edemezdi.

Ama prens artık mantıklı düşünemiyordu. Sendeleyerek ilerlerken, kardeşinin kaybının ağırlığı altında adeta eziliyordu.

Ancak gördüğü şey durmasına neden oldu.

Bu siyah taşlar karşısında yalnız değildi. Bataklığın üzerindeki asma köprü hâlâ oradaydı ve ormanı yıkıntılara bağlıyordu. Ancak perdenin bu tarafında kalan ahşap çürümeye başlamış ve epeyce aşınmıştı. Ve orada, köprüniün ortasında, büzüşmüş bir şey duruyordu. Avcı Perchta. Ölümlüler diyarında geride bırakılmıştı.

Prens oku kalbini delip geçmiş ve altından oluk oluk kan akmıştı. Kadının yüzü tıpkı ay ışığının tonunda soluk mavi bir renk almıştı. Yeni yağmış karı andıran bembeyaz saçlarında şimdi şarap kırmızısı kan lekeleri vardı. Sanki merakla bir şeye bakıyormuş gibi gözlerini aydınlanan gökyüzüne dikmişti.

Prens, temkinli bir şekilde daha da yaklaşırken aldığı korkunç yaralar yüzünden kadın acıyla haykırdı.

Ölmemişti.

Belki de karanlık ruhlar, yeraltı dünyasından gelen yaratıklar, ölmüyordu.

Ama bir sıkımlık canı kalmıştı. O artık amansız bir avcı değil, yıkılmış ve ihanete uğramış biriydi. Bir zamanlar ışıldayan yüzünde gözyaşlarının derin izleri vardı. Prens biraz daha yaklaştığında göz göze geldiler.

Kadın gülümsediğinde sivri dişleri göründü. "Beni alt ettiğini düşünüyor olamazsın. Sen daha bir çocuksun."

Prens avcıya karşı hissedebileceği herhangi bir acıma duygusuna karşı katı durmaya çalıştı. "Sizin gözünüzde bir hiç olduğumu biliyorum. Ama sizin de ölüm tanrısının gözünde bir hiç olduğunuzu biliyorum."

Perchta'nın yüzü karıştı ama prens yukarıya bakınca prensin bakışlarını takip etti.

Orada —kutsal taşların ortasında— dikenli çalılar arasında bir geçit belirmişti. Bir zamanlar canlı olabilirdi ama artık ölüydü. Kırılған incecik ölü dallar, birbirine dolanmış dikenlerden ve solmuş yapraklardan oluşan bir kemerden ibaretti. Açıklığın ötesinde, yerdeki bir yarıktan, ölüm tanrısı Velos'un tek başına hâkimi olduğu Verloren'in derinliklerine inen daracık bir merdiven vardı.

Ve tanrı orada duruyordu. Bir elinde ışığı hiç sönmeyen bir fener tutuyordu, diğerinde ise uzun bir zincir. Ölü ve canlı her şeyi birbirine bağlayan bir zincir.

Perchta tanrıyı görünce çığlık attı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama çok zayıf düşmüştü ve göğsünden giren ok kıpırdamasına müsaade etmiyordu.

Velos yaklaşırken, prens birkaç adım gerileyip hürmetle başını öne eğdi ama tanrı onu görmezden geldi. Tanrının karanlık ruhlardan birini geri alması nadirdi. Bir zamanlar, onlar da ölüme aitlerdi. Kimileri onlara ifrit derdi. Bunlar Verloren'in zehirli nehirlerinde dünyaya gelmiş, zalim eylemlerden ve ölümlerin peşlerini bırakmayan pişmanlıklarından beslenen yaratıklardı. Ölümlüler diyarı için yaratılmamışlardı ama çok eski zamanlarda bazıları o kapıdan kaçmıştı ve ölüm tanrısı o zamandan beri onların kaybının yasını tutuyordu.

Şimdi, Perchta öfke ve hatta korkuyla çığlık atarken, Velos zinciri ona dolaşmış ve mücadele etmesine rağmen, onu sürükleyerek geçide götürmüştü.

Onlar aşağı iner inmez dikenli çalılar bir araya gelerek hiçbir şey görünmeyecek şekilde kapanmış, merhametsiz dikenlerden oluşan büyük bir çalılık o devasa taş sütunların ortasında açılan geçidi gizlemişti.

Prens dizlerinin üzerine çöktü. Her ne kadar avcının Verloren'e götürüldüğünü görmek prensi sevindirmiş olsa da içi hâlâ ölen kız kardeşinin acısıyla sızlıyordu ve bedeni o kadar güçten düşmüştü ki oracıkta, çürüyen köprüünün üzerinde yere yığılacağını zannetti.

Yakında uyanacak olan annesi ve babasını düşündü. Tüm şato halkı gece birdenbire ortadan kaybolan prens ve prensese ne olduğunu merak edecekti.

Tüm kalbiyle onların yanına gitmek istedi. Kardeşini kurtaracak ve güvenli bir şekilde eve geri götürecektik kadar hızlı ve güçlü olmayı istedi.

Yorgun gözlerinin kapanmasına izin vermeden hemen önce, ağır bir gümbürtü duydu ve köprüünün sarsıldığını hissetti. Bir iniltiyle, bakmak için kalkmaya çalıştı.

Yaşlı bir kadın, ormandan çıkmış aksayarak köprüden karşıya geçiyordu.

Hayır. Sadece yaşlı değildi. Kadın oldukça yaşlı, uzun meşeler gibi asırlık, eski çarşafklar kadar kırışık, kış göğü kadar griydi. Kamburdu ve tıpkı uzuvları gibi boğum boğum kalın ağaçtan bir bastonla yürüyordu.

Ama tilki gibi kurnaz gözleri hâlâ pırıl pırıldı ve bilgelik doluydu.

İyice yaklaşarak prensin önünde durup onu yokladı. Prens ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü kalmamıştı.

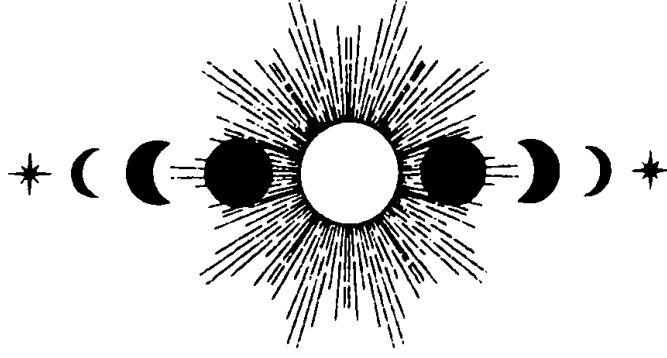
“Kimsin?” dedi kadın, çatlak bir sesle.

Prens adını söylerken, onca yorgunluğa rağmen elinden geldiğince dimdik durmaya çalışıyordu.

“Şanlı avcının kalbini delip geçen senin okundu.”

“Evet. Onu öldürmeyi umuyordum.”

“Karanlık ruhlar ölmez. Ama sonunda Verloren’e döndüğü için minnettarız.” Kadın dönüp arkasına baktı ve...

Bölüm 23

Serilda bileğinde ansızın hissettiği kuş tüyü kadar yumuşak dokunuşla sıçrayarak ciyakladı.

“Affedersin!” dedi Gild, hızla geri çekilerek. Bacağı çıkırığa çarptı ve alet sallanarak yana devrildi.

Serilda devrilme sesiyle yüzünü ekşitti, elleriyle ağzını kapattı.

Çıkırığin tekerleği yarım bir tur daha dönüp durdu.

Gild önce düşen tekerleğe, sonra yüzünü ekşiten Serilda’ya baktı. “Özür dilerim,” dedi tekrar. Üzüntüyle –ya da utançla– yüzünü buruşturdu. “Dokunmamalıydım. Biliyorum. Dayanamadım ve sen kendini hikâyeye o kadar kaptırmıştın ki, ben...”

Serilda uzanıp Gild’in belli belirsiz dokunuşuyla hâlâ karıncalanmakta olan çıplak bileğini örtmeye çalıştı.

Gild onu seyretti. Yüzüne hüzne benzer bir ifade yayıldı. “Sen çok... *Yumuşaksın*,” diye fısıldadı.

Serilda hiç beklenmedik çığınca bir kahkaha attı. “Yumuşak mı? Nesin sen...” Lafı yarım kaldı, gözü devrilmiş çıkırığin arkasındaki duvara ve masasına başladığında hepsi boş olan bobinlere takıldı. Şimdi hepsi, ıpık bir kutudaki mücevherler gibi eğrilmiş altınla parlıyordu.

Kendi pelerini ve hâlâ kuvvetli bir şekilde yanmakta olan mum dışında hiçbir şeyin kalmadığı boş zemine baktı. “Bitirmişsin.” Tekrar Gild’e döndü. “Ne zaman bitirdin?”

Gild biraz düşündü. “Tam da Çalı Büyükanne ortaya çıktığı sırada. Çalı Büyükanne’ydi, değil mi?”

Sanki buruş buruş yaşlı kadın gerçekten karşılarındaymış gibi ciddiydi sesi.

Serilda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Masalı en azından kendin için mahvetme.”

Gild’in bilmiş gülümsemesi geri geldi. “Kesinlikle o.”

Serilda kaşlarını çattı. “Durduğunu fark etmemişim. Sana daha fazla yardım etmeliydim.”

“Kendini epey kaptırmıştın. Tam ben—” Son kelimesi havada kaldı. Bir kez daha Serilda’nın çıplak koluna baktı ve aniden yanakları kızarmaya başlayınca başını çevirdi.

Serilda, gerekmediğinde bile Gild’in ona dokunmak için hep bir bahane bulduğunu düşündü. Samanı ona uzatırken parmaklarına dokunuşunu. Ya da son seferinde eline dokunuşunu ve bu anının şu anda bile onda beklenmedik bir heyecana neden oluşunu.

Bunun tek nedeni Serilda’nın hayatta olmasıydı. O, ölü kış günlerinde bir buz kadar soğuk olan karanlık ruhlardan biri değildi. Nefesinizi onlara doğru verdiğinizde ortadan kaybolacakmış gibi hissettiren bir hayalet değildi. Bunun tek nedeni –belki de yüzyıllardır ölümlü bir insana dokunmamış bu oğlan için– Serilda’nın yeni bir şey olmasıydı.

Ancak bu, Serilda’nın her ani temasta ürpermesine engel değildi.

Gild boğazını temizledi. “Bence, güneşin doğmasına daha neredeyse yarım saat var. Acaba... Masalın devamı var mı?”

“Masalın her zaman devamı vardır,” dedi Serilda düşünmeden.

Gild’in yüzünde baharda eriyen buzları andıran bir gülümseme belirdi. Gild hemen yere oturdu, bağdaş kurup çenesini eline yasladı. Serilda’ya kendinin okuldaki hallerini hatırlattı, dikkatli ve istekli.

“Devam et o zaman,” dedi.

Serilda kahkaha attıktan sonra başını salladı. “Sen bazı sorularıma cevap verdikten sonra.”

Kaşlarını çattı. “Hangi sorular?”

Serilda tam karşısındaki duvarın dibine oturdu. “İlk olarak, neden yatmaya hazırlanıyormuş gibi giyiniyorsun?”

Gild yerinde doğrulduktan sonra kıyafetlerine baktı. Kollarını kaldırdı, gömleğinin kolları dalgalandı. “Neden bahsediyorsun? Bu son derece düzgün bir gömlek.”

“Hayır, değil. Saygın erkekler tunik giyerler. Ya da uzun ceket. Veya yelek. Sadece bol bir gömlek giymezler. Bir köylüye benziyorsun. Ya da uşağını kaybetmiş bir lorda.”

Gild kahkahalarla güldü. “Bir lord! Bu iyi bir fikir. Anlamadın mı?” Bacaklarını öne uzatıp ayaklarını üst üste attı. “Ben tüm bu şatonun lorduyum. Başka ne isteyebilirim ki?”

“Ben ciddiym,” dedi Serilda.

“Ben de.”

“Sen *altın* yapıyorsun. Bir kral olabilirsin! Ya da en azından bir dük, bir kont ya da öyle bir şey.”

“Böyle mi düşünüyorsun? Sevgili Serilda, şu anda Erlking senin sözde yeteneğini keşfetti, seni buraya getirdi ve bir zindana kapatıp yeteneğinle *onun* menfaatine hizmet etmeni istiyor. İnsanlar *bunu*” —eliyle altın dolu bobinleri işaret etti— “yapabildiğini bildiklerinde, sadece bununla ilgilenirler. Altın, zenginlik, servet ve onlar için yapabilecekleriyle ilgilenirler. Bu bir armağan değil, bir lanet.” Kulağının arkasını kaşıyıp anlık sessizliği omzundaki ipi düzelterek geçiştirdi ve sonra iç çekti. Sesi üzgündü. “Hem. İstedğim hiçbir şey altınla satın alınamaz.”

“O zaman neden benim mücevherlerimi alıp duruyorsun?”

Gild kurnaz bir şekilde tekrar gülümsedi. “Büyü ödeme gerektirir. Sana daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bunu senden bir şey çalmak için uyduruyorum.”

“İyi de bu tam olarak ne demek?”

“Ne duyuyorsan o. Ödeme yoksa, sihir de yok. Sihir yoksa, altın da yok.”

“Bunu nereden öğrendin? Ve nasıl böyle bir yeteneğe ya da bu lanete sahip oldun?”

Başını salladı. “Bilmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, Hulda’nın bir armağanı olabilir. Yoksa bu sihirle mi doğdum? En ufak bir fikrim yok. Ve bunun için ödeme almaya gelince...” Omuz silkti. “Bu sadece bildiğim bir şey. Hep biliyordum. En azından hatırladığım kadarıyla.”

“İyi de kral seni nasıl fark etmiyor?”

Şaşkın şaşkın baktı.

“Erlking bunca zahmete girerek beni buraya altın eğirmem için getiriyor ama aslında kendi şatosunda bunu yapabilen biri var. Senin bunu yapabildiğini bilmiyor mu?”

Gild’in gözlerinde beklenmedik bir korku belirdi. “Hayır, bilmiyor. Bilmemeli. Eğer ona söylersen...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Zaten yeterince kapana kısılmış durumdayım. Bir de onun esiri olamam.”

“Elbette bir şey söylemeyeceğim. Hem zaten gerçeği bilse beni öldürür.”

Gild bunu düşününce, ani korkusu dağıldı.

“Ama bu benim sorumun cevabı değil. Seni nasıl fark *etmez*? Sen... Diğer hayaletler gibi değilsin.”

“Yoo, gayet de farkımda.” Bunu hafif ukala bir edayla söyledi. “Ama ben sadece buranın daimî hortlağıyım, unuttun mu? Yalnızca fark etmesini istediğim şeyleri fark eder ve ben onun benim tam da bir baş belası olduğumu fark etmesini istiyorum. Benim bundan daha fazlası olabileceğimi düşündüğünü hiç sanmıyorum ve bundan da memnunum.”

Serilda kaşlarını çattı. Kralın sarayında, işgüzar da olsa, altın eğirebilen bir hayaletten hiç haberi olmaması Serilda’ya hâlâ pek mümkün gelmiyordu.

Şüphelerini fark eden Gild ona yaklaştı. “Burası büyük, kalabalık bir şato ve o her fırsatta beni görmezden gelir. Duygularımız karşılıklı.”

“Sanırım,” dedi Serilda, aralarında bundan daha fazlası olduğunu ancak Gild’in bunu anlatmaya hevesli olmadığını anlamıştı. “Peki sen hayalet olduğuna emin misin?”

“Bir cin,” diye düzeltti. “Bu oldukça sevimsiz bir hayalet türüdür.”

Serilda ikna olmamış, mırıldandı.

“Neden? *Sen* ne olduğumu düşünüyorsun?”

“Emin değilim ama kafamda seninle ilgili hiç yoktan bir düzine hikâye uydurmuşumdur.”

“Hikâye mi? Benimle ilgili mi?” Yüz ifadesi değişti.

“Buna şaşırmamalısın. Ne zaman güzel bir kadının kurtarılmaya ihtiyacı olsa sihirli bir şekilde ortaya çıkan gizemli bir yabancı değil misin? Sarhoş bir kont gibi giyinen ama parmak uçlarıyla altın yapabilen biri. Küstah ve can sıkıcı ama istediğinde oldukça çekici biri.”

Gild kıs kıs güldü. “İkna edici bir başlangıç yaptın ama aslında benimle sadece dalga geçtiğinin farkındayım.”

Serilda’nın kalbi pır pır atmaya başladı. Daha önce bir oğlanla hiç bu kadar içten konuşmamıştı. Ne kadar hafif olursa olsun, dokunuşlarıyla tüm bedenine hayat kıvılcımları saçan yakışıklı bir oğlan. Yorumunu şakaya vurmağın daha kolay olacağını biliyordu. Elbette tüm bunları uyduruyordu.

Ama Gild istediği zaman *çekici* olabilirdi.

Serilda, kollarını ona doladığında hissettirdiği, en çok ihtiyaç duyduğunda onu nasıl rahatlatıldığını hiç unutmayacaktı.

“Haklısın,” dedi. “Kanıtlara göre bekâr bir kızın yardımına koşulması için onun güzel olmasına gerek yoktur. Kaldı ki, şaşırtıcı şekilde, bu gizemi katlar.”

Ardından gelen sessizlik bunaltıcıydı ve Serilda nefesini tutmuş bekliyordu. İyi de ne bekliyordu? Bunu kendine bile itiraf edemiyordu.

Hayal kırıklığından sıyrıldı ve Gild'le tekrar göz göze geldi. Gild ona bakıyordu ama Serilda bakışlarının ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Tereddüt mü? Acıma mı?

Bu kadar yeterdi.

Serilda yerinde doğruldu. "Bence sen bir büyücüsün."

Gild şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Sonra kahkaha atmaya başladı, kahkahası Serilda'yı tepeden tırnağa ısıtmıştı.

"Ben bir büyücü değilim."

"Bildiğin kadarıyla," dedi Serilda, parmağını ona doğru kaldırarak. "Bence sen, geçmişte güz... Bekâr bir kız seni çağırdığında hemen yardımına koşmak zorunda olacağın bir tür kutsal yemin ettin ve şimdi de ettiğin yemini unutmanı sağlayan karanlık bir büyü'nün etkisi altındasın."

Gild gözlerini ona dikti ve tekrarladı, "Ben büyücü değilim."

Serilda onu taklit etti. "*Samanı* eğirip *altın* yaptığını gördüm. Sen bir büyücüsün. Beni aksine ikna edemezsin."

Yüzündeki gülümseme tekrar kayboldu. "Belki şu eski tanrılardan biri-yimdir. Belki de *ben* Hulda'yım."

"Bu benim de aklıma gelmedi değil. Ama hayır. Tanrılar kendini beğenmiş ve mesafelidirler. Kendi zekâlarına âşıktırlar. Sen bunların hiçbirisi değilsin."

"Teşekkürler?"

Serilda sıırıttı. "Şey, biraz kendi zekâna âşık olabilirsin."

Gild itiraz etmeden omuz silkti.

Serilda parmaklarını hafifçe dudağına vurarak onu seyretti. Gild gerçekten bir muammaydı ve Serilda onu çözmek zorunda olduğunu hissediyordu; bunun tek nedeni, zihnini düşüncelerini ele geçirmek isteyen her türlü korkunç fikirden uzaklaştırma ihtiyacı olsa bile.

Gild daha önce duyduğu hiçbir peri ya da cine benzemiyordu. Onun bir cüce, doğaüstü bir yaratık ya da orman halkından biri olduğunu da sanmıyordu. Kayıp yolcular, fakir balıkçılar ya da bir bedel karşılığında çaresiz kızlara yardım eden sihirli yaratıklarla ilgili birçok hikâye olduğu doğruydu. Hep bir bedel olurdu. Bu bakımdan Gild bu tanıma uyuyor gibiydi. Ama kanatları, uzun kulakları, sivri dişleri ya da şeytan kuyruğu yoktu. Kurnaz bir şeytanlığı vardı, evet doğru. Muzip bir gülümsemesi ve bela çıkarabilecek bakışları. Ama yine de kendine has tavırları düşünceli ve özenliydi.

O sihirliydi. Bir altın eğiriciydi.

Bir cadı olabilir miydi?

Belki.

Hulda'nın vaftiz çocuğu olabilir miydi?

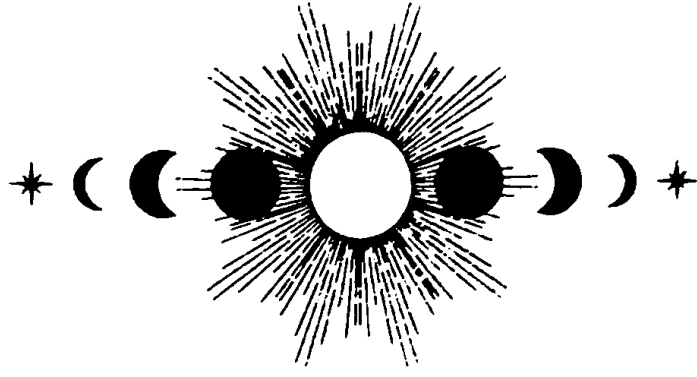
Olabilirdi.

Ama hiçbir şey tam olarak uymuyordu.

Bir kez daha Serilda kendini, onun dış hatlarını incelerken buldu. Hatları köyde karşılaştığı diğer oğlanlarındaki gibi gerçektir. Etrafında herhangi bir bulanıklık olmasa da her an ortadan kaybolabilirmiş gibi görünüyordu. Saydam uzuvları, puslu gölgeleri yoktu. Gerçek görünüyordu. Canlı görünüyordu.

Gild ona bakmaya devam ederken, Serilda gözünü bile kırpmadan, gözlerini kaçırmadan, utanıp başını çevirmeden onu inceledi. Serilda'nın ne söyleyeceğini beklerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Serilda sonunda, "Kararımı verdim. Her ne olursan ol, sen kesinlikle hayalet değilsin," dedi.

Bölüm 24

Gild'in gözleri parladı. "Emin misin?"

"Eminim."

"Peki neden hayalet değilim?"

"Sen çok" –doğru sözcüğü arıyordu– "hayat dolusun."

Kahkahası aldatıcıydı. "Hayat dolu hissetmiyorum. En azından hissetmedim. Ta ki..." Bakışları Serilda'nın ellerine, bileklerine kaydı. Sonra tekrar yüzüne.

Serilda sessiz kaldı.

"Verecek cevabım olsa sana söylerdim," dedi. "Ama dürüst olmam gerekirse, ne olduğumun bir önemi olduğundan da emin değilim. Bu şatoda istediğim yere gidebilirim ama asla terk edemem. Bir hayalet olabilirim. Başka bir şey de olabilirim. Öyle ya da böyle, burada sıkışıp kaldım."

"Peki, uzun zamandır mı buradasın?"

"Çok uzun zamandır."

"Onlarca yıldır? Yoksa yüzyıllardır mı?"

"Evet? Belki? Zamanı kavramak zor. Ama bu şatodan ayrılmaya çalıştığımı ve gidemediğimi biliyorum."

Serilda dudaklarını ısırды. Aklına bir sürü fikir geliyordu. Hikâyeler. Peri masalları. Ama gerçeği bilmek istiyordu.

"Bu duvarlar arasında hapsolmak için çok uzun bir süre," diye mırıldandı. "Nasıl dayanıyorsun?"

"Dayanamıyorum," dedi. "Ama pek seçeneğim yok."

"Çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Şehri seyretmeyi seviyorum. Şurada –güneybatı köşesinde– limanlar ve evlerden oluşan harika bir manzarası olan bir kule var. İnsanları seyredebiliyorum. Rüzgâr doğru yönden eserse onları duyabiliyorum bile.

Fiyat tartışıyorlar. Müzik aletleri çalıyorlar.” Uzun bir süre sustu. “Kahkaha atıyorlar. Güldüklerini duymak çok hoşuma gidiyor.”

Serilda düşünürken mırıldandı. “Sanırım artık daha iyi anlıyorum,” dedi yavaşça. “Muhipliklerini. Eşek şakalarını. Kahkahayı bir silah, içinde bulunduğun korkunç şartlara karşı bir kalkan olarak kullanıyorsun. Bence sen çok fazla karanlığın olduğu bir yerde aydınlık yaratmaya çalışıyorsun.”

Gild hayranlıkla tek kaşını kaldırdı. “Evet. Çok doğru söyledin. Seni temin ederim, tek düşündüğüm papatyalar, kuyruklu yıldızlar ve bu korkunç dünyaya biraz neşe katmak. Bay Suratsızın öfkeden nasıl mosmor olacağını ya da gecenin kalanını varlığına küfrederek geçirip geçirmeyeceğini hiç düşünmüyorum. Bu çok kindarca olurdu. Hiç bana göre değil.”

Serilda güldü. “Sanırım kin de bir silah olabilir.”

“Kesinlikle. Aslında benim en sevdiğimdir. Şey. Kılıçtan sonra. Kılıçları kim sevmez ki?”

Serilda ona bakıp gözlerini devirdi.

“Kasabadaki çocuklardan biriyle tanıştım,” dedi. “Leyna adında bir kız. O ve arkadaşları rıhtımda oyunlar oynamayı severmiş. Belki de duyduğun onların kahkahalarıdır.”

Gild’in yüz ifadesi buruktu. “Bir sürü çocuk vardı. Büyüyen ve sonra daha fazla çocuk yapan çocuklar. Bazen onlarla aramda, sanki şu köprüden yürüyüp geçsem, beni tanıyacıklarmış gibi bir bağ olduğunu hissediyorum. Beni bir şekilde tanıyacıklarını. O şehirde beni tanıyan birileri olduysa da şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.”

“Haklısın,” dedi Serilda düşünceli bir şekilde. “Seni eskiden tanıyan birileri olabilir.”

“Eskiden mi?”

“Buraya hapsolmadan önce. Sen... Her neysen ona dönüşmeden önce.”

“Olabilir,” dedi boş bir sesle, “Ama ben hatırlamıyorum.”

“Hiçbir şey mi?”

Başını salladı.

“Bir hayalet olsaydın, o zaman ölmüş olurdun. Ölümünü hatırlıyor musun?”

Başını sallamaya devam etti. “Hiçbir şey.”

Serilda hayal kırıklığına uğradı. Bunu çözmenin bir yolu olmalıydı. Şimdiye kadar duyduğu ölümlü olmayan her türlü varlığı düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamıyordu.

O sırada mum alevi titredi. Gölgeleler kıpırdandı ve Serilda'nın içine gece-
nin sona erdiği düşüncesiyle korku doldu. Ama dönüp bakınca yanacak çok
fazla fitili kalmamış olmasına rağmen mumun hâlâ yandığını gördü. Gece
yakında *sona erecekti*. Erlking geri gelecek ve Gild gitmiş olacaktı.

Mumun hâlâ yanıyor olduğunu görünce rahatlayan Serilda dönüp ona
baktı.

Gild onu seyrediyordu, kırılğan ve gergindi. "Baban için gerçekten çok
üzgünüm."

Unutmaya çalıştığı korkunç gerçeğin içine çekilince ürperdi.

"Ama seni tekrar gördüğüm için üzgün değilim," dedi Gild. "Bu, beni
herhangi bir karanlık ruh kadar bencil yapsa da." Bunu itiraf ediyor olmaktan
ötürü sefil hissetti. Ellerini kucağında birleştirdi, parmak boğumları bembeyaz
oldu. "Ve seni ağlarken görmekten hiç hoşlanmadım. Ama aynı zamanda,
sana sarılmaktan da çok hoşlandım."

Serilda'nın yanakları kızardı.

"Ben sadece..." Kendine engel olup kelimeleri bulmaya çalıştı. Sesi son
derece kısık, tekrar konuşmaya çalıştığında neredeyse acı doluydu. "Sana
daha önce hiç ölümlü biriyle karşılaşmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?
En azından bildiğim kadarıyla."

Serilda başını salladı.

"Bu, beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Sanırım daha önce bunun
üzerine hiç kafa yormamıştım. Ben senin gibi... Yaşayan birinin... Hiç bu
kadar... Sen gibi olacağını tahmin etmemiştim."

"Yumuşak mı?" dedi Serilda alaycı.

Gild nefesini verdi, utanmıştı ama gülmeye başladı. "Ve sıcak. Ve... Elle
tutulur."

Gild, Serilda'nın kucağına yerleştirdiği ellerine baktı. Kız daha önceki o
hafif dokunuşu hâlâ hissedebiliyordu. Tenindeki o narin dokunuşu.

Serilda da *onun* ellerine baktı. O güne kadar hiçbir insana dokunmamış
ellerine. Sanki kendini dağılmaktan alıkoymak istiyormuş gibi elleri birbirine
kenetlenmişti.

Ya da ona uzanmaktan.

Serilda bu zamana kadar kıymetini bilemediği tüm dokunuşları düşündü.
Märchenfeld'de hep dışlanan biri olsa da hiçbir zaman tamamen dışlanma-
mıştı. Serilda babasının sıkı kucaklamalarını tatmıştı. Hikâyelerini anlatırken
yanına sokulan çocukların yakınlığını. Hiçbir şey ifade etmeyen küçük anlar-
dı bunlar. Ama bu dokunuşları hiç tatmamış biri için...

Gergin biçimde dudaklarını ıslatarak öne fırladı.

Gild gergindi, heyecanla Serilda'nın ona yaklaşmasını seyretti, ta ki kız yanına oturup sırtını aynı duvara yaslayana kadar. Omuzları tam olmasa da neredeyse birbirine değiyordu. Serilda'nın kolundaki tüylerin yakınlık karşısında diken diken olmasına yetecek kadar yakınlardı.

Serilda nefesini tutarak, elini uzattı.

Gild uzun, çok uzun bir süre eline baktı.

Sonunda ona uzandığında, titriyordu. Acaba Gild tedirgin miydi yoksa başka bir şey mi hissediyordu?

Parmak uçları birbirine değdiğinde, Serilda onun gerginliğinin kaybolduğunu hissetti ve korkusunun kaynağının bu olduğunu fark etti. Bu sefer doğrudan Serilda'nın içinden geçip gideceğinden korkmuştu. Ya da aynı hissettirmeyeceğinden. Daha önce nasıl bir sıcaklık ya da yumuşaklık hissettiyse onun kaybolacağından korkuyordu.

Serilda parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Avuçları birbirine değiyordu. Kalbi sanki parmaklarında atıyordu. Gild'in de bunu fark edip etmediğini merak etti.

Teni kuru, sert, samanlar yüzünden çiziklerle doluydu. Kırık tırnaklarının içi uzun zaman öncesine ait kirlerle doluydu. Bir ekleminde henüz kabuk bağlamaya başlamamış ufak bir çizik vardı.

Elleri güzel değildi ama güçlü ve sağlamdı. En azından, bir kereliğine de olsa sonunda titremiyorlardı.

Serilda kendi ellerinin de güzel olmadıklarını biliyordu. Ama birbirlerine son derece uygun olduklarını düşünmekten kendini alamadı.

O ve bu oğlan. Bu oğlan... O her neyse artık.

Bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı. Gild insan dokunuşuna hasretti. Herhangi birinin dokunuşuna. Serilda da o herhangi biri olabilirdi.

Ayrıca, serçe parmağına taktığı yüzüğe bakarken Gild'in onu kurtarmış olabileceğini ama bunun için bir bedel istediğini düşündü. Birbirlerine hiçbir iyilikleri dokunmamıştı. Bu arkadaşlık değildi.

Ancak bu, ellerinin kenetlendiği her an Serilda'nın kanının daha da kaynamasına engel olmadı.

Gild başını omzuna yaslayıp hıçkırıkla karışık bir iç çektiğinde, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissetmesine engel olmadı.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Serilda.

“Hayır,” diye fısıldadı Gild. Dürüstlüğü Serilda’yı ürkütmüştü. Sanki Gild’in o neşeli hali kaybolmuş, çırılçıplak kalmıştı.

Serilda yanağını başına dayadı. “Hikâyeye devam edeyim mi?”

Sessizce güldü. Düşünür gibi görünüyordu ama sonra Serilda başını salladığını hissetti. Yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. “Neden güzel olmadığını söylüyorsun?”

“Efendim?”

“Daha önce, genç kızlardan ve benim... Kahramanlıklarından bahsederken.” Bir an arsızca gülümsedi. “Sanki ima ettiğin şey senin güzel olmadığını.”

Rahatsızlığı bariz olsa da başını çevirmedi.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Elbette hayır.”

“Karşıdakini göremiyor musun?”

“Karşımdakini gayet iyi görüyorum.” Diğer elini kaldırdı ve Serilda geri çekilmeyince, parmak uçlarını usulca şakağına götürdü. Ona bakmaya devam etti, oysa birçok oğlan, tam olarak tiksiniyor olmasa da ona acıma dolu bakışlarla bakarken irkilirdi.

Gild irkilmedi.

“Neden böyleler?” diye sordu.

Serilda yutkundu. Yalan söylemek çok kolay olabilirdi. Gözlerinin neden böyle olduklarını açıklamak için bir sürü yalan düşünmüştü.

Uzun bir süre boyunca babasının ona anlattığı hikâyenin sadece başka bir uydurmaca olup olmadığını merak etmişti.

Ama artık doğru olduğunu biliyordu ve Gild’e yalan söylemek istemiyordu.

“Beni Wyrldith damgalamış,” dedi, birden hareket edememiş ya da etmek istememişti. Her dokunuş yeni bir aydınlanmaydı.

Gild’in gözleri büyüdü. “Masal tanrısı. Tabii ya. Kader Çarkı.”

Serilda başını salladı. “Gözlerim bana güvenilemeyeceği anlamına geliyor. Kötü şans getirdiğimin işareti.”

Gild bunu uzunca bir süre düşündükten sonra, hafifçe homurdandı. “Kimin başarılı kimin başarısız olacağını şans belirler. Her şey şans meselesi.”

“Bu insanların söylemekten hoşlandıkları şey,” dedi Serilda, “kişi şanslıysa eğer, hemen Freydon ya da Solvilde’ye, hatta Hulda’ya teşekkür ederler. Ama Wyrldith’in sadece kötü şans getirdiğine inanılır.”

“Peki insanlar seni suçlar mı? Şanssızlık yaşadıklarında?”

“Bazıları, evet. Hikâye anlatıyor olmamın da bir faydası olmaz. İnsanlar bana güvenmezler.”

“Kontrolünde olmayan şeyler için seni suçlamaları hiç adil değil.”

Serilda omuz silkti. “Kabahatli olmadığımı kanıtlamak zor olabiliyor.”

Özellikle de yanıldıklarından emin olmadığında. Ama bunu Gild’e söylemek istemedi. Üstelik şimdiye kadar ondan hiç kaçınmadığı halde.

Gild elini kucağına koydu ve bu Serilda’yı hem rahatlattı hem de üzdü. “Sorumu cevaplamadın.”

“Ne sorduğunu unuttum.”

“Neden güzel olmadığını düşünüyorsun?”

Serilda kızardı. “Pekâlâ cevap verdiğimi düşünüyordum.”

“Bana sadece masallar tanrısı tarafından lanetlendiğini söyledin. İnsanların sana güvenmediklerini. Ama bu aynı şey değil. Karanlık ruhlarla yeterince vakit geçirirsen eğer bazen en güvenilirmez şeylerin aynı zamanda en güzel şeyler olduğunu öğrenirsin.”

Gözünün önüne tüm o akıl almaz güzelliği ile Erlking geldi.

“Beni biraz önce kara kalpli şeytanlarla kıyasladın. Bunun bir iltifat olduğunu söyleme sakın.”

Güldü. “Bilmiyorum. Olabilir.” Gild’in gözlerindeki altın rengi benekler mum ışığında parladı. Tekrar konuşmaya başladığında, hemen yanı başında olmasına rağmen sesi o kadar kısıktı ki Serilda onu zar zor duyabildi. “Bu... Benim için çok yeni bir şey.”

Serilda kendisi için de çok yeni olduğunu söylemek istiyordu ama *bu* dediği şeyin tam olarak ne olduğundan emin değildi.

Sadece, *bu* her neyse artık, sona ermesini istemediğini biliyordu.

Cesaretini topladı, bir sürü şey söylemek istiyordu ama mum cızırdamaya başladı.

İkisi de muma sönmemesini istiyormuş gibi baktılar. Gecenin bitmesini istemiyorlardı. Ama alev kararmış balmumuna gömülmeden dakikalar önce kalan son fitil parçası üzerinde istikrarsızca titriyordu.

Tekrar titrediğinde, ayak sesleri geldi.

Kilitte bir anahtar sesi duyuldu.

“Serilda.”

Gözleri fal taşı gibi açılmış Gild’e baktı ve başını salladı. “Ben tatmin oldum. Git.”

Gild, kısacık bir an için neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi baktı. Sonra yüz ifadesi netleşti.

“Ben olmadım,” diye fısıldadı.

“Efendim?”

“Lütfen bunun için beni affet.”

İleri uzandı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Serilda o anda nefesini tuttu.

Serilda daha gözlerini kapatacak, onun öpücüğüne karşılık vermeyi düşünecek vakit bulamadan anahtar çevrildi. Kilit tıngırdadı.

Gild ortadan kayboldu.

Serilda tir tir titriyor, sanki içinden bir serçe sürüsü havalanmış gibi hissediyordu. Mum söndü. Işığının yerini neredeyse hemen açılan kapının ardındaki koridordaki meşalelerin aydınlığı aldı ve Erlking’in gölgesi üzerine düştü.

Serilda gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama uzun bir müddet onu gerçekten göremedi. Aklı Gild’deydi. Ansızın gelen öpücükte. Arzuda. Sanki bunun tek şansı olmasından korkuyor gibiydi. Onu öpmek. Herhangi birini... Öpmek.

Ama gitmişti.

Uzanıp dudaklarına dokunmamak için tüm gücünü kullandı. Bir hayale dalmamak, o heyecanlı anı tekrar tekrar yaşamaya kendini kaptırmamak için.

Neyse ki kralın gözü sadece altınlardaydı. Onu görmezden gelip odada dolaştı ve bobin yığınlarını inceledi.

“Senden öfke nöbetlerini kendine saklamayı istiyorum,” dedi sakince, eliyle çarkın parmaklarından birini tuttu ve hızlıca çevirdi. “Çıkrık aslen şatoya aittir. Kırıldığını görmek gerçekten canımı sıkıyor.”

Serilda dönüp ona baktı. Çıkrığın yana devrildiğini tamamen unutmuştu.

Yutkunarak ayağa kalktı, dizlerinin titrememesi için bacaklarını birbirine bastırarak sabitledi. “Affedersiniz. Ben... Sanırım uyuyakalmışım. Tekmelemiş olmalıyım. Zarar vermek istemedim.”

Kral ona doğru dönerken hafifçe gülümsedi. “Tebrikler, Leydi Serilda. Demek bu sabah da bağırsaklarını deşmeyeceğim.”

Yorumunu allak bullak olmuş zihninde anlamlandırması biraz zaman aldı. Anlayınca, kuru kuru, “Size minnettarım,” dedi.

“Ben de sana.”

Kral onun öfkesini görmezden mi geliyordu, yoksa bilerek kayıtsız mı kalıyordu, anlayamadı.

“Yorgun olmalısın,” dedi. “Manfred, onu kuleye götür.”

Arabacı Serilda’ya eliyle takip etmesini işaret etti ama Serilda tereddüt etti. Bir daha böyle bir fırsatı olmayabilirdi ve zaman, ondan yana değildi. Erlking koridora doğru ilerleyince, Serilda cesaretini topladı ve önüne geçerek yolunu kesti.

Kral durdu, şaşırdığı yüzünden belliydi.

Büyük bir saygısızlık yaptığını bildiğinden bunu hafifletmek için ayarsız bir reverans yapmaya çalıştı. “Lütfen. Niyetim sizi kızdırmak değil ancak... Babama ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

Kral kaşlarını kaldırırken ifadesi karardı. “Bu soruna cevap verdiğimi sanıyordum.”

“Bilmediğinizi söylemişsiniz.”

“Bilmiyorum.” Kelimelerinde hafif bir sertlik vardı. “Av sırasında öldüyse, o zaman ruhu çoktan Verloren’e taşınmıştır. Bunu istemediğim kesin.”

Serilda dişlerini sıktı hem kralın duygusuzluğuna öfkelenmiş hem de eğer hayaleti dün gece bir an için bile buralarda kaldıysa babasını son bir kez daha görme şansını kaçırdığına üzülmüştü.

Ama hayır, babası iyi de olabilirdi. Buna inanmak zorundaydı.

“Peki ya annem?” diye sordu.

“Annene ne olmuş?” diye sordu kral, gri gözleri sabırsızlıkla parlıyordu.

Serilda hızlı konuşmaya çalıştı. “Babam ben daha iki yaşındayken bana annemin bizi öylece bırakıp gitmediğini söylemişti.” Adamın yüz ifadesini inceledi. “Avcılar tarafından götürülmüş.”

Serilda bekledi ama kral... İlgisiz görünüyordu.

“Hâlâ burada olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Hayaletinin maiyetimin daimî bir üyesi olup olmadığını mı kastediyorsun?”

Daimî kelimesini vurguluyor gibiydi ama bu Serilda’nın hayal gücü de olabilirdi.

“Evet, efendim.”

Erlking ona bakmaya devam etti. “Birçok yetenekli terzimiz var.”

Serilda tam lafını kesmek üzereydi –annesi *aslında* yetenekli bir terzi değildi– ama son anda asıl yalanını ele vermemek için sustu.

Kral konuşmaya devam etti. “İçlerinden biri annen olsun ya da olmasın, en ufak bir fikrim olmadığı gibi zerre kadar umurumda da değil. Eğer benimsenirse, o zaman artık senin değildir.”

Çok soğuk ve kararlı bir konuşma olduğundan, tartışmaya hiç yer kalmamıştı.

“Üstelik, Leydi Serilda,” dedi, daha yumuşak bir sesle, “ava katılanların kendi istekleriyle geldiklerini hatırlamak yüreğine su serpmeli.” Bu sefer gülümsediğinde, keyifli değil, alaycıydı. “Aynı fikirde miyiz?”

Serilda ürperdi, dün gece borunun sesini duyduğunda ruhunun en derin, en sessiz yerlerindeki arzuyu anımsadı. Büyüsüne direnemeyecek kadar çaresiz kaldığını. Özgürlüğün, vahşiliğin, kısıtlamaların ya da kuralların olmadığı bir gecenin vaadini anımsadı.

Kralın gözlerinden onu anladığı belliydi. Serilda bir yanının böyle vahşi bir taşkınlığı arzuladığını ve Erlking’in bunu onda görmüş olduğunu fark edince biraz utandı.

“Belki de annenle... Ortak bir noktanız olduğunu bilmek seni biraz rahatlatır,” dedi sırtarak.

Serilda içinde kıpırdanan utanç duygusunu saklayamadığı için başını çevirdi.

“O halde, Leydi Serilda, bir sonraki dolunayda o kadar uzaklara gitmemeni tavsiye ederim. Seni çağırdığımda, hemen gelmeni beklerim.” Biraz daha yaklaştığında, sesinde bir uyarı vardı. “Seni bir daha aramak zorunda kalırsam, bu kadar hoşgörülü olmam.”

Serilda yutkundu.

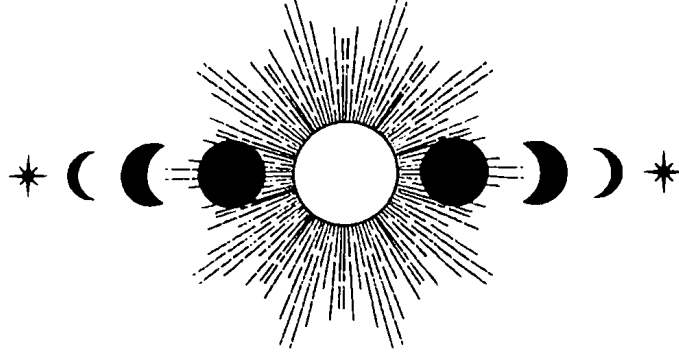
“Belki Adalheid’da kalacak bir yer bulman daha iyi olur, böylece gecenin yarısını yol alarak geçirmek zorunda kalmazsın. Kasaba halkına seni benim şahsi misafirim olarak kabul etmelerini söyle. Oldukça misafirperver davranacaklarından eminim.”

Elini tuttu ve buz gibi dudaklarını bileğine bastırdı. Serilda’nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Parmaklarını gevşettiği anda Serilda elini çekerek yumruğunu sıktı.

Dimdik karşısında dururken sanki ona gülüyor gibiydi. “Affedersin. Biraz dinlenmek istediğine eminim ama yine de seni odana yerleştirecek kadar vakitimiz kalmadı sanırım. O halde, Bakir Dolunay’nda görüşürüz.”

Serilda kaşlarını çattı, kafası karışmıştı ama daha konuşmadan etrafındaki her şey değişti. Değişim ani ve sarsıcıydı. Serilda hiç kıpırdamamıştı ama göz açıp kapayıncaya kadar kral gitmişti. Altın bobinler, çıkrık, samanın havadaki kokusu.

Hâlâ kilerdeydi ama şimdi etrafta pas, çürük, boğucu ve küf kokulu bir hava vardı ve bir başınaydı.

Bölüm 25

Serilda boş şatoda yürürken, uzaktan gelen gök gürültüsünün gümbürtüsünü ve kalenin dış duvarlarına vuran sağanak yağmurun sesini duyuyordu. Yakınlarda, bir şey damlıyordu. Yumuşak ve düzenli bir şekilde. Serilda nemi iliklerinde hissediyordu ve pelerini bile soğuğun içine işlemesine engel olamıyordu. Koridorlardan oluşan labirentte çıkış yolunu bulmaya çalışırken yeniden titremeye başladı. Şato, dağılmış mobilyaları ve parçalanmış duvar halılarıyla, perdenin bu tarafından çok farklı görünüyordu. Kısa süre sonra damlama sesinin kaynağını buldu; bir pencerenin taşları arasındaki delikten içeri giren yağmur suyuydu. Yerde birikmeye başlamıştı.

Serilda yanından geçerken suyun kana dönüşmesinden korkarak nefesini tuttu.

Öyle olmadı.

Nefesini bıraktı. Kasılmış ve gergin, şatonun hortlaklarının yeniden uyanmasını bekliyordu. Her köşede ölümcül bir canavar ya da bir kan gölüyle karşılaşmayı veya başka korkunç şeyler görmeyi bekliyordu.

Şato tuhaf şekilde sessizdi.

Bir önceki gece olanlar yorgun zihninde birbirine karışıyordu. Daha bir önceki gün, güvende olduğunu düşünmüştü. Babasının güvende olduğunu. Märchenfeld'den kilometrelerce uzakta olduklarını. Çukur gözlü kuzgunları gözlemişlerdi. İkisi de çok dikkatli olduklarını sanmışlardı.

Ancak Erlking onu yine de bulmuştu. *Onları* yine de bulmuştu.

Bu kadar aptal olmasaydı, kaçmaya çalışmasaydı, o zaman babası şu anda evde olabilirdi. Onu bekliyor olabilirdi.

Bu korkuyu aklından çıkarmaya çalıştı. Belki de şu anda *evde*, onu bekliyordu. Afallamış ve yara bere içinde, avla ilgili silik anılara rağmen yine de sağ salim uyanmış olabilirdi. Serilda kendine, avcılarının çılgınca ilerleyişlerinden sonra bazen arkalarında bedenler bıraktıklarını, ancak götürülenlerin genellikle yeniden uyandığını hatırlattı. Afallamış, utanmış ama sapasağlam.

Muhtemelen babasının başına gelen de buydu.

Şimdiye kadar muhtemelen eve dönmüştü ya da onunla evde buluşmak için yolda hevesle ilerliyor olmalıydı.

Kendi kendine bunu söylüyordu.

Sonra kalbine buna inanmasını emretti.

Yakında tekrar birlikte olacaklardı ve Serilda aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktı. Şimdi ne kadar aptalca davrandıklarını, kaçabileceklerine nasıl bu kadar kolay inandıklarını görebiliyordu. Tüm dünyada Erlking ve avcılarının onu bulamayacağı bir yer var mıydı, merak etti.

Ama bunu düşünürken bile aklına başka bir soru geldi.

Hâlâ kaçmak istiyor muydu?

Bu işten bir çıkış yolu bulamazsa, onun için tek bir olası son olduğunu biliyordu. Erlking onun yalanlarını öğrenecekti. Onu öldürecek, kellesini şatonun duvarına asacaktı.

Ama aynı zamanda yıllar önce annesinin başına ne geldiğini de öğrenmek istiyordu.

Eğer annesi bu yaşayan ölüler sarayının bir üyesiyse, annesini serbest bırakmayı denemeliydi. Bunu ona borçlu değil miydi? Ruhunun huzur bulmasını ve sonunda Verloren'e gitmesini borçlu değil miydi? Av partisine katılarak yalnızca bir gecelik bir özgürlük istemişti. Sonsuza dek buraya hapsolmayı hak etmiyordu.

Sonra aklından çıkmayan bir de diğer hayalet –ya da her neyse– o vardı.

Gild.

Öpüşmeleri aklında yer etmişti. Haşin. Çaresiz. Arzulu.

Bunun için lütfen beni affet.

Parmaklarını dudaklarına bastırıp o hissi tekrar yaşamaya çalıştı. Ama dün gece, sanki yer ayaklarının altından kaymış gibi hissetmişti.

Şimdi ise soğuktan uyuşmuş parmaklarından başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Ellerini birbirine sürüp nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Öpüşmelerinin bir anlamı olduğuna inanmak istiyordu. Belki de onun ilk öpücüğü olduğu içindi. Bunu kimseye itiraf edemezdi ama böyle bir anın hayaliyle saatler harcamıştı. Prenslerden iyi niyetli hainlere kadar çeşitli kişiler tarafından kaçırılıp götürüldüğüyle ilgili sayısız hayal kurmuştu. Kahramanın onu zeki, çekici ve cesaretini son derece cazip bulduğu, onu kollarına alıp başı dönene ve nefesi kesilene kadar öpmekten başka seçeneğinin kalmadığı bir macera hayal etmişti.

Gild'in öpücüğü tıpkı bir yıldırım çarpması gibi hızlı ve ani olmuştu.

Ama yine de başını döndürmüş ve nefesini kesmişti.

Ama neden? Her ne kadar Gild'in onu karşı konulamaz bulmasını çok istese de içinden mantıklı bir ses, bunun muhtemelen o kadar romantik olmadığı konusunda uyardı.

O bir tutsaktı. Genç bir adamdı; tanrı bilir ne kadar zamandır bu şatonun içine hapsolmuş yalnız bir adamdı. Kimse olmadan, fiziksel şefkate dair en ufak bir ümidi dahi olmadan orada kalmıştı.

Bu zamana kadar.

Serilda'ya kadar.

Serilda herhangi biri olabilirdi.

Her ne olursa olsun, Gild burada kapana kısılmıştı ve Serilda ona yardım etmek istiyordu. Herkese yardım etmek istiyordu.

Bunun naif bir düşünce olduğunu biliyordu. Zaten onun gibi sıradan bir değirmencinin kızı, Erlking'e nasıl karşı koyabilirdi ki? Kendi hayatından, kendi özgürlüğünden endişe duyması gerekiyordu, başkalarınınkinden değil.

Ancak annesini kurtarmayı –eğer kurtarılmaya ihtiyacı varsa– düşündüğünde hissettiği o heyecan kıvılcımını görmezden gelemeyecek kadar çok kahramanlık hayalleri kurmuştu.

Gild'i kurtarmak.

Herkesi kurtarmak.

Ve eğer babasına bir şey olduysa, Erlking'e bunun bedelini ödetecekti.

Aniden duraksadı, etrafına bakarken aklındaki intikam düşünceleri dağıldı. Büyük salona yaklaştığından emindi ama sola dönmesi gereken koridor sağa dönüyordu. Birden döndüğü her koridoru sorgulamaya başladı.

Eğilerek girdiği odanın bir duvarındaki raflarda örümcek ağlarından başka hiçbir şey yoktu. Pencereden dışarı bakıp bulunduğu yerin konumunu çıkarmaya çalıştı.

Yağmur aşağıdaki sulara çarpıyor, rüzgâr gölün yüzeyine dağılan sis bulutları oluşturarak uzaktaki kıyıları gizliyordu. Görebildiği kadarıyla kalenin kuzeybatı tarafına yakın bir yerlerde olduğunu düşünüyordu. Aşağıda, kalenin içi ve dış surları arasında ikinci bir avlu görünce şaşırdı. Yabani otlar ve kök salmış fidanlar etrafa yayıldıklarından, burası neredeyse yabani bir bahçeyi andırıyordu.

Sonra gözü bir kuleye takıldı ve Gild'le sohbetlerinin bir bölümü aklını kurcalamaya başladı. Güneybatı kulesinden bahsetmişti. Oradan sanki insanları ve şehri seyretmekten hoşlandığı, en sevdiği yer olarak bahsetmişti.

Merak Serilda için her zaman karşı koyması güç bir şeydi.

Eğer Gild bir tür hayaletse, acaba ruhu bu şatoda şu anda da dolanıyor olabilir miydi? Serilda'yı görebiliyor muydu? Bu gerçekten tuhaf bir fikirdi ama az da olsa rahatlatıcıydı.

Serilda ona saldıran Drude'ü düşündü.

Hayvanın üzerine atılan şamdanı düşündü.

Bu, olabilir miydi?

Koridora dönüp daha hızlı hareket ederken, tekrar kaybolmamak için her döndüğü yere dikkatle baktı. Her köşeye geldiğinde, kötü ruhlar ya da kızgın kuşlar olmadığından emin olmak için durdu. Kaleyi ve kalenin sayısız kulelerini gözündeki canlandırmaya çalıştı. Kafasında bir harita oluşmaya başlıyordu. Döner bir merdivene açılan başka bir kapıyı geçti ve buranın batı surlarındaki en kısa kule olduğunu düşündü.

Yine de hâlâ hiçbir yaşam –hatta ölüm– belirtisi yoktu. Çığlıklar yoktu. Boş gözleriyle onu izleyen gece kuzgunu yoktu.

Yalnız gibiydi. Sadece o ve yürürken yırtık pırtık halıya değen çizmelerinden çıkan alçak sesler vardı.

Geçtiği her kapıda sorular kafasını daha da çok kurcalıyordu. Yere dağılmış sararmış müzik notaları arasında hâlâ ayakta duran bir arp gördü. Tozla kaplı şarap fiçileriyle dolu bir ambar. Çürüyen ahşap sandıklar ve kemirgenlerin yuvası haline gelmiş minderli banklar.

Ta ki döner merdivenlere açılan başka bir kapıya gelene kadar.

Kuleye çıkarken eteğini topladı, bir dizi çardağı, boş heykel kaidelerini ve elinde yarısı kırık büyük bir kalkan tutan zırhlı bir şövalye heykelini geçti. Döner merdivenlerin dördüncü çemberinde basamaklar sona erdi; bir kapıya değil, yukarıdaki bölmeye doğru yükselen ahşap bir merdivene çıktı.

Serilda kuşkuyla merdivene baktı, ahşap sağlam görünse de bu şatodaki her şeye şüpheyile yaklaşması gerektiğini biliyordu. Ahşap basamaklardan herhangi biri içten çürümüş olabilirdi.

Başını uzatıp yukarıda ne olduğunu görmeye çalıştı ancak tek görebildiği daha fazla taş duvar ve gümüşü gün ışığıydı. Fırtınanın gürültüsü burada daha yüksekti, yağmur doğrudan tepedeki çatıya vuruyordu.

Serilda merdivene uzandı ve güvenli olduğunu kontrol ettikten sonra tutuna tutuna tırmanmaya başlamadı. Ahşap onun ağırlığıyla gıcırdadı ama basamaklar sağlamdı. Başını kapaktan uzatır uzatmaz, intikam peşinde bir ruhun onu bir pencereden dışarı fırlatmasından ya da öfkeli ruhlar her ne yapıyorsa onu yapmasından korkarak etrafa bakındı.

Ancak tek gördüğü bu kasvetli şatonun çok sayıda terk edilmiş odalarından bir daha oldu.

Serilda tepeye tırmandı ve merdivenden uzaklaştı. Savunma amaçlı kullanılan bir gözetleme kulesinden çok –onlar dışarıdaki surlarda yer alıyordu– manzarayı izlemek için tasarlanmış bir odaya benziyordu. Yıldızları, gölü, güneşin doğuşunu seyretmek için. Daire şeklindeki odanın devasa saydam pencerelerinden her yer görünüyordu. Her yeri görebilirdi. Gölü. Avluyu. Sisle kaplı köprüyü. Dağları. Yani kalın bulut tabakası kaybolduktan sonra her şeyi göreceğinden emindi. Daha önceki keşiflerinde yanından geçtiği vitraylı pencereleri bile görebilirdi.

Ve orada, tam karşısında, parıldayan Adalheid şehri duruyordu.

Ama bugün o kadar parlak görünmüyordu. Aslında, yağmur kuşatması altında kalmış hüzünlü bir manzaraydı. Ancak Serilda'nın iyi bir hayal gücü vardı ve buranın güneşli havada, özellikle kıştan bahara geçerken nasıl görüneceğini gözünde canlandırmakta pek zorlanmamıştı. Bulutların arasından süzülen altın rengi ışığı gözünde canlandırdı. Boyalı binaların nasıl deniz kabukları gibi parlayacaklarını, kiremit çatıların nasıl küçük altın levhalar gibi görüneceklerini düşündü. Kadife çiçekleri ve sardunyalar pencerelerdeki saksıları dolduracak, koyu toprak yığınlarının üzeri tombul lahanalar, salatalıklar ve fasulye sııklarıyla dolacaktı.

Çok güzel bir kasabaydı. Özellikle etrafı sürekli kasvetli bir havayla sarılıyken Gild'in neden buradaki manzarayı izlemekten hoşlandığını anlayabiliyordu. Ama aynı zamanda onun burada, tek başına dikilerek, daha fazlasını istediğini düşünmek Serilda'yı üzüyordu.

Yumuşak, ılık ve nefes kadar hafif bir şey Serilda'nın ensesini gıdıkladı.

Soluğu kesilerek arkasını döndü.

Odada kimse yoktu, merdivenden tırmandığı andaki gibi terk edilmiş haldeydi.

Her köşeyi dikkatle inceledi. Fırtınanın bastırdığı sesleri duymak için kendini zorladı.

“Gild?” diye fısıldadı.

Aldığı tek karşılık tüylerini diken diken eden bir ürpertiydi.

Serilda bir cesaret gözlerini kapattı. Çekinerek bir elini kaldırdı, parmaklarını boşluğa doğru uzattı.

“Gild... Eğer buradaysan...”

Avucunda bir temas hissetti. Parmaklarına geçen parmaklar.

Gözlerini anında açtı.

His kayboldu.

Kimse yoktu.

Hayal etmiş olmalıydı.

Ama sonra...

Bir çığlık.

Serilda en yakın pencereye döndü ve şatonun dış surlarına baktı. Zırhı gümüş gibi parlayan bir adamın surlarda koştuğunu fark etti. Kuleye çok yaklaştığı sırada aniden durdu. Bir an hareketsiz kaldı, sırtını geriye yatırmış ve yüzünü gökyüzüne doğru dönmüştü.

Yani Serilda'ya doğru.

Serilda bir elini pencereye yasladı, nefesinden camda buhar oluşuyordu.

Adam dizlerinin üzerine çöktü. Ağzından kan fışkırıyordu.

Yüzüstü taşlara düşmeden önce, ortadan kayboldu.

Ve kulenin karşı tarafından başka bir çığlık daha yükseldi. Ana avludan geliyordu.

Bir çocuğun çığlığı. Bir çocuğun haykırışı. Ve başka bir adamın yalvarışı. *Hayır! Lütfen!*

Serilda pencereden uzaklaşarak kulaklarını kapadı. Bakmaya korkuyordu. Göreceklerinden ve durdurmak için hiçbir şey yapamayacak olmaktan korkuyordu.

Bu şatoda ne *olmuştu*?

Titrek bir nefesle, merdiveni kavradı ve sendeleyerek indi. Dördüncü basamakta ahşap çatırdadı ve parçalandı. Acıyla bağırdı ve geri kalan mesafeyi atlayarak indi. Merdivenlerden koşarak inerken bacakları titriyordu.

İkinci kata çıktı. Uzun sivri kulakları ve bir zamanlar beyaz olan önlüğü şimdi pislik içinde olan bodur, kırış kırış bir yaratıkla neredeyse çarpışıyordu.

Karşısındakinin başka bir Drude olmasından korktuğundan, sendeleyerek geri adım attı.

Ama hayır, bu sadece bir cüceydi. Genelde şatolarda ya da malikânelerde çalışan zararsız goblinlerdendi. Kimileri bunların iyi şans getirdiğine inanırdı.

Ancak bu cüce Serilda'ya alev gibi gözlerle baktığından, Serilda duraksamıştı. Bir hayalet miydi? Serilda'yı görebiliyor muydu?

Yaratık bir adım daha yaklaşıp kollarını sallamaya başladı. "Git!" diye viyakladı. "Geliyorlar! Hemen, kral ve kraliçeye git! Kurtarmamız gerek..."

Sözleri boğuk bir nefesle yarım kaldı. Cüce kösele gibi elleriyle boğazına uzandığında parmaklarının arasından kahverengimsi kan akmaya başladı.

Serilda arkasını dönüp diğer yöne doğru koşmaya başladı. Kısa süre sonra tekrar başının döndüğünü hissetti ve arkasını döndü. Daireler çizip durmaktan korkuyordu. Sendeleyerek bilmediği odalardan, açık kapılardan geçerek ilerledi. Önce hizmetkârların koridoruna girdi, sonra da büyük bir balo salonuna, bir kütüphaneye ya da bir giriş salonuna geçti. Döndüğü her köşede, etrafını saran çığlıklar duyuyordu. Panik dolu ayak seslerinin telaşı. Havada asılı kalan metalik kan kokusu.

Aniden durdu.

Güneş ışıklarının gökkuşağı renklerine büründüğü koridoru bulmuştu. Yedi vitraylı cam pencereyi, karşılarında duran kızdan habersiz yedi tanrının olduğu koridoru.

Elini ağrıyan yan tarafına bastırdı.

“Pekâlâ,” dedi nefes nefese. “Nerede olduğumu biliyorum. Tek yapmam gereken... Merdivenleri bulmak. Ve onlar...”

Her iki tarafa bakıp buraya son gelişindeki adımlarını hatırlamaya çalıştı. Merdivenler solunda mı yoksa sağında mıydı?

Sağ tarafı seçti ama köşeyi döner dönmez hata yaptığını anladı.

Hayır, burası şamdanların olduğu o tuhaf koridordu. Bütün kapılar kapalıydı, yalnızca sıra dışı soluk parıltısıyla, yerde hareket eden gölgelerle, zar zor seçtiği canlı renklerdeki duvar halısının görüldüğü sonuncu kapı açıktı.

“Geri dön,” diye fısıldadı kendi kendine, ayaklarını onu dinlemeye zorlayarak. Bu şatodan çıkması gerekiyordu.

Ama sanki ayakları onu dinlemiyordu. Odada onu çeken bir şey vardı. Işıkların taşlara yansımada.

Keşfedilmeyi bekliyor gibiydi.

Onu bekliyor gibiydi.

“Serilda,” diye mırıldandı. “Sen ne yapıyorsun?”

Buraya son geldiğinde tüm şamdanlar görünmez bir güçle devrilmişlerdi. Hâlâ dağınık halde koridorda duruyorlardı. Bunu yapan bir hortlak mıydı? O *malum* hortlak?

Yanından geçtiği ilk şamdanı eline alıp bir silah gibi tuttu.

Ancak duvar halısının kenarını görünce hatırladı. Son seferinde bu kapı sınıksı kapalıydı.

Şimdiyse açık olması gerekiyordu.

Kaşlarını çattı.

HAYIR!

Çığlık her yönden üzerine geldi. Serilda korkudan sindi, elindeki şamdanı sıkı sıkı tutuyordu.

Kükreme her yerden geliyordu. Pencereleden, duvarlardan, hatta kendi zihninden.

Öfkeliydi. Dehşet vericiydi.

Dışarı çık!

Geri adım attı ama koşmadı. Kolları şamdanın ağırlığıyla titriyordu. “Kimsin sen? O odada ne var? Görebilirim...”

Onunla duvar halısı arasında kalan kapı hızla kapandı.

DIŞARI!

Hepsi aynı anda, koridordaki kapıların geri kalanları sırayla –*BAM-BAM-BAM*– hızla açılıp kapanmaya başladılar. Öfkeli bir koro, gürüldeyen bir melodi gibi.

ÇIK!

“Hayır!” diye bağırdı. “Orada ne olduğunu görmem lazım!”

Gelen tiz bir sesle dikkatini çatı kirişlerine çevirdi. Bir avizeden sallanan bir Drude, pençelerini birbirine vuruyor, dişlerini göstererek üzerine atlama-ya hazırlanıyordu.

Donakaldı. “Tamam,” dedi soluklanarak. “Sen kazandın. Gidiyorum.”

Drude tısladı.

Serilda koridordan geri dönerken, şamdandan bozma silahını sımsıkı tutuyordu. Pencerelerin yanına gelir gelmez, şamdanı yere bırakıp koşmaya başladı.

Bu sefer nereye gideceğinden emindi. Taht odasında durmadı, hiçbir şey için duraklamadan koştu. Çığlıkları, çarpma seslerinin kakofonisini ve havada asılı kalan kanın kokusunu görmezden geldi. Gözüne ilişen rastgele hareketleri. Ona doğru uzanan bir karaltıyı. Onu tutmaya çalışan parmakları. Her yöne koşturan ayak seslerini.

Giriş salonuna kadar olan bütün devasa oyma kapılar gümbürdeyen sağanak yağmurla birlikte kapandılar. Bu onun kaçış yoluydu.

Ama yalnız değildi.

Aniden durup başını iki yana sallarken, bu şatonun onu yalnız bırakması, gitmesine izin vermesi için dua ediyordu.

Kapıların ilerisinde bir kadın duruyordu. Cücenin ve surlardaki adamın aksine, bu kadın bir silüet, peri masalındaki bir hayalete *benziyordu*. Tam ola-

rak yaşlı değildi. Serilda babası yaşlarında olduğunu düşündü. Ama yüzünde yılların getirdiği zorlukları yansıtan hüznünlü bir havası vardı.

Serilda etrafına bakınıp başka bir çıkış yolu aradı. Mutlaka şatoya girilip çıkılan başka kapılar olmalıydı.

Onları bulması gerekiyordu.

Ancak daha en yakındaki köşeye varamadan, kadın başını çevirerek Serilda'ya baktı. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

Ve... Serilda onu tanıdı. Saçları sımsıkı örülüydü ve kalçasında bir kılıç kını vardı. Yalnız en son gördüğünde, bu kadın güçlü bir küheylana biniyordu. Boğazında bir eşarp sarılıydı. Serilda'ya gülümsemişti.

Ben doğru söylediğine inanıyorum.

Serilda şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. Bir an için kadın da onu tanımış gibi davrandı.

Ama sonra hayaletin yüzü acıyla doldu. "Ona elimden geldiğince iyi öğrettim ama o hazır değildi," dedi sesi dökülmemiş gözyaşları yüzünden boğuktu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Serilda bir elini göğsüne götürdü. Kadının sesindeki ıstırapı hissedebiliyordu.

Öne doğru yığılan kadın, bir elini ağır kapıya yasladı ve acı bir şekilde hıçkırdı. "Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Bunu hak ediyorum."

Serilda bir şeyler, kadının acısını hafifletecek herhangi bir şey yapabilmeyi umarak ona yaklaşmaya başladı.

Daha yanına varmamıştı ki kadının boynunda ince kırmızı bir çizgi belirdi. Hıçkırıkları birden kesildi.

Serilda çığlık attı, geri sıçrarken kadının bedeni girişteki zeminde yere yığıldı.

Kafası birkaç metre yuvarlandıktan sonra, Serilda'nın birkaç adım önünde durdu.

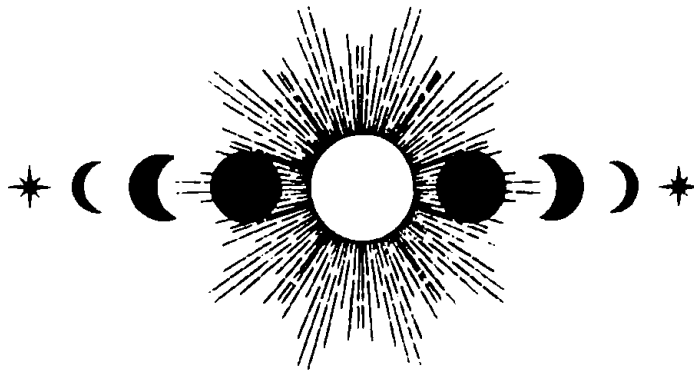
Gözleri açıldı. Ağzı titriyor, sanki sessiz kelimeler fısıldıyordu.

Bize yardım et.

"Üzgünüm," dedi Serilda. "Çok ama çok üzgünüm."

Hiç kimseye yardım edemiyordu.

Bu yüzden kaçtı.

Bölüm 26

Asma köprüye yaklaştığında kartopu ağacının gölgesinde yatan bir şey gördü. Serilda aniden durdu, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Göğsünde keskin bir sancı hissetti.

İlk önce, *Canavar*, olduğunu düşündü.

Ama hayır. Kestane rengi tüylerini, o koyu kahverengi yeleyi tanıdı.

Sonraki düşüncesi şuydu: *Ölmüş*.

Oraya doğru koşarken kalbi hızla çarpıyordu ve gözleri dolmaya başlamıştı. Zelig gözleri kapalı, hareketsiz, yan yatmıştı.

“Ah... Zelig...”

İrkilen at başını kaldırdı, dehşet dolu bakışlarını Serilda’ya çevirdi.

Serilda nefesini tuttu. “Zelig!” Ona doğru koştu, ellerini başına koyunca hayvan sızlanarak kişnedi. Burnunu avucuna sürtünce, Serilda hayvanın ona hem şefkat gösterdiğini hem de yiyecek bir şeyler aradığını düşündü. Önemli değildi. Serilda zaten rahatlama hissiyle hıçkırarak ağlıyordu. “Akıllı oğlum,” diye fısıldadı. “Akıllı oğlum. Her şey yoluna girecek.”

Yaşlı at birkaç denemeden sonra toynaklarını düzelterek sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Serilda onun önceki gece yüzünden hâlâ çok bitkin olduğunu görebiliyordu. Eyer takımını birkaç metre ötedeki çalılardan altına atılmış halde buldu ve dizginleri başından geçirirken at ona direnmedi. Onu gördüğüne Serilda kadar sevinmiş olmasını umuyordu.

Şimdi tek yapması gereken babasını bulmaktı.

Serilda gözlerindeki yaşları silerek Zelig’i köprüye yönlendirdi, hayvanın toynakları yağmur birikintilerini etrafa sıçratıyordu. Serilda kendi kendine tekrar tekrar peşinde kimsenin olmadığını söyleyip duruyordu. Hayaletler şatoya hapsolmuşlardı. Peşinden gelemezlerdi; en azından perde yerindeyken gelemezlerdi.

Serilda güvendeydi.

Adalheid sokakları boştu. Bu sefer atla birlikte yıkıntıların arasından çık-
rığında etrafta ona ağzını ayırarak bakacak kimsecikler yoktu. Suyun üzerin-
deki sis yavaşça dağılmış, sahil boyundaki ahşap döşemeli binalar, saçaklardan
akan ve kaldırımlarda minik dereceler oluşturmaya başlayan sular görünmeye
başlamıştı.

Hemen eve dönmek ve babasının geri dönüp dönmediğini –daha doğru-
su iyi olup olmadığını– görmek istiyordu ancak Zelig’in bir şeyler yemesi ge-
rektiğinden istemeye istemeye Wild Swan’a doğru yol aldı. Belki orada Zelig’i
birkaç gün ahırda tutabilir ve birilerinin onu Märchenfeld ya da yakınlarında
bir yerlere götürüp götürmeyeceğini sorabilirdi. Ama bu havada, bunun pek
mümkün olmadığını biliyordu. Yerler bu kadar çamurluyken arabaların te-
kerleri için çok riskli olurdu.

Hanın arkasındaki ahır samanla doluydu ve hatta girişinde ağzına kadar
parlak kırmızı elmalarla dolu ufak bir kova duruyordu. Serilda, Zelig’i boş bir
bölmeye götürdü. Hayvan hemen yalağa eğilip midelerini taze suyla doldurma-
ya başladı. Serilda atın uzanabileceği yere birkaç elma bırakarak hana yöneldi.

Kapıdan girdi ve pelerini sırlıslam olduğu için yerde ufak bir yağmur
birikintisi oluşturduktan sonra, doğrudan hanın arka tarafında harıl harıl ya-
nan şömineye doğru yürüdü. Sakin bir sabahtı, yalnızca birkaç masa doluy-
du, onlar da muhtemelen handa kalan yolculardı. Serilda, buranın kahvaltısı
ne kadar iyi olursa olsun, kasaba halkının bu havada dışarı çıkacaklarından
şüpheliydi.

İçerisi kızarmış soğan ve pastırma kokuyordu. Serilda meşe masaya hafifçe
vururken karnı guruldadı.

Bak sen, yerel hayaletimiz geri gelmiş,” dedi Lorraine, elinde bir tabak-
la mutfaktan çıkarken. Yemeği pencere kenarındaki masaya bıraktı ve elleri
belinde, Serilda’nın yanına geldi. “Dün gece av nedeniyle kapatırken, bugün
yine gelip gelmeyeceğini düşünüyordum.”

“Pek tercih şansım olmadı,” dedi Serilda. “Ama işte buradayım. Sizden
yine bir bardak elma sırası rica etsem?”

“Tabii, tabii.” Ama Lorraine hemen mutfığa dönmedi. Aksine, durup bir
süre Serilda’yı inceledi. “Söylemeden duramayacağım. Tüm hayatım boyunca
bu kasabada yaşadım ve bu zamana kadar Erlking’in bir insanı kaçırdığını
ve sonra zarar vermeden bıraktığını hiç duymadım. Şey, bu iyi bir şey de-
ğil demiyorum ama beni tedirgin ediyor ve bu konuda yalnız olmadığımı
da biliyorum. Karanlık ruhlar korkunçturlar ama en azından ne yapacakları
öngörülebilir. Onların gölgesinde yaşamanın, hatta refah içinde yaşamanın

yollarını bulduk. Erlking'le yaptığın bu *anlaşmanın* bunu değiştireceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Umarım değiştirmez,” dedi Serilda, biraz belirsiz bir şekilde. “Ama dürüst olmam gerekirse, şu anlaşmanın ne kadarını anladığımdan pek emin değilim. Şu anda, sadece beni öldürmesine engel olmaya odaklanıyorum.”

“Akıllı kızsın.”

Erlking'in gün doğmadan hemen önce söylediklerini hatırlayan Serilda ellerini ovuşturdu, “Size Erlking'in bana net bir şekilde Bakir Dolunay'nda tekrar buraya gelmemi emrettiğini söylemem gerek. Bana şey... Burada Adalheid'da kalmamı önerdi, böylece beni çağırdığında seyahat etmek zaman almazmış. Buradaki halkın yardımsever davranacaklarını söyledi.”

Lorraine'in suratı asıldı. “Söylediğine eminim.”

“Amacım misafirperverliğinizden faydalanmak değil, yemin ederim.”

Lorraine kıkırdadı. “Buna inanırım. Merak etme. Adalheid gibi bir kasabada cömert olmak kolaydır. Burada hepimiz ihtiyacımızdan fazlasına sahibiz. Ayrıca, şatoda benim toprak altındaki mahzenimden daha karanlık ve bir mezarlıktakinden daha fazla hayalet var. Neler yaşadığını tahmin edebiliyorum.”

Serilda'nın omuzlarındaki gerginlik kadının nazik sesiyle biraz azaldı. “Teşekkürler. Bu sefer yanımda para yok ama Märchenfeld'den bir sonraki dönüşümde daha hazırlıklı olacağım...”

Lorraine elini sallayarak lafını kesti. “Avcıları kızdırma riskini göze alamam, paran olsun ya da olmasın. Düşünmem gereken bir kızım var, biliyorsun.”

Serilda yutkundu. “Biliyorum. Ben gerçekten size yük olmak istemem ama acaba dolunay esnasında bir oda tutabilir miyim?”

Lorraine başını salladı. “Wild Swan'ı ikinci evin farz et.”

“Teşekkürler. Ödemenizi yapacağım.”

Lorraine omuz silkti. “Bunu zamanı gelince hallederiz. En azından bu sefer kahvaltı için Leyna'yı kandırmak zorunda kalmazsın.”

Serilda kızardı. “Size ondan bahsetti mi?”

“O iyi bir kız ama sır tutma konusunda berbattır.” Bir konuda tereddüt eder gibi oldu, sonra iç çekti ve kollarını önünde kavuşturdu. “Ben sana yardım etmek istiyorum. Bu benim yapımda var ve Leyna senden epey etkilenmiş ve şey... Bana pek de bela *arayan* biri gibi gelmedin ki bu hiç sevmediğim bir huydur.”

Serilda yerinde kıpırdandı. “Hayır, değilim ama o beni sık sık buluyor.”

“Öyle görünüyor. Ama ben lafı dolandırmayacağım. İnsanların korktuklarını bilmen gerekiyor. Avin ertesi sabahı şatodan bir kızın sağ salım çıktığını gördüler ve bu bizi korkuttu. Avcılar rutinlerinden pek şaşmazlar. İnsanlar bunun ne anlama geldiğini merak ediyor. Senin şey olmandan...”

“Kötülüğün habercisi olmamdan mı korkuyorlar?”

Lorraine anlayışlı bir şekilde ona baktı. “Aynen öyle. Gözlerinin hali de pek yardımcı olmuyor.”

“Hiç olmadı.”

“Ama *beni* asıl endişelendiren,” dedi Lorraine, “Leyna’nın senin bir tür intikam peşinde olduğun izlenimine kapılmış olması. Erlking’i öldürme niyetinde olman.”

“Ah? Çocuklar ve hayal güçleri.”

Lorraine tek kaşını kaldırdı, meydan okur gibi bakıyordu. “Belki bir yanlış anlaşılma oldu ama dinleyen herkese anlattığı hikâye bu. Söylediğim gibi, sır tutamaz, ah şu çocuk.”

Serilda omzundan pelerinini attı, nemli kıyafetlerine rağmen ısınmaya başlamıştı. Serilda, Leyna’ya kimseye *anlatmamasını* söylememişti. Aslında, hikâyeyi diğer çocuklara anlatacağından emindi. Şaşırmaması gerekirdi.

Garip olan, o zamanlar Erlking’e karşı şahsi bir intikam beslemek için nedeninin olmamasıydı. Bu, kralın gerçekten annesini tutsak aldığını bilmeden önceydi. Babası av sırasında atından düşmeden önceydi. Nefret kıvılcımı göğsünde için için yanmaya başlamadan önceydi.

“Sizi temin ederim,” dedi, “sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok.”

“Olmadığına eminim,” dedi Lorraine. “Ama karanlık ruhların senin iyi niyetlerinle ilgilendikleri yanılışına kapılmayalım.”

Serilda bakışlarını önüne indirdi, kadının haklı olduğunu biliyordu.

“Senin iyiliğin için,” dedi Lorraine, “sadece hayalperest bir kızı etkilemeye çalıştığını düşünmek istiyorum. Çünkü eğer gerçekten Erlking’e zarar verebileceğini düşünüyorsan, o zaman aptalın tekisin. Onun gazabını sinayamazsın ve ben kızımın ya da kasabamın hiçbir şekilde bunun içinde yer almasını istemem.”

“Anlıyorum.”

“Güzel. Sana şimdi şu şırayı getireyim. Kahvaltı da ister misin?”

“Çok şey istemiş olmayacaksam.”

Lorraine telaşla uzaklaştıktan sonra, Serilda pelerinini şöminenin yanındaki bir çiviye astı ve en yakın masaya oturdu. Yemek gelince, iştahla yemeye

başladı ve bir kez daha şatodaki zorlu gecenin onu ne kadar acıktırdığına şaşırdı.

Leyna heyecanlı bir sesle, “Geri gelmişsin!” dedi ve gözleri parlayarak hemen Serilda’nın karşısına oturdu. “Ama nasıl? Arkadaşlarım ve ben dün bütün gün yolları gözledik. Birileri şehre gelirken seni görmüş olmalıydı. Tabii eğer” –gözleri büyüdü– “avla getirilmediysen? *Yine mi?* Ve seni hâlâ öldürmedi mi?”

“Daha değil. Sanırım şanslıymışım.”

Leyna ikna olmamış gibiydi. “Anneme senin cesur olduğunu düşündüğümü söyledim ama annem bana zamanından önce Verloren’e gitmeye çalışıyor olabileceğini söyledi.”

Serilda kahkaha attı. “Bile bile yapmıyorum, yemin ederim.”

Leyna gülmedi. “Bize hep o köprüden uzak durmamız söylendi. Sen gelene kadar, daha önce kimsenin o köprüyü geçtiğini ve geriye, şey... Canlı döndüğünü duymadım.”

“Oradan ölü olarak çıkanlar olduğunu duymuş muydun?”

“Hayır. Ölüler sadece orada kapana kısıp kalırlar.”

Serilda elma şirasından bir yudum aldı. “Bana şatodan ve avdan biraz daha bahseder misin? Mahzuru yoksa tabii.”

Leyna bir süre düşündü. “Avcılar her dolunayda ortaya çıkar. Ekinokslarda ve gündönümlerinde de. Biz de kapılarımızı ve pencerelerimizi kilitler, bizi çağırdıklarını duymamak için kulaklarımıza balmumu tıklarız.”

Serilda başını çevirmek zorunda kaldı, aynısını yapmaları konusunda babasının nasıl da ısrar ettiğini hatırlayınca kalbi sıkıştı. Acaba balmumunu kulaklarına yeterince iyi yerleştirememiş miydi? Yoksa uykusunda fark etmeden çıkarmış mıydı? Belki de bunun bir önemi yoktu. Her şey ters gitmişti ve Serilda bundan sonra yeniden yoluna girip girmeyeceğini bilmiyordu.

“Herkes av partisinin bize dokunmayacağını söylese de,” diye devam etti Leyna, “onlar çocukları almazlar, ya da... Adalheid’dan kimseyi almazlar. Yine de yetişkinler dolunay zamanları hep tedirgin olurlar.”

“Neden av buradaki insanlara dokunmuyor?”

“Ölüm Şölenu yüzünden.”

Serilda kaşlarını çattı. “Ne?”

“Ölüm Şölenu. Bahar ekinoksunda, ölümün kışın sonunu getirdiği, yeni yaşam için yer açtığı zamanda. Birkaç hafta sonra kutlanacak.”

“Anladım. Bizim de Märchenfeld’de bir festivalimiz olur ama biz buna Eostrig Günü deriz.”

Leyna kaygılı bakıyordu. “Şey, ben Märchenfeld’i bilmem. Ama burada, Adalheid’da, bahar ekinoksu yılın en korkunç gecesidir. O gece hayaletler, karanlık ruhlar ve tazılar hep birlikte şatodan çıkararak şehre gelirler. Onlar için bir ziyafet ve avlanmaları için hayvanlar hazırlarız. Onlar da büyük bir şenlik ateşi yakarak epey gürültü patırtı yaratırlar ve bu gerçekten korkutucudur. Aynı zamanda eğlencelidir de çünkü annem ve ben, doğru düzgün uyuyamadığımız için genelde tüm gece ateşin başında kitap okuruz.”

Serilda ağzı açık onu dinlerken, anlattıklarını gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bütün bir gece sokaklarında kol gezmesi için avcılarını isteyerek davet eden bir şehir mi? “Ve siz onlara bu kutlamayı hazırladığınız için, av partisine sizden kimseyi almamayı kabul mü ediyorlar?”

Leyna başını salladı. “Yine de kulaklarımıza balmumu tıkamamız gerekiyor. Erlking’in fikrini değiştirme ihtimaline karşı, sanırım.”

“İyi de neden gitmiyorsunuz? Neden Erlking’in şatosunun bu kadar yakınında yaşıyorsunuz?”

Kız, bu fikir sanki daha önce onun aklına hiç gelmemiş gibi kaşlarını çattı. “Burası bizim evimiz.”

“Birçok yer ev olabilir.”

“Sanırım. Ama Adalheid, şey... Burada balık çok. Surların dışında ekilebilir araziler var. Ve Nordenburg’dan gelip kuzey limanlarına giden bir sürü tacir ve yolcu buradan geçiyor. Han genelde kalabalık olur, özellikle havalar ısındığında. Ve...” Sesi kısıldı, sanki daha fazlasını anlatmak istiyor ama anlatmaması gerektiğini biliyor gibiydi. Serilda onun kendiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Ama o bakış kısa sürede kayboldu ve soru sorarken neredeyse sabırsız gibiydi, “Sen gerçekten şatodaki hayaletlerden biriyle karşılaştın mı? Hepsi korkunç mu?” diye sordu.

Serilda konunun değişmesine bozulmuştu. “Birkaç tane gördüm. Seyis yeterince kibar olsa da *onunla* tam olarak tanıştığımızı söyleyemem. Ve bir de arabacı var. O... Suratsız. Ama gözünde bir keski var ve sanırım yüzümde öyle bir şey olsa ben de suratsız olurum.”

Leyna tiksinişmiş gibiydi.

“Bir de benim yaşlarımda bir oğlan var. Aslında bana yardım ediyor. Biraz gizemli biri ama iyi bir kalbi olduğunu söyleyebilirim. Bana, hiçbirinizle tanışamayacak olsa da bu kasaba halkını sevdiğini söyledi.”

Leyna biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Serilda.

“Hepsi bu mu? Bir periyle karşılaşmadın mı? Ya da bir goblinle? Ya da sihirli bir yaratıkla –bilmiyorum– ya da şey yapan biriyle... Altın?” Serilda son kelimeyi duyduğunda neredeyse çığlık atıyordu

“Altın mı?” diye kekeledi.

Leyna sıırttı ve telaşla ellerini salladı. “Boş ver. Bu aptalca.”

“Hayır! Hayır, değil. Sadece bahsettiğim şu oğlan... O altın yapabiliyor. Samandan. Aslında... Hemen hemen her şeyden, sanırım. Sen bunu nereden biliyorsun?”

Leyna’nın yüz ifadesi yine değişti. Artık üzgün değildi, Serilda’ya uzanıp ellerini tuttuğunda neredeyse sevinçten havaya uçuyor gibiydi. “Onunla *tanışmışsın!* Ama bir oğlan mı? Emin misin? Ben Vergoldetgeist’i²⁸ hep yardım-sever ufak bir cin olarak hayal etmiştim. Ya da iyi kalpli bir cüce. Veya...”

“Vergoldetgeist mi? O da ne?”

“Altın Yıldızlı Hayalet.” Leyna’nın yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı. “Annem sana bunları anlatmamı istemez. Bu bir tür kasaba sırrı ve bundan yabancılara bahsetmememiz gerekir.”

“Ben yabancı değilim,” dedi Serilda, kalbi hızla çarpıyordu. “Altın Yıldızlı Hayalet tam olarak nedir?”

“O altın bırakandır.” Leyna mutfağa bakıp annesinin ortalıkta görünmediğinden emin olduktan sonra sesini alçalttı. “Ölüm Şöleni’nden sonra, şatonun kuzey tarafındaki kayaların üzerinde altından hediyeler olur. Bazen göle düşerler. Birçoğu ziyafetten sonra balıkçılar tarafından toplanır ama bazen gözden kaçırdıkları parçaları buluruz. Yazın altınları bulmak için dalmayı severiz. Ben hiçbir şey bulamadım ama arkadaşım Henrietta bir keresinde iki kayanın arasına sıkışmış altın bir kelepçe buldu. Ve annemin büyükbabasının, gençliğinde sudan çıkardığı ufak bir heykelciği var. Tabii ki birçoğunu elimizde tutmuyoruz. Birçoğu satılır ya da takas edilir. Ama kasabadaki hemen herkesin Vergoldetgeist’ten bir iki incik boncuk sakladığı bilinir.”

Serilda ona bakıyordu, Gild’in hızlı parmaklarını, hızla dönen tekerleği gözünün önüne getirdi. Altına dönüşen samanları.

Sadece saman da değil. Gild hemen her şeyi altına çevirebiliyordu. Ona bu kadarını anlatmıştı.

Demek yaptığı buydu. Ve her yıl, eğirdiği altınlardan yaptığı hediyeleri Adalheid halkına veriyordu.

Altın Yıldızlı Hayalet.

²⁸Almanca: Altın yaldızlı hayalet. (ç.n.)

Bana Gild diyebilirsin.

“Kasaba bu yüzden zengin oldu,” diye fısıldadı Serilda.

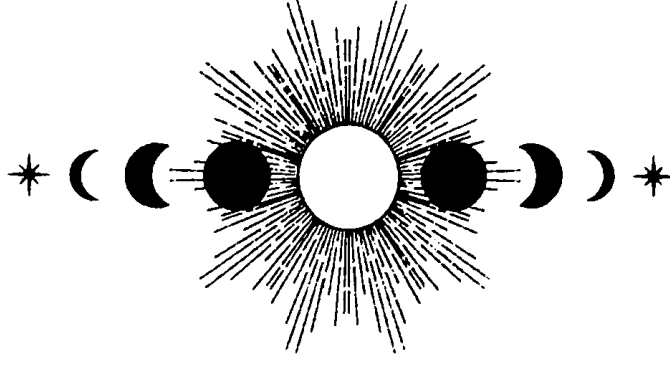
Leyna alt dudağını ısırıldı. “Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Annem dedi ki, eğer bu duyulursa, hazine avcıları burayı istila ederlermiş. Ya da Kraliçe Agnette bunu duyar ve tüm vergilerimizi arttırır veya altını alması için ordusunu gönderirmiş.” Kasabasına nasıl ihanet etmiş olabileceğini fark etmeye başladığı anda gözleri giderek daha da büyüdü.

“Kimseye söylemem,” dedi Serilda, en azından burada adının affedilemez bir yalancıya çıkmadığına minnettardı. “Gild’e senin onun bir cüce olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum.” Bu tekrar Erlking tarafından kaçırılacağı anlamına gelecek olsa da en azından ona söylemek için bir fırsatı olacağını umuyordu.

Acaba var mıydı?

“Sence neden altını ekinoksta bırakıyor?”

Leyna omuz silktili. “Belki de Erlking’in bilmesini istemiyordur? Hem o gece, herkesin ziyafetin tadını çıkarmak için dışarı çıktığı yılın tek gecesidir. Sanırım aynı zamanda Vergoldetgeist’in şatoda yalnız kaldığı tek gece.”

Bölüm 27

Lorraine bu havada at sırtında eve dönmesiyle ilgili Serilda'yı uyarmış olmasına rağmen bir eyerini ödünç almasına izin vermişti. Serilda ısrarla gitmesi gerektiğini söylemiş ama bir türlü nedenini açıklayamamıştı.

Avla ilgili manzaralar gözünün önüne gelip duruyordu. Bir an babası orada, bir an yoktu. Olay gerçekleştiğinde tam olarak nerede olduklarını bile bilmiyordu. Avın onu nereye götürdüğünü, ne kadar yol katettiklerini bilmiyordu.

Ama eğer babası iyiye, eve gitmiş olacağını da biliyordu. Şu anda bile onu bekliyor olabildi.

Zelig'in dizginlerini çekti, Adalheid'in şehir kapısının sundurmasında durdu. Yağmur biraz kesilmişti ama daha şimdiden hanın şöminesinin sıcaklığı yok olmuştu. Yakında tir tir titreyeceğini, nemin tenine işleyeceğini biliyordu.

Babası onu azarlayacaktı. Hasta olacağı konusunda uyaracaktı.

Ah, keşke onu azarlamak için orada olsaydı.

Serilda kasabanın ilerisine uzanan toprak yola baktı. Yağmur çoğunu çamura çevirmiş, her iki yanındaki kalın çalılar epeyce hırpalamıştı. Hemen ileride, yol Küller Ormanı'na doğru gözden kayboluyor, ağaçların gri çizgisi çoğunlukla bir sis bulutunun arkasında kalıyordu.

Ev o taraftaydı. Zelig'i fazla zorlamayacaktı çünkü bir önceki zorlu gecedan dolayı hâlâ yorgun olduğundan emindi. Ağır ilerlemelerine rağmen, en fazla birkaç saat içinde eve ulaşacaklardı.

Ama bu, ormanın içinden geçmek anlamına geliyordu.

Ya da ormanın kıyısıyla kesişen ana yollardan ilerleyip düz araziler ve çiftliklerden dolanarak geçer, oradan güneye dönerek Nordenburg'e doğru giden düz bir yola çıkabilirdi. Bu tavuk arabasının gittiği yoldu ve Serilda çok daha uzun süreceğini biliyordu. Akşam olmadan eve varması mümkün

olmayabilirdi. Zelig'in bu uzun yolculukta onu taşıyıp taşıyamayacağını bile bilmiyordu.

Serilda bunları düşünürken Zelig homurdandı ve sabırsızca ayaklarını yere vurdu.

Orman insanları bunu pek hoş karşılamazdı. Evet, arada sırada insanlar –genellikle zarar görmeden– içinden geçerlerdi ama bu kapalı bir arabanın koruması dahilinde olurdu. Yalnızca Zelig'le ve bu kadar yavaş ilerlerken, Serilda tehlikelere açık, gölgelerde gezinen yaratıklar için cazip bir av olurdu. Karanlık ruhlar perdenin arkasında saklanıyor olabilirdi ama orman halkı da misafirperverlikleriyle tanınmazdı. Geceleri gezen başsız bir hayaletin olduğu her masalda, yirmi tane kadar haylaz kara yaratığı ve ortalığı kasıp kavuran, huysuz ve yaramaz bir ifrit olurdu.

İleriden gök gürültüsünün sesleri geliyordu. Serilda şimşek çaktığını görmedi ama havadaki değişimi hissetmişti. Tüyları diken diken oldu.

Biraz sonra gökyüzü yarıldı ve bir kez daha sağanak yağmur kırları suladı.

Serilda yukarı bakıp kaşlarını çatı. "Gerçekten mi, Solvilde," diye mırıldandı. "Bahçeni sulamak için ne harika bir zaman. Yarına kadar bekleyemez miydin?"

Gökyüzünden bir cevap gelmedi. Hatta tanrıdan bile.

Bu eski bir efsane, her şey için tanrıların suçlandığı sayısız masallardan biriydi. Yağmur ve kar fırtınaları Solvilde'nin suçuydu; bir nakış üzerindeki yanlış bir ilmek Hulda'nın numarasıydı; veba ise Velos'un işiydi.

Wyrdith şans tanrısı olduğundan, hemen her şey için o sorumlu tutulabilirdi.

Bu pek adil değildi.

"Tamam, Zelig. Sorun yok. Hadi eve gidelim."

Dişlerini sıkıp dizginleri kamçılardı ve Küller Ormanı'na doğru ilerlediler.

Fırtınanın hiç merhameti yoktu ve yolun ormanın sınırıyla birleştiği yerde, Serilda bir kez daha içliğine kadar sıırılsıklam olmuştu. Zelig ormanın kenarında donakaldı, kocaman yağmur damlaları çamurlu yola düşerken, ilerideki ağaçların gölgeleri sis ve kasvetin arasında kayboluyordu.

Serilda karnında bir gerginlik, sanki iç organları bir ipe bağlanmış ve hafifçe çekiliyormuş gibi hissetti.

Hızlıca nefes aldı, nefesi titredi.

Orman onu hem kendine çekiyor hem de itiyordu. Ağaçların dili olsa, kasvetli bir ninni söyler, onu yakına çağırarak Serilda'yı sarmalayıp orada tutacaklarına dair söz verirlerdi. Serilda tereddüt etti, kadim sihrin ona dokun-

mak için uzandığını hissediyordu ve gündüzün gri ışığında gözden kaybolmadan önce cesaretini topladı.

Orman hem canlı hem de ölüydü.

Kahraman ve kötü.

Karanlık ve aydınlıktı.

Her hikâyenin iki yüzü vardı.

Serilda korkudan sersemlemişti ama dizginlerini sımsıkı tuttu ve topuklarını Zelig'in yanlarına vurdu.

At gürültülü bir şekilde kişnedi ve başını geriye attı. İleri doğru tırıs gitmek yerine, geri geri gitti.

"Hadi ileri," diyen Serilda öne eğilip atın yüzünü okşayarak onu cesaretlendirmek istedi. "Ben buradayım." Onu tekrar ilerlemesi için teşvik etti.

Bu sefer, Zelig ümitsiz bir çığlıkla arka ayaklarının üzerinde şahlandı. Serilda atın üzerinden düşmemek için dizginlere daha sıkı yapışarak çığlık attı.

Atın ayakları tekrar toprağa basınca arkasına döndü ve ormandan hızla çıkıp güvenli Adalheid yoluna doğru ilerledi.

"Zelig, hayır!" diye bağırdı Serilda. Son anda atı şehrin kapısından döndürmeyi, onun yerine batıdaki yola sürmeyi başardı.

Eşkin giderek yavaşlasa da nefes alışverişleri hâlâ hızlıydı.

Öfkeli bir şekilde homurdanan Serilda dönüp arkasına baktı. Orman bir kez daha sislerin arasında kalmıştı.

"Keyfin bilir," diye homurdandı Serilda ata. "Uzun yoldan gideriz."

Fleck'e varmadan önce yağmur durdu ama Serilda tüm yol boyu kuru-madı. Nehir kıyısındaki vadiye konumlanan Märchenfeld nihayet görüldüğünde hava kararmaya başlamıştı. Üşümüş ve sefil bir halde olmasına rağmen Serilda evde olduğu için oldukça mutluydu. Kasabayı görünce Zelig'in istikrarlı adımları bile hızlanmıştı.

Değirmene varır varmaz, Zelig'i kazığa bağladı ve ona hemen yem getireceğine dair söz vererek eve koştu. Ama daha kapıyı açar açmaz babasının evde olmadığını anlamıştı. Şöminede ateş yoktu. Tencerede kaynayan yemek yoktu. Evi ne kadar boş bıraktıklarını, Mondbrück'e gitmeden önce eşyalarının çoğunu sattıklarını unutmuştu. Bir yabancının evine girmiş gibi hissediyordu.

Soğuk. Terk edilmiş.

Kesinlikle hoş bir manzara değildi.

Yüksek bir sürtme sesi duyunca arkasındaki duvara döndü. Yorgun zihni bunun ne olduğunu biraz geç algıladı.

Değirmen.

Biri değirmeni çalıştırıyordu.

“Baba,” dedi tekrar dışarıya koşarak. Zelig, hızla bahçeye koşup ufak bahçelerini çevreleyen kapıdan atlayarak buğday değirmenine doğru dönen Serilda’yı uyuşuk bakışlarla izledi. Serilda hızla kapıyı açtı ve sürtünen taş sesi, ahşap kirişler ve çavdar tanelerinin o tanıdık kokusuyla karşılaştı.

Bir kez daha aniden durdu, tüm ümitleri ayağının dibindeki ahşap kalas-
larda yok oldu.

Değirmen taşlarını ayarlamakta olan Thomas başını kaldırdı, irkilmişti. “Ah, demek döndün,” dedi, gülümsemeye çalışsa da Serilda’nın yüz ifadesi susmasına neden oldu. “Her şey yolunda mı?”

Serilda onu görmezden geldi. Değirmene göz gezdirdi ama içeride başka kimse yoktu.

“Serilda?” dedi Thomas ona doğru bir adım atarak.

“Ben iyiyim,” dedi alışıldık kelimelerle. Bunlar herkesin zaman zaman söylediği en kolay yalanlardı.

“Döndüğünüze sevindim,” dedi Thomas. “Daha önce su kapağının sıkışmasıyla ilgili bir sorun yaşadım ve babanın birkaç tavsiyesi olabileceğini düşünmüştüm.”

Serilda ona bakakaldı, gözyaşlarını zor tutuyordu. “O evde değil.”

Thomas kaşlarını çatı.

“Mondbrück’de kaldı. Okula yardım etmek için benim dönmem gerekti ama babam... Belediye binasındaki işi daha bitmediğinden orada kalmak istedi.”

“Ah, anladım. Şey, o zaman kendi başıma bir çözüm bulmam gerekecek. Ne zaman dönmeyi düşündüğünü biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Serilda, akmak üzere olan gözyaşlarını tutmak için tırnakla-
rını avuçlarına batırıyordu. “Hayır, bir şey söylemedi.”

Serilda babasını bekledi.

Av sırasında havada deniz tuzu kokusu aldığını anımsamıştı. Belki de Vinter-Cort gibi uzak bir yerde düşmüştü. Bir ulaşım aracı bulsa bile dönme-

si günleri, hatta bir haftayı bulabilirdi. Yanında para olmama ihtimali de vardı. Yürümek zorunda kalabilirdi. Eğer öyleyse, yol çok daha uzun sürebilirdi.

Bu umutlara sımsıkı tutundu ve kasabada arada bir görünmeye gayret etti. Herkes Eostrig Günü'ne hazırlanmakla çok meşgul olduğundan kimse ona dikkat etmiyordu. Okula gitmemek için hasta numarası yaptı. Günlerini şuursuzca evi süpürerek, sahip olduğu birkaç parça giysi Mondbrück'te kaldığı için kendine yeni bir elbise dikerek ve yün eğirerek –sadece tahammül edebildiğinde– geçirdi.

Saatlerce ufka baktı.

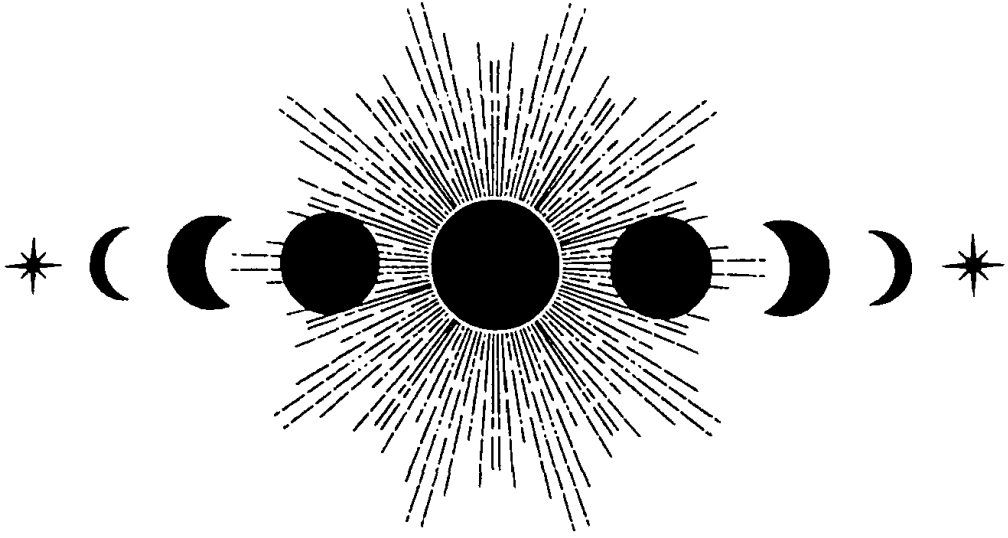
Geceleri uyuyamıyordu. Ev yan odadan gelen sesli horultular olmadığında tuhaf bir şekilde sessizdi.

Thomas değirmenle ilgili sorular sorduğunda, Serilda ona babasına mektup yazacağını ve cevap geldiğinde ona haber vereceğini söylemiş, hatta işi sahte mektup yazarak kasabadaki postaneye gidecek kadar ilerletmişti.

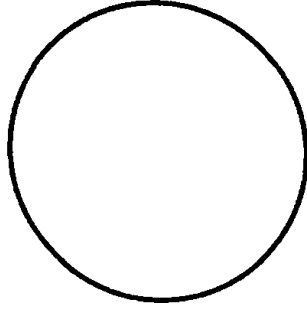
Gece kuzgunlarını gördüğünde, hayvanlar uçup kaçana kadar onları taşıladı.

Her seferinde geri geldiler.

Ama babası hiç gelmedi.

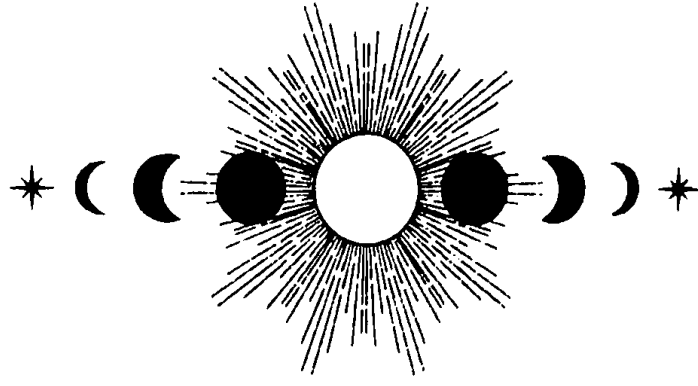

Eostrig Günü

**BAHAR
EKİNOKSU**

Bölüm 28

Serilda bütün haftayı bu ziyaretten korkarak geçirmişti. Birçok kez kendi kendini buna gerek olmadığına ikna etmeye çalışmıştı.

Ama gerekli olduğunu biliyordu.

Adalheid’la ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Erlking’in şatoyu ne zaman, nasıl ve neden ele geçirdiğini öğrenmesi şarttı. Bu kadar vahşice öldürülmüş ruhlarla dolup taşmasına neyin sebep olduğunu öğrenmeliydi. Orada yaşamış bir kraliyet ailesi olup olmadığını ve onlara ne olduğunu bilmeliydi. Adalheid halkının ne zaman ve nasıl bu tuhaf ilişkiye dahil olduğunu, onlara ve çocuklarına dokunmamaları karşılığında neden avcılara bir ziyafet hazırladıklarını bilmesi gerekiyordu.

Hangi cevapların –tabii eğer varsa– işine yarayacağını bilmediğinden olabildiğince çok şey öğrenmeliydi. Kendini bilgiyle donatacaktı.

Çünkü bilgi Erlking’e karşı kullanmayı umduğu tek silahtı. Annesini alan adama. Babasını hiçliğin ortasında ölüme terk eden adama. Serilda’yı hapsedip zorla hizmetinden faydalanabileceğini düşünen adama. Birçok ölümlünün canını alan adama. Birçok çocuk kaçırmış olan bu adama karşı tek silahı bilgiydi.

Krala karşı yapabileceği hiçbir şey olmayabilirdi de. Aslında, ona karşı yapabileceği hiçbir şey olmadığından emindi.

Ancak bu denemesine engel olmayacaktı.

Kral, şeytanın bu dünya üzerindeki bir musibetiydi ve saltanatı gereğinden uzun sürmüştü.

Ama ilk önce şeytanın başka bir musibetiyle ilgilenmesi gerekiyordu.

Cesaret toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra yumruğunu kaldırıp kapıya vurdu.

Madam Sauer, okul binasından bir kilometre kadar uzaklıkta bulunan, tüm Märchenfeld’in en güzel bahçesine sahip tek odalı bir kulübede yaşıyor-

du. Şifalı otları, çiçekleri ve sebzeleri kasabanın imrenilen unsurlarıydı ve çocuklara öğretmenlik yapmadığında, genellikle komşularına toprağın kalitesi ve kardeş bitkiler yöntemiyle ilgili nutuk çekerdi. Serilda'ya göre istenmediği halde verilen bu nasihatler çoğunlukla dinlenmezdi.

Serilda bu kadar kötümser yaradılıştaki birinin toprağa nasıl olup da hayat verdiğini anlayamıyordu ama zaten bu dünyada anlamadığı daha birçok şey vardı.

Madam Sauer'in, yüzünde azarlamaya hazır bir ifadeyle kapıyı açması çok sürmedi.

"Serilda. Ne istiyorsun?"

Serilda kaybolan gülümsemesiyle karşılık verdi. "Size de iyi günler. Birkaç hafta önce okul kütüphanesine bıraktığım şu kitabı arıyorum. Okulda bulamadım. Siz nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Madam Sauer gözlerini kısarak baktı. "Elbette. Ben okuyordum."

"Anlıyorum. Sorduğum için kusura bakmayın ama onu geri almam gerekiyor."

Dudaklarını büzdü. "Çaldın değil mi?"

Serilda dişlerini sıktı. "Hayır," dedi usulca. "Çalmadım. Ödünç almıştım ve şimdi iade etme fırsatı doğdu."

Madam Sauer sesli bir şekilde oflayarak geri çekildi ve kapıyı açtı.

Serilda tam olarak emin olmasa da bunun bir davet olabileceğini düşünerek, tereddüde içeriye adım attı. Daha önce okul müdiresinin evine gelmemişti ve hiç tahmin ettiği gibi bir yer değildi. İçeriye yoğun bir lavanta ve rezene kokusu hâkimdi, çeşitli otlar ve çiçeklerden yapılmış demetler kurutulmak üzere şöminenin yanına asılmışlardı. Madam Sauer okul binasını hep düzenli ve tertipli tutsa da ufak evinin rafları ve masaları havan ve tokmaklarla, ip yumaklarıyla, hoş renkli taşların dolup taşıdığı kâselerle, kurutulmuş tohumlar ve turşu yapılmış sebzelerle doluydu.

"Ben kütüphanelere büyük saygı duyarım," dedi Madam Sauer, sallanan sandalyenin yanındaki küçük sehpanın üzerinde duran kitabı alırken. Yüzünü Serilda'ya döndü, kitabı bir tokmak gibi sallıyordu. "Bilgi ve irfan tapınaktır. Bir insanın onca yer arasından bir kütüphaneden bir şey çalmaya cesaret etmesi çok utanç verici Bayan Moller, kesinlikle çok utanç verici."

"Kitabı çalmadım!" dedi Serilda, derin bir of çekerek.

"Ya?" dedi Madam Sauer, kitabın kapağını açıp ilk sayfanın köşesine koyu kahverengi bir mürekkeple yazılmış kelimeleri Serilda'nın görebileceği şekilde kaldırdı.

Profesör Frieda Fairburg'a ve Adalheid Kütüphanesi'ne aittir.

Serilda söylendi. “Çalmadım,” dedi tekrar. “Bana onu Profesör Fairburg verdi. Bir hediye idi. Geri getirmemi bile istemedi ama ben yine de götürmeyi planlıyorum.” Elini uzattı. “Geri alabilir miyim, lütfen?”

Cadı kitabı geri çekti. “Senin Adalheid’da ne işin vardı? Ben senle babanın bunca zamandır Mondbrück’te olduğunuzu sanıyordum.”

“Mondbrück’e gittik,” dedi dişlerini sıkarak. “Babam şu anda Mondbrück’te.” Kelimeler ağzından güçlkle çıkmıştı.

“Ya *sen*?” dedi Madam Sauer, kitabı arkasında tutup ona yaklaşırken. Serilda’dan kısaydı ama kırıksıklıklarla dolu kötü bakışları Serilda’nın bir fare kadar küçük hissetmesine neden oluyordu. “Son iki dolunaydan sonraki günden beri nerelerdeydin? Bu çok tuhaf bir davranış, Bayan Moller ve ben bunu zararsız bir tesadüf olarak kabul edemem.”

“Hiçbir şey kabul etmek zorunda değilsiniz,” dedi Serilda. “Kitabım, lütfen.”

Sinirden içi içini yiyordu. Ancak okul müdiresinin onu takip ettiğini bilmek de ayrıca can sıkıcıydı. Yalnızca kasabadaki dedikoduları aktarıyor da olabilirdi. Belki de diğer kasabalılar onun hep dolunay zamanlarında gelip gittiğini fark etmiş ve dedikodular çıkmaya başlamıştı.

“Adalheid’a geri götürmek için mi? Bugün oraya mı gidiyorsun? Onca gün arasında ekinoks gününde mi?”

Kelimelerinden suçlama akıyordu ve Serilda neyle suçlandığını bile bilmiyordu. “Kütüphaneye geri götürmemi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Seni uyarmaya çalışıyorum,” dedi yaşlı cadı sinirlenerek. “Adalheid lanetli bir yerdir! Aklı başında olan herkes oradan uzak durmak gerektiğini bilir.”

“Ya? Oraya çok gittiniz, değil mi?”

Madam Sauer, Serilda’nın ileri uzanıp kitabı elinden almasına yetecek kadar uzun bir süre duraksadı.

Kız kitabı aldığı anda hoşnutsuz bir çığlık attı.

“Şunu bilin ki,” dedi Serilda, “Adalheid harika insanların olduğu güzel bir kasabadır. Ama oradan uzak durulması gerektiği konusunda sizinle hemfikirim. Oraya pek uygun olduğunuzu sanmıyorum.”

Madam Sauer’in gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Bencil çocuk. Sen bu cemaat için zaten bir musibettin ve şimdi de başımıza bela getireceksin!”

“Bu söyleyeceğim sizi şaşırtabilir, madam,” dedi Serilda, öfkesine yenik düşen sesiyle, “ancak sizin fikrinize ihtiyacım yok.”

Arkasını dönerek, hızla evden çıktı ve kapıyı o kadar hızlı çarptı ki, direğe bağlı duran Zelig bile sıçradı ve kişnedi.

Burnundan soluyan Serilda bir an durakladıktan sonra geri döndü ve kapıyı hışımla tekrar açtı.

“Ayrıca,” dedi, “Eostrig Günü festivaline de katılmayacağım. Lütfen çocuklara en içten özürlerimi ve onlara geçen ay yaptıkları tanrı figürleriyle ne kadar gurur duyduğumu iletin.”

Sonra kapıyı tekrar çarptığında, bundan müthiş keyif aldı.

Serilda cadının hışımla peşinden gelmesini, ona hakaretler yağdırmasını ve ikaz etmesini bekledi. Kitabı heybesine sıkıştırırken ve dizginleri çözerken parmakları hâlâ titriyordu. Bir aydır öfke dolu çılgınlığını içinde tuttuğundan, bağırarak iyi gelmişti.

Serilda eyere çıktı ve atı yola –Adalheid’a doğru– çevirdi.

Zelig’in karşı çıkacağını bildiği için orman yoluna girmeye kalkışmadı. Güneş gökyüzünde yollarını aydınlatırken, erkenden yola çıktığı için memnundu. Kasabaya akşamüzerine doğru ancak varmış olacaktı.

Hâlâ Açlık Dolunayı’nı, arabacının kapısında ilk belirlediği o geceyi düşünüyordu. O zaman tedirgin hissetmiş, hatta biraz da heyecanlanmıştı. Korktuğu anlar bile olmuştu ama şimdi pek korkmadığını fark etmişti. O zaman buna harika bir hikâye gibi yaklaşmış ve ona pek inanmadıklarını bildiğinden, çocuklara maceralarını anlatırken bunun her anından keyif almıştı.

Ama şimdi...

Artık hayatı yaşamla ölüm arasında ince bir çizgideydi ve her yanı tehlikelerle doluydu. Kader dört bir yanını sarmıştı ve Serilda nasıl kaçacağını bulamıyordu. Babası gitmişti. O izin verene kadar, Erlking’den asla kaçamayacağını biliyordu. Sonunda gerçeği öğrenecek, Serilda da bedelini ödeyecekti.

Dehşete kapılması gerektiğini biliyordu. Biliyordu.

Ama daha çok, öfkeliydi.

Bu Erlking için sadece bir oyundu. Onlar avcı ve avdı.

Ama işin ucunda Serilda’nın hayatı vardı. Ailesi. Özgürlüğü.

Erlking’in yaptığının bedelini ödemesini istiyordu. Sadece kendisi için değil, yüzyıllardır sayısız aileye yaşattıkları için de istiyordu. Öylece Erlking’in yanına gidip av bıçağını kalbine saplayamazdı.

Hem mucize eseri bu işi gerçekten başarmış olsa bile, bunun onu öldüreceğinden emin değildi.

Onun öldürülebileceğinden bile emin değildi.

Ama bu, hayalini kurmasına engel değildi.

En azından, başarısız olsa bile, yenilgiyi güle oynaya kabul etmeyecekti. Şimdilik, sadece konuyla ilgili alabileceği pratik tedbirlere ve ilkbahar gecesi-ne odaklanmaya çalıştı. Ama yine de düşünceleri hemen bulanıyordu. Şatoya gizlice girmeyi denemesi gerektiğini biliyordu. Gild'i bulacaktı. Eğer Leyna haklıysa, o gece yalnız olacaktı. Serilda'nın onunla konuşması gerekiyordu. Annesiyle ilgili bir şey bilip bilmediğini sormalıydı. Şatonun tarihini ve Erlking'in herhangi bir zayıf noktası olup olmadığını sormalıydı.

Ve dürüst olmak gerekirse, Gild'i tekrar görmek de istiyordu.

Gild'le ilgili düşünceler aklına ısrarcı fantezilerle birlikte geliyordu.

Karga Dolunay'ın son dakikaları babasıyla ilgili korkularıyla gölgede kalmıştı ama dudaklarındaki o telaşlı öpücüğü hatırlamadan Gild'i düşünemiyordu. İstekli ve arzuluymuş ama sonra, birden *gitmişti*.

Serilda bu anıyla ürperdi ama nedeni soğuk değildi.

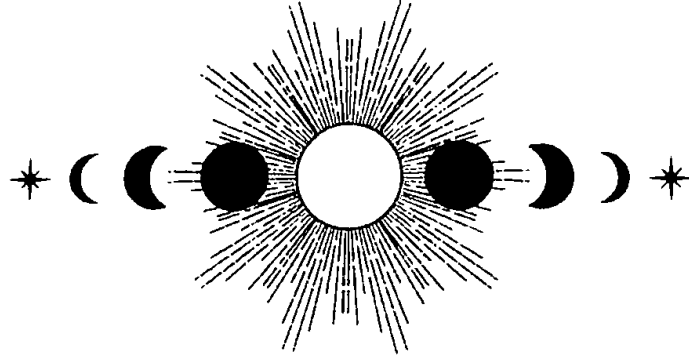
Acaba Gild ne demek istemişti?

Kafasında, Adalheid'a ve perili şatoya bu seferki gidişinden korkması gerektiğini hatırlatan kısık, tecrübeli bir ses vardı. Ama işin doğrusu, Serilda hiç korkmuyordu.

Hem de hiç korkmuyordu.

Çünkü bu sefer kendi isteğiyle geri dönüyordu. O Serilda Moller, Wyrldith'in vaftiz çocuğuydu ve Erlking onu artık kontrol edemeyecekti.

En azından, yaşlı atı yol boyunca ağır ağır, duraksamadan ilerlerken, Serilda kendi kendine bunları söyleyip duruyordu.

Bölüm 29

Adalheid'in kapılarından girer girmez buradaki ilkbahar kutlamalarının Märchenfeld'deki kutlamalardan oldukça farklı olduğunu hemen anlamıştı. Pencere ve kapılara asılmış pembe ve yeşile boyanmış afişler yoktu. Aksine, tüm kapılara kemiklerden yapılmış çelenkler asılmıştı. Bu manzara ilk gördüğünde ürpermesine neden olmuştu ama bunların insan kemikleri olmadığı belliydi. Tavuk ve keçi, hatta yaban tavşanı veya göldeki kuğulara aitmiş gibi görünen kemikler sicimle bağlanmış ve çivilerden sarkıtılmışlardı. Sert bir esinti olduğunda, hepsi ahenkle birbirine çarpıyor, hazin bir melodi yükseliyordu.

Göl görününce, Serilda rıhtımın yakınında toplanmış bir kalabalık fark etti ama neşeli müzik ya da gür kahkahalar yoktu. Kasabasında, şenlikler çoktan başlamış olmalıydı, ancak buradaki hava kasvetli, neredeyse bunaltıcıydı.

Tek benzerlik kızarmış tavuk ve taze ekmeğin davetkâr kokularıydı.

Serilda attan indi ve yolun geri kalanında yürüyerek Zelig'i, gölün kıyısına birkaç masanın koyulduğu rıhtıma götürdü. Kasaba halkı koşuşturuyor, güzel bir ziyafet hazırlamak için yaptıkları işe odaklanmıştı. Sosis ve tuzlu domuz etleriyle dolu tabaklar, üzerine bal gezdirilmiş ışıgın ile yapılmış pastalar ve taze çilekler, sert peynirler ve kabuklu yemişler, tatlı kekler ve dumanı tüten turtalar, közlenmiş havuçlar, pırasalar, tereyağlı kök sebzeler. İçecek de vardı; fiçı fiçı bira ve şarap.

Her şey harikaydı ve bu baştan çıkarıcı kokular yüzünden Serilda'nın karnı guruldadı.

Ancak kasaba halkından ziyafeti hazırlamaya yardım eden hiç kimse heyecanlı görünmüyordu. Bu ziyafet onlar için değildi. Leyna'nın da söylediği gibi, güneş doğduğunda şatoda yaşayanlar dışarı çıkacak, Adalheid sokakları karanlık ruhlar ve hayaletlerle dolacaktı.

Dikkati, suyun yüzeyinde parıldayan güneş ışığına rağmen hâlâ kasvetli ve gri görünen şato yıkıntılarına kaydı.

İlk başta kasaba halkı Serilda'yı o karmaşanın içinde fark edemeyecek kadar meşgul olsa da sonunda varlığı dikkat çekmeye başladı. Mırıldanmalar duyuldu. İnsanlar işlerini bırakıp merak ve şüpheyile ona bakmaya başladı.

Pek düşmanca baktıkları söylenemez. En azından şimdilik.

"Affedersiniz," diye bağırان sesle irkildi. Arkasını dönünce genç bir adamın ona doğru bir el arabası sürdüğünü gördü. Özür diledi ve hızla oğlanın yolundan çekildi. El arabası müthiş gürültü çıkarıyordu ve oğlan arabayla yanından geçerken, Serilda arabaya göz ucuyla bakınca içinin canlı hayvanlarla dolu olduğunu gördü. Yaban tavşanları ve gelincikler, iki küçük tilkiye ek olarak sülünler ve piliçlerle dolu bir kafes vardı.

Oğlan arabayı köprüye, bir grup erkek ve kadının indirmesine yardım etmek için bekledikleri yere doğru itti ve kafesteki kuşları kafeste bırakıp kalan hayvanları bir direğe bağladı.

"Bayan Serilda!" diyen Leyna kollarında bir sepet dolusu şekerli *strudel*²⁹ ile ona doğru koştu. "Geldiniz!"

"Tekrar merhaba," dedi, karnı ona doğru gelen tatlı krema kokusuyla daha fazla guruldadı. "Tanrım, şahane görünüyorlar. Alabilir miyim?"

Leyna'nın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi ve Serilda daha elini kaldırmadan sepeti uzanmasın diye geri çekti. "Bunlar ziyafet için!" diye tısladı, sesini alçaltarak.

"Şey, evet, anladım," dedi Serilda, yemeklerle dolup taşan masalara bakarken. Öne eğilip fısıldadı, "Sence kimse fark eder mi?"

Leyna hızlı hızlı başını salladı. "Etmeseler iyi. Bunlar bizim için değil, biliyorsun."

"İyi de avcılar gerçekten bu kadar iştahlı mı?"

Leyna suratını ekşitti. "Bence de ziyan oluyor." Masaya yaklaştı ve Serilda sepeti koyabilmesi için birkaç tabağı kenara çekti.

"Sırf şatoda sinsi sinsi dolaşan tiranlara ziyafet vermek için bu kadar çok çalışmak sinir bozucu olmalı."

"Olabiliyor," dedi Leyna omuzlarını silkerek. "Ama her şey hazır olduktan sonra, hepimiz eve gideriz ve annem bize hep biraz ayırmış olur. Sonra geceyi ateşin başında hayalet hikâyeleri okuyarak ve perdelerin ardından Ölüm Ziyafeti'ne gizlice bakarak geçiririz. Bu son derece korkutucu olduğu gibi yılın en sevdiğim gecelerinden biridir."

"Onları gözetlemekten korkmuyor musun?"

²⁹Strudel: Kökeni Orta Avrupa'ya dayanan, yufka ve elma ile yapılan bir tatlı türüdür. (ç.n.)

“Bizi umursadıklarını pek sanmıyorum, tabii onlara ziyafet ve av havanı hazırladığımız sürece. Gerçi geçen sene, tam perdeden baktığım anda hayaletlerden birinin sanki bunu bekliyormuş gibi benimle göz göze geldiğine yemin edebilirim. Çığlık atınca, annem neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Ondan sonra beni yatağa gönderdi.” Ürperdi. “O gece pek uyuyamamıştım.”

Serilda sırıttı. “Ya Vergoldetgeist? Gözetlerken hiç onu gördün mü?”

“Ah, hayır. Altınların hepsi şatonun kuzey tarafında olur. Biz kasabadan göremeyiz. İnsanlar partiye yalnızca kendisi gelmediği ve davet edilmediği için onun biraz buruk hissettiğini söylerler.”

“Bir tek onun gelmediğini nereden biliyorlar?”

Leyna tam konuşacakken sustu, kaşlarını çattı. “Hiçbir fikrim yok. Sadece böyle anlatılıyor.”

“Altın Yıldızlı Hayalet dahil edilmediği için *buruk* olabilir ama karanlık ruhları pek umursadığını sanmıyorum, o yüzden de bu mantıklı.”

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordu Leyna, gözleri parlıyordu ve şatonun içinden gelebilecek her türlü haber konusunda hevesliydi.

“Evet. Bu pek de sır sayılmaz. O ve Erlking birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar.”

Leyna’nın suratında muzip bir gülümseme belirdi. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Serilda gerildi. “Efendim?”

“Vergoldetgeist. Ondan bahsedince gözlerinin rengi daha da sarı oluyor.”

“Öyle mi?” Serilda parmaklarını gözünün kenarına bastırdı. Daha önce altın rengi harelerinin renginin değiştiğini hiç duymamıştı.

“Bu bir sır mı?”

“Gözlerim mi?”

“Hayır!” diye güldü Leyna. “Bir hayaletten hoşlandığın.”

Serilda’nın yanakları kızardı. “Bu çok saçma. O bana yardım ediyor, hepsi bu.” Eğilerek yaklaştı. “Ama bir sırrım var, tabii eğer duymak istersen.”

Leyna’nın gözleri büyüdü ve o da yaklaştı.

“Bu gece şatoya gitmeye karar verdim,” dedi. “Karanlık ruhlar ziyafete geldiklerinde, ben de gizlice içeri girip Altın Yıldızlı Hayaleti bulacak ve onunla konuşup konuşamayacağıma bir bakacağım.”

“Biliyordum,” dedi Leyna soluklanarak. “Bugün bu yüzden geldiğini biliyordum.” Tarak kemikleri üzerinde zıplarken, Serilda onun heyecanlı olduğu

için mi yoksa sadece güneş gölün ilerisinde battığından ısınmaya çalıştığı için mi böyle davrandığını bilemiyordu. “Şölenin ortasından nasıl geçeceksin?”

“Senin birkaç fikrin olabileceğini düşündüm.”

Leyna alt dudaklarını ısırıp, düşünüyordu. “Şey, senin yerinde ben olsam...”

“Leyna!”

İkisi birden sıçradı ve arkalarına döndüler. Serilda ellerinde ziyafet masasından aldıkları bir parça kek olsa bu kadar suçlu görünmeyeceklerinden emindi.

“Merhaba anne,” dedi Leyna, annesi kalabalığın arasından onlara doğru gelirken.

“Profesör Fairburg’dan iki sepet daha alınacak. Koşup ona yardım et, olur mu?”

“Elbette anne,” diye şakıyan Leyna, hızla sokağa fırladı.

Lorraine, Serilda’nın birkaç metre ötesinde durdu. “Seni tekrar burada gördüğüme şaşırdığımı söyleyemem.” Gülümsedi, ama bu daha önceki gibi aynı neşeli, gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümseme değildi. Aksine, biraz paniklemiş gibiydi. Sebebi göz önünde bulundurulduğunda Serilda bunun anlaşılır olduğunu düşündü.

“Herkes çok meşgul görünüyor,” dedi Serilda. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Yok, neredeyse bitirdik sayılır. Tam zamanında, her zamanki gibi.” Başıyla, güneşin uzaktaki şehir surlarını sıyrıp geçtiği ufku işaret etti. “Her yıl kendime şöyle diyorum, bu sefer daha hazırlıklı olacağım. Öğlene kadar hazır oluruz! Ama her nedense, hep düşündüğümünden daha fazla iş çıkıyor.”

O konuşurken, içinde daha çok av hayvanı olan başka bir araba daha geldi, Serilda’nın görebildiği kadarıyla içi tavşanla doluydu.

“Seni dolunaya kadar görmeyi beklemiyordum,” dedi Lorraine. Şölen masalarının yanında yürümeye, tabakları ve şifalı otlarla dolu küçük kil vazoları düzeltmeye başladı. “Erlking ekinoks için de burada olmanı mı istedi?”

“Tam olarak değil, hayır,” dedi Serilda. “Ama Leyna bana ziyafetten bahsediyordu ve ben de gelip görmek istedim. Ayrıca, Erlking’e soracağım sorular var. Dolunayın olduğu gecelerde avla çok meşgul olduğundan pek sohbet etmekle ilgilenmiyor, ben de bunun iyi bir fırsat olacağını düşündüm.”

Başkan donakaldı ve sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi ona baktı. “Yani sen... Sohbet etmek mi istiyorsun? Erlking’le? Ölüm Ziyafeti’nde?” Kahkaha attı. “Ah, tatlım! Sen onun kim olduğunu anlamadın mı? Ne yaptığını? Onca gece arasından, bu gece... Ona soru mu soracaksın?” Tekrar

kahkaha attı. “Bu ondan canlı canlı derini yüzmesini istemek olur! Gözlerini yuvalarından çıkarmasını ve tazıların önüne atmasını istemek. Parmaklarını tek tek koparmasını ve...”

“Tamam, tamam, teşekkürler. Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Hayır, anladığını sanmıyorum.” Lorraine ona yaklaştığında, keyfinin kaçtığı belliydi. “Onlar insan değiller ve biz ölümlüleri umursamazlar. Bunu anlamıyor musun?”

Serilda yutkundu. “Beni öldüreceğini sanmıyorum. Ne de olsa benden hâlâ altın yapmamı istiyor.”

Lorraine başını salladı. “Tüm kurallarını bilmediğin bir oyun oynuyorsun. Tavsiyelerime kulak ver. Eğer kral seni bu gece görmeyi beklemiyorsa, o zaman handa bir oda tut ve sabaha kadar orada kal. Aksi takdirde hayatını bir hiç uğruna tehlikeye atmış olursun.”

Serilda şatoya baktı. “Endişelendiğin için teşekkürler.”

Ama sen beni dinlemeyeceksin.”

Serilda özür diler gibi dudaklarını büzdü.

“Benim de bir kızım var. Ondan büyük olabilirsin ama ben o bakışı çok iyi bilirim.” Lorraine biraz daha yaklaştı, sesini alçalttı. “Erlking’i kızdırma. Bu gece olmaz. Her şey mükemmel olmalı.”

Serilda, Lorraine’in ses tonundaki öfkeden ürkmüştü. “Ne demek istiyorsun?”

Lorraine masaları işaret etti. “Tüm bunları sadece iyi komşular olduğumuz için mi yaptığımızı sanıyorsun?” Başını salladı, gözleri gölgelendi. “Çocuklarımızın kaybolduğu zamanlar oldu. Ama atalarımız bahar ekinoksunda, sokaklarımızda avlanacak avın bir hediyesi olan bu ziyafetle avcılarının aklını çelmeye başladı. Bizler onların açlığını gidermeyi, onların beğenisini kazanıp böylece şehrimizi ve ailelerimizi rahat bırakmalarını umarız.” Gerginliği yüzüne yansıdı. “Başka kasabalarda insanların yakınlarının, özellikle masum çocukların alındığını duyduğumda elbette benim de içim parçalanıyor. Bir ebeveynin acısını ancak hayal edebilirim. Ama bu ziyafet sayesinde Adalheid’dan kimseyi almıyorlar ve senin bunu tehlikeye atacak herhangi bir müdahalede bulunmanı göze alamam.”

“Ama hâlâ korkuyorsun,” dedi Serilda. “Siz karanlık ruhlarla barış sağlamanın bir yolunu bulmuş olabilirsiniz ama onlardan hâlâ korkuyorsunuz.”

“Elbette onlardan hâlâ korkuyorum! Herkes korkmalı. *Sen de* onlardan görüldüğünden daha çok korkmalısın.”

“Sayın Belediye Başkanı!”

Lorraine, Serilda'nın arkasına baktı ve sonra kütüphaneci Frieda'nın peşinde Leyna ile telaşla onlara doğru geldiklerini görünce doğruldu.

"Ölüm tanrısını getiriyorlar," dedi Frieda. Durup Serilda'ya gülümsedi. "Tekrar merhaba. Leyna bizimle töreni seyredeceğini söyledi. Çok korkunçtur, ama... Yine de görmeye değer bir manzaradır."

"Biz... Derken?" diye sordu Lorraine.

Frieda kızardı ama Leyna kurnaz bir gülümsemeyle öne çıktı. "Frieda'yı bu gece handa kalması için davet ettim! Ölüm Şöleni'nde evde yalnız olmak çok korkunç."

"Eğer sorun olmayacaksa..." dedi Frieda.

"Ah! Hayır, hiçbir sorun olmaz. Sen ve küçük hanım için boş odalarımız var." Serilda'ya baktı. "Tabii eğer kalmayı planlıyorsan."

"Bir oda çok makbule geçer, teşekkürler."

"Güzel. Öyleyse anlaştık."

"Acele etmemiz gerekiyor, değil mi?" dedi Leyna. "Hava kararıyor."

"Kesinlikle." Lorraine şatonun köprüsüne doğru ilerlemeye başladı. Alacakaranlık şehre çökerken, çoğunluğu ellerinde fener tutan kasaba halkı masaların etrafına toplanmış, hayvanları çözmüşlerdi. Serilda grubun gerisinde kaldı. Leyna bunu fark edince, Serilda'nın yetişebilmesi için adımlarını ağırlaştırdı.

"Sana neden kızgın?" diye fısıldadı Leyna.

"Kızgın olduğumu sanmıyorum, sadece endişeleniyor," dedi Serilda. "Onu suçlayamam."

İleride, bir grup insan iskelet gibi boyanmış korkuluk benzeri bir şey taşıyorlardı. Onu hep birlikte, şatonun köprüsüne en yakın rıhtımda açıkta bekleyen, küçük sıradan bir tekneye bağladılar. Serilda, Leyna ve arkadaşlarını haftalar önce burada oynarlarken görmüştü.

"Biz de Märchenfeld'de temsili tanrı kuklaları yaparız," dedi Leyna'ya. "Böylece şenliğe göz kulak olurlar ve rızalarını alırlar."

Leyna şaşkın bir şekilde ona baktı. "Rızalarını mı?"

Başını salladı. "Onlara çiçekler ve hediyeler sunarız. Burada da aynı değil mi?"

Leyna kıkırdadı, iskeleti andıran kuklayı işaret etti. "Biz sadece Velos'u yaparız ve onu da tüm avlarla birlikte avcılara veririz. Yaban tavşanlarını ve tilkileri gördün, değil mi?"

Serilda başını salladı.

“Hayvanlar avın şehirde kovalaması için serbest bırakılacaklar. Hepsi yakalayıp onları öldürür, etini ölüm tanrısına atarlar ve... Sonra tazılar *ziyafet* çekerler.”

Serilda suratını ekşitti. “Bu çok ürkütücü.”

“Annem, karanlık ruhlar ölümle savaş halinde oldukları için böyle olduğunu söylüyor. Verloren’den kaçtıklarından beri öyleymiş.”

“Olabilir,” dedi Serilda. “Belki de bu kralın intikam almasının bir yoludur.”

“Neyin intikamını?”

Küçük kıza bakan Serilda’nın aklına Gild’e prensin avcı Perchta’yı öldürdüğü ve ölüm tanrısının ruhunu Verloren’e götürdüğünü anlattığı hikâye geldi.

Ama bu sadece bir masaldı. Her şey hayalinde, her bir ipliğinin yavaş yavaş işlendiği dokuma tezgâhındaki bir halı gibi ilmek ilmek şekillenerek kendi kendine oluşmuştu.

Gerçek değildi.

“Hiç,” dedi. “Annenin haklı olduğuna eminim. Ölüm tanrısı karanlık ruhları uzun bir süre Verloren’de hapis tuttu. Buna gücendiklerine eminim.”

Kalabalığın ön sıralarında, Belediye Başkanı bir konuşma yapıyor, yaptıkları için herkese teşekkür ediyor ve bu gecenin neden bu kadar önemli olduğunu anlatıyordu. Gerçi Serilda, kimseye hatırlatılmasına gerek olduğunu sanmıyordu.

Bir ara, biraz daha konuşacak gibi oldu ama sonra bakışları Serilda’ya yöneldi ve bir anda kendini yarın sabah başarılı bir ziyafet daha hazırlamalarının şerefine handa verilecek kahvaltıyla ilgili bir şeyler söylerken buldu.

Serilda şatoya bakarken, Lorraine’in şehrin daimî bağışçısından bahsedip bahsetmeyeceğini merak etti; Vergoldetgeist’ten. Serilda kahvaltının da tıpkı karanlık ruhlar için hazırlanan bu ziyafet hazırlığı gibi her yıl tekrarlanan bir gelenek olduğu hissine kapılmıştı. Yarın tüm Adalheid sakinleri balıkçılarının ve dalgıçlarının eve getirecekleri altın hediyeleri görmek için hevesle toplanacaklardı.

“Leyna,” diye fısıldadı. “Bu şatonun Erlking’den önce kime ait olduğunu biliyor musun?”

Leyna kaşlarını çatarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şatoyu karanlık ruhların inşa etmediği kesin. Bir zaman ölümlülerin evi olmuş olmalı. Kraliyet ya da en azından asillere ait bir yer. Bir dük ya da kont ait olabilir mi?”

Serilda, Leyna’nın dudaklarını burnuna değdirerek yaptığı hareketi Madam Sauer’in pek hoş karşılamayacağını biliyordu. Bu sevimli, ciddiyetle dü-

şündüğünü gösteren bir ifadeydi. “Olabilir,” diye cevapladı yavaşça. “Ama kimsenin bundan bahsettiğini hatırlamıyorum. Çok uzun bir zaman önce olmalı. Şimdilerde, sadece Erlking ve karanlık ruhlardan bahsediliyor. Bir de hayaletlerden.”

“Ve Vergoldetgeist’tan,” diye mırıldandı Serilda.

“Şşş!” dedi Leyna, Serilda’yı bileğinden çekiştirerek. “Bunu bilmemen gerekiyor.”

Serilda şaşkınlıkla fısıldayarak özür dilerken belediye başkanı konuşmasını bitirdi. Mumlar ve fenerler yakılınca, yapılan kuklayı biraz daha net görebildi. Kukla Märchenfeld’deki kutlama için Serilda onları izlerken çocukların yaptığına hiç benzemiyordu. Burada kuklayı tanıya benzetme işi ciddiye alınıyordu. Siyah kıyafetler giyen ve korkutucu derecede gerçekçi görünen kuklanın kurukafadan bir başı ve ellerine teyellenmiş zehirli baldıran otu dalları vardı. Acaba zebaniler bunları da bir çırpıda yiyip yutacaklar mıydı? Baldıran otu onlara zarar vermiyor muydu? Belki de onları güçlendiriyordur, diye düşündü. Midelerindeki alevleri tutuştururdu.

Kuklayı, Alder Kralı Erilkönig’e bir selam olarak akçaağaç dallarıyla çevrili uzun ahşap bir sütuna bağlamışlardı.

Günbatımının mor ışıkları solmaya başlayınca, kasaba halkı evlerinin yollarını tutmaya başladı. Lorraine ve Frieda gerektiğinden biraz daha yakın bir şekilde yürüyerek hana doğru ilerlediler. Lorraine ara sıra dönüp arkasına bakıyor, Leyna’nın onları takip ettiğinden emin olmaya çalışıyordu.

“Eğer hâlâ o şatoya gitmek istiyorsan,” dedi Leyna, “senin yerinde olsam bir tekne alır, asma köprüünün en uzak tarafına kürek çektikten sonra hemen kapının altındaki kayalara tırmanırdım. O taraf o kadar dik değil ve tırabzanlardan çıkabilirsin.”

Leyna, Serilda’ya hangi tekneyi alacağı ve ne zaman gidebileceğiyle ilgili talimatlar verdi. “Kapıyı gözetleyen kimse olmazsa tabii,” dedi.

“Sence gözetleyen olur mu?”

Leyna başını salladı ama yine de pek emin değil gibiydi. “Sadece onlar ava başlayana kadar bekle. Av hayvanlarına bakmakla ve yemeklerimizi yemekle meşgul olacaklarından seni fark etmeyeceklerdir.”

Serilda gülümsedi. “Bana fevkalade yardımın dokundu.”

“Evet. Şey... Ama sakın kendini öldürtme; yoksa, kendimi çok kötü hissedirim.”

Serilda kızın omzunu sıktı. “Ölmeye niyetim yok.” Hızlıca Lorraine ve Frieda’ya baktıktan sonra kalabalıktan ayrıldı ve dar bir sokağa girip gölgele-
rin arasında kayboldu.

Ayak seslerinin ve konuşmaların kesilmesini bekledikten sonra saklandığı yerden dışarıya baktı. Sokakların boş olduğunu görünce, hızlıca rıhtıma doğru koşup olabildiğince karanlıkta ilerledi. Adalheid halkının fenerleri içeri aldıkları böyle bir gecede bu şekilde yürümek daha kolaydı.

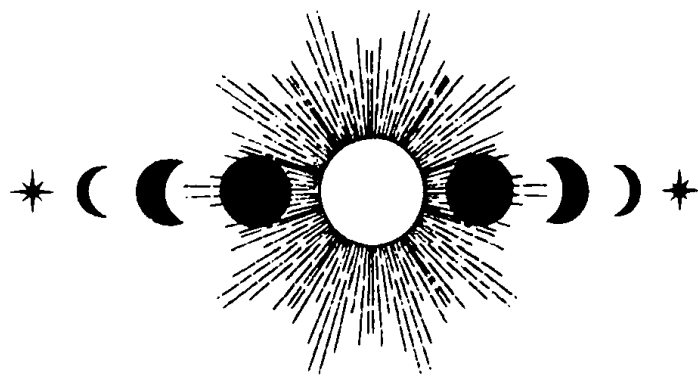
Şato, gölün tepesinde bekleyen bir canavar gibi karşısında duruyordu.

Ve son ışık çizgisi de ufkun ötesinde kaybolduğunda Erlking'in şatosunu perdenin ardında saklı tutan büyü bir yanılsama gibi kayboldu. Serilda'nın nefesi kesildi. Bir an başını çevirmiş olsa, bu dönüşümü kaçırmırdı. Bir anda karanlık her yeri sardı. Sonra, Adalheid Şatosu tüm ihtişamıyla orada duruyordu; gözetleme kuleleri titrek fenerlerle aydınlanmış, şatonun içindeki vitray camlı pencereler mücevher gibi parlıyorlardı. Dar köprü'nün bile yıkık dökük duvarları düzelmiş, koyu renk sulara yansıyan bir düzine meşalenin ışığı altında parlıyordu.

Dakikalar önceki yıkıntılarla tam bir tezat oluşturan şato bu haliyle gerçekten nefes kesiciydi.

Leyna'nın Wild Swan'a ait olduğunu söylediği tekneyi bulacağı rıhtıma geldiği sırada gölün karşısında yeni bir ses yankılandı.

Av borusunun boğuk, akıllardan çıkmayan sesi.

Bölüm 30

İskele açıklığında saklanacak hiçbir yer olmadığından, Serilda ahşap kasalara yaslanarak yapıştı ve pelerininin karanlıkta onu gizlemesini umdu. Şatonun kapıları bir gümbürtü ve iniltiyle açıldı. Başını avcıların dışarı akın ettiklerini görebilecek kadar kaldırdı.

Yaban avından beklediği gibi bir izdiham olmadı. Ama zaten bu geceki bir dolunay avı değildi.

Kral geçit töreninin başında yürürken, karanlık ruhlardan kimileri atlarında, kimileri yaya olarak arkasından ilerliyordu. Uzaktan bakınca bile oldukça şık giyindiklerini görebiliyordu. Verene'deki kraliyet ailesinin giyeceği şatafatlı kadife elbiseler ve tüylü şapkalar yoktu ama avcılar kendi tarzlarında, şenlikli bir geceye hazırlanmışlardı. Yelekleri ve uyumlu ceketleri altınla işlenmiş, pelerinleri kürkle süslenmiş, çizmeleri inciler ve mücevherlerle bezenmişti. Şu an bile her an bir aygıra el koyabilir, bir geyiği kovalamaya başlayabilirlermiş gibi görünüyorlardı ama bunu bile tartışmasız bir zarafetle yapmaya hazırlıklıydılar.

Peşlerinden hayaletler çıktı. Serilda tek gözlü arabacıyı ve başsız kadını tanıdı. Kıyafetleri her zamanki gibiydi: biraz eski moda ve kendi kanlarıyla kaplı.

Adalheid Şatosu'nun ölümsüz sakinleri kısa sürede köprüyü doldurup su boyunca uzanan yola akın etti. Bazıları iştahla ziyafet sofralarına yaklaşırken, avcılarının çoğu onları eğlendirmek üzere bırakılan av hayvanlarını incelemek için o tarafa toplanıyorlardı. Daha şimdiden, ortamın havası keyifli bir hal almıştı. Hayalet hizmetçilerden bazıları bira ve şarap dolduruyor, taşan kadehleri kalabalığa dağıtıyordu. Her yerlerine kan saçılmış dört müzisyen sanki enstrümanları birkaç yüzyıldır akort edilmemiş gibi Serilda'nın kulağını hafif tırmalayan hareketli bir şarkı çalıyordu.

Serilda hortlakları biraz daha iyi görebilmek için başını uzattı. Annesi aralarında olsa acaba onu tanıyabilir miydi? Onunla ilgili çok az şey biliyordu.

Babası yaşlarında bir kadın arıyordu ama hayır, kaybolduğunda yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Serilda babasına onunla ilgili daha çok şey sormuş olmayı diledi. Annesi nasıl görünüyordu? Koyu renk saçları ve kırık dişinden başka bir şey bilmiyordu. Gözleri ne renkti? Serilda gibi uzun boylu muydu ya da kollarında takımyıldızlarını andıran aynı küçük kahverengi çilleri var mıydı?

Bir benzerlik, *herhangi* bir tanıdıklık hissi yakalama ümidiyle görebildiği kadınların hepsini tek tek inceledi ama annesi aralarında olsa bile bunu ayırt edemezdi.

Tazıların ulumaları ile Serilda tekrar eğildi. Köprüde, tazıların efendisi, onu çekiştiren, serbest kalmak için hırlayan bir düzine tazının tasmağını sımsıkı tutuyordu. Tazılar köprüünün sonundaki av hayvanlarını görmüşlerdi.

“Avcılar ve ruhlar,” diye yankılandı Erlking’in sesi. “Ölümsüzler ve ölümler.” Omzundan yayı alarak bir ok yerleştirdi. Titreyen avların etrafında bir hayalet grubu toplandı. Atlardaki avcılar, yüzlerini karartan şehvetli sırıtmalar eşliğinde dizginleri tuttular. “Av başlasın.” Erlking oku tam ölüm tanrısının kalbine fırlattı. Ok korkunç bir sesle saplandı.

Kafeslerin kapıları açıldı. İpler kesildi.

Tazılar serbest bırakıldı.

Dehşete kapılmış hayvanlar her yöne dağıldılar. Kuşlar en yakın çatılara uçtu. Yaban tavşanları, dağ gelincikleri ve tilkiler bahçelere, sokak aralarına ve evlerin etrafına kaçıştı.

Tazılar kovalamaya başladı, avcılar da hemen arkalarından gittiler.

Kalabalıktan güçlü bir tezahürat yükseldi. Kadehler tokuşturulurken yerlere şarap döküldü. Müziğin ritmi hızlandı. Serilda şatodaki hayaletlerin bu kadar tantana edebileceklerini ya da... Neşeli olabileceklerini hiç tahmin etmemişti.

Hayır, doğru kelime neşeli değildi.

Şamatalı demek daha doğru olurdu.

Serilda bunun ona Märchenfeld'deki Eostrig Günü'nü anımsatmasına şaşırmıştı. Av kısmından ziyade, neşe, keyif ve kutlama havası daha çok benziyordu.

Eğer karanlık ruhlar duygusuz katiller olmasalardı, onlara katılmak bile isteyebilirdi.

Ancak bu şartlarda, Leyna'nın söylediklerini anımsadı ve harekete geçmeden önce avla dikkatleri dağılana kadar beklemeye karar verdi.

Olabildiğince alçaktan, yavaşça sessiz sessiz ilerledi.

Rıhtıma demir atmış düzinelerce kayık olmasına rağmen, White Swan'ın kayığı fark etmek son derece kolaydı. Hepsinin arasında en büyük, en yeni, en güzel kayık olmayabilirdi –gerçi Serilda da vasıflı bir kayık uzmanı değildi– ama hanın ön cephesi gibi parlak mavi renge boyanmıştı ve yan tarafında beyaz bir kuğu bulunuyordu.

Serilda kendi başına açılmak veya kürek çekmek bir yana, daha önce kayığa hiç adım atmamıştı. Güneşten solmuş ahşap banklara ve demir direğe sarılarak düğümlenmiş olan yıpranmış ipe bakıp onu kayığa çıkmadan önce mi yoksa sonra mı çözmesi gerektiğini düşünerek çok fazla zaman geçirmiş olabilirdi. Kayığa bindikten sonra kayık onun ağırlığı ile ne kadar sarsılacak, iskele boyunca sosis gibi yan yana sıkıştırılmış diğer kayıkların arasından şu iki incecik küreği çekerek nasıl çıkacaktı?

Kayığı kenarından tuttu ve boğuk bir sesle rıhtıma çarpına dek kendine doğru çekti. Bir kez daha anlık bir tereddüt yaşadıkten sonra, çıkıntıya oturdu ve ayaklarını kayığa koyup sallantıyı test etti. Kayık basınçla biraz battı ama kolayca geri çıktı. Serilda nefesini vererek acemice kayığa tırmandı, eteğini ıslatan ufak bir soğuk su birikintisinin olduğu zemine oturdu.

Kayık batmadı. Bu umut vericiydi.

İpi çözüp açması biraz daha vaktini aldı. Sonra, küreklerden birinin ucunu kullanarak kendini rıhtımdan itti. Kayık ürkütücü şekilde sallandı ve Serilda uzaklaşmaya çalışırken yanındaki kayıkların kenarlarına defalarca çarptı. Serilda her seste iki büklüm oluyordu ama av hayvanlarının peşinden gitmeyenlerin ölüm tanrısını neşeli bir şekilde kevgire çevirdikleri oldukça gürültülü bir ok turnuvasına başlamışlardı.

Açık sulara ulaşması epey zamanını aldı. Kayık kontrolden çıkmış bir topaç gibiydi. Serilda göl yüzeyinin durgun olmasına minnettardı, çünkü tamamen onun insafına kalmış durumdaydı. Bu yüzden, kürek çekmek yerine kürekleri diğer kayıklardan uzaklaşmak için kullanmanın daha doğru olduğunu fark etti. Ancak dar rıhtımın sınırlarından çıktıktan sonra artık kürek çekmekten başka şansı kalmamıştı. Balıkçılardan gördüğü gibi sırtı şatoya dönük oturarak, iki küreği sıkıca tuttu ve sert, garip daireler çizerek çekmeye başladı. Bu görüldüğünden daha zordu. Su direniyordu, elindeki kürekler ona tuhaf ve amansız geliyordu ve kayık önce bir tarafa sonra diğer tarafa biraz fazla dönünce Serilda hemen rotasını düzeltmek zorunda kalıyordu.

En nihayetinde, ömründen ömür gittikten sonra kendini asma köprüünün altında, şatonun gölgesinde buldu.

Bu açıdan bakınca, yapı devasa ve ürkütücü görünüyordu. Surlar ve gözetleme kuleleri yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru uzanıyor, ayı görmesine

engel oluyorlardı. Temelini oluşturan iri kaya parçalarının etrafı taşlara hafifçe vuran sularla çevrilmişti. Kıyıdaki eğlence meraklılarının hayaletlere özgü tezahüratları ile bozulmasa, oldukça huzurlu bir yer olabilirdi.

Serilda durdu ve başını uzatarak güvenli bir şekilde kıyıya çıkıp tırmanabileceği bir yer olup olmadığını görmeye çalıştı. Ama çok karanlık olduğundan tek görebildiği neredeyse birbirinden ayırt edilemeyen parıldayan ıslak kayalardı.

Birkaç kez kayığı kıyıya yanaştırmayı denedikten sonra, Serilda sonunda sivri uçlu bir taş parçasını tutup ipi etrafına geçirmeyi başardı. Elinden geldiği kadar iyi düğüm attı ve geri döndüğünde teknenin hâlâ burada olması ve sonra da geri dönebilmek için dua etti.

Eteklerini ayaklarına dolanmaması için bağladıktan sonra, pek de zarif sayılmayacak bir şekilde teknedен inip tırmanmaya başladı. Kayaların çoğu yapış yapış yosunlarla kaplı olduğundan oldukça kaygandı. Çentikli taşların altında neler saklanıyor olabileceğini, kaymak üzere olan bir eli bekleyen kıskaçları, kabukları ve minik sivri dişleri düşünmemeye çalıştı.

Bunları düşünmeme konusunda pek başarılı olamadı.

Sonunda indirilmiş asma köprüye ulaştı. Köprü boştu, ancak kapının ilerisindeki avluyu tam olarak göremiyordu ve orada birilerinin olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

“Her neyse,” dedi, kendine inanarak başını salladı. “Buraya kadar geldim.”

Biraz homurdanıp söylendikten sonra, yukarıya tırmanıp köprüye çıktı. Kalasların üzerine kapaklandıktan sonra çabucak elleri ve ayaklarının üzerinde doğrulup etrafına baktı.

Hiç kimse yoktu.

Ayağa fırlayıp şato kapılarına doğru hızla koşarak kendini hemen şato surlarından birine attı.

Dış avluyu gözden geçirdi, ahır, köpek kulübelerini, kenardaki depo ve ek yapıları gözetledi. Hiç kimseyi görmedi. Kendi nefesi, kalp atışları ve uzaklardan gelen ok sesleriyle tezahüratlar, haykırışlar ve ahırlardaki buzağı benzeri biçimsiz hayvanların genizlerinden gelen hırıltı ve homurtulardan başka bir şey de duyamıyordu.

Leyna'nın, Vergoldetgeist'le ilgili anlattıklarına göre Gild büyük olasılıkla şatonun dış surlarında, muhtemelen gölün diğer tarafına bakan kulelerden birindeydi. Oraya tam olarak nasıl çıkacağını çözmek için birkaç tahminde

bulunması gerektiğini fark etti. Şatonun arka tarafına ya da dış surlarına daha önce hiç gitmemişti ama yavaş yavaş yapının planını anlamaya başlamıştı.

Biraz durup surların tepelerine baktı ve siperlerde titrek meşaleler olmasına rağmen ne başka bir hareket vardı ne de Gild'i görebiliyordu.

Onu görmek istiyordu. Gild'i görmek için neredeyse can atıyor ve annesinin bu sarayda olup olmadığını sormak istiyordu. Kendi kendine onu görmek istemesinin tek nedeninin de bu olduğunu söylüyordu. Annesiyle ilgili gerçeği bilememek onu içten içe kemirmeye devam edecek bir gizemdi.

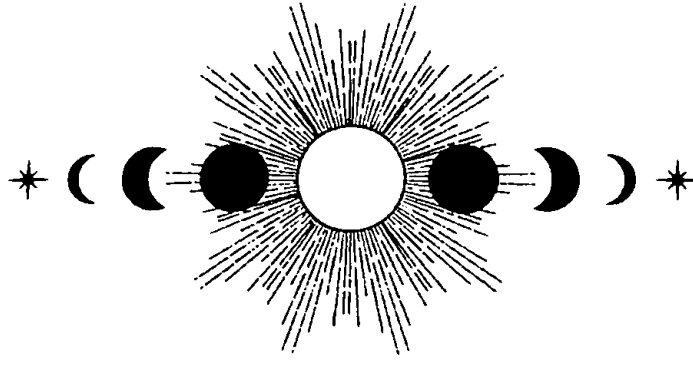
Ancak onu içten içe kemiren başka bir gizem daha vardı. Aslında planının bir parçası değildi ama şimdi şatonun içinden ona bakan parlayan vitraylı cam pencereleri görünce, perde tekrar indiğinde ve avlu boşaldığında, bu şatoyu keşfetmek için bir şansı daha olup olmayacağını düşündü.

Belki çabucak bir göz atabilirim, dedi kendi kendine. Sadece o kapının arkasında ne olduğuna bakmak, dikkatini çeken o duvar halısını görmek istiyordu.

Sonra da Gild'i bulacaktı.

Çok uzun sürmezdi, hem zaten bütün gece vakti vardı.

Bir kez daha etrafa baktıktan sonra, dış kaleden hızlıca çıkıp kalenin iç kısmına koştu.

Bölüm 31

Şato, duvar halıları, tabloları, düzenli ve temiz mobilyaları, şöminelerdeki korları, her koridorda yanan meşaleleri ve şamdanları ile perdenin bu tarafında çok daha ürkütücü görünüyordu. Ama hâlâ ortalıkta kimseler yoktu. Sanki biraz önce var olan hayat, bir mum alevi gibi sönuvermişti.

Serilda artık geçitleri, vitraylı camlarıyla tanrılar koridoru adını verdiği odaya çıkan merdivenleri kolayca bulacak kadar biliyordu. Bu salona sadece gündüzleri, cam parçalarının etrafa saçılmış, kurşun çerçeveleri kırılmış, mobilyaları kalın, tozlu örümcek ağlarıyla dolmuş haldeyken girmişti.

Salon gece farklıydı. Işık güneşten değil, ayaklı şamdanlardan geliyordu. Burası pencerelerden yansıyan ışıkla aydınlanmadığında bile güzeldi.

Köşeyi dönerken adımları hızlandı. Karşısına, bir tarafında pencereler ve diğer tarafında kapalı kapıların olduğu daracık bir koridor çıktı. Avizelerden sarkan örümcek yerine erimiş mumlar damlıyordu.

En sondaki kapı kapalıydı ama zeminle birleştiği yerdeki boşluktan hafif bir ışık sızıyordu.

Şatonun boş olduğunu bilmesine rağmen dikkatle ilerliyor, yumuşak halılara usulca basıyordu.

Kapıya ulaştığında kilitli olmasından korktuğu için kalp atışlarını kulaklarında hissediyordu. Ama kilidi çekince kapı kolayca açıldı.

Kapı geriye doğru açılırken nefesini tuttu. Gördüğü ışık hemen kapıdan girince görülen taştan bir çıkıntıya koyulmuş tek bir mumdan geliyordu. Odaya girdi, gözlerinin loş ortama alışmasını bekledi.

Gözü odanın ortasındaki bir kafesin etrafını saran, tavandan sarkmış tül- den bir perdeye takıldı.

Donakaldı. Kafesler hayvanlar içindi. Böyle bir odada ne tür bir hayvan tutulurdu ki? Gözlerini kısıtı halde parmaklıkların arkasında hareketsizce duran iri şeyi zar zor seçebildi.

Uyuyor muydu?

Ölmüş müydü?

Hiç kıpırdamadan, duvar halısını gördüğü duvara döndü.

Kaşlarını çattı.

Halı hâlâ oradaydı ama ölümlü dünyadaki aksine, perdenin diğer tarafında görüldüğü kadar iyi durumda değildi. Bu tarafta, lime lime olmuştu. Gece vakti kurşuni bir ay ve düzinelerce fenerle aydınlatılmış gösterişli bahçenin olduğu fondaki manzarayı az çok çıkarabilmişti. Bahçede işlemeli bir ceket giymiş, altın bir taç taşıyan sakallı bir adam duruyordu. Ama adamda bir terslik vardı. Gözleri çok büyüktü ve alaycı bir gülümsemesi vardı.

Serilda biraz daha yaklaşıırken, derin bir korku onu kemirmeye başlamıştı.

Gözleri loş mum ışığına alıştıktan sonra, donakaldı. Duvar halısında tasvir edilen şey saygın bir kral değildi. Bir kafatası tasviri vardı. Kral giysileri içinde bir ceset.

Adam ölüydü.

Serilda artık titriyordu, dokuma kumaş parçalarından birine uzandı ve gördüğü ikinci kişi daha küçük ve ikiye bölünmüştü, ama kız olduğu kabarık eteği ve kabarık kollarından ve...

Kalın lüle bukleleri.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Bu madalyondaki kız olabilir miydi?

Serilda sonraki kumaş parçasına uzandığında, göz ucuyla karanlık bir gölgenin üzerine doğru geldiğini gördü.

Çığılığı karşı tarafın tiz çığılığıyla çarpıştı. Serilda kollarını kaldıracak zaman bulamamıştı. Canavar pençelerini omuzlarına geçirdi, çığılığı bir anda anılarını canlandırdı.

Ve artık şatoda değildi.

Märchenfeld'deki okul binasının önünde ya da sarı panjurlarından tanıdığı okul binasından geriye ne kaldıysa orada duruyordu. Ama yanıyordu. Siyah bir duman havayı sarmıştı. Serilda çığıkları duydu, ağzını kapamaya çalışarak öksürmeye başladı.

Çocuklar.

İçerideydiler.

Kapana kısılmışlardı.

Serilda gözlerindeki yanmayı umursamadan hızla koşmaya başladı ama bir el onu omzundan tutarak gitmesini engelledi.

“Aptal olma.” dedi Erlking’in sesi. ruhaf bir şekilde sakindi. “Onları kurta-ramazsın. Sana söylemiştim. Leydi Serilda. Senden istediğimi yapmalıydın.”

“Hayır!” diye dehşetle bağırdı. “Yaptım! İsteddiğiniz her şeyi yaptım!”

“Öyle mi?” Sorusunun cevabı boğuk bir kıkırdama oldu. “Yoksa beni kandırıyor muydun?” Serilda’yı tutup kendine çevirdiğinde, bakışlarındaki soğukluk amansızdı. “Bana ihanet edenlerin sonu budur.”

Yüzü yavaşça kayboldu, yerini ayrımsanamayacak kadar grotesk bir dizi görüntü aldı. Babası bir tarlada yüzüstü yatarken leşçil kuşlar iç organlarını gagalıyordu. Anna ve iki küçük kız kardeşi bir kafese kapatılmıştı ve cüce cinler sopalarla onları dürtüyor, ucunu onlara batırıyordu. Nickel ve Fricz zebanilere yem olmuş, merhametsiz dişleriyle paramparça edilmişlerdi. Leyna ve annesi peşlerinden gelen bir gece kuzgunu sürüsünden kaçıyordu; kuşların sivri gagaları, anne-kızın narin gözlerini, yumuşak kalplerini, ümitsizce birbirine tutunmaya çalışan ellerini hedef alıyordu. Gild’in bir pervane gibi tutturulduğu devasa bir çıkırık sürekli dönüyor, dönüyor, dönüyordu...

Kâbuslarla dolu bu manzaranın arasından vahşi bir kükreme duyuldu.

Omzundaki pençeler üzerinden çekilmişti. Çığlık kesildi.

Serilda kendine gelmeye çalıştı ama kâbuslar onu bırakmıyor, onu yeniden sürüklemeye çalışıyordu. Karanlığın ötesinde bir yerden, çarpışma sesleri duyuluyordu. Bir Drude’un sinirli tıslamaları. Bir mücadelenin darbe sesleri ve homurtuları.

Onun sesi. *Ona bir daha dokunmayacaksın!*

Serilda bunun mümkün olduğunu düşünmese de bir şekilde gözlerini açmayı başardı. Ancak loş mum ısıdığından kaçınarak gözleri hızla tekrar kapandı. Yine de o kısacık anda onu görmüştü. Elinde bir kılıç, gerçek bir kılıç tutan kişiyi. Ancak kılıç parlak gümüş ve çelikten değil, altından yapılmış gibiydi.

Gözlerini kısıp tekrar açarken, tek koluyla mumu kapatmaya çalıştı.

Gild tam kılıcı Drude’un karnına sapladığı anda her şeyi gördü.

Gırtlaktan gelen bir ses. İç organların leş kokusu.

Kanat çırpışından sonra sağır edici bir çığlık daha duyuldu.

Serilda bağırdı. “Gild!”

İkinci Drude oğlanın kafasına doğru atıldı, pençeleri kafa derisini çekiyordu.

Gild haykırdı ve kılıcı ilk Drude’un bedeninden çekip çıkardı. Arkasına döndü ve tek bir hamleyle ikinci saldırganın kanatlarından birini kesti.

Hayvanın yere yığılırken çıkardığı ses ıstırap ve dehşet doluydu. Kalçası üzerinde otururken, tek kanadını işe yaramaz şekilde çırpıyor, sivri uçlu diliyle Gild'e tıslıyordu.

Gild öfke dolu bir ifadeyle hamle yaptı, kılıcını kalbi olabilecek bir yere, göğsüne sapladı.

Drude'un tıslaması boğulma sesine dönüştü. Ağzından fişkırان siyah sıvı kılıca sıçradı.

Zar zor nefes alan Gild, hızla kılıcı çekince yaratık diğerinin yanına yığıldı. Mor tenli ve köseleyi andıran kanatları olan iki tüyler ürpertici yığın.

Gild kılıcın kabzasını sımsıkı tutarak uzun bir süre dikildi ve aklını yitirmiş gibi etrafına bakındı. Titriyordu.

"Gild?" diye fısıldadı Serilda, sesi bağırmaktan kısılmıştı.

Gild gözleri yuvalarından fırlamış halde arkasına döndü. "Senin neyin var?" diye bağırdı.

Serilda şaşırılmıştı. Gild'in öfkesi kâbusların neden olduğu felç halini üzerinden atmasına az da olsa yardımcı oldu. "Ne?"

"Drudela girdiğin bir savaş yetmedi mi?" Elini ona doğru salladı. "Gel hadi. Devamı gelecek. Gitmemiz gerekiyor."

"Kılıcın mı var?" dedi, onu ayağa kaldırırken biraz sersemlemiş gibiydi. Ayağa kalktığı anda Gild, Serilda'yı şaşırtacak ve biraz da hayal kırıklığına uğratacak şekilde, elini elinden çekti.

"Evet ama biraz paslanmışım. Şanslıydık. O yaratıklar sana olduğu kadar bana da kolayca işkence edebilirlerdi."

Başını koridora uzattı, Serilda'ya peşinden gelmesin işaret etmeden önce boş olduğundan emin olmak istemişti. İlerlemeye başlamıştı ama daha köşeyi dönmeden bacakları boşaldı ve duvara doğru sendeledi.

Gild dönüp yanına gitti.

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Ben sadece... Titrememe engel olamıyorum."

Yüzünden onu anladığı anlaşıyordu. Biraz daha yaklaşıp dirseğinden tuttuğunda, birkaç dakika öncekinden çok daha nazikti. "Hayır, ben özür dilerim," dedi. "Yaralısın... Ve korkmuşsun."

Omzu hiç aklına gelmemişti ama Gild bahsedince, birden Drude'un pençelerini geçirdiği yerde ani bir sızı hissetti.

"Sen de," dedi, Gild'in kafatasındaki yaralarından şakağına doğru akan ince kan damlasına bakarken.

Gild yüzünü buruşturdu. “O kadar kötü değil. Hadi, devam edelim. Yürümene yardım edeyim.”

Serilda’ya destek vermek için hiç düşünmeden kılıcı bir köşeye fırlattı ve vitray pencereleri geçip merdivenlerden inerlerken bir eliyle onu sımsıkı tuttu. Kızı büyük salona götürdü ve şöminenin önünde yere oturttu. Yakut ejderhası şömine rafının üzerindeki yerinden onlara bakarken gözleri yüzlerce mum alevinin ışığıyla parlıyordu. Canlıymış gibi duran canavar Serilda’yı huzursuz ediyordu ama Gild bunu pek fark etmemiş gibiydi. Serilda da rahatsız olmamış gibi yapmaya çalıştı.

Dizlerinin üzerine çöken Gild, ateşi olup olmadığını kontrol etmek istiyormuş gibi Serilda’nın alnına uzandı. Ama sonra aniden durdu ve elini çekip göğsüne yakın bir yere koydu. Yüzünde acı dolu anlık bir ifade belirdi ve hemen kayboldu. Yerini endişe almıştı.

“Ben oraya gelmeden önce seni ne kadar tuttu?”

Serilda doğrulmaya çalıştı ve Gild’in eli bir kez daha ona uzandı. Kısa süreli bu hareketten sonra iki avucunu da dizlerine koydu. Serilda oğlanın ellerine baktı, parmaklarının kasıldığını, boğumlarının sıkılmaktan bembeyaz olduğunu fark etti.

“Bilmiyorum,” dedi. “Çok hızlı gelişti. Saat kaç?”

“Şey... Gün batımını iki saat geçmiş olabilir mi?”

“Çok olduğunu sanmıyorum.”

Gild derin bir nefes verdi, endişesi biraz hafıflemişti. “Güzel. Sana saatlerce, kalbin durana kadar işkence edebilirler. Sen daha fazla bu vahşete dayanamayana ve bir şekilde pes edene kadar.” Serilda’yla göz göze geldi. “Yeniden o odaya girerken aklından ne geçiyordu?”

“Daha önce oraya gittiğimi nereden biliyorsun?”

Bu çok saçma bir soruymuş gibi tepki verdi. “Açlık Dolunay’ndan sonra! Can havliyle kaçtığında o odadan geçtin. Sonra ekinoksta, kral seni aslında çağırmadığında da geri geldin ve doğrudan o vahşet odasına gittin?”

İşittiği azara rağmen Serilda içinin ferahladığını hissetti. “O sendin. Geçen sefer, Drude’a şamdanla saldıran sendin.”

“Tabii ki bendim! Kim olduğunu sandın?”

Bunu düşünmüştü... Hatta ümit etmişti. Ama emin olamamıştı.

Gild’in öfkelerini görmezden geldi, “Beni nasıl buldun? Orada olduğumu nereden biliyordun?” diye sordu.

Gild topuklarının üzerinde ileri geri sallandı, ufak ufak geri çekildi. “Avludan gizlice içeri girdiğini gördüğümde gözetleme kulübesindeydim.” Başını

salladı, konuşurken kederliydi, “Belki beni arıyorsundur diye düşünmüştüm.”

“Seni arıyordum!”

Kaşlarını çatı. İkna olmamıştı ve haklıydı da.

“Arayacaktım,” diye düzeltti Serilda. “Ben sadece o odada ne olduğunu görmek için bunun tek şansım olabileceğini düşünmüştüm.”

“O odada ne olduğunu neden bu kadar umursuyorsun? O odada *Drudelar* var!”

“Şatoda kimsenin olmayacağını düşündüm! Herkesin şölende olması gerekiyordu!”

Büyük bir kahkaha attı. “Drudelar partilere katılmaz.”

Sinirle, “Artık bunu biliyorum,” dedi ve sonra sakinleşmeye çalıştı. Keşke anlamasını sağlayabilseydi. “Orada bir şey var. Bir... Bir duvar halısı.”

Gild daha da şaşkın görünüyordu. “Bu şatoda yüzlerce duvar halısı var.”

“Bu halı farklı. Perdenin benim olduğum tarafında diğer her şey gibi parçalanmış görünmüyor. Ve bu gece içeri girdiğimde... Odada bir kafes vardı. Sen de gördün mü?” Öne eğildi. “Erlking kafeste kalması gereken ne saklıyor olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek. “Başka Drudelar?”

Serilda gözlerini devirdi. “Anlamıyorsun.”

“Hayır, anlamıyorum. Ölebilirdin. Bunun bir önemi yok mu?”

Ses tonunda bir şey Serilda’nın duraksamasına neden oldu. Panik gibi bir şeydi.

“Tabii ki önemli,” dedi kısık bir sesle. “Ama bir taraftan da bir şey olduğunu hissediyorum... Önemli bir şey. Bana şatoda istediğin her yere gidebildiğini söylemiştin. Oraya hiç gitmez misin?”

“*Hayır*,” dedi. “Çünkü, tekrar ediyorum –ve üzerine basarak söylüyorum– orada Drudelar var. Ve bir Drude’la bile isteye karşılaşmak gerçekten berbat bir fikirdir. Ben onlardan olabildiğince uzak durmaya çalışırım, sen de öyle yapmalısın.”

Serilda kollarını göğsünde kavuşturdu ve surat astı. Ona, uzak duracağım, demek istiyordu ama sorularının cevapsız kalması ve sırların ortaya çıkmaması onu öfkeliyor ve bu durum içine dert oluyordu. “Ya bir şeyi koruyarlarsa? Erlking’in kimsenin bulmasını istemediği bir şey olabilir mi?”

Gild tam mantıklı bir cevap verecekken bir an duraksadı. Kaşlarını çatarak sustu ve Serilda’yı incelemeye başladı. Sonra iç çekti, gözleri Serilda’nın

ellerine takıldı. Öne ilerledi. Serilda ellerine uzanıp onları tutacağını düşündü. Aksine, avuçlarını Serilda'nın dizlerinin iki yanına, koltuk minderlerine dayadı.

Ona dokunmamaya çalışıyordu.

"Erlking'in kendine göre sırları vardır," dedi, "ama o odadaki her neyse, bu hayatını tehlikeye atmana değmez. Lütfen. Lütfen, tekrar oraya girmeye çalışma."

Serilda'nın omuzları düştü. "Ben... Ben bir daha oraya gitmeyeceğim..."

Gild'in yüzünden rahatladığı belli oluyordu.

"...hazırlıksız gitmeyeceğim yani."

Gild gerildi. "Serilda, hayır. Yapamazsın..."

"Hem sen kılıcı nereden buldun?"

Gild konunun değişmiş olmasına bozuldu ve oflayarak tekrar doğruldu. "Cephanelikten. Erilkönig orada koca bir milisi silahlandırmaya yetecek kadar çok sivri ve ölümcül şey tutar."

"Daha önce hiç altın bir kılıç görmemiştim."

Gild tam bir elini saçlarına götüreceken durdu ve elini geri çekip parmaklarındaki kan lekelerine baktı.

"Dur." Serilda ayağa kalktı, bacakları artık titremiyordu, pelerinin kenarını kaldırdı ve Gild'in kaşına uzandı. Gild irkilerek geri çekildi.

"Kıpırdama. Acımayacak."

Gild sanki hakarete uğramış gibi Serilda'ya baktı. Serilda kaşında şimdiden kurumaya başlamış kanı kumaşla hafif hafif silerken hiç kıpırdamadı.

"Bir silah için altın korkunç bir seçim," dedi, Serilda onu temizlerken. Sesi tuhaf şekilde mesafeliydi ama bakışlarını Serilda'dan kaçırmıyordu. "Çok yumuşak bir metaldir. Kolayca körelir. Ama sihirli yaratıkların çoğu, Drudelar da dahil, altından hiç hoşlanmazlar."

"İşte oldu," dedi Serilda, pelerinin ucunu bırakarak. "Şimdi biraz daha iyi, gerçi yine de kalanını yıkamak için suya ihtiyacımız olacak."

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Ya senin omzun?"

"Sorun değil." Drude'un pençelerinin kumaşta bıraktığı yırtıklara baktı. "Ben pelerinin için daha çok üzüldüm. En sevdiğimdi. Ve yama yapmakta çok iyi sayılmam."

Gülümsemesi tereddütlüydü. Sonra, sanki birden ne kadar yakın olduklarını fark etmiş gibi, Gild bir adım geri attı.

Serilda anlık bir sızı hissetti. Onu son gördüğünde, Gild elini tutmak, o ağlarken ona sarılmak, onu çılgınca öpmek için çok hevesliydi.

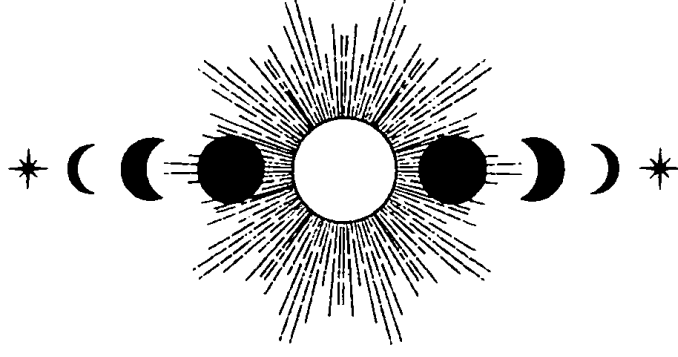
Ne değişmişti?

“Buraya sadece o odayı görmek için gelmedim,” dedi Serilda. “Seni bulmak için geldim. Ölüm Ziyafeti’ni ve kral ile maiyetindekilerin şatoda olmayacaklarını duyar duymaz düşündüm ki... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece seni tekrar görmek istedim. Yeniden saman yığınıyla dolu bir odaya kilitlenmeden önce seni görmek istedim.”

Serilda bunları söylerken Gild, üzüntüden ellerini ovuşturup kızıdan bir adım uzaklaşsa bile neredeyse umut dolu görünüyordu. “İster inan ister inanma, bu gece benim için de önemli.”

“Ya?”

Gild gülümsedi, bu, Serilda’nın bütün gece boyunca gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi. O haylaz, gamzelerini ortaya çıkaran ifade. “Aslında, belki bana yardım edebilirsin.”

Bölüm 32

“Bütün seneyi bunları yaparak mı geçiriyorsun?” dedi Serilda, küçük altın heykelciklerin olduğu sandığa eğilerek. Eline aldığı at şeklindeki heykelcik, Gild’in samandan eğirdiği altın iplere benzeyen tamamen altın bir telle örülerek yapılmıştı.

“Bunları yapmakla ve hayatını kurtarmakla geçiyor,” dedi Gild, sipere yaslanarak. “Bir şeylerle meşgul olmayı seviyorum.”

Serilda ona sevecen bir bakış attı. Ayağa kalkıp surların kenarından, aşağıdaki kayalıklara ve ay ışığından bir çizgi oluşturan göle baktı.

“Sence Erlking altını neden istiyor?” diye sordu. “Her nedense niyetinin seninki kadar iyi olduğundan şüpheliyim.”

Gild dudak büktü. “Kesinlikle öyle. Bunlardan birkaçı, şu anda tadını çıkardığı ziyafetin borcunu karşılamaya gidecek sanırım.”

Kızgınlığını saklamaya çalışmadı.

“Ama yine de,” dedi Serilda, “böyle bir servete neden ihtiyacı olsun ki?”

Gild başını salladı, aşağıdaki kayalara bakıyordu ama Adalheidli dalgıçlar ve balıkçıların aşağı attıkları parçaları görmeleri için hava hâlâ çok karanlıktı.

“Bilmiyorum. Onları iç kalenin altındaki mahzenlerde saklıyor. Yerini değiştirip değiştirmedini görmek için birkaç kez oraya uğradım ama onlarla pek bir şey yaptığını söyleyemem. Sonra, Karga Dolunay’ının ardından, bir gün içeri girdim ve hepsi yok olmuştu. Hepsi.” Omuz silkti. “Belki de benim çalacağımdan korkmuştur. Gerçi çalmayı planlamıştım.” Gözleri haylazlıkla parladı ama bu parıltı hemen kayboldu. “Ancak nereye götürdüğünü bilmiyorum. Ya da ne için istediğini. Ama haklısın. Daha önce Erlking’in insanlara özgü zenginliklerle ilgilendiğini hiç görmemiştim. Daha doğrusu, tazılar, silahlar ve arada sırada yapılan ziyafet dışında herhangi bir şeyle ilgilendiğini hiç görmemiştim. Ve tabii hizmetkârlarla. Kral el pençe divan beklenilmekten hoşlanır.”

“Tüm hizmetkârlar hayalet midir?”

“Hayır. Cinleri, goblinleri, gece kuzgunları da var...”

Serilda dudaklarını büzdü, Gild’e gece kuzgununun yeni yılın başından beri onu takip ettiğini söylese mi diye düşünüyordu.

Artık bir önemi de yoktu. Tekrar kaçmaya çalışmayacaktı.

“*Sen de* onun hizmetkârlarından biri misin?” diye sordu.

Gild gözleri parlayarak ona baktı. “Elbette hayır. Ben hortlağım.”

Serilda gözlerini devirdi. Şatonun daimî baş belası rolünden oldukça gurur duyuyor gibiydi. “Sana Adalheid’da ne dediklerini biliyor musun?”

Gülümsemesi yayıldı. “Altın Yıldızlı Hayalet.”

“Aynen öyle. Bunu sen mi uydurdun?”

Gild başını salladı. “Onlara hediyeler bırakmaya başlama fikrinin ne zaman ortaya çıktığını hatırlamıyorum. İlk başta kendimi eğlendirmek için yaptım ve burada şatonun arka tarafında kimsenin onları bulacağından tam olarak emin değildim. Ne de olsa insanlar perili bir şatoya çok yaklaşmak istemezdi. Ama sonra birileri birkaç hediye keşfedince, daha fazlasını bulmak için diğerleri de gelmeye başladı. Eostrig Günü’nden sonra bu, yılın en sevdiğim zamanıdır çünkü buraya çıkıp onların aşağıda altın aramalarını seyredebilirim. İnsanların onları duyabileceğim kadar yakın oldukları tek gün bu ve çok uzun zaman önce kulağıma onların bir *hayırseverden* bahsettikleri çalınırdı. Vergoldetgeist. Beni kastettiklerini sonradan anladım. Ve umuyorum ki... Yani, istiyorum ki, bu şatodaki hayaletlerin zalim olmadıklarını bilsinler.”

“Biliyorlar,” dedi Serilda, oğlanın kolunu tutarak. “Adalheid’in bunca yıldır refah içinde yaşıyor olması büyük oranda senin hediyelerin sayesinde gerçekleşti. Seni temin ederim, çok minnettarlar.”

Gild gülümsedi ama kolunu çektiğinde aniden gerildi. At heykelciğini eline alıp hızla duvara doğru yürüdü.

Serilda’nın yüreği cız etti. “Neyin var?”

Tekrar Serilda’ya döndüğünde yüzünde masum bir ifade vardı. “Hiçbir şeyim yok.” Kolunu uzattı ve atı göle fırlattı.

Serilda surdan aşağı eğildi ama hava bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. At kayalara çarparken boğuk bir *tın tın* sesi çıkardıktan sonra bir *şapırtıyla* suya düştü.

“Bunları etrafa saçmayı seviyorum,” dedi. “Bazılarını suya, bazılarını kayaya... Bir oyun gibi, anlıyor musun? Oyunları herkes sever.”

Serilda kasaba halkının altını muhtemelen oyundan daha fazla sevdiğini söylemek istedi ama Gild'in keyfini kaçırmak istemedi. Ve bunun bir oyun olduğunu fark edince, o da altın bir kelebek ve altın bir balık alıp onları aşağıdaki kayalara attı. Onlar "işlerini yaparken" Serilda, Gild'e, Leyna ve Lorraine'den, kütüphaneci Frieda'dan ve sonra da Madam Sauer'den, okuldan ve bu dünyada en çok sevdiği beş çocuktan bahsetti.

Ona babasından bahsetmedi. Ağlamayacağı konusunda kendine güvenemiyordu.

Gild onun hikâyelerini –ilk kez gerçek olan hikâyelerini– dinleme konusunda kaçınılan prensesle ilgili masalı dinlemek istediği kadar hevesli görünüyordu ve Serilda onun dış dünyayla ilgili haberlere ne kadar aç olduğunu fark etti. Sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da insan ilişkilerine hasretti.

Sandığın boşalması uzun sürmedi ama gitmek için acele etmediler çünkü sakın suları seyrederek yan yana oturmaktan mutluydular.

"Burada hiç arkadaşın var mı?" diye sordu Serilda tereddütle. "Diğer hayaletlerden muhakkak anlaştığın birileri vardır, değil mi?"

Gild kıpırdandı, bir parmağıyla boş boş kafasındaki yaraya dokundu. "Var sanırım. Çoğu oldukça iyidir. Ama iyi olmadıklarında işler karışır..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. "Tam olarak kendilerinin efendileri olmadıklarında."

Serilda dönüp ona baktı. "Erlking ve karanlık ruhların hizmetkârları oldukları için mi?"

Başını salladı. "Sadece hizmetkâr oldukları için değil aslında. Kral sarayına bir ruh aldığında, onların kontrolünü de ele geçirir. İsteddiği her şeyi yapabilir. Şu anda elinde yeteri kadar hizmetkâr olduğu için çoğu artık iyi kötü rahat bırakılmış durumda. Tabii içlerinden biri kralın gözdesi olacak kadar şanssız olmadığı sürece. Bazen Manfred'in bir emir daha almaktansa diğer gözünü çıkarabileceğini düşünürüm. Ama başka bir şansı var mı?"

"Manfred mi? Arabacı değil mi?"

Başını salladı. "Onu sonsuz bir kedere boğsa da bir nevi kralın sağ kolu haline geldi ancak bu konuda şikâyetçi olduğunu pek duymadım. Fazlasıyla beceriklidir."

"Peki ya sen?"

Gild başını salladı. "Ben farklıyım. Nedenini bilmiyorum ama ben hiç emir almak zorunda kalmadım. Bundan memnunum elbette. Ama aynı zamanda..."

"Farklı olmak seni kimsesiz yapıyor."

Gözlerini dikip şaşkın bir halde Serilda'ya baktı ama Serilda sadece gülümsedi. "Kesinlikle. Güvenemediğinde birilerine yakın olmak zordur. Onlara bir şey söylersem, krala rapor edilme riskini almış olurum."

Serilda dudaklarını yaladı, bunu fark eden Gild bakışlarını hemen göle çevirdi. Serilda'nın içi kıpır kıpırdı ve Gild'in onu, hızlıca ve çaresizce, öptükten sonra ortadan kaybolduğu o son seferi düşünmekten kendini alamıyordu.

Şimdi bu kadar yakınında dururken, o gecenin anısı başını döndürüyordu. Boğazını temizledi ve kendini toplamaya çalışarak bu gece cevaplanmasını en çok istediği soruyu kendine hatırlattı.

"Buradaki tüm hayaletlerin korkunç şekilde öldüğünü biliyorum," dedi dikkatle. "Peki... Hepsi burada mı öldüler? Bu şatoda mı? Yoksa kral onları da av sırasında mı topluyor?"

"Bazen başka ruhlar da getirir. Ama epey oldu. Sanırım şato onun hoşlanmayacağı kadar kalabalık olmaya başladı."

"Peki ya on altı yıl önce? Buraya getirilen bir kadın ruhu hatırlıyor musun?"

Gild kaşlarını çattı. "Emin değilim. Yıllar hızla geçip gidiyor. Neden sordun?"

Serilda içini çekti ve ona babasının Serilda daha iki yaşındayken annesinin avla nasıl kandırıldığıyla ilgili anlattığı hikâyeden bahsetti. Bitirdiğinde, Gild başını sallamasına rağmen onu anlıyor gibiydi.

"Tanıdığım hayaletlerin çoğu ben kendimi bildim bileli buradalar. Arada sırada buraya av sırasında bulduğu ruhları getirir... Ama benim için zamanın nasıl geçtiğini anlamak zor. On altı yıl..." Omuz silkti. "Burada olabilir. Onu tarif edebilir misin?"

Serilda ona babasının anlattıklarını anlattı. Bildiği pek bir şey yoktu ama en azından kırık dışın hatırlanmaya değer bir detay olduğunu düşündü. Anlatacakları bitince, Gild ciddi kafa yoruyor gibiydi. "Soruşturabilirim, sanırım. Kız bebeğini bırakan birileri var mı öğrenebilirim."

Serilda'nın içi ferahladı. "Sorar mısınız?"

Gild başını salladı, ama pek emin görünmüyordu. "Adı neydi?"

"Idonia Moller."

"Idonia," diye tekrarlayıp ezberledi. "Ama Serilda, şunu bilmen gerekir, kral avdan pek fazla ruh getirmez. Onların çoğunu..."

Hayal kırıklığı Serilda'nın bedenini sardı. Drude'un ona gösterdiği, babasının bir tarlada yüzüstü yattığı imgeyi hatırladı. "Ölüme terk eder."

Gild üzgün görünüyordu. "Üzgünüm," dedi.

“Üzülme. Böylesi daha iyi. Annemin Verloren’de, huzur içinde olmasını tercih ederim.” Böyle söylemişti ama gerçekten bunu kastetmiş miydi, emin değildi. “Onu bulmaya çalışacaksın ama değil mi? Burada olup olmadığını öğrenecek misin?”

“Seni mutlu edecekse, elbette.”

Bu sözleri ve bu kadar rahatça söylemiş olması Serilda’yı şaşırtmıştı. Gild’in etrafta annesiyle ilgili sorular sorması onu mutlu edecek miydi, bilmiyordu –Serilda bunun öğreneceklerine bağlı olduğunu düşündü– ama durum böyleydi. Gild’in onu düşünüyor olma fikri içinde buz tutmuş bazı yerlerin ısınmasına neden olmuştu.

“Aynı şey olmadığını biliyorum,” diye ekledi, “ama ben de annemi hatırlamıyorum. Ya da babamı.”

Serilda şaşırdı. “Onlara ne oldu?”

Gild mağrur bir şekilde hafifçe gülümsedi. “Hiçbir fikrim yok. Belki hiçbir şey. Bu da farklı olduğum başka bir konu. Diğerlerinin çoğu daha önceki hayatlarıyla ilgili *bir şeyler* hatırlarlar. Ailelerini, ne işle uğraştıklarını. Çoğu burada şatoda çalışmıştır, hatta bazıları birbirini bile tanır. Ama ben burada yaşadıysam bile ne onlar beni ne de ben onları hatırlıyorum.”

Serilda ona uzanmak istedi ama sonra ona her yaklaştığında nasıl kaçtığını anımsayınca, elini yumruk yapıp geri çekilerek duvara yaslandı. “Keşke sana yardım etmenin bir yolu olsaydı. Yani hepinize.”

“Bunu her gün diliyorum.”

Kesik kesik bir kahkaha sesi yankılandı. Serilda kaskatı kesildi ve içgüdüsel olarak Gild’in koluna yapıştı.

“Sadece muzip bir goblin sesi,” dedi Gild, Serilda’nın elini tutarken sesi boğuktu. “Arada bir devriye gezerler. Kimsenin kontrol kapısından gizlice çıkmaması ve herkes kasabadayken asma köprüyü kaldırmaması için.”

Ses tonunda hafif bir muziplik vardı. Serilda, şüpheli bir şekilde ona baktı.

“İki sene önce üst üste tek seferde çıkmayı başardım. Ama sanırım kralı, goblinlere daha fazla sorumluluk yükleme konusunda teşvik etmiş olabilirim. Hiç kimse etrafta boş gezen şakacı bir goblin istemez. Onların eğlence anlayışı iç kaledeki şömineleri söndürmek, sonra da çıraları saklamaktır.”

“Onlarla çok iyi anlaşıyor olmalısın öyleyse.”

Sırıttı. “Çıraları saklamak benim fikrim olmuş olabilir.”

Kahkaha yüksek bir ıslık sesine dönüştü; geceyi yırtan keyifli bir melodiye. Sanki giderek yaklaşıyordu.

“Gel hadi,” dedi Gild, onu kuleye doğru çekiştirdi. “Seni görürse,

Erlkönig'e söylemeyeceğini garanti edemem."

Kulenin merdivenlerinin yarısına geldiklerinde, Gild hâlâ Serilda'nın elini tuttuğunu fark etti. Hemen elini bırakıp parmaklarını duvardaki harç çizgi-lerinde gezdirdi.

Serilda kaşlarını çattı.

"Gild?"

Dönüp ona bakmadı ama soru mahiyetinde hafif bir homurtu çıkardı.

Serilda boğazını temizledi. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin, ama istemeden de olsa şunu fark ettim... Bu gece dokunulmak istemiyorsun. Ve şey... Bu elbette senin tercihin ama ben sadece, daha önce, sen hep--"

Gild o kadar ani bir şekilde durdu ki, Serilda neredeyse ona çarpıyordu.

"*Dokunulmak* istemiyorum da ne demek?" dedi, gergin bir kahkahayla ona dönerek.

Serilda gözlerini kırptırdı. "Şey, tam olarak öyle görünüyor. Sürekli ben-den uzaklaşıyorsun. Bütün gece bana yakın olmak istemedin."

"       yapamam!" Durdu, hızlıca nefes aldı. Yanlış bir şey yapmak istemiyormuş gibi yüzünü ekşitti. "     dilerim. Sana bir      borçluyum. Öyle olduğunu biliyorum," dedi, kelimeler ikisinin arasında ürkek bir tavşan gibi gidip geliyordu. "Ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"     m ?"

Gözlerini sımsıkı kapattı. Biraz hır n bir çocuğu andırıyordu. Bir kusur işlediğini *gerçekten* söylemek istemeyen ama bir tatlı karşılığında söyleyecekmiş gibi duran hır n bir çocuğu andırıyordu.

"Daha önce seni  pmemeliydim," dedi. "Bu... Hiç centilmence değildi. Bir daha olmayacak."

Serilda'nın nefesi kesildi. "Centilmence mi?" diye sordu, zihni canını yakmayan kelimelerden birini yakalamıştı.

Gild gözlerini açtı, rahatsız olduğu belliydi. "D ş nd ğ n n aksine, ben tamamen onursuz biri değilim." Ancak sonra başını  ne eğdi, az önce neredeyse öfkeli olan yüz ifadesi mahcup bir hal almıştı. "Senden ayrıldığım an buna pişman oldum.      dilerim."

Pişman olmuş.

Sadece bu kelimeler bile Serilda'nın son birkaç haftadır kurduğu son hayal kırıntılarını da yok etmeye yetmişti. Ancak bunların onu  zmesine izin vermek yerine, ardından ortaya çıkan ikinci bir duyguya sıkı sıkı tutundu.     .

Kollarını kavuşturdu ve göz hizasında olabilmek için birkaç basamak indi. "O zaman neden öprün? Ben seni cesaretlendirmedim."

"Hayır, biliyorum. Nedeni de bu." Ellerini sağa sola sallasa da öfkesi Serilda'nın öfkesiyle başa baş gidiyor gibiydi.

Ve bu çok gülünçtü. Sinirlenecek ne vardı?

"Anlamamı beklemiyorum. Ve... Bahane bulmaya çalışmayacağım. Söyleceklerimin hepsi bu."

"Aynı fikirde değilim. Bence bir açıklamayı hak ediyorum. O benim ilk öpücüğümdü, bilgin olsun."

Gild homurdandı, bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bana bunu söyleme."

"Ah, hadi ama Gild. Ayaklarımı yerden kesme şansı yakalamayı bekleyen bir sürü talibim olduğunu düşünüyor olamazsın. Kız kurusu olma fikrine alışmıştım."

Yüz ifadesi neredeyse canı yanıyormuş gibi değişti. Tam konuşacağı sırada, vazgeçip tekrar sustu. Bir omzunu duvara yaslayıp derin bir nefes verdi. "Benim de."

Bu, Serilda'nın doğru duyduğundan emin olamadığı sessiz bir itiraftı. "Ne?"

"Hayır, böyle söylememem gerekir. Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama... Eğer birini öptüysem bile, bunu hiç hatırlamıyorum, bu yüzden bildiğim kadarıyla ilk öpücüğümdü. Ve seninle karşılaşana kadar, eminim asla..." Gild ona baktıktan sonra hemen kafasını çevirdi. "Yapamam... Seninle tanışmak... Mümkün olmadığını düşünüyordum. Düşünüyordum ki..."

Sesi duygu doluydu ve Serilda'nın yüreği titredi. Birden ne söylemeye çalıştığını anladı.

"Sen yalnızdın," dedi yavaşça Serilda. "Hep yalnız olacağını düşünmüştün."

"Bana burada hiç arkadaşım olup olmadığını sormuştun. Diğer hayaletlerin bazılarını gerçekten severim, hatta onlara değer de veririm. Ama daha önce hiç..." Gözleri arandı. "Daha önce hiç... Hiç böyle hissetmedim. Daha önce gerçekten kimseyi öpmek istemedim."

Ve birdenbire, Serilda'nın kalbinde yeni bir umut kıvılcımı belirdi.

Bir grup ölümsüz ruhla karşılaştırılmanın gerçek anlamda bir zafer sayılmayacağını biliyordu.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi, "özellikle bir sonu olmadığı düşünülünce. Senin ilk gördüğün kızdan... Yani benden, nasıl etkilenebileceğini anlayabiliyorum." Çenesini kaldırdı. "Ne olursa olsun, ben o öpüşmeden dolayı kızgın değilim, bunu bil."

Doğruydu.

Kızgın değildi.

Gerçi hâlâ biraz canı yanıyordu.

Doğru olduğunu zaten biliyordu ama şimdi onaylanmıştı. Serilda herhangi biri olabilirdi. Gild *herhangi birine* dokunmak için özlem duymuş olabilirdi.

Aksi şekilde davranamazdı.

Fiziksel yakınlık zoraki ya da sormadan alınacak bir şey olmasa da Serilda o an bunun vermekten memnuniyet duyacağı bir hediye olabileceğini düşündü. Ödeme olarak değil. Bir takas unsuru olarak değil. Suçluluk hissettiği için değil.

Sadece istediği için.

“Gild,” dedi sakince. Elini öne uzatıp avucunu avucuna yerleştirdi ve parmaklarını tek tek parmaklarına doladı. Gild’in tüm bedeni kaskatı kesildi. “Senden hiçbir şey beklemiyorum. Demek istediğim, eğer Erlking beni tehdit ederse, bana yardımcı olmaya devam etmeni umuyorum. Ama onun dışında... Sana âşık falan değilim. Ve senin de bana asla âşık olmayacağını biliyorum.”

Gild kaşlarını tekrar çattı ama cevap vermedi.

“Ben arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Ve eğer bir arkadaş sarılmaya ya da bir süre için elimi tutmaya ya da... Yalnızca birlikte oturmaya ihtiyaç duyarsa, inan hiç rahatsız olmam.”

Gild uzun bir süre susmuş, Serilda’nın elini çekmesinden korkuyormuş gibi birbirine kenetlenmiş parmaklarına bakıyordu.

Serilda elini çekmedi. Ortadan kaybolmadı.

Sonunda, Gild diğer elini de getirdi ve böylece Serilda’nın eli onun ellerinin arasında duruyordu. Biraz daha yaklaşarak, gözlerini kapatıp alnını Serilda’nın alnına dayadı.

Anlık bir tereddütten sonra, Serilda diğer kolunu omzuna koydu. Gild ona biraz daha yaklaştıktan sonra başını eğdi, şakakları birbirine değiyordu. Serilda, ufak bir ümitte dudaklarının dudaklarını bulmasını beklerken nefesini tuttu. Ancak Gild aksine, boynuna sokuldu. Bir saniye kadar sonra Serilda’yı kendine doğru çekerek ona sarıldı.

Serilda derin bir nefes alıp sonsuza dek bu anla bağdaştıracağı bir koku aradı. Thomas Lindbeck’le iki sene önce tam da bu gece nasıl dans ettiğini ve ailesinin çiftliğinin çimenimsi kokusunu nasıl üzerinde taşıdığını hâlâ anımsıyordu. Babası da hep odun dumanı ve değirmendeki un gibi kokardı.

Ancak eğer Gild'in hayatı boyunca taşıdığı bir koku olduysa bile, artık kaybolmuştu.

Yine de. Güçlü kolları vardı. Yanağını gıdıklayan saç ve boynuna değen keten yakası yeterince gerçekti.

Hem çok uzun hem de çok kısa gibi gelen bir süre boyunca öylece kaldılar. Ona bir nevi iyilik yapıyormuş gibi düşünerek elini tutmuş olabilirdi ama vücudu onun kollarında erirken, Serilda kendisinin de buna gereksinim duyduğunu fark etti. Heyecan yaratan bu duyguya; Gild'in de en az kendisi kadar sarılmak istemesi duygusuna.

Serilda bir müddet, Gild'in kalp atışlarını hissedebildiğini düşündü ama sonra o kalp atışlarının aslında sadece kendisine ait olduğunu anladı. Onu sarmalandığı yerden kıpırdamak zorunda bırakan da bu düşünceydi. Hareket etmeye başlar başlamaz, Gild geri çekildi ve Serilda gözlerinin etrafının kıpkırmızı olduğunu görünce şaşırdı. O kadar hareketsizdi ki, Serilda ağladığını fark etmemişti.

Serilda avucunu onun göğsüne koydu. "Senin kalp atışın yok."

"Belki de bir kalbim yoktur," dedi ve Serilda onun espri yaptığını anladığı için kendini tutmayıp gülümsedi. Kucaklanmaya onun kadar hasret olan oğlana gülümsedi. Kelimenin tam anlamıyla, birinin ona sarılmasının verdiği duygudan ağlayan oğlana.

"Hiç sanmam."

Sanki Serilda ona iltifat etmiş gibi gülümsemeye başladı. Ama Erlking'in av borusunun kulak tırmalayan sesi onların mabedini istila ettiği için bu bakışı kısa sürdü. İkisi de gerildi, birbirlerine daha sıkı sarıldılar.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Serilda, gökyüzüne baktı ama hava hâlâ karanlıktı ve şafağın sökmesine daha vardı. "Geri mi geliyorlar?"

"Daha değil ama yakında," dedi. "Av bitti ve şimdi sıra tazıları beslemekte."

Leyna, avcıların yakalanan hayvanların ölümlerini nasıl ölüm tanrısının kuklasına doğru attıklarını ve tazıların onları nasıl parçaladıklarını anlatmıştı, Serilda bunu anımsayınca yüzünü ekşitti.

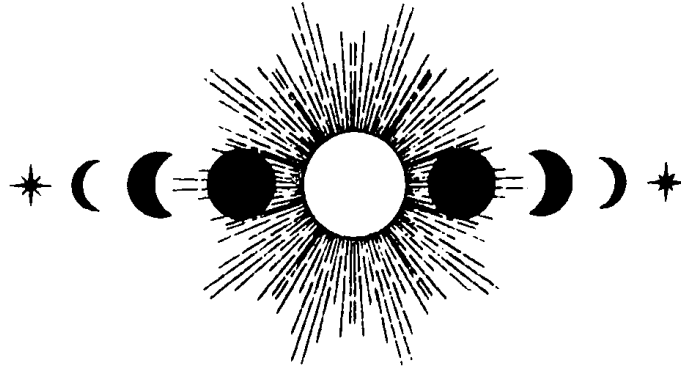
"İzlemek ister misin?" diye sordu Gild.

Serilda suratını buruşturdu. "Hiç sanmıyorum."

Gild kıkırdadı. "Ben de. Peki..." Tereddüt etti. "Benim kulemi görmek ister misin?"

Yanakları yüzündeki çilleri öne çıkaracak şekilde kızarmıştı, gergin hali o kadar sevimliydi ki Serilda sırtımadan edemedi. "Eğer vakit varsa?"

"Çok uzakta değil."

Bölüm 33

Ölümlüler dünyasında, güneybatı kulesinin tepesindeki oda boş ve tozlu-
luydu. Ancak perdenin bu tarafında, Gild yerdeki kat kat kilim ve kürklerle
ve şüphesiz şatonun diğer odalarından arakladığı birkaç battaniye ve yastıkla
kendisine bir sığınak yaratmıştı. Bir yığın kitap, bir şamdan ve odanın diğer
tarafında bir çıkılık vardı.

Serilda pencereye yaklaşp Adalheid'a baktı. Kuklanın bedeninden sarkan
etler için itişen tazıları görünce gözünü hemen kaçırdı.

Sanki Erlking'in kaçınılmaz bir çekim gücü varmış gibi dikkati tazılardan
ona kaydı. Kalabalıktan ayrı, en yakın kıyının kenarında durmuş gölü seyre-
diyordu. Keskin yüz hatları köprüdeki meşalelerin ışığında parlıyordu. Her
zamanki gibi anlaşılmazdı.

Varlığı, gölün diğer tarafındayken bile bir tehditti. Bir gölge. Serilda'ya
onun tutsağı olduğunun bir anımsatıcısı.

Karanlıklar Efendisi seni bir kez alırsa, bırakmaktan hoşlanmaz.

Serilda ürperdi ve pencereden uzaklaştı.

Kitaplardan birini aldı. Ufak, ciltli bir şiir kitabıydı, gerçi Serilda şiire
pek aşina değildi. O kadar çok okunmuştu ki sayfaları giderek kapağından
ayrılıyordu.

“Hiç âşık oldun mu?”

Serilda aniden başını kaldırdı. Gild biraz ötede duvara yaslanmıştı. Du-
ruşunda bir gerginlik vardı, çıplak ayaklarından birini zoraki bir kayıtsızlıkla
duvara dayamıştı.

Serilda'nın soruyu sindirmesi biraz zaman aldı ve anladığı anda kahkaha-
larla güldü. “Bunu sormak nereden aklına geldi?”

Başıyla kitabı işaret etti. “Çoğunlukla aşk şiirleri var. Bazen karıştırmak
insana acı veriyor, hepsi fazlasıyla süslü metaforlarla, tumturaklı sıkıcı sözlerle

dolu ve her şey özlem ve hasretle ilgili...” Gözlerini devirerek Serilda’ya küçük Fricz’i hatırlattı.

“Madem bu kadar nefret ediyorsun, o zaman neden sende?”

“Bu şatoda okunacak şeyler kısıtlı,” dedi. “Bu arada soruya cevap vermediğini fark ettim.”

“Märchenfeld’de bana ilgi duyabilecek hiç kimse olmadığını açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum.”

“Öyle olduğunu söylemiştin ve... Bununla ilgili sorularım da var. Ama biri tarafından sevilmemek insanın *sevmesine* engel değildir. Sevgi karşılıksız da olabilir.”

Serilda sırttı. “Şiiri apaçık küçümsesen de bence sen bir romantiksin.”

“Romantik mi?” Gild duraksadı. “Karşılıksız sevgi kulağa korkunç geliyor.”

“Kesinlikle korkunç,” diyerek ona katılan Serilda bir kahkaha daha kopardı. “Ancak sadece bir romantik böyle düşünür.” Serilda arsızca sırttı ve Gild yine kaşlarını çattı.

“Soruyu *hâlâ* geçiririyorsun.”

Serilda iç çekerek tavan kirişine baktı. “Hayır, daha önce hiç âşık olmadım.” Thomas Lindbeck’i düşününce ekledi, “Gerçi bir kere âşık olduğumu sanmıştım ama yanılmışım. Tatmin oldun mu?”

Gild omuz silkti, bakışları donuktu. “Önceki hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum ve buna rağmen *hâlâ* pişmanlıklarım var. Âşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmediğime pişmanım.”

“Âşık olmuş olabileceğini düşünüyor musun? Daha önce?”

“Bilmemin bir yolu yok. Gerçi, âşık olmuş olsaydım eğer o zaman *bunu* kesinlikle hatırlardım diye düşünüyorum. Öyle değil mi?”

Serilda cevap vermedi. Kısa bir süre sonra Gild ona bakmak zorunda kalınca kızın kurnaz sırıtışını gördü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Romantiksin.”

Yüzü hafif kızarmaya başlarken dudaklarını büzdü. “Tam seninle çene çalmaktan keyif aldığımı düşünmeye başlamıştım.”

“Ben dalga geçmiyorum. Geçiyor olsam ben de ikiyüzlü olurum. Tüm sevdiğim masallar aşkla ilgili, nasıl bir şey olduğunu gereğinden fazla düşündüm ve âşık olmayı diledim...” Serilda sustu, ona arzuya yakın bir ifadeyle

bakan tek oğlanla ne kadar tehlikeli sularda yüzdüğünü fark edince kalp atışları hızlanmaya başladı.

“Biliyorum,” dedi Gild, onu şaşırtarak. “Dilemekle ilgili her şeyi biliyorum.”

Serilda ona inandı. Bunu *bildiğine* inandı. Özlemi, arzuyu ve hasreti bildiğine. Karşısındaki kişinin saçını kulağının arkasına sıkıştırma, ensesine öpücük kondurma ve uzun kış gecelerinde ona sarılma arzusunu bildiğine. Görmek istediği tek şey oymuş ve sonsuza dek de o olacakmış gibi bakmayı bildiğine inandı.

Serilda Gild’in ona yaklaştığını hissetti ama birdenbire orada belirmiş, ona dokunacak kadar yakınına gelmişti. Ama Gild bu sefer Serilda’nın dudaklarına bakmadı. Dikkati, tereddütsüz bir şekilde altın rengi gözlerindeydi.

“Ben korktukları şeyin hurafeler olduğunu düşünmüyorum,” dedi Gild.

Serilda donakaldı. “Efendim?”

“Sözde seninle ilgilenmeyen o oğlanların hepsinin korkmalarının nedeni onlara kötü şans getireceğine inanmaları mıydı? Yani... Doğru olabilir, ama... Bundan daha fazlası olmalı.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Elini yavaşça Serilda’nın yanağına götürüp bir tutam saç nazıkçe kulağının arkasına götürdü.

Serilda’nın eli ayağı boşalmıştı.

“Seninle henüz tanıştığımızı biliyorum,” dedi, titrememesi için sesine hâkim olmaya çalışıyordu, “ama senin tüm kötü şanslara değeceğini söyleyebilirim.” Bunu söyledikten sonra, rahatsız olmuş gibi omuzlarını kaldırdı ve Serilda bir an onun devam etmeyeceğini sandı. Sonunda tekrar hareket edince, bunun Gild için zor olduğunu görebildi. Serilda bu konuşmanın ne kadar tehlikeli bir hal aldığını onun da fark ettiğini anlamıştı. Ne kadar anlık ne kadar belirsiz ne kadar... Derin olduğunu. “Bence ilgi duymuyormuş gibi davranmışlar çünkü kaderinin bambaşka olduğunu anlayabiliyorlarmış.”

Serilda ona biraz yaklaştı.

Gild de ona yaklaşıncaya, neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

“Peki, kaderim neymiş?” diye fısıldadı.

Parmaklarını hafifçe Serilda’nın elinde gezdirdi, tüm bedeninin titremesine neden oldu. Serilda’nın nefesi kesildi.

“Masal anlatan sensin,” dedi gülümsemeye başlarken. “Sen söyle.”

Kaderinde ne vardı?

Bunun üzerinde durmak, geleceğinde neler olabileceğini gerçekten düşünmek istiyordu. Ancak şu anda, tüm düşünceleri şimdiki anla doluyken bunu yapamazdı.

“Şey,” dedi. “Märchenfeldli kızların çoğunluğunun bir hayaletle arkadaş olabileceğinden şüpheliyim.”

Gild’in gülümsemesi kayboldu. Bir an dişlerini sıktı. “Düzgün bir topluluk içinde yaşamayalı çok uzun zaman oldu,” dedi, “ama arkadaşların birbirlerini öpmek için genelde bir nedenleri olduğundan şüpheliyim.”

Serilda’nın yanakları kızarmaya başladı. “Genellikle, hayır.”

Gild onun dudaklarına bakarken, gözbebekleri büyüdü. “Seni yine de öpebilir miyim?”

“Kesinlikle öpmeni isterim,” dedi nefes alıp ona doğru uzanarak.

Gild elini Serilda’nın koluna götürdü, dirseğinden tutup onu kendine çekti. Burnu burnuna değiyordu.

Tam o sırada kulenin en altından öfke dolu bir haykırış duyuldu. “Hortlak! Neredesin?”

İkisi aynı anda sanki tazılar onların peşindeymiş gibi sıçrayarak ayrıldılar. Gild mırıldanmalarla dolu küfürler ediyordu.

“Bu kim?” diye fısıldadı Serilda.

“Giselle. Tazıların efendisi,” dedi, yüzünü buruşturarak. “Eğer bulduysa, bu geri geliyorlar demektir. Seni saklamamız gerek.”

“Neyi bulduysa?”

Gild merdiveni işaret etti. “Anlatırım. Hadi, hadi!”

Aşağıdan ayak sesleri yankılanıyordu. Kalbi hızla çarpan Serilda, ayaklarını ahşap merdivene yerleştirip hızla basamakları inmeye başladı. En alt kata ulaştığında arkasına döndü ve neredeyse Gild’e çarpıyordu. Gild hemen onun ağzını kapatıp korku dolu çığlığını bastırdı. Ardından onu bileğinden yakaladı ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ettikten sonra merdivenlere götürdü.

Aşağıdan gelen ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

“O köpeklerle ne kastın var bilmiyorum!” diye bağırdı Giselle. “Onlardan ben sorumluyum ve bu numaraları yapmaya devam edersen, kral *benim* kellemi alacak!”

Gild onu nereye götürüyordu? Karşısında sadece bu daracık merdiven vardı. Giselle’le doğrudan karşı karşıya geleceklerdi.

Şövalye heykelinin ve artık kırık olmayan kalkanının durduğu nişe geldiler. Gild eğilerek nişe girerken, Serilda'yı da yanına çekti. Onu köşeye ittirdi, böylece ikisi de karanlıkta kalacaklardı ve sonra, belki de bakır rengi saçlarını saklamaya çalışmak için, yanak yanağa gelecek şekilde boynunu uzattı.

Serilda pelerininin kapüşonuna uzanıp başına geçirdi. Kapüşonu o kadar büyüktü ki birbirlerine bu kadar yakın durduklarından Gild'in başının arkasına kadar uzanıyordu. Pelerini yanlarından tuttu ve kollarını Gild'in omuzlarına koyarak taş duvarlar ve karanlıkla aynı renkte olan koyu renkli pelerine ikisini birden sakladı.

Gild ona daha da yaklaştı, boylu boyunca ona yaslandı. Sırtında duran elinin parmakları aralandı. Bu his bile Serilda'nın başını döndürmeye yetti ve tek istediği gözlerini kapatıp ufacık da olsa yüzünü Gild'e çevirmek ve onu öpmekti. Uzanabildiği herhangi bir yerini. Şakağını, yanağını, kulağını ya da boynunu öpebilirdi.

Gild'in de aynısını yapmasını istiyordu.

Ama kendini gözlerini kapatmamaya, pelerinin kumaşındaki minicik boşluktan etrafı gözetlemeye zorladı çünkü tazıların efendisi kendi kendine homurdanarak köşeyi dönüyordu.

İkisi de gerildi.

Ama karanlık ruh nişi es geçerek, hiç durmadan yürüyüp geçti.

Yukarıdaki kuleye çıkan ayak seslerini dinlediler.

“Birazdan geri gelir,” dedi Gild. Kulağının dibinde nefes alışverişini hissettiği halde, çok sessiz konuştuğu için Serilda onu neredeyse duyamamıştı. “En iyisi gidene kadar bekleyelim.”

Serilda, nefes alma şansı doğduğu için sevinerek başını sallasa da Gild'in bileğinde duran eli tüm bedenine sıcak dalgalar gönderdiğinden oldukça zorlanıyordu. Gild ve taş duvarlar arasında kalan bedeni adeta mırıldanıyor, karıncalanıyordu. Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek istiyordu. Onu kendine çekip dudaklarını dudaklarında hissetmek.

Ama içten içe kanı kaynasa da kımıldamadı. Görüş alanından kısmen saklanmış bir heykel kadar hareketsizdi.

“Ne yaptın?” diye fısıldadı.

Kabahatli görünüyordu. “Sen gelmeden önce, tazıların yemeklerine biraz ezilmiş çobanpüskülü karıştırmış olabilirim.”

Serilda bakakaldı. “Bu ne demek oluyor?”

“Tazıların çobanpüskülü ile arası pek yoktur. Sadece kokusu bile midelelerini bozabilir ve... Hepsi bu akşam oldukça *fazla* et yedi.”

Serilda yüzünü ekşitti. “Bu iğrenç.”

Tekrar ayak seslerini duydular ve Serilda, yakalanacakları korkusuyla gözlerini kapattı.

Hemen sonra Giselle hızla merdivenlerden inerken, *şu lanet olası hortlak* diye kendi kendine söyleniyordu.

Kuleye tekrar sessizlik hâkim olunca, ikisi aynı anda nefes verdiler.

Serilda, kelimelerin altında yatan arzuyu Gild’in fark etmemesi için bir fısıltıyla, “Sence...” dedi, “burada bekleyip güneş doğduktan sonra gizlice çıkmak daha güvenli olur mu? Perde tekrar eski haline döndüğünde?”

Gild onunla göz göze gelebilecek kadar geri çekildi. Parmakları Serilda’nın belini yumuşak bir şekilde sıkınca kumaş hafifçe toplandı.

“Etrafta görünmem çok tehlikeli olurmuş gibi geliyor,” dedi.

“Evet,” dedi Gild, hafiften nefesi kesilmişti. “Bence de bu en iyisi olur. Zaten gece neredeyse bitiyor.” Gözleri yeniden Serilda’nın dudaklarındaydı.

Serilda dağıldı. Sonunda ellerine can attıkları özgürlüklerini verip parmaklarını Gild’in boynundan yukarı götürüp saçlarının arasına soktu. Onu kendine çektiğinde dudakları birbirine değdi. Serilda bir an nasıl baş edeceğini bilmediği ihtiyaçlarla dolup taşıtı. Daha yakın olma ihtiyacıyla, tabii böyle bir şey mümkünse. Gild’in ellerini belinde, sırtında, boynunda, saçlarında, aynı anda bir sürü yerinde hissetme ihtiyacı.

Ama o ilk arzu dalgası çekildiğinde yerini çok daha nazik bir şey aldı. Şefkatli ve telaşsız bir öpücük. Parmaklarını saçlarından omuzlarına ve oradan göğsünden aşağı götürürken, Gild’in elleri sırtında bir şiir yazıyor gibiydi. Serilda derin bir iç çekti.

Ne kadar zamanları kaldığını bilmiyordu ama bir saniyesini bile ziyan etmek istemiyordu. Bu nişin içinde, Gild’in kollarında, ona aynı anda hem boşluktaymış hem umut dolu hem de dehşete kapılmış gibi hissettiren bu yeni duygular içinde sonsuza dek kalmak istiyordu.

Söz veriyormuş gibi hissetti. Bunun son öpüşmeleri olmayacağına dair. Geri geleceğine. Onu bekleyeceğine dair bir söz.

Ve sonra...

Sona erdi.

Serilda’nın elleri havada kaldı. Ona sarılan kollar kayboldu ve eğer arkasında duvar olmasa yere yığılabilirdi. Gözlerini hızla açtığında nişin içinde tek başına olduğunu gördü.

Heykelin kalkanı kırılmıştı. Kaide kırık kenarlarıyla örümcek ağlarından ibaret görünüyordu.

Serilda ürperdi.

Ekinoks sona ermişti.

Gild hâlâ orada mıydı? Görünmez, dokunulamaz, ulaşamayacağı bir yerde?

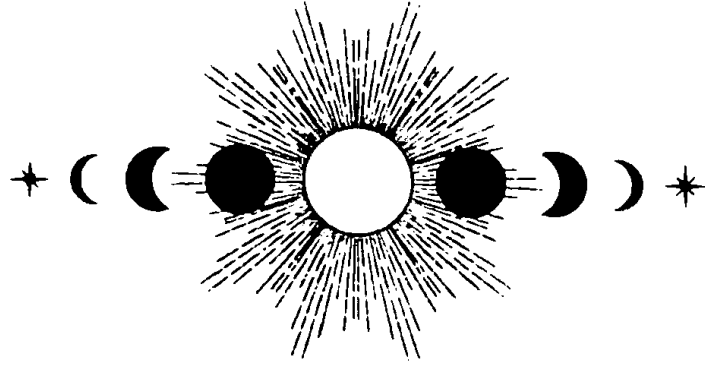
Hâlâ *Serilda'yı* görebiliyor muydu?

Güçlkle yutkunarak, parmaklarını boşluğa uzatıp bir ürperti, bir darbe, ılık bir esinti hissetmeye çalıştı. Yalnız olmadığını bilmesini sağlayacak bir işaret aradı.

Hiçbir şey hissetmedi.

Derin bir iç çekerek, pelerinini omuzlarına doladı ve nişin içinden çıktı. Tam merdivenlerden ineceği sırada bakışları kırık kalkana ve kalın toz tabakasının üzerinde eğri büğrü bir el yazısıyla yazılmış kelimelere takıldı.

Geri gelecek misin?

Bölüm 34

Serilda, Wild Swan'a girdiğinde, Lorraine onu, dudaklarında onayladığını gösteren bir ifade ve asık bir suratla karşıladı. Serilda'ya yukarıdaki odalardan birinin anahtarını verirken ona sadece, "Ahırdan eşyalarını getirttim," dedi.

Oda şatodaki odalar kadar lüks değildi ama yumuşacık yorganların olduğu bir yatak ve pencerenin önünde, üzerinde yazmak için parşömen ve mürekkebin bulunduğu ufak masa sayesinde rahat ve sıcak görünüyordu. Heybesindeki eşyalar sedirin üzerine düzgünce yerleştirilmişti.

Serilda sessiz bir minnetle iç çektikten sonra hemen yatağa girdi.

Gözlerini zorlayarak açabildiğinde vakit neredeyse günün ortasını geçmişti. Şehrin sesleri aşağıdaki sokaklardan yükseliyordu; arabaların tekerlekleri, anıran eşeklerin sesi ve baharı karşılamak için kafiyeli bir şarkı söyleyen çocuklar. *Ah, keşke hava sıcak, çimler yemyeşil olsa, kuşlar sonsuza kadar şakısa. Bize bir tek bunu bahşet Eostrig ki istemeyelim daha fazla.*

Serilda yataktan zar zor kalkıp kıyafetlerini değiştirmeye gittiğinde, omuzlarının acıyla sızladığını fark etti. Acı dolu bir sesle elbisesinin kolunu aşağı indirince, Drude'un neden olduğu yaraların şimdi kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü.

Yarasını temizleyip sarmak için Lorraine'den yardım isteyip istememe konusunda kararsız kaldı ama Başkan, Serilda'nın şatoya gidiş gelişlerinden dolayı zaten yeterince gergin görünüyordu. Ayrıca tüm bunların üzerine bir de kâbus gibi bir canavarın saldırısını eklemenin duruma pek faydasının olacağını düşünmüyordu.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde, elbisesini ve içliğini üzerinden sıyırdı ve hazırda duran lif ve leğenle yarasını elinden geldikince temizlemeye çalıştı. Yaralarını inceledikten sonra, düşündüğü kadar derin olmadıklarını fark etti ve kanaması çoktan durduğu için de sargıya gerek olmadığını düşündü.

İşi bitince, küçük makyaj masasına oturup saçlarını taramaya başladı.

Küçük bir ayna da vardı ve Serilda kendi gözlerini görünce duraksadı. Aynalar Märchenfeld'de bir lükstü ve hayatı boyunca kendi yansımasını çok az görmüştü. Karşısında ona bakan altın rengi göz bebekleri görmek Serilda'yı hep tedirgin ederdi. İnsanların onun gözlerine bakmak istememesini açıklığa kavuşturuyordu.

Ama geri çekilmedi. Karşısındaki kıza baktı, ona yüz çevirmiş pek çok insanı değil, ona yüz çevirmeyen tek oğlanı düşünüyordu. Bunlar Gild'in derinlerine baktığı gözlerdi. Bunlar onun parmaklarının okşadığı yanaklardı. Bu dudaklar...

Yüzü pembe bir renk aldı. Ama utanmıyordu. Gülümsüyordu. Ve o gülümseme –bir şekilde hayret verici o gülümseme– gayet güzeldi.

Serilda odasından çıktığında Leyna onu şöminenin başında bekliyordu.

“Nihayet!” diye bağırdı, ayağa fırlayarak. “Annem seni rahatsız etmemi yasakladı. *Saatlerdir* bekliyorum! Yukarıda ölmüş olmandan korkmaya başlamıştım.”

“Dinlenmeye gerçekten çok ihtiyacım vardı,” dedi Serilda. “Ve şimdi de beslenmeye çok ihtiyacım var.”

“Sana bir şeyler getireyim.” Leyna hızla mutfığa koşarken, Serilda kendini bir sandalyeye bıraktı. Kütüphane kitabını da yanında getirmişti ve kucağına koyup kapağını açtı.

Tulvask'ın Büyük Kuzey Eyaletlerinin Coğrafyası, Tarihi ve Gelenekleri.

Serilda yüzünü ekşitti. Bu daha ziyade Madam Sauer'in bayılacağı, Serilda'nın nefret edeceği türde bilimsel bir yazıydı.

Ama şatoyla ilgili bir şeyler öğrenmesine yardımcı olacaksa, o zaman çekeceği eziyete değerd.

Sayfaları çevirmeye başladı. Önce yavaş ilerledi ama sonra ilk bölümlerin yaşadıkları eyaletin sıra dışı coğrafi ayrıntılarıyla ilgili derinlemesine incelemeler olduğunu görünce daha hızlı çevirdi. Bazalt taşından falezlerin ilk ticaret yollarının oluşumunu nasıl etkilediğiyle başlayıp Vinter-Cort liman şehrinin nasıl ticari faaliyetlerin merkezi haline geldiğini anlatıyordu. Değişen sınırlardan da bahsediliyordu. Rückgrat Dağları'ndaki ilk maden kasabalarının yükselişi ve düşüşü. Ancak Küller Ormanı'nın bahsi bir kez geçiriyordu ve yazarlar ismine bile değinmemişlerdi. *Dağ etekleri büyük oranda ormanlıktır ve geniş bir yaratık çeşitliliğine ev sahipliği yapmaktadır. Bölgedeki en erken me-*

deniyet kayıtları, ormanların yaşanması zor yerler olduğundan ve büyük oranda yerleşim bulunmadığından bahseder.

Önde gelen yerleşim bölgeleriyle ve bu yerlerin büyümesini sağlayan kaynaklarla ilgili bölüme geldi. Serilda esnedi ve Gerst, Nordenburg, Mondbrück'le ilgili kısımları geçti. Büyüyen tarımsal faaliyetleri nedeniyle, az da olsa Märchenfeld'den bile bahsedilmişti.

Ağır metinlerle dolu sayfalara göz gezdirdi. Yazarın tüy kaleminin ucunun kırıldığı yerlerde mürekkep lekeleri vardı. Arada bir üzeri çizilmiş kelimeler, ufak tefek düzeltilmiş hatalar vardı. Bazı yerlerde de çizimler vardı. Bitkiler. Yaban hayatı. Sembol haline gelmiş binalar.

Sonra bir sayfayı çevirdi ve kalbi tekledi.

Adalheid Şatosu'nun bir resmi sayfanın yarısını kaplıyordu. Renkli boya, kitabın yaşına rağmen hâlâ canlıydı. Resimde şato yıkıntılar halinde değil, eskisi gibiydi. Perdenin diğer tarafındaki gibi.

Vakur ve ihtişamlı.

Okumaya başladı.

Adalheid Şatosu burada orijinal haliyle resmedilmiş olsa da zamana yenik düşmüştür ve şatonun tarihi çağdaş tarihçiler için bile hâlâ gizemini korumaktadır. Yeni yüzyılın başlangıcı itibarıyla, Adalheid şehrinin refah seviyesi yükselerek, sahilde Vinter-Cort ve Dagna yollarını—

Serilda, ümitleri suya düşerek başını salladı. Önceki sayfaya döndü. Adalheid'dan hiç bahsedilmemişti.

Sinirlenerek, sayfayı okuyup bitirdi ancak yazar şehrin gizemli geçmişinden daha fazla bahsetmemişti. Şatonun ve şehrin tarihiyle ilgili kimsenin bir şey bilmemesini umursadıysa bile bu, yazdıklarına yansımıyordu. Birkaç sayfa sonra, kitabın odak noktası kuzeydeki Engberg şehrine kaydı.

“Demek buradasın,” dedi Leyna, ayağıyla ufak sehpayı yakına çekip kuru meyveler ve tuzlu etlerle dolu bir tabağı üzerine koydu. “Öğlen yemeğini kaçırdığın için pek sıcak sayılmazlar. Umarım sorun olmaz.”

Serilda kitabı hızla kapatıp suratını astı.

Leyna ona baktı. “Ya da... Etli turtadan kalıp kalmadığına da bakabilirim, ne dersin?”

“Bu gayet iyi, teşekkürler, Leyna. Ben sadece bu kitapta bu şehirle ilgili daha işe yarar bilgi olmasını umuyordum.” Parmaklarını kitabın kapağına vurdu. “Kitapta birçok kasaba hakkında derinlemesine araştırılmış ve son derece sıkıcı bilgiler var, hepsi de birkaç yüzyıl öncesine uzanıyor. Ama Adalheid'la ilgili pek bir şey yok.”

Leyna'yla göz göze geldiler. Küçük kız Serilda'nın öfkesini paylaşmak için kendini zorluyormuş gibi görünüyordu, ancak tam olarak neden bahsettiğini anlamamıştı.

“Sorun değil,” dedi Serilda, tabaktan bir parça kuru kayısı aldı. “Bugün kütüphaneye uğrayacağım. Sen de gelmek ister misin?”

Leyna'nın yüzünde güller açtı. “Gerçekten mi? Gidip anneme sorayım!”

“Balıkçı teknelerini görüyor musun?” dedi Leyna tekneleri işaret ederek, göl kıyısındaki Arnavut kaldırımında yürüyorlardı.

Serilda'nın gözü şatodaydı, özellikle güneybatı kulesine bakarken, Gild'in orada olup olmadığını, şu an bile ona bakıp bakmadığını düşünüyordu. Düşüncelerini toparlayarak, Leyna'nın işaret ettiği yere baktı. Normalde tekneler gölde dağınık dururlardı ama şimdi birkaç tanesinin şatonun diğer ucunda toplandıklarını görebiliyordu.

“Altın arıyorlar,” dedi Leyna. Serilda'ya yandan bir bakış attı. “Onu tekrar gördün mü? Vergoldetgeist'i?”

Sorunun bu kadar masum sorulmuş olması, Serilda'ya içini kıpır kıpır eden bir duygu yoğunluğu yaşattı. “Gördüm,” dedi. “Hatta göle birkaç hediyeye atmasına bile yardım ettim.” Leyna'nın şaşkınlık içinde baktığını görünce gülümsedi. “Bulunacak çok fazla ganimet var.”

Adalheid gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Saksılar sardunyalarla dolup taşıyor, sebze tarhlarında lahanalar, su kabakları ve yaz için ekilen yeni tohumlar görünüyordu.

Önlerinde, rıhtımın yanında, kasaba halkının çoğu önceki gecenin kutlamalarından sonra etrafı toparlıyordu. Serilda kendini biraz suçlu hissetti. Muhtemelen Leyna'yla birlikte onlara yardım etmeleri gerekirdi. Böylece kendini, onun hâlâ kötü şans olarak gören kasaba halkına biraz olsun sevdirebilirdi.

Ama kütüphaneye gitmek için acele ediyordu. Şatonun sırlarından bazılarını açığa çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

“Seni çok kısıkanıyorum,” dedi Leyna, omuzlarını düşürerek. “Hayatım boyunca hep o şatoya gitmek istedim.”

Serilda tökezledi.

“Hayır,” dedi, istemeden biraz sert çıkarak. Ses tonunu yumuşatıp, bir elini kızın omzuna koydu. “Hepinizin uzak durması için geçerli nedenler var. Unutma, ben orada daha çok bir tutsak olarak bulunuyorum. Tazıların

ve Drudelerin saldırısına uğradım. Hayaletlerin korkunç, mide bulandırıcı ölümlerini tekrar tekrar yaşadıklarına şahit oldum. Şato gizemler ve vahşetle dolu. Oraya gitmeyeceğine dair söz vermelisin. Orası güvenli bir yer değil.”

Leyna’nın yüzü düştü. “O zaman sen neden geri gittin?”

“Bana bir seçme hakkı verilmedi. Erlking–”

“Dün gece bir seçme şansın vardı.”

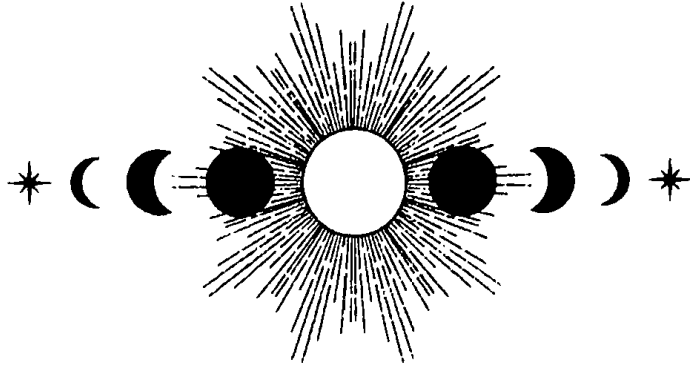
Kelimeler Serilda’nın dilinden buhar olup uçtu. Kaşlarını çatı ve durup Leyna’nın omuzlarını tutabilecek kadar eğildi. “O babamı öldürdü. Annemi de öldürmüş olabilir. Beni –belki hayatımın sonuna kadar– tutsağı, hizmetkârı olarak alıkoymayı düşünüyor. Şimdi beni dinle. Ondan bir gün kurtulabilecek miyim bilmiyorum ama durum böyleyken, şu anda hiç gücüm yok, kuvvetim yok. Elimde sadece sorular var. Karanlık ruhlar Karanlıklar Şatosu’nu neden terk edip yerine Adalheid’a yerleştiler? Oradaki ruhlara ne oldu? Erlking eğrilmiş bunca altınla ne yapmak istiyor? Altın Yıldızlı Hayalet *nedir* ve kimdir, anneme ne oldu?” Gözleri dolmaya başlayınca sesi kısıldı. Leyna’nın gözleri de dolu doluydu. Serilda titrek bir soluk aldı. “Kral o şatoda bir şey saklıyor. Sakladığı her neyse bana yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum ama eğer hiçbir şey yapmazsam, o zaman bir gün beni öldüreceğini ve benim de o duvarların ardına hapsolan hayaletlerden biri olacağımı biliyorum.” Ellerini aşağıya indirip Leyna’nın ellerini tuttu. “Bu yüzden kütüphaneye gitmem ve bu yerle ilgili öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmem gerekiyor. Bu konuda da senin yardımına *ihtiyacım* var... Ama aynı zamanda tüm bu nedenlerden ötürü kendini tehlikeye atmana da izin veremem. Bunu anlayabiliyor musun, Leyna?”

Leyna yavaşça başını salladı.

Serilda kızın ellerini sıktı ve ayağa kalktı. Sessizce yürüdüler ve bir sonraki sokağı geçtikten sonra Leyna, “En sevdiğin tatlı nedir?” diye sordu.

Hiç beklemediği bu soru karşısında Serilda kahkaha attı. Biraz düşündü. “Küçükken, babam eve Mondbrück’teki dükkânlardan ballı fındıklı kekler getirirdi. Neden sordun?”

Leyna şatoyu işaret etti. “Eğer bir gün hayalet olursan,” dedi, “Ölüm Ziyafeti’nde sana hep ballı fındıklı kekler hazırlayacağıma söz veriyorum. Sadece senin için.”

Bölüm 35

Serilda, Adalheid'daki kütüphanenin, başkent üniversitesine bağlı, gösterişli mimarisi ve kapsamlı koleksiyonuyla bilinen Verene'deki kütüphane kadar büyük olmasını beklemiyordu. Orası bilimsel bir başarı harikasıydı. Sanat ve kültür cennetiydi. Serilda, Adalheid kütüphanesinin *öyle* olmayacağını biliyordu.

Yine de içeri girdiğinde oranın aslında Märchenfeld'deki okul binasından çok da büyük olmayan tek bir odadan ibaret olduğunu görünce küçük bir hayal kırıklığı hissetmekten alamadı kendini.

Yine de kitaplarla dolup taşıyordu. Raflar ve yığınlar dolusu kitap. İki büyük masanın üzeri kalın ciltli kitaplarla doluydu, yerde daha fazla yığın ve bir köşede eski yazmalarla dolu kutular. Serilda deri, parşömen, tutkal ve mürekkebin o tanıdık kokusuyla hemen rahatladı. Derin bir nefes alarak Leyna'nın tuhaf bakışlarını görmezden geldi.

Ne de olsa hikâyelerin kokusuydu.

Frieda, ya da Leyna'nın dediği gibi Profesör Hanım, onları gördüğüne çok sevindi ve Serilda –ne olduğundan tam olarak emin olamasa da– ne aradığını anlatmaya çalıştığı anda daha da sevindi.

“Pekâlâ, bir bakalım,” dedi Frieda, kitap dolu bir masanın yanından dönüp yerden tavana kadar uzanan raflardan birine yürüdü. Bir merdiven çekti ve tırmanarak kitapların sırtını incelemeye başladı. “Sana daha önce verdiğim şu kitap bölgeyle ilgili en genel içeriğe sahipti. Şehrimize akademik olarak çok fazla önem verilip verilmediğini bilmiyorum, ancak... Burada en az beş kuşak öncesine uzanan şehir meclisi kayıtları var.” Kitapları çekip çıkarmaya ve sayfaları kurcalamaya başladıktan sonra birkaçını Serilda'ya uzattı. “Hazine stokları, ticari anlaşmalar, vergiler, yasalar... Bunlar ilginçtir mi?” Serilda'ya verdiği el yazması o kadar narindi ki, ellerinin arasında dağılabileceğini düşündü. “İş emirleri ve geçen yüzyılda kamu binalarına yapılan ödemelerin yazılı bir kaydı? İşlerine Adalheid'da başlamış gerçekten şahane

sanatçılar vardı. Birkaçı Verene'deki meşhur yapılardan bazılarında çalışmaya bile gittiler ve..."

"Emin değilim," dedi Serilda araya girerek. "Bir bakayım. Başka bir şey var mı?"

Frieda dudaklarını büzdü ve tekrar rafa döndü. "Buradakiler hesap defterleri. Ticari malların hesapları, çalışanların kazançları, ödenen vergiler. Ah, peki ya kasabanın tarımsal büyümesinin tarihsel geçmişi olur mu?"

Serilda ümitli görünmeye çalışıyordu ama Frieda sanki bunun da aradığı şey olmadığını anlamış gibiydi.

"Elinde şatoyla ilgili herhangi bir şey yok mu? Ya da eskiden orada yaşayan kraliyet ailesiyle ilgili bir şeyler? Bu kadar şahane bir yapı inşa etmiş olmak için bu toplumun önde gelenlerinden olmalılar. Onlarla ilgili herhangi bir şey yok mu?"

Frieda ona uzun, tuhaf bir bakış attıktan sonra yavaşça merdivenden indi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi parmağını dudaklarına bastırarak. "O şatoda yaşamış bir kraliyet ailesi olduğundan emin değilim."

"O zaman kimin için inşa edilmişti?"

Frieda omuz silkti. "Bir dük ya da kontun yazlık evi olabilir mi? Ya da askeri kullanım amaçlı bir yer?"

"Eğer gerçekten öyle olsaydı, *onunla* ilgili kesin bir kayıt olurdu."

Frieda'nın yüz ifadesi değişti, sanki beyninde bir şimşek çakmıştı. Tekrar üst raftaki kalın ciltlere baktı. "Evet," dedi yavaşça. "Öyle düşünülebilir. Ben... Sanırım ben bunu hiç akıl edemedim."

Serilda rahatsızlığını gizlemeye çalıştı, bir kasaba kütüphanecisi kasabanın en önemli simgesi olan bir yapının tarihini nasıl olur da hiç merak etmezdi? Hem de bu kadar korkutucu üne sahip bir yapının tarihini?

"Peki ya Erlking ve yaban avıyla ilgili bir şey var mı?" diye sordu. "Karanlıklar Şatosu'nu ne zaman terk etmiş ve Adalheid Şatosu'na ne zaman gelmiş?"

"Evet, işte bak bu enteresan bir soru," dedi Frieda. "Ancak Karanlıklar Şatosu'nun varlığının efsanelerden ibaret olabileceğini de göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Öyle bir yer hiç var olmamış olabilir."

Serilda başını salladı. "Hayır, Erlking bana bizzat kendisi orada çok acı dolu anıları olduğu için Karanlıklar Şatosu'ndan ayrılıp Adalheid'a geldiğini söyledi. Ve bir kraliyet ailesinden de bahsetti. Ama artık unvan kullanmadıklarını söyledi."

Yavaş yavaş Frieda'nın beti benzi atmaya başladı. "Sen... Sen gerçekten... Onunla karşılaştın mı?"

“Evet, gerçekten. Çok yakında gerçekleşecek sonraki dolunayda onunla tekrar bir araya geleceğim ve hem şatoyla hem de benden önce orada bulunan hayaletlerle ilgili daha çok şey bilmek istiyorum.” Frieda’nın ona daha önce verdiği kitapları yere bıraktı, gerçi şu ana kadar hiçbiri büyük ölçüde faydalı olmadı. “Şatoyu kimin inşa ettiğiyle ilgili herhangi bir belge yok mu? Hangi yöntemlerin kullanıldığı? Taşların hangi madenden geldiği? Daha önce sanatçılardan bahsetmişsiniz. İç kalede çok güzel vitray camlı pencereler ve bu oda büyüklüğünde demir avizeler var. Giriş salonundaki sütunlar da oldukça gösterişli oymalarla dolu. Çok zahmetli bir iş olmuş olmalı. Birinin tüm bunları yaptırmak içim muhtemelen krallığın en yetenekli zanaatkârlarını işe almış olması gerekir. Nasıl olur da bunların hiç kaydı olmaz?”

Frieda’nın gözleri parlıyordu, dehşete düşmüştü. “Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Hayatta olan hiç kimse senin bahsettiğin şeyleri görmedi. Sen hariç, demek istedim. Bizim tek gördüğümüz yıkıntılar. Ama mimari tarzına dayanarak, benim tahminimce şato... Beş ya da altı yüzyıl önce inşa edilmiş olabilir mi?” Kaşlarını çatarak etraflarındaki kitaplara göz gezdirdi. “Sana katılmıyor değilim. Haklısın. İnsan kayıtlar olmasını bekliyor. Ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kitapta yerel tarihimize ilgili detaylardan bahsedildiğini hatırlamıyorum... Bu kayıtlar da yalnızca iki ya da üç yüzyıl öncesine kadar gidiyor.”

“Bir kraliyet ailesiyle ilgili herhangi bir şey de mi yok?” dedi Serilda ısrarla, ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. *Bir şeyler* olmalıydı. “Doğum ya da ölüm kayıtları, aile isimleri, hanedan armaları falan yok mu?”

Frieda ağzını açıp kapattı. Biraz dalgın görünüyordu ve Serilda onun şaşırması olmasının nadir bir durum olduğu izlenimine kapıldı.

“Belki de kayıtlar vardı,” dedi Leyna, “ama yok edilmiş olabilirler mi?”

“Bu muhtemel,” dedi Frieda. “Yangınlar ve seller gibi afetler olası. Kitaplar narindir.”

“Bilinen büyük bir yangın oldu mu?” dedi Serilda. “Ya da... Bir sel felaketi?”

“Şey... Hayır. Bildiğim kadarıyla olmadı.”

İçini çeken Serilda kitap yığınlarını tekrar gözden geçirdi. Bu kadar başarılı ve zengin, bir tarafında Küller Ormanı, diğer tarafında sık kullanılan bir ticaret yolu bulunan bir kasabanın nasıl olur da kendi tarihinin kaydı olmazdı? Ayrıca bu durumu neden yalnızca Serilda tuhaf buluyordu?

Derin bir nefes aldı. “Peki ya mezarlık?”

Frieda ona bakakaldı. “Efendim?”

“Bir mezarlık olmalı.”

“Evet, tabii, elbette. Mezarlık şehir surlarının dışında, kapıdan çıkınca hemen kısa bir yürüme mesafesinde.” Frieda onu anlayınca gözleri kocaman oldu. “Doğru. Şehir kurulduğundan beri ölülerimizi oraya gömeriz. Bunun anlamı...”

“Şato inşa edildiğinden beri,” dedi Serilda. “Hatta belki daha da önce.”

Frieda derin bir nefes aldı ve parmaklarını şaklattı. “Orada hâlâ gizemini korumaya devam eden bazı mezar taşları da var. Oldukça dikkat çekici, ince işçilikle oyulmuş, eğer doğru hatırlıyorsam mezar taşlarının çoğu mermerden. Hepsi sanat eseri, gerçekten.”

“Peki orada kimler gömülü?” diye sordu Serilda.

“Gizemli kısmı da bu. Hiç kimse bilmiyor.”

“Sence kraliyet ailesi olabilir mi?” diye sordu Leyna, heyecanla yerinde zıplayarak.

“İsimlerinin yazılmamış olması çok tuhaf,” dedi Frieda. “Ayrıca şatonun mahzeninde mezarlar olabileceği ihtimalini de göz ardı edemeyiz, bu yüzden orada her kim yaşadıysa kasaba halkının geri kalanıyla gömüldüklerinin bir garantisi yok.”

“Ama bir ihtimal var,” dedi Serilda. “Beni mezar taşlarını görmeye götürür müsünüz?”

Mezarlık Serilda’nın görebildiği kadarıyla dönümler boyunca uzanan gri mezar taşlarından oluşuyordu. Mavi ve beyaz kır çiçeği demetleri taşların arasına dağılmış ve olgun kestane ağaçlarının kökleri arasına kıvrılmış çiçeklerin bahar tomurcukları, büyük ağaç dallarının arasında beyaz mumları andırıyordu. Serilda oymaları inceledi, şaşırırsa da mezar taşlarından kaç tanesinin çocuklara ve yeni doğmuş bebeklere ait olduğunu görünce hüznünlendi. Adalheid kadar refah düzeyi yüksek bir kasabada bile hastalığın küçücük bir bedende bu kadar kolay kök salabileceğini biliyordu. Märchenfeld’de düşük yaptıklarından ve ölü doğan bebeklerinden açık açık bahseden çok az kadın tanıyordu. Ancak yaşam ve ölümün gerçeklerini bilmek, görmeyi kolaylaştırmıyordu.

Uzakta, yola yakın bir yerde, öncekilere göre daha kısa ve ince işçilikle yapılmamış mezar taşları olan ufak bir tepe vardı ama burada, düzgün bir sıra halinde yayılmış büyük düz taşlardan başka bir şey yoktu. Hem de yüzlerce taş.

“Şunlar nedir?” diye sordu, işaret ederek.

Frieda cevap verirken yüzü kederliydi. “Oraya avcılarının arkada bıraktığı ölüleri gömeriz.”

Serilda sendeledi ve kalakaldı. “Ne?”

“Her dolunaydan sonra olmaz,” dedi Frieda, “ama yeteri kadar oluyor... İşte. O kadar çok ceset oluyor ki. Genelde onları ormanın kenarında buluruz, bazen de şehir kapılarının hemen dibine bırakılırlar. Birkaç hafta bekler, birilerinin onları sahiplenip sahiplenmeyeceğine bakarız ama genelde kimse çıkmaz. Ve elbette, bizim onların kim olduklarını ya da nereden geldiklerini bilmemiz mümkün olmadığından... Onları buraya gömeriz ve Verloren’e gidiş yolunu bulmalarını ümit ederiz.”

Serilda’nın elleri titredi. Av kurbanları artık sevdikleri için sonsuza dek kaybolmuşlardı. Sonsuza dek ne bir isimleri ne de geçmişleri, mezarlarına çiçek bırakacak ya da Yas Dolunayı’nda atalarını onurlandırırken bir damla bira dökerek kimseleri olmayacaktı.

Annesi de onların arasında mıydı?

“Acaba... Acaba siz on altı yıl önce bulunan genç bir kadınla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?”

Frieda bariz bir merakla ona baktı. “Avcılar tarafından alınmış tanıdığın biri mi var? Demek istediğim, senin dışında?”

“Annem alınmıştı. Ben daha iki yaşındayken.”

“Ah, canım. Çok üzgünüm.” Frieda onun elini tuttu ve anlayışlı bir şekilde sıktı. “En azından bu, yardım edebileceğim bir konu. Bulduğumuz her bedenin bir kaydını tutarız. Bulundukları tarihi ve ayırt edici özelliklerini, üzerlerinde bulduğumuz her eşyayı, o tip şeyleri yazarız.”

Serilda’nın içi birden ümitle doldu. “Öyle mi?”

“Bak, gördün mü?” dedi Frieda, gözleri parlıyordu. “Kütüphanemde işine yarayacak bir şey bulacağını biliyordum.”

“Bak,” dedi Leyna, *Gerard ve Brunhilde De Ven* adlı ortak bir mezar taşını işaret etti. “Onlar benim büyük annem ve büyük babam.” Biraz ilerledikten sonra durdu. “Ve babam. Yas Dolunayı hariç normalde onu çok sık ziyaret etmem.”

Ernest De Ven. Değerli eş ve baba.

Hafifçe öne eğilen Leyna, düğünçiçeklerinden koparıp özenle babasının mezar taşına yerleştirdi.

Serilda'nın yüreği ezildi. Hem bu kadar küçük yaşta bir ebeveynini kaybetmenin acısını bildiğinden, hem de kendi babasının mezar taşına çiçek bırakmadığından.

Erlking ondan *bunu* da çalmıştı.

Ama belki ölenlerin kayıtlarında en azından onun için bir cevap bulabilirdi.

Tekrar mezar sıralarının arasından yürümeye başladıklarında Frieda, Leyna'nın omzunu sıvazladı. "Oradalar," diye işaret etti ufak bir tepeyi çıkarırken. "Onları görebilirsin."

Ebeveynleriyle ilgili düşüncelerini bir kenara bırakan Serilda, içini tırmaayan bir heyecana kapıldı. Buradan bakınca bile mezarlığın bu köşesindeki taşların farklı olduklarını görebiliyordu. Devasa meşe ağaçlarının gölgesindeki bu taşlar daha büyük, daha eski, daha göz kamaştırıcıydı. Bazılarına elinde fenerleriyle Velos ya da bir ağaç fidanını havaya kaldıran Freydon heykelleri oyulmuştu. Bazıları sütunlu abidelerle kaplıydı. Bazıları Serilda'nın boyunu aşıyordu.

Yaklaştıkça, taşların ne kadar eski olduğu daha iyi anlaşılıyordu. Mermer hâlâ güneşin altında bembeyaz parlarsa da çoğunun köşeleri ufalanmış ve aşınmıştı. Bu uzak köşedeki bitkiler, sanki geride mezarların bakımıyla ilgilenilecek yaşayan kimse kalmamış gibi epey büyümüşlerdi.

Frieda'nın tarif ettiği kadarıyla, Serilda taşların üzerinde hiçbir yazı olmasını bekliyordu ama öyle değildi. Biraz daha yaklaşp parmaklarıyla taşlardan birinin ön yüzünü süpürdü. Ölüm tarihi neredeyse dört yüzyıl öncesine aitti. Mezar taşının büyüklüğüne bakılırsa burada gömülü olan her kimse oldukça varlıklı ya da saygın biriydi.

Ama isimleri yoktu. İkinci taşta da aynı şeyle karşılaştı. Serilda geçtiği her mezar taşında, hepsinin aynı şekilde olduğunu gördü. Doğum yılları, ölüm yılları, arada sırada içten bir dua ya da şiirsel bir dize.

Ama isimleri yoktu.

Eğer bunlar kraliyet ailesinin –hatta belki krallar ve kraliçeler, prensler ve prenseslerle dolu kuşakların– mezarlarıysa nasıl olur da hiçbirinin kaydı olmazdı? Sanki ortadan yok olmuşlardı. Anılardan, tarihin sayfalarından, kendi mezar taşlarından bile silinmişlerdi.

"Bak," dedi Leyna. "Bunda bir taç var."

Serilda ve Frieda hemen arkasında durdular. Leyna'nın önündeki mezar taşında, taşın en tepesine kesinlikle kraliyet tacı gibi görünen bir şey oyulmuştu.

Ancak Serilda'nın şaşkınlığının nedeni bu değildi.

Leyna ona baktı. "Ne oldu?"

Taşın önünde eğilen Serilda, taşı sarmaya başlamış sarmaşığın bir kısmını kopararak altında kalan aşınmış yazılara baktı.

R harfinin etrafına dolanmış bir Tatzelwurm vardı.

"Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu Leyna.

"*R* harfi bir ismin baş harfi olabilir mi?" dedi Frieda.

Serilda sarmaşığı taşın ön yüzünü görebilecek kadar kopardı ama merhumların isimlerinin olması gereken yerde sadece, cilalanmış ve pürüzsüz bir mezar taşı vardı.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Frieda, biraz daha eğildi ve taşla dokundu. "Cam gibi pürüzsüz."

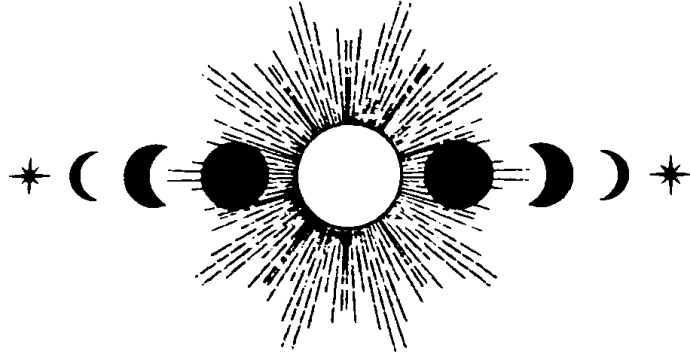
"Sizce acaba..." dedi Leyna, sonra tereddüt etti. "Demek istediğim, buradaki isimler silinmiş olabilir mi? Birisi gelip onları silmiş olabilir mi?"

Frieda başını salladı. "Bu taşın zımparalandığı anlamına gelir, bu da sözcüklerin olduğu oyuklarda boşluklara neden olur. Bunlar sanki hiç oyulmamış gibi görünüyor."

"Sihirle silinmemişlerse?" dedi Leyna çekinerek, sanki Serilda ve Frieda bu fikrine güleceklermiş gibi.

Ama Serilda başını kaldırdı ve kütüphanecinin gölgeli bakışlarıyla karşılaştı.

Bu olasılığı göz önünde bulundurarak uzun süre kimse konuşmadı. Nihayetinde kimse gülmedi.

Bölüm 36

Serilda dolunay hiç gelmeyecek sandı. Her gece gölün yüzeyinde dans eden ay ışığına baktı ve büyümesini izledi; önce kışkırtıcı bir hilal olan sonra yavaş yavaş her gece büyüyen ayı.

Gündüzleri, elinden geldiğince handaki işlere yardımcı oluyor, kalan zamanında da saatlerce şatoyu seyrediyor, Gild'in kulesinde olup olmadığını ve perdenin arkasından ona bakıp bakmadığını düşünüyordu. Geri gitmek için can atıyordu ama sürekli o köprüyü geçme dürtüsüne direniyordu. Aklına çığlıklar, kan ve Drudelar gelince kendini sabretmeye zorluyordu.

Kendini şatonun ve avın henüz çözülmemiş gizemlerini ortaya çıkarma fikirleriyle oyalıyordu ama her defasında çıkmaza girdiğini hissediyordu. Avdan sonra geride bırakılmış cesetlerin kayıtlarında annesinin ortadan kayboluşuna dair hiçbir ipucu yoktu. O tarihteki Yas Dolunayı'nda bulunmuş herhangi bir ceset yoktu. En yakın ihtimal, Âşıklar Dolunayı'ndan birkaç ay önce bulunmuş genç bir kadını işaret ediyordu ama Serilda babasının zamanlama konusunda bu kadar yanılacağını sanmıyordu.

Bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Annesi şato surlarının içinde öldürülmüş, bedeni hiç bulunmamış olabilirdi.

Yahut tıpkı babası gibi annesinin cesedi de Adalheid'dan uzaklarda bir yerlerde terk edilmiş olabilirdi.

Ya da aslında ölmemiş olabilirdi.

Serilda ayrıca kasaba halkıyla konuşmuş, şatoyla, şatonun sakinleriyle, kendi aile geçmişleriyle ilgili sorular sorarak saatler geçirmişti. Hâlâ Serilda'dan korkan ve onu Erlking'in gazabını çekmekle suçlayan bir azınlık olsa da Adalheid halkının çoğu onunla konuşmaktan memnundu. Serilda, Vergoldetgeist'in bu sene çok daha cömert davranmasının bir zararı olmadığını, Serilda'nın aralarında olduğunu fark ettiklerinde yeni ganimetleri konusunda sessiz kalsalar bile, tüm kasabanın bu şans için içten içe bayram ettiğini fark etmişti.

Kasaba halkıyla yaptığı sohbetlerde, Serilda birçoğunun kuşaklardır Adalheid'da yaşayan aileler olduğunu ve bazılarının soyunun birkaç yüzyıl öncesine kadar uzandığını öğrenmişti. Hatta Açlık Dolunayı'ndan sonra handa gördüğü eski belediye başkanının ailesinden ona kalan bir kayıt defteri olduğunu keşfetmişti. Eski başkan bu defteri Serilda ile paylaşma konusunda çok hevesliydi ama kız sayfaları çevirince sütunların eksik, sayfaların boş bırakıldığını gördü.

Kesin bir kanıya varmak imkânsızdı ama diğer içeriklere bakınca, Serilda eksik sayfaların hepsinin şatoyla ve bir zamanlar orada yaşadıklarından emin olduğu kraliyet hanedanıyla ilgili olduğundan şüphelendi.

Akşamları yemekten sonra handaki şöminenin başında toplananlara hikâyeler anlatarak geçimini sağlıyordu. Erlking'in sadece laf olsun diye anlatılan bir hikâye olmadığını gayet iyi bilen bu insanları çok korkutacağından endişe ettiği için karanlık ruhlarla ilgili hikâyeler anlatmıyordu. Aksine, Adalheid sakinlerini cadılar ve onların büyüleri hayvanlarıyla ilgili masallarla eğlendiriyordu: Bir ejderhayı öldüren yaşlı kız kurusu ve aya tırmanan yosun perileri. Sudan şatolarına denizcileri hapsetmiş zalim deniz kızları ve hak eden köylüleri bir sürü mücevherle ödüllendiren nazik doğaüstü kara yaratıkları.

Handaki yeni masal anlatıcısıyla ilgili haber yayılınca her geçen akşam kalabalık giderek büyüdü.

Serilda her akşam onları bekler oldu.

Dolunay gecesi nihayet gelip çatığında, sanki şehrin üzerine bir yas örtüsü serilmişti. Köylüler gün boyu sessiz sakin işleriyle meşgul oldular. Serilda nedenini sorduğunda, Lorraine dolunay zamanlarında hep böyle olduklarını ama Bakir Dolunayı'nın en kötüsü olduğunu söylemişti. Ölüm Ziyafeti artık geride kaldığından, avcıların tatmin olup olmadığını ve Adalheid'daki aileleri rahat bırakıp bırakmayacaklarını bu gece belirleyecekti.

Han o gece tüm hafta olduğundan daha boştu. Güneşin batışından yarım saat önce, son müşteriler de odalarına çekilmişlerdi.

"Peki bana bir masal anlatamaz mısın?" diye yalvardı Leyna. "Serilda bana odasında bir tane anlatabilir mi?"

Lorraine başını salladı. "Kendimizi misafirlerimizin odalarına zorla davet ettirmeyiz."

"Ama..."

"Davet edilmiş olsan bile, biz dolunay gecelerinde erken yatarız. Büyü saatinden önce mışıl mışıl uyumuş olmanı istiyorum. Tartışma yok."

Leyna kaşlarını çattı, ancak annesiyle kaldıkları odaya doğru merdivenden ağır ağır çıkarlarken hiçbir tartışma yaşanmadı. Serilda, Lorraine'in müdahalesine minnettar olduğunu saklamaya çalıştı. Bu gece masal anlatacak havada değildi, kendi heyecanıyla dikkati dağılmıştı.

"Serilda?" diye seslendi Lorraine, handaki fenerleri tek tek söndürdü ve sadece şöminedeki korları bıraktı. "Anlayışsız biri gibi görünmek istemem ama..."

"Burada olmayacağım," dedi Serilda. "Erlking'in beni çağıracağına emimim ve dikkatini sizin ve Leyna'nın üzerine çekmeyi aklımdan bile geçirmem."

Lorraine'in yüzünden rahatladığı belli oluyordu. "Ne yapacaksın?"

"Şatoya gideceğim ve... Bekleyeceğim."

Lorraine homurdandı. "Ya çok cesursun ya da çok aptal."

İç çeken Serilda, ateşin başındaki en sevdiği yerden kalktı. "Yarın geri gelebilir miyim?"

Lorraine yüzü beklenmedik bir duyguyla karıştı. "Sevgili kızım. Geri dönmeni tüm kalbimle isterim."

Sonra kollarını öne uzatıp Serilda'ya sarıldı. Serilda buna şaşırdı ve içini tahmin ettiğinden daha büyük bir sıcaklık kapladı. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı kapattı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Kendine dikkat et," dedi Lorraine. "Gitmeden önce ihtiyacın olan her şeyi aldığından emin ol. Arkandan kapıyı kilitleyeceğim."

Güneş şehir surlarının arkasında kaybolurken Serilda, Wild Swan'dan ayrıldı. Doğuda, Bakir Dolunayı, Rückgrat Dağları'nın ilerisinde bir yerlerde parlıyor, uzaktaki tepeleri gümüş rengine boyuyordu. Bu dolunay, yeniliği, masumiyeti, yeniden doğuşu simgeliyordu. Ancak bunun, Adalheid'in loş sokaklarında dolaşan böylesine hassas bir iyimserlik ayı olduğunu kimse bilemezdi. Kasabanın üzerine gece çökerken, pencerelerdeki ışıklar kayboldu. Panjurlar indirilip kilitlendi. Gölgeleler kasvetli adalarında uykuda olan şato yıkıntılarını ele geçirdi.

Yakında uyanacaklardı.

Yakında av kasabadan fırtına gibi geçecek, ölümlüler dünyasına sürecekti. Tazılar uluyacak, atlar hızla koşacak, binicileri av peşine düşecekti; avları, başları şato duvarlarını süsleyen sihirli yaratıklar, yosun perileri, orman halkı

ve kilitli kapılar ardına çekilecek kadar akıllı davranmayan ya da hurafelere inanmayan insanlar olacaktı.

Serilda köprüye vardığında ay tam da dağların tepesine varmış, ışığı göle yansiyordu. Ay ışıklarının şato yıkıntılarına vurup ıssız yıkıntıları krala layık –söz konusu kral kötü biri olsa bile– bir kaleye dönüştürdüğü o ana, daha önce olduğu gibi, hazır değildi.

Asma köprüünün ötesinde tek başına duran Serilda daha önce hiç bu kadar önemsiz hissetmemişti.

Kale kapısı, eski kalasların ve demir menteşelerin gıcırdamalarıyla, inlemeleriyle kalkmaya başladı. Sonra birden başlayan ulumalarla Serilda'nın tüyleri diken diken oldu. Şatonun dış avlusunda bulanık bir hareketlilik dikkatini çektiği anda güçlkle yutkundü ve biraz daha dik durmaya gayret etti.

Av başlıyordu.

Atılğan cehennem köpeklerinden, devasa savaş küheylanlarından, parlayan zırhlardan bir sel.

Doğruca üzerine geliyordu.

Serilda ciyak ciyak bağırdı ve kendini korumak için nafle kollarını kaldırdı.

Canavarlar onu görmezden geldi. Tazılar ise bir kayanın etrafından dolaşan su gibi yanından geçtiler. Atlar hızla geçerken köprü sallandı, kulaklarında çınlayan zıhlar ve tüm düşünceleri boğan av borusunun sesi.

Ama avcılar hızla kasabadan geçip kırsala doğru ilerleyince, kısa süre içerisinde bu kakofoni uzak bağışlara dönüştü.

Titreyen Serilda, kollarını indirdi.

Önünde ölüm kadar hareketsiz obsidiyen rengi bir at duruyordu. Serilda başını kaldırdı. Erlking atının üzerinden ona baktı. Onu inceliyordu. Onu görmekten neredeyse hoşnut görünüyordu.

Serilda güçlkle yutkunarak reverans yapmaya çalıştı ama bacakları titriyordu ve reveransları daha iyi günlerinde bile pek başarılı sayılmazdı. “Yakınlarda olmamı emretmişsiniz, efendim. Adalheid’da. Buradaki kasaba halkı gerçekten de çok misafirperver.”

Son birkaç haftadır ona kucak açan bu topluluktan en azından bu kadarlık övgüyle bahsedebileceğini düşündü.

“Buna sevindim,” dedi Erlking. “Aksi takdirde bu gece karşılaşmamız pek hoş olmayacaktı ve burada olman işini tamamlamak için sana bolca vakit kazandıracak.” Başını eğdi, hâlâ onu inceliyordu. Hâlâ onu *okuyordu*.

Serilda hiç kıpırdamadı.

“Yeteneklerin şimdiye kadar beklentileri aştı,” dedi kral. “Belki sana bir mükâfat borçluyum.”

Serilda yutkundu, kralın bir cevap bekleyip beklemediğini anlayamıyordu. Bu ondan bir şey istemek için bir fırsat olabilir miydi? İyi de ondan ne isteyecekti? Onu rahat bırakmasını mı? Ona tüm sırlarını anlatmasını mı? Gild'i serbest bırakmasını mı?

Hayır, kral ona vereceği hiçbir mükâfat Serilda'nın gerçekten isteyebileceği bir şey olamazdı, nefret ettiği hortlak Gild'i tanıdığını asla belli edemezdi. Ayrıca gerçek altın eğiren kişinin bunca zamandır şatosunda olduğunu öğrenirse, Gild'e kim bilir neler yapardı.

Ama Serilda kralın ona ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

“Manfred seni avluda karşılayacak. Seni çıkırığa götürür.” Sonra yüzünde hoş olmayan bir gülümseme belirdi. “Beni şaşırtmaya devam etmeni umuyorum, Leydi Serilda.”

Serilda buruk bir gülümsemeye karşılık verdi. “Bu gece avı Rückgrat bayırlarına süreceksiniz sanırım?”

Erlking tam gitmesine izin vermek üzereydi, durakladı. “Bunu nereden çıkardın?”

Serilda masum bir ifade takınarak başını yana eğdi. “Söylentilere göre, sanırım Ottelien sınırının ilerisinde, dağ civarında sinsi sinsi dolaşan devasa bir canavar varmış. Duymadınız mı?”

İlgisini uyandırdığı apaçık, ona bakmaya devam etti. “Duymadım.”

“Ah. Şey. Yeni bir ganimetin dekorunuza hoş bir katkısı olacağını düşündüm ama belki de bu mesafe bir gecede kat edilemeyecek kadar uzundur. Yine de umarım avınız keyifli geçer... Tilkilerle, geyiklerle, küçük orman yaratıklarıyla. Efendimiz.” Reverans yaptı ve arkasını döndü.

Tam köprüye yaklaştığı sırada, dizginlerin sertçe çekildiğini ve atın güçlü ayak seslerini duydu. Ancak kral gittikten sonra çekinmeden gülümseyebildi.

Bu geceki yabani kaz avının tadını çıkarsın bakalım. Şansı yaver giderse gün doğana kadar kralı şatodan uzak kalırdı.

Arabacı avludaydı, sabırla seyisin iki bahkauv'u arabaya bağlamasını bekliyordu. Serilda taşların arasından ilerlerken ikisi de şaşkın bakışlarla ona döndüler ve Serilda o an, dolunay zamanı, özellikle de avcılar gideli henüz dakikalar olmuşken, izinsiz bir şekilde içeri girmeye cesaret eden ilk insan ben miyim diye düşündü.

Hevesini belli etmediğini umuyordu. Dehşete düşmüş olması gerektiğinin farkındaydı. Hayatının tehlikede olduğunu ve ufak bir dil sürçmesiyle yalanlarının ortaya çıkabileceğini biliyordu.

Ama aynı zamanda Gild'in bu surların içinde olduğunu da biliyordu ve bu ona elini kolunu sallayarak oraya girme hakkından daha büyük bir rahatlık –ve sabırsızlık– veriyordu.

Bir hayalete, bizzat Erlking'in sahibi olduğu bir şatoda tutsak bir hayalete âşık olmanın korkutucu olasılığını görmezden gelmeye çalışıyordu. Bunun neden olabileceği tüm ikilemleri düşünmemeyi neredeyse başarmıştı. Bir gelecek umudu yok, diyordu sürekli kendi kendine. Mutluluk için hiç umut yok, diyordu.

Hem hassas kalbi, bunu pek umursamadığını söyleyip duruyordu.

Gerçi Serilda umursaması gerektiğini düşünüyordu.

Arabacı, seyise bu gece canavarlara lüzum olmadığını söyleyip durum karşısındaki memnuniyetini saklamaya çalışırken Serilda heyecandan hafifçe kızardığını hissetti.

Bir kez daha, her geçtiğinde giderek daha da aşına olduğu koridorlardan kalenin içine götürüldü. Geçtiği yerleri artık gündüz gördüğü yıkıntılarla özdeşleştirebiliyordu. Şimdi örümcek ağları ve tozla kaplı avizelerin hangisinin hâlâ asılı durduğunu, hangi sütunların yıkıldığını, hangi odaların dikenli çalılar ve otlarla dolu olduklarını; krallıkta heybetli ve ihtişamlı mobilyalardan hangilerinin perdenin diğer tarafında devrilmiş ve kırılmış olduğunu biliyordu.

Vitray camlı tanrıların olduğu koridor ve duvar halısı olan gizemli odaya çıkan merdivenleri geçince, Serilda'nın adımları yavaşladı. Buradan bakınca görülecek hiçbir şey yoktu ama yine de başını uzatıp yukarı bakmaktan kendini alamadı.

Bakışlarını çevirdiğinde, arabacı sağlam gözüyle ona bakıyordu. “Bir şey mi arıyorsun?” dedi ağır ağır.

Serilda gülümsemeyi denedi. “Burası tam bir labirent. Hiç kaybolmaz mısınız?”

“Asla,” dedi nazikçe, sonra açık kapıyı işaret etti.

Serilda başka bir koridor hatta başka bir merdivenle karşılaşmayı bekliyordu.

Aksine, samanları gördü. Öbek öbek, *yığınlarca* saman.

Hayretler içinde, karşısındaki samanların miktarına bakakaldı. Bütün bir samanlığı doldurmaya yetecek kadar çok saman vardı. Değirmeni, duvardan

duvara, yerden tavana kadar dolduracak ve hatta bacadan taşacak kadar çok saman.

Pekâlâ, biraz abartmış olabilirdi.

Ama sadece *biraz*.

Ve bir kez daha, karşısında çıkırık ve boş bobinlerden bir dağ ve onu neredeyse boğan tatlı saman kokusu ile karşı karşıyaydı.

Bu *imkânsızdı*.

“Yapamaz... Tüm bunları bitirmem mümkün değil!” dedi. “Çok fazla.”

Arabacı başını yana eğdi. “O zaman kralın hayal kırıklığı yaşama riskini göze almış olursun.”

Serilda kaşlarını çattı, tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu işleri ayarlayan bu adam –bu hayalet– değildi ve Erlking daha az önce bir gece avı için buradan ayrılmıştı.

“Bence erken gelmen işine yaradı,” diye devam etti. “İşi bitirmek için daha fazla vaktin olacak.”

“Başarısız olmamı mı bekliyordu?”

“Sanmam. Efendimiz” –doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ve sonra kuru kuru– “iyimserdir.”

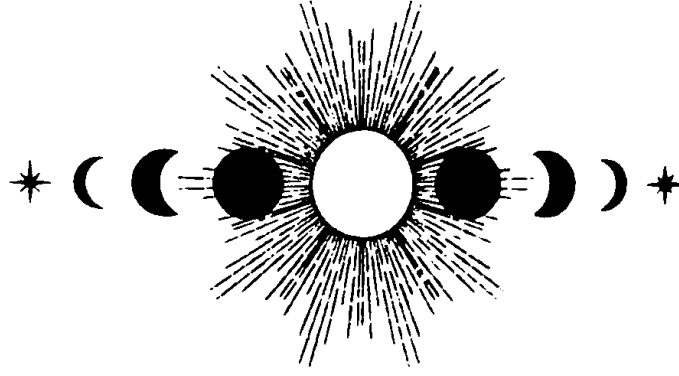
Kulağa neredeyse bir espri gibi gelmişti.

“Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?”

Fazladan bir haftaya, demek istedi Serilda. Ama başını iki yana sallamakla yetindi. “İşimi yapabilmek için sadece sessizlik.”

Arabacı başıyla selam vererek odadan ayrıldı. Serilda kilit sesini bekledikten sonra elleri belinde dönüp samanlara ve çıkırığa baktı. Bu, pencereleri olan bir odaya ilk gelişi olsa da hapishaneye dönüştürülmeden önce ne amaçla kullanılmış olabileceğinden emin olamadı. Samanlara yer açmak için duvarların dibine itilmiş birkaç parça mobilya vardı; mavi kadifeden bir kanep, yüksek arkalıklı bir çift sandalye, bir masa. Bir çalışma odası ya da bir oturma odası olarak kullanılmış olabilirdi, ancak duvarlarda hiçbir süs olmaması Serilda’ya uzun zamandır pek kullanılmadığını düşündürmüştü.

Derin bir nefes alan Serilda, parmaklarını birbirine kenetleyerek, gergin gergin volta atmaya ve boşluğa konuşmaya başladı. “Gild, bundan hiç hoşlanmayacaksın.”

Bölüm 37

Biraz evvel oda boştu.

Hemen sonra, Gild, sadece birkaç santim ötede, önünde duruyordu.

Serilda ona çarpınca bir çığlık kopardı. Geri geri sendeledi —elleriyle içgüdüsel olarak Gild'in omuzlarını kavramıştı— ve onu da kendiyle birlikte çekti. İkiisi birlikte yere yuvarlandı. Serilda sırt üstü samanların üzerine devrilmişti. Gild de söylenerek üzerine düştü ve çenesi omuzlarına çarptı. Serilda'nın kulağının dibinde dişleri birbirine çarptı. Gild onu tüm ağırlığıyla ezmekten son anda kurtarıırken, dizi kalçasına çarptı.

Serilda samanların üzerinde, dengesi bozulmuş ve nefesi kesilmiş, sırtında zonklayan hafif bir ağrıyla yatıyordu.

Gild tek elinin üzerinde doğruldu ve yüzünü buruşturarak çenesini ovuşturdu.

"Hâlâ hayattayım," diye mırıldandı Serilda, Anna'nın en sevdiği cümleyi tekrarlayarak.

"En azından birimiz hayatta," dedi Gild. Göz göze geldiklerinde, gözlerinin içi gülüyordu. "Yeniden merhaba."

Sonra ikisinin arasında kalan Serilda'nın ellerine baktı. Tamamen bağımsız bir şekilde göğsünde duruyorlardı. Onu itmiyordu.

Gild'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Affedersin," dedi geri çekilerek.

Geri çekilir çekilmez, Serilda kafatasında keskin bir sızı hissetti. Çığlık atıp ona doğru sokuldu. "Dur, dur! Saçım!"

Gild donakaldı. Serilda'nın uzun saçlarının bir tutamı gömleğinin yakasındaki düğmeye takılmıştı. "Bu nasıl oldu?"

"Şeytanın işi, hiç şüphesiz," dedi Serilda, düğüm olan saç tutamını yavaş yavaş açabileceği daha iyi bir pozisyon bulabilmek için kıpırdamaya çalışıyordu.

Serilda ona bakmak için durunca, gözlerinde sessiz muzip bir bakış yakaladı. Bu kadar yakinken, Gild'in gözlerinin ışıktaki sıcak kehribar rengi olduğunu görebiliyordu.

"Yeniden merhaba," dedi usulca.

Kelimelerin en masumuydu.

Ama o kadar da masumane söylenmemiştir.

Biraz sonra, artık yüzü kızaran sadece Gild değildi.

"Yeniden merhaba," diye karşılık verdi Serilda, aniden utanarak.

Serilda geçen hafta onu tekrar görmeyi, daha doğrusu, onu tekrar öpmeyi hayal ederek saatler geçirmiş olabilirdi, ancak beklentilerinin gerçekçi olduğunu bilmiyordu.

İlişkileri... Tuhaftı.

Bunu biliyordu.

Gild'in ilgisinin ne kadarının *herhangi* bir yakınlığa hasret duyan yalnız bir oğlanın eylemi, ne kadarının gerçekten ondan hoşlanmasının bir sonucu olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Tanrı biliyor ya, Serilda kendi arzularının ne kadarının aynı etkene bağlı olduğundan da emin olamıyordu.

Bu gerçekten aşkın başlangıcı olabilir miydi?

Belki de çabuk alevlenen bir tutku ve –Madam Sauer'in söyleyeceği gibi– yanlışlarla dolu bir reçeteden fazlası değildi. Kasabada kendini yakışıklı bir oğlanın kollarına kolayca atan kızları hemen eleştirirdi.

Ama bu Serilda'nın hikâyesiydi ve bu, *onun* yakışıklı oğlanıydı ve hatalarla dolu bir reçete olsa bile, en azından içindeki malzemelerin bir kısmı ona bahşedildiği için minnettardı.

Kararsız *merhabası* ve dağınık düşüncelerinin yarattığı sessizlikte, Gild gülümsemeye başlamıştı.

Ve Serilda da ona gülümsemeden edemedi.

"Kes şunu," dedi. "Bizi çözmeye çalışıyorum."

"Ben bir şey yapmıyorum."

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ben sadece yatıyorum."

"Aynen öyle. Bu *çok* dikkat dağıtıcı."

Gild kahkaha attı. "Seni gördüğüme bu kadar sevinmemem gerektiğini biliyorum. Sanırım Erlking'in senden istediği..." Başını kaldırıp ağzına kadar

samanla dolu odayı görünce lafı yarım kaldı. Hafif bir ıslık çaldı. “Bak sen şu açgözlü canavara.”

Serilda son saç telini de çözmeyi başardı. “Yapabilir misin?”

Gild oturdu. Ciddi bir şekilde başını sallarken yüzünde hiçbir tereddüt yoktu. Serilda, omuzlarının düştüğünü görmüş olmasına rağmen ciddi anlamda rahatlamıştı.

“Ne oldu?”

Mahzun bir ifadeyle Serilda’ya baktı. “Biraz vaktimiz olur sanmıştım... Birlikte... Bunlar olmadan.” Yüzünü ekşitti. “Yani, konuşmak için. Sadece... Beraber olmak için, şey değil...”

“Biliyorum,” dedi Serilda, bedeni öncekinden de fazla yanıyordu. “Ben de öyle umuyordum.”

Gild elini tuttu ve parmak boğumlarına öpücük kondurdu. Serilda tüm bedeninin heyecandan titrediğini hissetti. Gild’in karşılaştıkları ilk gece elini nasıl tuttuğunu hatırlamaktan kendini alamıyordu.

O zaman bu hareketi onu şaşırmıştı.

Şimdi ise çok sevindirmişti.

“Belki,” dedi, “eğer çok çalışırsak, vakit kalacak şekilde bitirebiliriz.”

Gild’in gözleri parladı. “Meydan okumayı severim.” Bir kez daha, sıcaklığı kısa sürdü. “Ama Serilda, bundan nefret etsem de... Ödeme talep etmek zorundayım.”

Serilda donakaldı. Gild’in tuttuğu elinden, kalbine kadar yayılan bir soğukluk hissetti. “Efendim?”

“Keşke istemek zorunda olmasaydım,” neredeyse yalvarır gibi çabucak ekledi. “Ama sihrin dengesi bunu gerektiriyor, yani en azından bu sihrin dengesi. Hiçbir şey karşılıksız verilemez.”

Serilda geri çekildi. “Sen hep altın eğiriyorsun. Kasabalılar için onca hediyeye yapıyorsun. Bana onlar için de *ödeme* aldığını söylemeyeceksin herhalde.”

Gild, sanki Serilda ona vurmuş gibi geri çekildi. “Onu kendim için yapıyorum. Yapmak istediğim için. Bu... Bu farklı.”

“Yani bana yardım etmek *istemiyor* musun?”

Gild homurdanarak bir elini saçlarına götürdü. Bocalayarak ayağa kalktı, bir avuç dolusu saman alıp çıkırıgın başına oturdu. Tekeri döndürüp ayağıyla pedala basmaya başladığında omuzları gergindi.

Daha önce binlerce kez yaptığı gibi, çıkırıgı samanla besledi. Ancak pürüzsüz, parlak altın bir ipe dönüşmedi.

Saman olarak çıktı. Kırılğan ve yıpranmıştı.

Denemeye devam etti. Kaşlarını çattı. Kararlıydı. Bir avuç saman daha aldı. Samanı zorlayarak soktu. Sürekli parçalanmasına rağmen samanı bobinin etrafına sarmaya çalışıyordu. Saman sürekli, ısrarcı bir şekilde altına dönüşmeyi reddediyordu.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı Serilda.

Gild tekeri tuttu, tam dönerken durdurdu ve mağlup olmuş gibi ofladı. “Hulda çalışmanın ve zor işlerin tanrısıdır. Sadece eğirmenin değil, çiftçiliğin, ahşap işçiliğinin, dokumacılığın... Hepsinin. Ben hep tanrıların, ağır işlerin bir telafisi olması gerektiği için armağanlarını karşılıksız vermek istemediklerini düşünmüştüm.” Çaresizce omuz silkti. “Bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim. Sahip olduğum yeteneğin Hulda’nın bir armağanı *olup olmadığından* bile emin değilim. Ancak ne kadar istersem isteyeyim, bunu sırf iyilik olsun diye yapamadığımı biliyorum. Bu iş o şekilde yürümüyor.”

“Ama benim verecek başka hiçbir şeyim yok.”

Serilda, yakasından görünen madalyonun zincirine baktı. Parmağındaki işlemeli yüzüğe, mezarlıkta gördüğü aynı mührü baktı.

Sonra, aniden aklına gelen bir fikirle gülümsedi ve göğsünü işaret etti. “Bir tutam saç ne dersin?”

Gild kaşlarını çattı ve hâlâ gömleğinin düğmesinde duran kopmuş bir saç tutamı olduğunu fark etti.

Tekrar Serilda’ya bakarken dudaklarını kararsız bir şekilde büzmüştü.

“Ne?” diye sordu. “Sevgililer birbirlerine hep bir tutam saç verirler. Bu çok istenen bir hazinedir.”

Yüzünde hafif bir şaşkınlık ve ufak bir umut belirdi. “Biz sevgili miyiz?”

“Şey...” Serilda tereddüt etti. Eostrig Günü’nde, merdiven boşluğundaki nişin içinde öpüştükten sonra başka ne olabileceklerini bilemiyordu ama bu daha önce hiç sormak zorunda kalmadığı bir soruydu. Dürüstçe cevap vermek istiyordu, ona gerçekten istediği şeyi söylemek istiyordu. Ama onu kızdırmak daha güvenli gelmişti. Bu yüzden, “Beni biraz önce samanların üzerine atmadın mı?”

Dikkatle ona baktı, yüz ifadesinin şaşkınlıktan utanca döndüğünü, çilli yanaklarında pembe lekelerin oluştuğunu görmek hoşuna gitti.

Serilda kahkahalara boğuldu.

“Evet, tabii, sen çok akıllısın,” diye mırıldandı. “Bir tutam saçın kilolarca eğrilmiş altını ödemeye yeteceğini sanmıyorum.”

Serilda somurttu. Düşünüyordu. Sonra aklına başka bir fikir geldi. “Sana bir öpücük veririm!”

Sırıttı ama bu kederli bir gülümsemeydi. “Düşünmeden, bir kalp atışı kadar kısa sürede kabul ederdim.”

“Senin kalp atışın var mı? Daha önce dinlemeye çalıştım ama ikna olmadım.”

Gild kıkır kıkır güldü, ancak sesi boğuktu ve Serilda onu kızdırdığı için birden pişmanlık hissetti. Avuçlarını açıp ona doğru uzattığında gerçekten üzgün görünüyordu. “Bir öpücüğü kabul edemem, keşke kabul edebilseydim. Altın için... Şey, maddi değeri olan bir şey verilmeli. Bir masal ya da bir öpücük olmaz.”

“O zaman fiyatını söyle,” dedi. “Sahip olduğum her şeyi görebilirsin. Pelerinimi alır mısın? Drude’un açtığı birkaç delik var ama iyi durumda. Ya da çizmelerim olur mu?”

Gild sızlanarak başını kaldırdı. “Bir değerleri var mı?”

“Benim için değerleri var.”

İçinde giderek büyüyen öfkeden rahatsız olmuştu. Gild’in dürüst davranışının farkındaydı. Yalanı, aradaki farkı anlayabilecek kadar iyi biliyordu. O da Serilda gibi bu konuşmayı yapmak istemiyordu.

Ama yapıyorlardı. Anlaşamadıkları takdirde cezasını hayatıyla ödeyeceği bir konuda bedel tartışıyorlardı.

“Lütfen, Gild. Benim değerli hiçbir şeyim yok ve bunu sen de biliyorsun. Daha en başında madalyon ve yüzüğün bende olması bile tamamen şanstı.”

“Biliyorum.”

Serilda bir süre alt dudağını ısırarak düşündü. “Peki ya sana gelecekte bir şey vermeye söz verirsem?”

Gild canı sıkılmış gibi bakıyordu.

“Hayır, bak gerçekten. Şu anda kıymetli hiçbir şeyim yok ama verebileceğim zaman sana kıymetli bir şey vermeye söz veriyorum.”

“İşe yaracağından emin değilim.”

“Neden yaramasın?”

“Çünkü...” Başını salladı, o da Serilda kadar sinirliydi. “Çünkü senin gelecekte bir şey verme ihtimalin çok düşük. Sana birden miras kalacağını falan mı düşünüyorsun? Ya da birden uzun süredir kayıp olan aile yadigârlarını bulacağını mı?”

“Bu kadar kırıcı olman gerekmez.”

“Gerçekçi olmaya çalışıyorum.”

“Denemekten ne zarar gelir?”

Homurdandı. “Ben... Ben bilmiyorum. Belki gelmez. Bir düşüneyim.”

“Buna vaktimiz yok! Çok fazla saman var; gecenin çoğu bununla geçecek ve eğer kral geri gelir ve başarısız olduğumu görürse, bana ne olacağını biliyorsun.”

“Biliyorum. *Biliyorum*.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, kendi kendine sinirleniyordu. “Bir şey olmalı. Ama Serilda, ya sonraki sefer? Ve ondan sonraki? Bunu sonsuza dek sürdüremeyiz.”

“Bilmiyorum! Bir şeyler düşünürüm.”

“Bir şeyler düşünür müsün? Aylar oldu. Kralın senden bir anda sıkılacağını mı düşünüyorsun? Seni bırakacağını mı sanıyorsun?”

“Bir şeyler düşüneceğimi söyledim!” Artık bağıırıyordu, ilk çaresizlik emareleri onu huzursuz etmeye başlamıştı. İlk kez Gild’in gerçekten *hayır* diyebileceğini fark etti.

Onu bırakabileceğini. İşin bitmeyeceğini. Kaderinin belirleneceğini.

Çünkü ona verebileceği hiçbir şey yoktu.

“Herhangi bir şey,” diye fısıldadı, ona uzanıp bileklerini tuttu. “*Lütfen*. Bunu benim için bir kez daha yap ve sana...” Aklına bir fikir geldi ve kahkahayla güldü. “Sana ilk doğan çocuğumu vereceğim!”

Gild duraksadı. “Ne?”

Serilda kaygılı bir gülümsemeyle, çaresizce omuz silkerek karşılık verdi. Her ne kadar kelimeler ağzından laf olsun diye çıkmış olsa da şimdiden merak etmeye başlamıştı.

İlk doğan çocuğu.

Hamile kalma olasılığı çok azdı. Thomas Lindbeck’le yaşadığı fiyaskodan sonra, tek başına bir gelecek kabullenmişti. İlgisini çeken tek oğlan da *ölüydü*...

Var olmayan bir çocuk vaadinde bulunmasının ne önemi vardı?

“Bir çocuk doğuracak kadar uzun yaşadığımı varsayarsak,” dedi, “bunun iyi bir anlaşma olduğunu bence sen de itiraf etmelisin. Bir çocuktan daha değerli ne olabilir?”

Gild yoğun bir ifadeyle ona bakmaya devam etti ve Serilda ufacık da olsa üzüldüğünü düşündü.

Gömleğinin yumuşak kumaşının altından, nabzını hissedebildiğini düşündü. Ama hayır, bu sadece parmaklarında kıpırtısını hissettiği kendi kalp

atışıydı. O bir anlık sessizlik içinde, kendi kesik nefes alışverişlerinin titrek ritmini yakaladı.

Dakikalar geçiyordu, hem de çok hızlı.

Köşedeki mum alevi titriyordu.

Çıkrık, bekliyordu.

Gild ürperdi ve bakışlarını çekti. Serilda'nın ellerine baktı, sonra kendi kollarını çekti.

Serilda, yüreği parçalanarak onu bıraktı.

Ama sonra, Gild parmaklarını ellerinin arasına aldı. Başını eğdi, bakışlarını kaçırsa da parmaklarını parmaklarına kenetledi.

“İkna yeteneğin çok iyi.”

İç i bir an ümitle doldu. “Yapacak mısın? Teklifimi kabul edecek misin?”

Gild uzun ve bitkin bir iç çekti, bunu kabul etmek sanki fiziksel olarak canını yakıyormuş gibiydi. “Evet. Bunu yapacağım... İlk doğan çocuğun karşılığında. *Ama...*” – ellerini sıktı ve Serilda'nın kollarını boynuna dolamak için hissettiği o coşkuyu paramparça ederek– “bu pazarlık bağlayıcıdır ve bozulamaz, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek kadar uzun bir süre yaşamayı bekliyorum. Beni anlıyor musun?” dedi.

Serilda yutkundu, pazarlığın sihirli çekimini hissediyordu. Etrafında basınç uygulayan havayı. Boğuculuğunu, göğsünü sıkıştırdığını.

Bağlayıcı ve bozulamaz olan sihirli bir pazarlık. Bakir Dolunayı'nda, hayaletimsi bir varlıkla, yaşamayan bir varlıkla yapılan bir anlaşma. Perdenin bir esiri ile.

Gerçek anlamda hayatta kalmaya söz veremeyeceğini biliyordu. Erlking canı istediği anda onu öldürebilirdi.

Ama yine de ağzından sanki uzak bir yerden geliyormuş gibi ağır ağır çıkan kelimeleri duydu. “Söz veriyorum.”

Hava titreşti ve sonra duruldu.

Olmuştu.

Gild irkildi ve geri çekildi.

Hiç vakit kaybetmeden çıkrığın başına oturdu ve iş e koyuldu. Daha öncekinden neredeyse iki katı hızlı çalışıyordu, çenesi gerilmiş, gözleri sadece çarka koyduğu samanlara odaklanmıştı. Onu seyrediyor olmak bile sihrin ta kendisiydi. Parmaklarının kendinden emin hareketleri, ayağını düzenli olarak pedala basışı, altın iplikleri çarktan ışıdayarak çıktığında onları bobinlere sarışı.

Serilda bir kez daha elinden geldiğince ona yardım etmeye çalıştı. Gece hızla akıp geçti. Serilda ne zaman muma bakmaya cesaret etse, her seferinde bir santimetre daha kısaldığını görüyordu. Ne kadar iş yaptıklarını hesaplamaya çalışırken korkuları da büyüyordu. Saman yığınınına baktı ve geldiğinde ne kadar olduğunu düşündü. Yarısına gelmişler miydi? Daha fazla mı yapmışlardı? Surların ötesinde gökyüzünün aydınlandığına dair bir işaret var mıydı?

Gild hiçbir şey söylemedi. Serilda'nın ona uzattığı yeni saman tutamını almak dışında neredeyse hiç kıpırdamıyor, çarkın istikrarlı dönüşünü hep koruyordu.

Serilda, romantizm hayalleri buraya kadarmış, diye düşündü kendi kendine ve sonra kendini kınadı. Minnettardı, Erlking'in imkânsız isteklerine rağmen, bir gece daha yaşayabilmesini sağladığı için Gild'e sonsuz minnet duyuyordu.

Tabii *eğer* bitirebilirlerse.

Saman yığınları yavaş yavaş azaldı, ısıldayan bobinlerin sayısı arttı ve kapının yanında parlayan altın iplerden bir duvar oluşmaya başladı.

Pır...

Pır...

Pır...

Çark dönüyordu.

"Buradakilere Idonia diye bir ruh olup olmadığını sordum."

Serilda gözlerini kırptırdı. Gild ona bakmıyordu. Dikkati hep işindeydi. Anlaşma sonrası gergin görünüyordu. Serilda da oldukça gergin hissediyordu.

"Ve?" dedi.

Gild başını salladı. "Şu ana kadar bilen kimse çıkmadı. Ama kime sorduşuma dikkat etmem gerekiyor. Karanlıklar Efendisinin kulağına çalınmasını ya da bizden şüphelenmesini istemem."

"Anlıyorum. Denediğin için teşekkürler."

"Eğer onu bulursam..." dedi tereddütle. "Ona ne söylemeliyim?"

Serilda düşündü. Bu aşamada imkânsız bir beklentiydi. Avın onca kurbanı arasından, annesinin kralın hizmetinde kalmaya tenezzül eden biri olma olasılığı acaba neydi? Arayışı, özellikle kendisi için, kendi esareti için endişelenmesi gerekirken ona çok nafile geliyordu.

"Ona sadece birinin onu aradığını söyleyebilirsin, sanırım," dedi.

Karşılığında Gild başını kaldırdı, bir şey söylemek istiyormuş gibi ona bakıyordu. Ancak çok uzun süre tereddüt edince, dikkatini tekrar işine verdi.

“Hikâyemize devam edeyim mi?” dedi Serilda, konuyu değiştirmek istiyordu. Annesi, ilk doğacak çocuğu ya da kapana kısıldığı bu rezalet durumla ilgisi olmayan bir şey.

Gild iç çekti, rahatlamıştı. “Devam etmeni isterim.”

Yaşlı kadın köprüde prensin karşısında durdu, yüzündeki daimî somurtkanlığa rağmen gözleri bilgelikle parlıyordu.

“Perchta’yı kayıplar diyarına geri getirerek, bize büyük bir iyilikte bulundun genç prens,” dedi. Sonra başıyla etraftaki ormanı işaret etti ve o anda alacalı güneş ışığında bir dizi suret belirlemeye başladı: Açık kahverengiden koyu kahverengiye kadar her tonda parlayan tenleri olan, çatal boynuzlarının ortasından yosun püskülleri sarkan her yaştan kadın.

Bunlar yosun perileriydi ve prens, o anda önderleri olan Pusch-Grohla, Çalı Büyükkanne’nin huzurunda olduğunu anladı.

“Hah! O olduğunu biliyordum!”

“Ah, evet, çok zekisin Gild. Şimdi sus.”

Çalı Büyükkanne’nin orman halkına yaklaşmaya cesaret eden insanlara pek kibar davranmadığı bilinirdi. Genelde ölümlülerden imkânsız görevleri yerine getirmelerini bekler ve başarısız olmaları halinde onları cezalandırırdı.

Ya da –bazen– onları iyilik ve cesaretlerinden ötürü ödüllendirirdi.

İnsan onun mizacından hiç emin olamazdı, ama prens ona saygı göstermesi gerektiğini iyi biliyordu. Bakışlarını indirdi.

“Kendini küçültme,” dedi kadın sinirlenerek ve bastonunun ucunu yere öyle sert vurdu ki, çürümüş tahtalardan birini kırıp deldi. “Ayağa kalkabilir misin?”

Prens ayağa kalkmaya çalıştı ama bir bacağı ağırlığı ile büküldü.

“Boş ver,” diye hırladı yaşlı kadın. “Beni etkilemek için kendini öldürmek zorunda değilsin.”

Prensin yanından geçti, Verloren’in kapısının olduğu siyah taşlara baktı. “Kaçmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Perchta yeraltı dünyasının esiri olarak asla tatmin olmayacak. O çok kurnazdır.” Kendine hak veriyormuş gibi başını salladı. “Eğer geri gelirse, bu dünyanın yaratıkları bir kez daha onun oklarının ve hançerlerinin, ölçülemez gaddarlığının tehlikesi altında olacaktır.” Ormanın kenarında toplanmış kadınlara döndü. “O gün gelene kadar, bizler bu kapıyı korumak için burada kalacağız. Kimsenin Verloren’den çıkmamasını,

avcıya geçit vermesi için tanrıların bile bu kapıları açmamalarını sağlayacağız. Tetikte olmalıyız. Nöbet tutmalıyız.”

Yosun perileri başlarıyla onayladılar, yüz ifadeleri acımasızdı.

Topallayarak taşlara ilerleyen Çalı Büyükanne bastonunu başının üzerine kaldırdı ve eski dilde, sözleri ağır ve kutsal olan bir büyü okumaya başladı. Prens, nutku tutulmuş onu dinlerken, uzun siyah yekpare siyah sütunlar dikenli çalılardan ortasındaki açıklığa doğru eğilmeye başladı. Toprağa değdiklerinde yer sallandı. Dallar parçalandı ve gıcırdadı.

Yaşlı kadının işi bittiğinde, Verloren’in kapıları artık mühürlenmiş, Perchta sonsuza dek öbür dünyaya hapsolmuştu.

Kadın prene baktığında, dişsiz ağzında neredeyse gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi. “Gel, genç prens. İyileştirilmen gerekiyor.”

Yosun perileri dallar ve sarmaşıklardan bir hamak yaptı ve yaralı prensi hep birlikte ormana taşıdılar. Prens taşınırken arkaya bakmaya çalıştı. Perdenin arkasında gizlenmiş Karanlıklar Şatosu’ndan ve kız kardeşinden, belki de hayalettinden geriye kalan herhangi bir şey olup olmadığını görmek istiyordu. Ama tek gördüğü geçit vermeyen dikenli çalılardan oluşan bir araziydi.

Orman halkı prensi Asylta³⁰’a, evleri ve sığınakları olan, Erlking’in asla bulmaması için büyüyle gizlenmiş bir yere götürdü. Orada, Çalı Büyükanne ve yosun perileri, şifalı otlarla ilgili uzman bilgileri sayesinde prensi tekrar sağlığına kavuşturdular.

Prens perdenin arkasında, Erlking’in intikamını planladığından habersizdi.

Karanlık ruhlar yas tutmazlardı ve elbette Erlking de yas tutmuyordu. Onun kara kalbinde sadece öfkeye yer vardı.

Öfke ve şimdiye kadar sevdiği tek varlığı öldüren oğlana karşı misilleme yapmak için yanıp tutuşuyordu.

Perdenin arkasında günler geçerken, Erlking korkunç bir plan hazırlamaya başladı. Yakında prensin de kendisiyle aynı kaderi yaşamasını sağlayacaktı. Huzurun, neşenin olmadığı bir gelecekte yaşamasını.

Sonun olmadığı bir gelecek.

Kral intikamını planlarken günler ağır ağır geçti.

Ay büyümeye başlarken, ormanın uzak köşesindeki genç prensin yaraları iyileşiyordu. Prens Çalı Büyükanne’ye eve dönmesi, ailesine kardeşiyle ilgili üzücü haberi vermesi ve kendisinin hayatta olduğunu bilmeleri gerektiğini söyledi.

Çalı Büyükanne onun kendi halkına geri dönmesinin zamanı geldiğini ka-

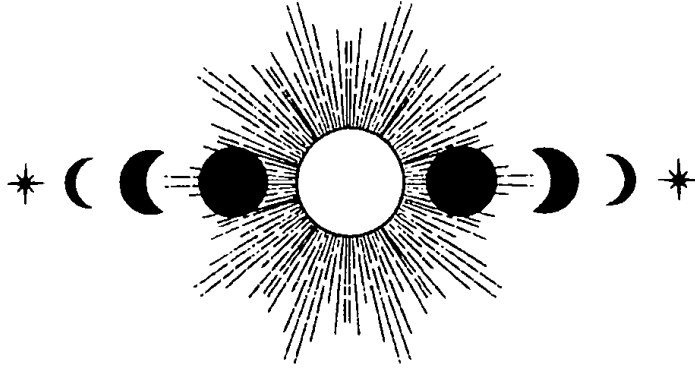
³⁰ Asyltal: (Asylum Valley) Sığınma Vadisi. (ç.n.)

bul etti. Şifalı büyülerine minnetini dile getiren prens, elindekileri yosun perilerine hediye olarak verdi; küçük bir madalyon ve altın bir yüzük. Sonra, prens minnetle onları selamlayarak evinin yolunu tuttu. Asyltal'dan ayrılana kadar neredeyse bir ay geçtiğinden habersizdi ve şimdi eve dolunay ışığında dönüyordu. Sevgili prenseslerine olanları haber vermek her ne kadar yüreğini acıtsa da annesi ve babasını tekrar görmeye hevesli hızla yürümeye başladı.

Ancak güneş batmadan önce şatoya ulaşamadı ve etrafı saran karanlığın içinden yürürken, tüm ruhunu donduran bir ses duydu.

Ulumalar ve av borusunun ruhsuz melodisi.

Avcılar geri dönmüştü.

Bölüm 38

Serilda'yı şimdiki ana geri döndüren şey sessizlik oldu.

Çark dönmeyi bırakmıştı.

Dönüp bakınca Gild'in, çenesi iki elinin arasında, kendinden geçmiş bir çocuk gibi taburenin üzerinde öne eğilerek onu seyrettiğini gördü. Ama hemen sonra kaşlarını çatı.

"Neden durdun?" diye sordu.

"*Sen* neden durdun?" dedi Serilda, hikâyeyi anlattığı sırada oturduğu kanepeden fırlayarak. "Zamanımız yok..."

Durup etrafına baktı.

Saman yoktu.

Hepsi yapılmıştı.

Gild kocaman gülümsedi. "Yapabileceğimi söylemiştim."

"Saat kaç?" Serilda muma bakınca, hâlâ başparmağı kadar uzun olduğunu görüp şaşırdı. Ellerini beline koyarak sinirli bir şekilde Gild'e baktı. "Şimdi sen bana o ilk iki gece, kasıtlı olarak mı *yavaş* çalıştığını söylemeye çalışıyorsun?"

Omuz silken Gild'in kocaman gözlerinde bir içtenlik vardı. "Zaman geçireceğim daha iyi bir işim yoktu. Ayrıca hikâyelerinden keyif alıyordum."

"Ama o ilk gece hikâyemden nefret ettiğimi söylemiştin."

Gild umursamaz bir hareket yaptı ve sertleşen omuzlarını esnetmek için birkaç kez hareket ettirdi. Ellerini öne uzatırken, belinden çıtırtı sesleri duyuldu. "*Nefret* kelimesini kullandığımı hatırlamıyorum."

Serilda dudak büktü.

Bobinler hemen arkasında dağınık halde duruyorlardı çünkü onları dizmek için ara vermemişti ve Serilda hikâyeyi anlatmaya kendini o kadar kapırmıştı ki üzerine düşen işi tamamlayamamıştı. Çıkrığın etrafından dolandı

ve bobinleri duvarın dibine dizmeye başladı. Niye zahmet ettiğini tam olarak bilmiyordu. Muhtemelen bir hizmetçi gelecek, hepsini kucaklayacak ve kral bu kadar çok altın iplikle her ne yapıyorsa alıp oraya götürecekti. Ama yine de bu gece Gild'e pek yardım edemediği için kendini suçlu hissediyordu.

Bobinleri düzgün sıralar halinde dizdiğinde, mum ışığında mücevher kadar güzel, minik fenerler gibi parlıyorlardı. Odadaki saman miktarına bakınca bitmesi imkânsız gibi görünen bu işi, Gild, geriye vakit kalacak kadar hızlı tamamlamıştı. Serilda'nın etkilenmemesi mümkün değildi.

Son iplik bobinini en üstteki yığının üzerine koyduktan sonra, küçük bir an duraksadı ve parlayan altınlara baktı.

Acaba bunların değeri *neydi*?

Hâlâ gerçek olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Ya da yalnızca burada, perdenin diğer tarafında, hayaletler ve canavarlar krallığında gerçek olduğuna inanıyordu. Acaba güneşe çıktığında, tıpkı sabah sisi gibi bunlar da yok olurlar mıydı?

Ama, hayır, Gild'in Adalheid halkı için hazırladığı hediyeler yeterince gerçektir. Bunların gerçek olmaması için bir neden var mıydı?

Serilda, tekrar tahminlerde bulunmadan pelerinini aldı ve altınla ağırlaşan bobini elbisesinin cebine soktu.

"Tüm bunlarla ne yapıyor?" diye mırıldandı, Gild'in yaptığı işi tüm o parlayan ihtişamıyla görmek için geri adım attı.

"İyi bir şey olmadığına eminim," dedi, o kadar yakınındaydı ki Serilda nefesinin ensesini gıdıkladığını hissedebiliyordu.

Bobini aldığını fark etmiş miydi?

Arkasını dönüp ona baktı. "Ve bu senin için bir sorun değil mi? Bana yardım ettiğini biliyorum, ama... Aynı zamanda ona da yardım etmiş oluyorsun. Servetine servet katıyorsun."

"İstediği servet," dedi Gild serinkanlı bir inançla. "Bunlar için aklında başka bir şey var." İç çekti. "Ve hayır. Bundan hiç hoşlanmıyorum. Hiçbirini almasın diye hepsini göle atmak istiyorum." Serilda'ya baktığında, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Ama seni incitmesine izin veremem. Eğer seni hayatta tutacaksa Erilkönig tüm bu altınları alabilir."

"Seni de sürekli buna dahil ettiğim için çok üzgünüm. Ne yapıp edip bir çıkış yolu bulacağım. Sürekli düşünüyorum... Bir noktada, yeteri kadarına sahip olacak ve bana ihtiyacı kalmayacaktır... Ya da *sana*."

“Ama zaten mesele de bu. Öyle olduğunda, sen sonsuza dek gitmiş olacaksın. Ve bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Senin de buraya benim gibi hapsolmanı istemem. Burada başka hiç kimsenin acı çekmesini istemem. Bu şatoda zaten yeteri kadar acı var.” Duraksadı. “Ama yine de...”

Söylemesine gerek yoktu. Serilda aradığı kelimeleri biliyordu ve onu bu ıstıraptan kurtarmak istiyordu. Sözcükleri onun yerine söylemek istiyordu çünkü sözcükler onun için hep bir sığınak olmuş, ona rahatlık sunmuşlardı... Ama Gild telaffuz ettiği her kelime için acı çekiyor gibiydi. En azından böyle dürüst olduğu anlarda. Böylesine kırılgan olduğu anlarda.

Sonunda omuzlarını silkti. “Ama yine de bir daha asla geri gelmeyeceğini bildiğimden seni bırakmak istemiyorum.”

Serilda’nın kalbi sıkıştı. “Keşke seni de yanımda götürebilseydim. Keşke ikimiz de ondan kurtulabilsek. Buradan kaçıp...”

Yüz ifadesi gerçekten hüznünlüydü. “Ben buradan asla kurtulamam.”

“Gitmeyi denediğinde ne oluyor?”

“Asma köprüye ya da göle kadar gidebiliyorum. Duvarların üzerinden sayamayacağım kadar çok kez atladım. Ama sonra...” Parmaklarını şaklattı. “Kendimi tekrar şatonun içinde buluyorum. Yerimden hiç kıpırdamamışım gibi.”

Yüzü gölgelendi. “En son gitmeye çalıştığımda, uzun zaman önce, kendimi taht odasında buldum ve Erlking, sanki beni bekliyormuş gibi orada öylece oturuyordu. Beni göründe yalnızca kahkaha attı. Sanki benim gitmek için ne kadar uğraştığımı ve asla gidemeyeceğimi biliyormuş da beni bu şekilde çırpınırken görmek –ne zamandan beri bilmiyorum ama– onu epey eğlendirmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen ejderhayı yakaladığından beri.” Tekrar Serilda’yla göz göze geldiler. “İşte o gün, eğer burada sıkışıp kalacaksam, en azından zamanımı hayatı ona olabildiğince zehretmeye adamaya karar verdim. Ona *gerçekten* bir şey yapamam. Onunla savaşmanın ya da onu öldürmeye çalışmanın anlamı yok. Ama onu gerçekten çileden çıkarabilirim. Bu kulağa çocukça gelebilir, ama... Bazen sahip olduğum tek şey buymuş gibi geliyor.”

“Ve ben de,” diye fısıldadı, “burada karşına geçmiş altın eğirmeni istiyorum. *Onun* için.”

Uzanıp Serilda’nın örgülerinden birini parmaklarının arasına aldı, başparmağını saçlarında gezdirdi. “Buna değer. Sen isteyebileceğim en harikulade avuntusun.”

Serilda yanağının içini ısırdıktan sonra Gild ilk ortaya çıktığı andan beri vücudunun yapmaya can attığı şeyi yaptı. Kollarını boynuna doladı ve şaka-

ğını şakağına dayadı. Gild hemen ona sarıldı. Serilda o anda, kollarına atılma konusunda iradesi sınanan tek kişi olmadığını anladı.

Gözlerini kapadı ve karanlıkta altın rengi ışıktan minik parıltılar belirene kadar gözlerini sıkmaya devam etti.

Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulacaktı ve içinde bunu çok geçmeden yapmak zorunda olduğuna dair bir his vardı. Ne de olsa, yardımını karşılığında Gild'e ilk doğan çocuğunu vereceğine söz vermişti. Peki ya bir dahaki sefere ve ondan sonraki sefer ne verecekti?

Kaçma ve Erlking'in elinden kurtulma düşüncesi bile onu hiç rahatlatmıyordu. Sadece kalbi bir mengeneyle sıkışmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ya bu Gild'i son görüşüyse?

Gild parmaklarını onun saçlarına götürünce kalp atışları hızlandı ve başını çevirerek, hemen kulağının altına bir öpücük kondurdu.

Gild kesik bir nefes aldı ve ona daha da sıkı sarıldı.

Bu tepkisi Serilda'yı cesaretlendirdi. Tam olarak ne yaptığını bilemese de kulak memesini hafifçe dişlerinin arasına aldı.

Gild, şaşkın bir halde inerken, ona sokuldu ve parmaklarıyla elbisesinin arkasını çekiştirdi.

Sonra onu iterek uzaklaştırdı.

Serilda şaşırılmıştı. Yanakları kızarmış, kalbi hızla çarpıyordu.

Gild ona bakarken gözleri alev alev parlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Serilda. "Ben ne yaptığımı bilmiyo..."

Gild elini Serilda'nın ensesine götürdü, parmaklarını saçlarının arasına dolayarak onu tekrar kendine çekti. Dudakları dudaklarındaydı. Aç kurt gibiydi.

Serilda da aynı şekilde karşılık verdi. Bedeni elbisesinin içinde yanıp tutuşuyordu. Baş dönüyordu, Gild'in elleri boynunda, sırtında, göğüs kafesinin yanlarında, göğüslerinin altındaki kıvrımlarda kendinden geçiren sıcak izler bırakırken teninde uyanan hislere yetişemiyordu.

Sadece nefes almaya ihtiyaç duyduğunda geri çekildi. Titreyerek, ellerini Gild'in göğsüne koydu. Bir kalp atışı olmayabilirdi ancak dokunduğunu hissedebiliyordu. İnce kumaşın altında güç ve merhamet vardı. Başparmağıyla köprücük kemiğinin altını okşadı ve aniden açık yakasının hemen altındaki o çıplak yeri öpme arzusuyla öne eğildi.

"Serilda..."

Adını genizden gelen bir yakarış, bir rica, bir soru gibi söylemişti.

Göz göze geldiler ve Serilda titreyenin bir tek kendisi olmadığını fark etti. Gild'in elleri kalçasındaydı ve eteğinin kumaşını avuçlarında toplayarak yukarı kaldırıyordu.

"Ben daha önce hiç..." diye lafa başladı, Serilda'nın yüz hatlarını, kaşlarından çenesine ve şişen dudaklarına kadar inceledi.

"Ben de," diye fısıldadı Serilda, bir kez daha tedirginlikle. "Ama isterim."

Gild nefes verdi ve başını öne eğerek, alnını alnına dayadı. "Ben de," dedi, hafifçe kıkırdayarak. "Seninle isterim."

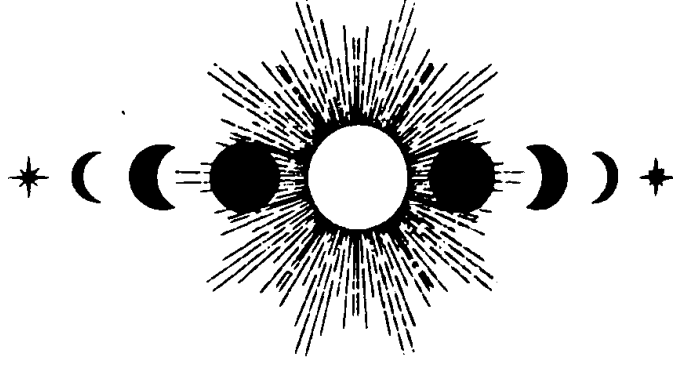
Ellerini elbisesinin arkasından yukarı kayd ve ipleri bulup açmaya başladığında Serilda parmaklarındaki incecik titremeleri hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş açtı.

Bıktıracak kadar yavaş.

İşkence eder gibi yavaş.

Serilda hüsrana uğramış halde huysuzlanarak, Gild'i bacakları kanepeye değene kadar geriye itti. Üzerine eğilip, muzip ve sıcak gülüşünden cesaret alan Serilda ağzıyla etkili bir şekilde susturdu.

Bölüm 39

Serilda sıvı altın gibi hissediyordu. Gün ışığından bir havuz. Bir yaz gününde tembel bir uyku gibiydi.

Serilda en son ne zaman bu kadar derin uyuduğunu hatırlamıyordu. Ama zaten daha önce hiç onu saran birinin kollarında, sırtını göğsüne yaslayarak uyumamıştı ki. Bir ara titremeye başlamış ve anlık bir hüznle, gözlerini açarsa bu şato yıkıntılarının arasında tek başına olup olmayacağını merak etmişti. Ama hayır, altına girecek bir yorgan olmadığı için sadece üşümüştü. Gild elbisesini giymesine yardım etmiş, kollarını geçirip ipleri bağlamadan önce her bir omzunu nazıkçe öpmüştü. Kısa süre sonra tekrar uyumuşlardı. Serilda, yarı uykulu haliyle bile gülümsediğini biliyordu.

Çok mutluydu.

Ta ki üzerine bir gölge düşüp pencerelerden yansıyan çivit mavisi azıcık ışığı kapatana kadar.

Serilda gözlerini kısarak baktı.

Sonra telaşlı ama uyanık, yerinde doğruldu.

Hızla kalkarken, tutulan boynu yüzünden suratını ekşitti ve hemen revrans yaptı. “Efendimiz. Affedersiniz. Ben... Biz...”

Tam olarak ne için özür dilediğini bilemediğinden tereddüt etti. Arkasına baktı, birden Gild’i burada, onunla görürse Erlking’in yapabileceklerinden korktu, ama...

Gild gitmişti.

Başının altında kol sandığı, düzgünce katlanmış peleriniydi.

Gözlerini kırpıştırdı.

Ne zaman gitmişti?

Tüm bu karmaşık duygular içindeyken, Serilda en çok da veda etmek için onu uyandırmamış olmasından dolayı duyduğu üzüntüye şaşırıyordu.

Kendi kendine kızdı ve uyku sersemliğini atmak için gözlerini ovuşturarak krala döndü. “Ben... Uyuyakalmış olmalıyım.”

“Ve görünüşe bakılırsa, rüyaların en güzelini görüyordun.”

Utanç tüm bedenini sardı, Erlking’in meraklı bakışları samimiyetsiz bir hal alınca daha da kötü hissetti. “Şafak sökmek üzere. Perde bizi ayırmadan önce, sana göstermek istediğim bir şey var.”

Serilda kaşlarını çattı. “Bana mı?”

Kral bir galip edasıyla gülümsedi. Her zaman istediğini alan ve bu sefer de alacağından şüphesi olmayan bir adamın gülümsemesiydi. “Varlığın şaşırtıcı bir avantaj olmaya devam ediyor, Leydi Serilda. Bugün de cömertliğim üzerimde.” Bir elini uzattı.

Serilda, kralın teninin buz gibi olduğunu anımsayınca tereddüt etti. Ama pek bir seçeneği olmadığından, kendini duruma hazırladı ve elini avcuna bıraktı. Birden tüyleri diken diken oldu ve dokunuşunun yarattığı ürpertiye tam olarak saklayamadı. Kralın gülümsemesi, sanki Serilda üzerinde yarattığı bu etkiden hoşlanıyormuş gibi genişledi.

Kral onu odadan çıkardı. Ancak koridora çıktıklarında Serilda pelerinini hatırladı ama kral hızlı yürüyordu ve içinden bir ses, dönüp pelerinini almanın neden olacağı gecikmeden kralın hoşlanmayacağını söylüyordu.

“Çok keyifli bir gece oldu,” dedi Erlking, Serilda’yı geniş bir seraya açılan uzun bir merdivenden indirdi. “Özenle yaptığınız işinize ek olarak avda, biraz da sizin sayenizde, şahane bir ganimet elde ettik.”

“Benim mi?”

“Kesinlikle. Umarım hassas tiplerden değilsindir.”

“Hassas mı?” diye sordu Serilda, her dakika daha da şaşıyor ve kralın ona neden bu kadar kibar davrandığını anlayamıyordu. Aslında, ona genelde kaygı verici ve oldukça suratsız biri gibi gelen Erlking, şimdi... *Neşeli* görünüyordu.

Bu onu tedirgin etti.

“Hassas bünyeli ölümlü kızlar olduğunu, vahşi hayvanların yakalanmaları ya da katledilmeleri karşısında tiksiniş numarası yaptıklarını biliyorum.”

“Tiksiniş *numarası yapılabileceğinden* emin değilim.”

Kral homurdandı. “Bana masasında yumuşak bir geyik eti dilimi görmekten keyif almayacak bir hanımefendi göster ve ben de konuyu kapatayım.”

Serilda’nın buna bir itirazı yoktu.

“Sorunuza gelince,” dedi Serilda, biraz tereddütle, “şahsen o kadar hassas olduğumu düşünmüyorum, hayır.”

“Öyle umuyordum.” Kral, Serilda’nın daha önce hiç görmediği geniş, çift kanatlı kapının önünde durdu. “Şu an göreceklere çok az ölümlü şahit olmuştur. Belki gece ikimizin de keyfini yerine getirir.”

Serilda’nın yüzü aniden kızardı. Kralın söyledikleri, tam da en olmayacak zamanda, düşünmemek için kendini zorladığı samimi ve zevk dolu anıları aklına getirdi.

Gild’in vücudu. Gild’in elleri. Gild’in dudakları.

Erlking kapıları iterek açınca serin hava, hafif bir yağmurun melodik ritmi, yoğun adaçayı kokusu içeri doldu.

Şatonun iç avlusunun kuzey yönü boyunca uzanan örtülü taştan bir yürüyüş yoluna çıktılar. Önlerinde, yarım düzine kadar basamak, kalenin surlarıyla çevrili büyük bir bahçeye iniyordu. Düzenli ve bakımlıydı, uzun kızcık ağaçlarıyla karelere ayrılmıştı. Her karenin içinde etrafı çan çiçekleri ve gelinciklerle, yıldız şeklindeki alpyıldızlarıyla kaplı çiçek tarhları, kat kat bir çeşme ya da lir çalan bir su perisi şeklinde budanmış çalılar bulunuyordu. Serilda’nın sağında kalan uçtaki bölmelerde, yine de hoş olmalarına rağmen, çok daha kullanışlı şekilde bahar sebzeleri, otlar ve meyve ağaçları ekilmişti.

Serilda hâlâ karanlık ruhların nasıl beslendiklerini düşünüyordu. Bir şeyler *yedikleri* belliydi, yoksa Adalheid halkının onlar için hazırladıkları ziyafetle ilgilenmezlerdi. Ancak yemek yemeye *ihtiyaçları* var mıydı yoksa bundan sadece keyif mi alıyorlardı emin değildi. Öyle ya da böyle, Serilda onların ziyafetlerinin tamamen avdan getirdikleri yiyeceklerden oluştuğu yönünde bir izlenime kapılmıştı; yaban domuzu, geyik eti ve av kuşları. Yanıldığı apaçık ortadaydı.

Erlking ona, bahçelerin şahane manzarasına doğru düzgün bakacak kadar zaman tanımadı. Çoktan merdivenlerin başına inmişti ve Serilda, çiseleyen yağmurun buğusunu teninde hissederek, yetişmek için hızlanıp doğrudan ilerideki surlara çıkan ortadaki yoldan aşağıya doğru koştu. Titriyor, keşke pelerinim yanımda olsaydı diyordu.

Bahçe tarhlarından birinde, sıralanmış siyah güllerin üzerinde ihtişamlı bir şekilde duran heykel gözüne çarptı. Tökezledi ve durdu.

Bu Erlking’in, av kıyafetleri giydiği ve elinde yay tuttuğu heykeliydi. Siyah bir taştan, muhtemelen granitten yapılmıştı. Ama tabanı farklıydı. Tıpkı şato surları gibi açık griydi.

Serilda gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı çünkü bu ona bariz bir kibir göstergesi gibi gelmişti. Kral şatosundaki ganimetleri –tahnit edilmiş ve asılmış

kafaları— göstermek için hevesli olsa da ona hiç de... *Kibirli* biri gibi gelmemişti.

Üzerindeki şaşkınlığı attı ve yetişmek için acele etti çünkü kralın onu beklemeye niyeti olmadığı açıktı. Birkaç hortlak bahçıvanın yanından geçti. Sirtından devasa makaslar fırlayan bir adam tarhlardan birinde ot yoluyordu ve kafası kalıcı olarak tuhaf bir açıda kalmış, sanki boynu kırılmış gibi görünen bir kadın da bir çalı demetini uzun kuyruklu bir yılan şeklinde buduyordu. İleride bahçelerin arasında boş boş dolaşan başka hayaletler de vardı, ancak şato surlarına yaklaştıkça Serilda'nın dikkati gür bitki örtüsünün olduğu yerlerden başka tarafa kaydı.

Saray merdivenlerinden bakınca görünmeyen ferforje kapıdan geçtiklerinde adımları yavaşladı. Buradan bahçelerin arka tarafındaki daha dar, düzenli ve çim topu oynamak için yapılmış olması muhtemel bir çimenliğe çıkılıyordu.

Çimenliğin etrafı süslü kafeslerle doluydu. Bazıları bir ev kedisini alacak kadar küçük, bazıları ise değirmenin su çarkı kadar büyük olan kafeslerin hepsi çimlerin kenarında yanan yüzlerce meşaleyle aydınlatılmıştı.

Kafeslerden bazıları boştu.

Ama diğerleri...

Serilda'nın ağzı açık kaldı ve daha fazla yaklaşamadı. Gördüklerinin gerçekliğinden emin olamıyordu.

Kafeslerin birinde, tüy yerine pullarla kaplı ve başından birkaç ince boyuz çıkan, kuşu andıran tombul bir *Elwedritsch*³¹ vardı. Bir başka kafeste duran, uzaktan akrabası *Rasselbock* ise boyut ve şekil olarak tavşanı andıran ancak karaca gibi boynuzları olan bir hayvandı. Sonraki kafesteki *Bärgeist*³², kırmızı gözleri olan siyah bir ayıydı. Ve Serilda'nın isimlerini bilmediği başka hayvanlar da vardı. Öküze benzeyen altı bacaklı bir hayvanın sırtında koruyucu bir kabuğu vardı. Yabandomuzu büyüklüğünde, yakından bakıldığında aslında hiç de kürk gibi görünmeyen kabarık tüyleri olan sivri, kirpi gibi dikenleri olan bir yaratık vardı.

İlk bakışta ortalama bir dağ keçisini andıran hayvanı görünce Serilda'nın ağzından soluğu andıran bir ses, neredeyse bir kahkaha çıktı. Ama hayvan aksayarak yem kabına yaklaştıkça, sol tarafındaki bacakların sağ tarafındaki bariz şekilde kısa olduklarını fark etti. Bir *Dahut*. Gild'in yününü eğirmeyi en çok sevdiği yaratık.

³¹Elwedritsch: Güneybatı Almanya'da, özellikle Palatinate'de (Orta Çağ'da var olmuş bir şehir) bulunduğu söylenen, kuşu andıran efsanevi bir yaratıktır. (ç.n.)

³²Bärgeist: Almancada "dağ hayaleti" ya da "ayı hayalet" olarak geçen efsanevi bir yaratık. (ç.n.)

Biraz daha yaklaştı, şaşkınlıktan başını dönüyordu. Birkaç metre geriden Dahut'un kafesine bakınca yünlerinin kısa süre önce gelişigüzel şeritler halinde kırpıldığını görebiliyordu. Havalar giderek ısınmaya başladığı için Dahut'un bunu umursadığını sanmıyordu ama içinden bir ses, ara sıra kaybolan gelişigüzel yünleri fark edince Erlking ve avcılarının çok rahatsız olacaklarını söylüyordu.

Başını salladı, yüzündeki gülümsemeye engel olmaya çalıştı.

Geri çekilip kafeslenmiş hayvanların hepsine topluca bakınca bunu yapmak kolaydı. Tuhaf ve görkemli görünüşlerine rağmen hepsi kapatıldıkları yerde sıkışmış ve mutsuz görünüyorlardı. Çoğu ümitsizce köşelere kıvrılmış, yağmurdan kaçıyor ve ürkek gözlerle karanlık ruhları izliyorlardı. Birkaç tanesinin ilgilenilmemiş açık yaraları vardı.

"Bunca mucizevi yaratık varken," diye mırıldandı mağrur bir ses, "ölümlü sadece Dahut'u görmek istiyor."

Serilda irkildi. Kendini zorlayarak dikkatini yaratıklardan uzaklaştırdığında o ve Erlking'in yalnız olmadıklarını gördü. Av takımlarını kuşanmış bir grup karanlık ruh çimenlerin ilerisindeki köşede, devasa ama boş bir kafesin yakınında toplanmış duruyorlardı. Bakır rengi teni ve altın rengi lepiska saçlarıyla, sırtında pala olan adam konuşuyordu. Serilda'nın dikkatini çektikten sonra tek kaşını kaldırdı. "Küçük insan canavarlardan korktu mu?"

"Sayılmaz," dedi Serilda, biraz daha dik durarak. "Ama ben doğal cazibeyi, kibir ve kaba kuvvete tercih ederim. Bu kadar saf bir yaratık daha önce hiç görmedim. Korkmaktan ziyade etkilendim."

"Leydi Serilda," dedi Erlking. Serilda irkildi ve yabancı ona sıırıttı. "Vaktimiz az. Gel de sana en yeni ganimetimizi göstereyim."

"Onunla zaman kaybetmeyiniz, Efendimiz," diye bağırdı, "çünkü kendileri ölümlü canavarlar konusunda pek zevkli değil."

"Fikrini sormadım," dedi kral.

Adam dişlerini sıktı ve Serilda, adamın yanından geçerken kendinden emin bir halde başını kaldırmadan edemedi.

Daha doğru düzgün ilerleyemeden, metal metale değmiş gibi sağır edici bir ses durmasına neden oldu. Serilda yüzünü buruşturdu ve elleriyle kulaklarını kapattı.

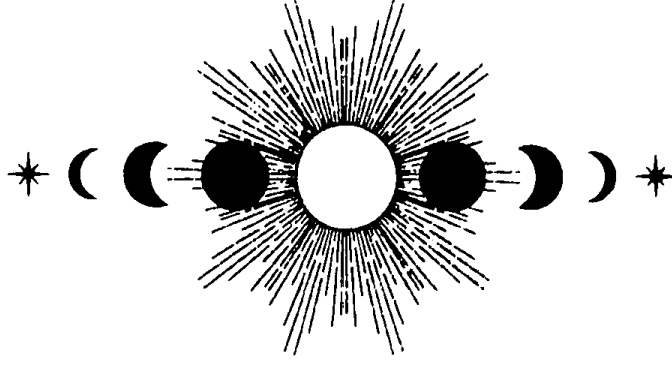
Etrafındaki karanlık ruhlar kahkahalarla güldüler. Erlking bile bir an için eğlenmiş gibiydi, ancak sonra göğsünü gererek sesin kaynağına döndü.

Çimlerin diğer tarafındaki başka bir kapıdan, bir grup avcı ve hizmetçi devasa bir canavar getiriyorlardı. Hepsi birden yaratığın boynu ve vücuduna

dolanmış uzun bir ipin ucunu sımsıkı tutuyordu. En azından iki düzinelerdi ancak yine de Serilda gergin kasları ve homurdanmaları sayesinde hayvanı öne çekmek için tüm güçlerini harcadıklarını görebiliyordu.

İçi bir ruhaf oldu. “Bir Tatzelwurm,” diye fısıldadı inanamayarak. “Bir Tatzelwurm yakalamışsınız.”

“Ottelien yamaçlarında dolanırken bulduk,” dedi Erlking. “Tam da bulaçığımızı söylediğin gibi.”

Bölüm 40

Yaratık Serilda'nın boyunun üç katı uzunluğundaydı, gövdesinin büyük bir kısmı avcılar ipleri çekiştirirken çırpınan ve kıvranan parıldayan gümüş rengi pullarla kaplı uzun yılanı bir kuyruktan oluşuyordu. Arka bacakları yoktu, iki adet ön kolundan her biri kalın ip gibi kaslar ve meşale ışığında hançeri andıran üç pençeden oluşuyordu. Pençelerle toprağı kazıyor, onu esir tutanlara karşı direnmeye çalışıyordu. Kafası belirgin şekilde kediyi andırıyordu; öfkeli, kısık sarı gözleri, uzun ipek gibi bıyıkları vardı ve büyük sivri kulaklarından fışkıran siyah tüy tutamlarıyla devasa bir vaşağa benziyordu. Ağzı ve burnu kapatılmıştı ama yine de kulak tırmalayan çığlığı ve derin, genizden gelen hırıltıları duyuluyordu. Vücudunun yan tarafındaki bir yaradan sızan kan, bu ışıpta, çim gibi yemyeşil görünüyordu.

“Kafesi hazırlayın!” diye bağırdı kadın ve Serilda, tazıların efendisi Giselle'i hemen tanıdı. Avcılardan biri devasa boş kafesin kapısını açtı.

Serilda geri çekildi, serbest kalmayı başarması durumunda Tatzelwurm'un yakınlarında olmak istemiyordu. Ve bunun yaşanması olasıydı.

“Nefes kesici, öyle değil mi?” dedi Erlking. Serilda ona baktı, nutku tutulmuştu. Gözleri yakaladığı avındaydı, yüzü parlıyordu. Neredeyse neşeli görünüyor, sivri dişleri dudaklarının arasından belirirken, mavi-gri gözleri mest olmuş gibiydi.

Serilda, kralın ona daha önce nazik davrandığını düşünerek hata ettiğini fark etmişti. Tek istediği yeni ganimetiyle böbürlenmekti. Hem dehşet verici tabiatına ölümlü bir köylüden başka kim hayranlık duyabilirdi?

Avcılar Tatzelwurm'u kafese sürüklerken, Erlking dönerek Serilda'ya baktı. “Sana minnettarız.”

Duygusuzca başını salladı. “Çünkü nerede bulacağınızı söyledim.” Bunun kendisini ne kadar şaşırttığını belli etmemeye çalıştı. Çünkü uydurmuştu. Yalan söylemişti.

Ama görünen o ki haklı çıkmıştı.

“Evet,” dedi Erlking, “ama aynı zamanda senin armağanın olmasaydı yaratığı felçli halde bırakmak zorunda kalacaktık. Tıpkı ejderham gibi, tabii gördüysen. Bu da harika bir süs olurdu, ama... Ben yakaladıklarımı canlı tutmaktan keyif alıyorum. Enerji dolu. Ancak senin değerli hediyen olmadan onu bu kadar uzağa taşıyamazdık.”

“Ne hediyesi?” dedi, neden bahsettiği konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Kral keyifle güldü.

Tatzelwurm sürüklenerek kafese sokuldu. Avcılar sessizce kafesten çıkıp canavarı kilitledikten sonra sadece tazıların efendisi içeride kaldı. Yaratığın vücudunda sarılı duran ipleri çözmeye başladı.

İpler meşalelerin alevleri vurduğunda parlıyordu.

Serilda çığlık atmamak için dişlerini sıktı.

Bunlar ip değil, zincirdi.

İnce altın zincirler.

“Yaptığın iplikler, bu halatları oluşturacak şekilde örmeye ancak yetti,” dedi kral, onun şüphelerini haklı çıkararak. “Ancak bize bu gece hazırladıkların yaratıkların en azmanlarını bile yakalayıp zapt etmeye yeter. Bu da zincirlerin amaçlarına hizmet edip etmeyeceklerini görmek için bir testti. Gördüğün gibi, şahane iş çıkardılar.”

“Ama... Neden altın?” dedi. “Neden çelik ya da halat değil?”

“*Altın* değil,” dedi, melodik bir sesle. “Eğrilmiş altın. Böylesi bir tanrı vergisinin değerini bilmiyor muydun? Bu belki de sihirli bir yaratığı bağlayabilecek tek materyaldir. Çelik veya halatın böyle bir yaratığı tutma şansı yoktur.” Kıkırdadı. “Harikulade, değil mi? Ve artık benim.”

Serilda zor yutkundu. “Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Bunu göreceğiz,” dedi. “Ama şahane fikirlerim var.” Sesi değişti ve Serilda, Tatzelwurm’un içinin doldurularak asıldığını, kralın koleksiyonundaki yerini aldığını hayal etti.

“Gel,” dedi, Serilda’ya kolunu uzatarak. “Gün doğmak üzere ve perdenin diğer tarafında bu bahçelerde yolunu bulmak zordur.”

Serilda uzun bir tereddüdün ardından kolunu tuttu. Sadece bir kez dönüp arkasına baktı ve tazıların efendisinin kolları zincirlerle dolu kafesten çıktığını gördü. Belki aynı zamanda bir bekçidir, diye düşündü Serilda, çünkü artık ilgilenilmesi gereken bir av vardı. Kadın kafesten çıkar çıkmaz, diğerleri hızla kafesin kapısını kapatıp ağır kilitlerle kilitlediler.

Tatzelwurm kulakları sağır edecek bir çığlık daha attı. Daha önce sesi öfkeli gibiydi. Ama şimdi sesinde yeni bir acı vardı. Mahvolmuştu. Kaybetmişti.

Hayvan Serilda'ya baktı. Kısık gözlerinde netlik vardı. Öfke, evet, ama aynı zamanda bir ihtişam, kediyi andıran yüz hatlarında doğal görünmeyen bir idrak. Serilda karşısındakinin zekâ yoksunu bir canavar olmadığını düşünmeden edemedi. O, bu kafeste tutulacak türden bir hayvan değildi.

Bu bir trajediydi.

Dahası bu, kısmen de olsa, onun suçuydu. Serilda'nın yalanları kralı Tatzelwurm'a götürmüştü. Buna bir şekilde o neden olmuştu

Serilda arkasını döndü ve kral onu tekrar, iki tarafında düzenli bahçelerin yer aldığı ve karşılarında şatonun ışıldadığı aynı yoldan götürdü. Doğu surlarının ötesindeki dağınık mor bulutlar hafif pembeleşmişti.

"Ah, çok oyalandık," dedi kral. "Kusura bakma, Leydi Serilda. Umarım yolu bulabilirsin."

Serilda ona baktığında, yeni bir endişeyle doldu. Bu adamdan —bu *canavardan*— her ne kadar nefret etse de en azından ne tür bir canavar olduğunu biliyordu. Ancak perdenin diğer tarafında, şato çok fazla sır saklıyor, çok fazla tehdit barındırıyordu.

Erlking, Serilda'nın giderek artan korkusunu hissetmiş gibi elini nazikçe kızın elinin üzerine koydu.

Sanki onu rahatlatmak istiyormuş gibiydi.

Sonra altın rengi bir ışık huzmesi iç kalenin en yüksek kulesine vurdu ve kral bir sis bulutu gibi ortadan kayboldu. Etrafındaki her şey değişti; bahçeler yabani ve bakımsız, ağaçlar ve çalılar aşırı büyümüş, kızılıcak ağaçları düzensizce serpiştirilmiş bir hal aldı. Bastığı yolu sarmaşıklar ve otlar kaplamıştı. Kare tarhların şekillerini hâlâ çıkarabiliyordu ve taş oymaların bir kısmı —sağda bir çeşme, solda bir heykel— hâlâ duruyorlardı ancak hepsi solmuş ve kırılmış, bazıları devrilmişlerdi.

Heybetli şato bir kez daha yıkıntılara dönüşmüştü.

Serilda iç çekti. Bir kez daha titriyordu ve sabah havası nemli olsa da Erlking'in bir dakika önceki yakınlığı kadar soğuk olmadığını düşündü.

Acaba perdenin kendi tarafından onu hâlâ, tıpkı bir pencereden bakıyormuş gibi, görebiliyor muydu? Gild'in görebildiğini biliyordu. Ne de olsa, onu o sabah Drude'dan korumuştur. Belki de bu şatoda ikamet eden herkes onu perdenin diğer tarafında görebiliyorken, kendisi yalnızca karmaşa ve terk edilmişlik görüyordu. Gild söz konusuken bu içini rahatlatıyordu. Diğerleri söz konusu olduğunda ise içi o kadar da rahat değildi.

Çıgıllıkların her an başlayacağını bilen Serilda eteklerini topladı ve hızla yürüyerek fazla büyümüş bitkilerin arasından geçti. Bahçeler ıssız olabilirdi, ancak yine de hayat doluydular. Bitkilerin çoğu serpilmiş ve çimlenmişti, bakımsızlardı ama tamamen otlardan ibaret değillerdi. Hava nane ve adaçayı kokuyor, aromalar ıslak toprak ile daha da keskin bir hal alıyordu. Serilda bir zamanlar düzenli olan tarhlarda otların büyümek üzere olduklarını gördü. Ağaç dallarına konmuş çeşitli kuşlar sabah şarkıları söylüyor, daldan dala zıplıyor ya da solucan ve küçük böcekleri yiyordu. Serilda acele ederken bir çayır yılanını ürküttü ve yılanın hızlıca süpürge otlarının arasına kıvrıldığını görünce irkildi.

Tam şato merdivenlerine yaklaştığı sırada ayağı takıldı. Öne doğru sendeledi ve bir homurtuyla sert bir şekilde elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Sırt üstü yuvarlanarak, devedikenine denk gelen avucuna baktı. Söylenerek minik dikenleri çıkardıktan sonra dizlerini kontrol etmek için eteğini topladı. Sol tarafı biraz morarmıştı ama sağ dizi hafif bir sıyrık yüzünden kanıyordu.

“Hiç hoş değil,” dedi sinirlenerek, çok uzamış otların altında kalan ve takılmasına neden olan taşı tekmeledi. Neredeyse yusuvarlak olan taş birkaç metre öteye yuvarlandı.

Serilda yerinde doğruldu.

Bir taş değildi.

Bir *kafaydı*. Ya da en azından bir heykel kafası.

Ayağa kalktı ve taşa yaklaştı. Ayağıyla taşı yuvarlayıp üzerinde ölümcül haşereler bulunmadığından emin olduktan sonra, yere eğildi ve taşı aldı.

Hava şartlarından yıpranmış, burnu ve başındaki süsten birkaç parça kırılmıştı. Kadınımsı hatları olan parçanın dolgun, ciddi dudakları ve narin kulakları vardı. Arkasını çevirince, Serilda arkasından bakınca takılan şeyin bir süs değil, zamanın aşındırıp orantısız sivri çıkıntılar haline getirdiği bir taç olduğunu gördü.

Serilda etrafa bakınıp heykelin gövdesini aradı ve onu, henüz yaprak dökmemiş çalının arkasında devrilmiş halde buldu. İlk başta, sadece yosunla kaplanmış taştan bir yığın gibi görünüyordu, ancak daha yakından bakınca, yan yana duran iki figür olduğunu gördü. Biri elbise giyiyordu. Diğeri uzun bir gömlek ve kürklü bir palto giyiyordu. İkisinin de başı yoktu.

Biraz daha bakınca kırık bir kılıç kını ve... Bir el buldu.

Başı yere koyan Serilda, hemen bileğinin üstünden kırılmış olan kayıp eli ve kırık başparmakla ilk iki parmağı yerden aldı. Yüzeyine yapışmış yosunları eliyle süpürdü.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Elin yüzük parmağında bir yüzük vardı.

Gözlerini kısarak daha yakından baktı. Zamanla aşınmış olmasına rağmen, yüzüğün üzerindeki mühür tanıdıktı.

R harfi ve *Tatzelwurm*.

Acaba Gild bu heykeli daha önce görmüş müydü? Bu sembol ona bu yüzden mi tanıdık gelmişti?

Yoksa daha derin bir anlamı mı vardı? Eğer bu mühür bir heykelin yüzüğünde bulunuyorsa –taca bakılırsa, bir *kraliçenin* heykeliydi– bu bir aile arması olabilirdi. Bu Serilda'nın mezar taşlarıyla ilgili teorileriyle örtüşüyordu.

Ama hangi kraliyet ailesi?

Ve onlara ne olmuştu?

Serilda bahçeye göz gezdirince, buranın perdenin diğer tarafında Erlking'in heykelinin durduğu yere yakın olduğunu fark etti.

O heykel hemen... *Şurada* olmalıydı.

Serilda heykelin taş elini kullanarak yoğun sarmaşıkları kenara çekti ve tam da düşündüğü şeyle karşılaştı. Şu anda parçalara ayrılmış bu kral ve kraliçenin durduğu heykelin kaidesi bir zamanlar tüm ihtişamıyla bahçelerin ortasında duruyordu.

Üzerine oyulmuş sözcükler vardı.

Bir anda içini heyecan kapladı. Serilda, kirleri ve kalıntıları temizledi, gravürlerin içine dolmuş toz katmanlarını üfledi ve sonunda kelimeleri okuyabildi.

BU HEYKEL

KRALİÇE VE KOCASI KRAL

İYİLİKSEVER MAJESTELERİNİN

ADALHEID TAHTINA ÇIKMALARININ

ANISINA DİKİLMİŞTİR

Tekrar okudu.

Ve sonra tekrar.

Bu kadar mıydı?

Hayır, isimler de olmalıydı.

El yordamıyla taşın boş yerlerini yokladı ama başka kelime yoktu.

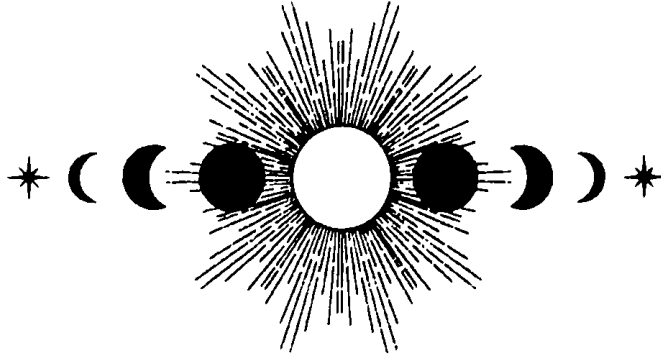
Hangi *Kraliçe ve Kral*?

Serilda başparmağıyla kelimelerin üzerinden geçtikten sonra parmaklarını isimlerin yazması gereken açık boşluklarda gezdirdi.

Sadece cam gibi pürüzsüz taş vardı.

Tam o sırada ilk çığlığı duydu.

Buna bozulan Serilda eteklerini topladı ve koştu.

Bölüm 41

Bulutlar bir anda belirdi ve tekrar yağmur yağmaya başladı. Serilda, suyun yüzeyinde sonsuz halkalar oluşturan hafif yağmur damlalarından büyülenmiş bir halde rıhtımın kenarına oturmuş, ayaklarını suyun üzerinde sallıyordu. Hana geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Elbisesi sıırsıklam olmuştu ve sevdiği pelerini de yanında olmadığından bir süre sonra titremeye başlamıştı. Lorraine endişelenecekti ve Leyna da şatoda geçirdiği bir başka geceyle ilgili anlatacaklarını dinlemeyi bekliyor olmalıydı.

Ama bir türlü ayağa kalkamıyordu. Şatoya gerektiği kadar uzun bir süre bakarsa, bazı sırlarını ona fısıldayabilirmiş gibi hissediyordu.

Oraya geri gitmek için can atıyordu. Hemen şu anda o köprüyü geçmek istiyordu. Canavarlar ve hortlaklara karşı şansını denemek istiyordu.

Ama bunu ancak bir aptal yapardı.

Şato tehlikeliydi, perdenin hangi tarafında olduğunu bir önemi yoktu.

Yıkıntıların üzerinde siyah bir kuş sürüsü belirdi, bir avın üzerinde ötüyorlardı. Serilda kuşlara baktı, siyah bedenlerinin dönüşünü ve tekrar gözden kaybolmadan önce pike yapışlarını seyretti.

İç çekti. Eostrig Günü'nün ve Ölüm Ziyafeti'nin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve tek öğrendiği, Erlking'in eğrilmiş altını sihirli yaratıkları avlayıp yakalamak için kullandığı, bir zamanlar bu şatoda kesinlikle bir kraliyet ailesinin yaşadığı, ancak bir şekilde tarihten silindikleri ve Gild'e hissettikleriydi...

Evet.

Tahmininden daha yoğundu.

Bir yanı dün gece çok aceleci davranıp davranmadığını merak ediyordu. Çok acele edip etmediklerini. Aralarında geçenlerin...

Bunu anlatmak için o mükemmel kelimeyi bulamıyordu.

Belki de doğru kelime *mükemmeldi*. Mükemmel bir fantezi. Zamanında yaşanmış mükemmel bir an.

Ancak aynı zamanda hiç beklenmedik ve çok aniydi, uyandığında Gild'in gittiğini, Erlking'in tepesinde dikildiğini görünce, o mükemmel hayal kaybolmuştu.

Gild'le aralarında ilerleyen yakınlıkla ilgili mükemmel olan *hiçbir şey* yoktu. Erlking'in taleplerini yerine getirip hayatta kalmak için Gild'e ihtiyacı vardı. Ona sürekli borçlu kalıyordu. Sahip olduğu en değerli iki şeyle ona ödeme yapmıştı ve şimdi de ilk doğan çocuğunu ona vermeye söz vermişti. Bu tip fedakârlıklar sihrin bedeli olsa bile, uzun süreli bir ilişki için hiç de sağlam bir temel gibi görünmüyordu.

Kendilerini kaptırmışlardı, hepsi buydu. Romantizm söz konusu olduğunda pek deneyim sahibi olmayan oğlanla kız ateşli arzularının esiri olmuşlardı.

Serilda bu sözcükleri düşününce kıpkırmızı oldu.

Artan özleme yenilmişlerdi.

Bu kulağa daha yerinde geliyordu.

Hiç düşünmeden bir anda yatağa –ya da kanepeye– atlayan ilk çift oldukları söylenemezdi ve kesinlikle sonuncu da olmayacaklardı. Märchenfeld'deki kadınların en sevdiği şeylerden biri de onların tabiriyle, *biraz fazla* yakınlaşan bekâr kızlar ve oğlanlarla ilgili dedikodular yapmaktı. Ama bunlar nispeten zararsız konuşmalardı. Buna karşı bir yasa yoktu ve biraz baskı yapılırsa, bu kadınların çoğu *kendilerinin bir erkeğe ilk kapıldığı andan*, bu sanki ufak bir çapkınlıkmış gibi, yersiz bir gurur ve memnuniyetle bahseder ve bunu çok uzun zaman önce, hayatlarının aşkıyla tanışmadan ve evliliğin saadetiyle durulmadan evvel yaşandığına dair yalan söylerlerdi.

Serilda her ilk “yakınlaşmanın” mutlulukla dolu anlar silsilesi olmadığını biliyordu. Âşık olduklarına inanan, ancak daha sonra duygularının karşılıksız olduğunu fark eden kadınlar ve erkeklerle ilgili hikâyeler duymuştu. Kendini bu kadar fazla kaptırmanın utanılır bir yanı olabileceğini biliyordu. Pişmanlıklar olabileceğinin farkındaydı.

Yanağının içini ısırdı, *kendisi* de böylesine bir utanç hissediyor mu diye anlamaya çalışıyordu. *Kendisinin* pişmanlıkları olup olmadığını.

Düşündükçe, cevabı giderek netlik kazanmaya başladı... Hayır.

En azından şimdilik pişmanlık duymuyordu.

Şu anda, sadece Gild'i tekrar görmek istiyordu. Tekrar öpmek. Tekrar sarılmak. Diğer şeyleri yapmak istiyordu. Tekrar.

Hayır. Utanmıyordu.

Ancak bu isteklerinin hiçbirini yerine getiremiyordu. Ve eğer herhangi bir aldatıcı, zorlayıcı duygu varsa, onların kaynağı da buydu. Gild perdenin arkasına hapsolmuştu ve Serilda ise burada, hayaletlerin inlediği ve çılgılık attığı, ölümlerini tekrar tekrar yaşadıkları bir şatoya bakıyordu.

Suyun üzerinden bir esinti geldi. Serilda ürperdi. Elbisesi sırlıslıkladı, saçı yağlanmıştı. Yüzüne küçük damlalar akıyordu.

Bir ateş iyi olurdu. Kuru kıyafetler. Ilık bir elma şırası.

Gitmeliydi.

Ama ayağa kalkmak yerine, ellerini elbisesinin ceplerine soktu.

Parmakları bir şeye takıldı ve şaşırdı. Bunu tamamen unutmuştu.

Bobini cebinden çıkardığında, pürüzlü samanla dolu olmasını bekliyordu. Ama hayır, elinde bir avuç dolusu eğrilmiş kaliteli altın tutuyordu.

Şaşkınlıkla kahkaha attı. Teknik anlamda onu çalmış olsa da bir nevi hediye gibiydi.

Yeni bir ses ile düşünceleri dağıldı. Bir tıngırtı. Bir takırtı..

Serilda bobini sakladı ve etrafa bakındı. Açıktaki balıkçı teknelerinin mürettebatları ağlarını atıyor, arada bir birbirlerine Serilda'nın anlayamadığı şeyler haykırıyorlardı. Arkasındaki yoldan bir dizi araba geçiyor, tekerleri kaldırım taşlarına çarptıkça takırtılar çıkarıyorlardı. Ama kasvetli hava yüzünden, kasaba genel olarak sakindi.

İşte yine duyuluyordu, ahenkli, boğuk bir şingirtı, rüzgâr çanlarını andıran hafif bir ses.

Yakından geliyor gibiydi.

Sanki iskelenin altından geliyordu.

Serilda tam kenardan bakmak için öne eğilmeye başladığında birkaç adım ilerisinde suda beliren bir el ahşap kalasları tuttu. Gölde kahverengimsi-yeşil bir şeyin etrafında bir halka oluştu. Sudaki elin sümüksü perdelerle birbirine bağlanmış kalın yumru yumru parmakları vardı.

Serilda şaşırdı ve ayağa fırladı.

Ellerin ardından soluk sarı renkte parlayan, böcek gözünü andıran bir çift göz rıhtıma doğru baktı. Daha sonra, bir tutam nehir otu olmasa kel denilebilecek bombeli bir kafa belirdi.

Yaratık ona baktı ve Serilda birkaç adım geri çekildi. Altın bobinini cebine soktuktan sonra silah olarak kullanabileceği bir şey aramaya başladı. Hiçbir şey, bir sopa bile yoktu.

Yaratık dirseklerini rıhtıma koydu ve aheste aheste çıkmaya başladı.

Kaçmalı mıydı? Yardım çağırmalı mıydı?

Kalbi hızla çarpıyor olmasına rağmen, yaratığın aslında *o kadar* tehditkâr olmadığını gördü. Rıhtıma çıkarken, küçük bir çocuk boylarında olduğunu gördü. Ve evet, oldukça tuhaf, korkunç olan bu yaratığın kaygan vücudu yumrular ve şişliklerle doluydu ve iki büklüm halde eğik durmasına neden olan kaslı, kurbağa bacağına andıran bacakları vardı. Tamamen çıplak olmasa, onun orman bataklığında doğmuş tuhaf bir hayvan olduğunu düşünebilirdi. Çim ve küçük deniz kabuklarından oluşan bir zırhı vardı. Her hareketiyle tıkırdayan ve şingırdayan bir zırh.

Ama şimdi, sessizdi. Hareketsiz. Yüzü boyunca uzanan ağzı dümdüz bir çizgi olmuştu. Serilda'yı inceliyordu.

Serilda da yavaşlayan kalp atışları ile onu inceledi.

Bu yaratığı *tanıyordu*.

Ya da en azından ne olduğunu biliyordu.

“Schellenrock?” diye fısıldadı. Bu genelde zararsız, gittiği her yerde minik çan sesleri çıkaran kabuktan zırhıyla dikkat çeken bir nehir öcüsüydü.

Kötü değildi.

En azından Serilda'nın dinlediği hikâyelerde öyle değildi. Hatta bazen kaybolan, yorgun yolculara yardım bile ettiği olurdu.

Serilda temkinli bir gülümsemeyle yere çömeldi. “Merhaba. Sana zarar vermeyeceğim.”

Yaratık gözlerini kırptı; her seferinde tek gözkapağı kapanıp açılıyordu. Sonra perdeli elini kaldırdı ve parmaklarından birini kıvırdı.

Bir şeyi işaret ediyordu.

Serilda'nın tepkisini beklemedi.

Shellenrock arkasına dönüp aceleyle yanından ayrıldıktan sonra, bir şakırtı ve su sesiyle tekrar gölün sığ yerine daldı.

Serilda onları seyreden biri olup olmadığını görmek için etrafa bakındı ama sadece gübre dolu el arabası iten bir kadının, komşusuyla konuşmak için kapı tentesinin altında durduğunu gördü. Ne Serilda'yı ne de beklenmedik ziyaretçisini izleyen biri vardı.

“Sanırım ben de kaybolmuş ve bitkin bir yolcu olabilirim,” dedi, yaratığı takip ederken. Merdivenlerden indiği sahilde, kumdan çok taş vardı. Serilda'nın peşinden geldiğinden emin olduktan sonra, Schellenrock kalktı, sığ suyun içinde elleri ve ayaklarının üzerinde hızla ilerledi ama Serilda'nın ona yetişmesini kolaylaştıracak şekilde kıyıya yakın yerden gidiyordu.

Yaratık onu doğrudan şatoyu kasabayla bağlayan kaldırım taşından köprüye götürüyordu ve köprünün altından geçmesi için yüzmesini beklemediği takdirde çıkmaz bir yola girmiş olacaktı.

Ancak Schellenrock gölün açıklarına doğru yüzmedi. Yosunlar nedeniyle kaygan olan kayalar ve taşlardan inşa edilmiş köprüye geldiklerinde, yaratık birkaç kayadan yukarı tırmandı ve gözden kayboldu.

Serilda donakaldı.

Hayal mi görüyordu?

Biraz sonra yaratık tekrar belirerek, sarı gözleriyle sanki neden durduğunu soruyormuş gibi kayaların arasından ona baktı.

Serilda ona biraz daha temkinli yaklaştı. Ellerini nemli taşlara yerleştirdikten sonra, Schellenrock'ın onu beklediği yere doğru tırmanmaya başladı. Tırmanış yeterince kolaydı, çünkü kaymamaya dikkat ediyordu.

Nehir yaratığı tekrar gözden kayboldu ve Serilda girdiği boşluğa bakınca, kayalardan duvarın içinde küçük bir girinti olduğunu fark etti. Ve girintinin içinde –kıyıdan ya da rıhtımdan görünmeyen– şatonun ilerisine şehrin altına doğru uzayan ufak bir mağara vardı.

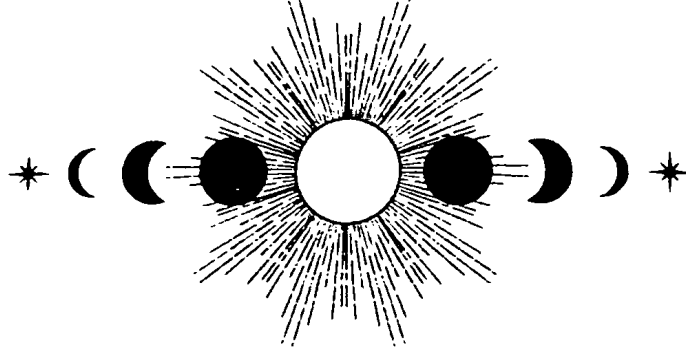
Hatta belki bir tünel.

Ya da bir Schellenrock için saklanacak bir yer, diye düşündü Serilda.

İçinden bir ses peşinden *gitmemesinin* daha doğru olacağını söylüyordu. Bu mağara karanlık ve rutubetliydi ve hiçbir şekilde hayra alamet görünmüyordu.

Ama Serilda sihirli bir yaratığın çağrısını asla görmezden gelmemesi gerektiğini bilecek kadar çok hikâye dinlemiş ve anlatmıştı. Hatta bu küçük nehir canavarı gibi sıradan, tuhaf bir yaratığın çağrısını bile.

Schellenrock mağaranın ağzından girerken, Serilda aceleyle saç örgülerini arkada toplayıp peşinden gitti.

Bölüm 42

Serilda'nın ilk izlenimi doğrudu. Mağara karanlık ve rutubetliydi ve hiç hayra alamet *görünmüyordu*. Ayrıca ölü balık gibi kokuyordu. Yol boyunca çömelerek ilerlemek zorunda kaldığından bacakları korkunç şekilde ağrıyordu; tabii bir de Schellenrock'un mağarada ilerlerken sürekli Serilda'nın yüzüne su sıçratması vardı.

Serilda önünü göremiyordu. Sadece Schellenrock'un hafifçe ışıldayan gözlerinden yansıyan ışık vardı ve o da ancak *yaratığın* yeterince görebilmesini sağlıyor, Serilda'yı karanlıkta bırakıyordu.

Yol çoğunlukla düz gibiydi ve Serilda şehrin altında ilerlediklerini anlamıştı. Ne kadar ileri gittiklerini hesaplamaya çalıştı ve bu tünelin ne kadar uzun olduğunu merak etti. Diğer ucunda bir çıkış olmasını ve berbat bir ölüme doğru sürüklenmediğinden emin olmak istiyordu.

Tam bacaklarının daha fazla dayanamayacağını, elleri ve dizlerinin üzerinde –pek cazip bir öneri *olmasa* da– emeklemeye başlayacağını düşündüğü anda ileride bir ışık huzmesi gördü ve su şırıltısı duydu.

Dışarı çıktılar.

Kasabaya ya da tarlalara değil.

Bir ormana çıktılar.

Serilda bu kadar uzun süre çömeldikten sonra bacaklarını uzatmanın ne kadar hoş olduğuna şaşırma fırsatı bulamadan, tüyleri diken diken oldu.

Yaratık onu Küller Ormanı'na getirmişti.

Durdukları sıg akarsu yatağının etrafını saran yaşlı ağaçların büyük dalları onları yağmurdan koruyordu ve çok kalın olduklarından, Serilda gökyüzünü zar zor görebiliyordu. Hava hâlâ nemli ve soğuktu, dallardan iri yağmur damlaları düşüyordu.

Schellenrock akarsu yatağından hızla çıktığında perdeli ayakları sıg suyu şapırdattı, ardından hoplayarak ve aksayarak, Serilda'yı ormanın derinliklerine doğru götürdü.

Serilda'nın çizmeleri her adımda ses çıkarıyordu. Korkması gerektiğini biliyordu, orman insanlara, özellikle de yaya olanlara ya da yoldan sapanlara karşı pek dostça davranmazdı ve Serilda kesinlikle yoldan çıkmıştı. Ancak daha çok meraklı, hatta heyecanlıydı. Durup etrafa bakmak, tüm hayatı boyunca hayalini kurduğu bu sihirli yeri sindirmek istiyordu.

Ormanın sınırından öteye ilk kez birkaç ay önce geçmişti; Açlık Dolunayı gecesinde, kral onu ilk çağırdığında bindiği araba ormanın içindeki تنها yola saptığında geçmişti. Ama o zaman etraf görünmeyecek kadar karanlıktı.

Babası daha önce, at sırtında bile ormana girmeye hiç cesaret etmemişti. Tüm kraliyet gardiyanları ona eşlik etse bile babasının ormandan geçeceğinden şüpheliydi. Onun korkularını Serilda şimdi daha iyi anlıyordu. Erlking annesini kandırmıştı ve çoğu kimse Erlking'in hâlâ ormanın derinliklerindeki Karanlık Şatosu'nda yaşadığına inanıyordu.

Kral artık Adalheid'ı evi olarak görse de Küller Ormanı tehlikeli bir yer olarak kalmaya devam etmişti. Serilda buradan hep korkmuş, ancak bir çekim de hissetmişti. Böyle bir büyü'nün cazibesine hangi çocuk karşı koyabilirdi? Şapkalı mantarların üzerinde dans eden peri halkının, derelerde yıkanan su perilerinin ve yukarıdaki dallara tünemiş parlak tüylü kuşların görüntüsüne.

Ancak bu hep hayalini kurduğu renk ve melodiyi çağrıştıran bir manzara gibi değildi. Aksine, baktığı her yer gri ve yeşil tonlarındaydı. Hoş olduğunu düşünmeye çalıştı ama gözüne daha çok kasvetli görünmüştü. İncecik siyah ağaç gövdeleri, dallarından sarkan yosunları ve araba tekeri büyüklüğünde mantarların ağırlığı altında ezilen devrilmiş kütükler.

Burada bir sonsuzluk hissi vardı. Burası zamanın var olmadığı, en küçük fidanın bile yaşlı olabileceği bir yerdi. Değişmemiş ve değişmeyen bir yerdi.

Ancak değişmediği söylenemezdi. Orman canlıydı ama sessizce, incelikli bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Tombul bir örümcek bir kan üzümünün dikenleri arasında karmaşık ağını örüyordu. Bulanık bir gölün kıyısındaki kurbağaların vıraklamaları. Dallardan Serilda'ya bakan kargaların uğursuz sesleri, genellikle çalibülbüllerinin kasvetli melodileriyle cevap buluyordu. Aralıksız yağın yağmurla birlikte, hazin bir nağme oluşturuyordu. Tepedeki ağaç örtüsünün çıkardığı sessiz davul sesleri, daha aşağıdaki yaprakları döven düzenli damlalarla birleşiyor, çalılıklar ve çam iğnelerinden oluşan yığına düşüyordu.

Serilda'nın sinirleri kafasında kurduğu tehlikelerle gerildi. Özellikle tepesine konan ve altından geçmesini bekleyen, aç leşçiller gibi onu izleyen kargalardan gözünü alamıyordu. Ama onlar sadece kuş, diye kendini sürekli telkin ediyordu. Erlking için gözcülük yapan, kana susamış gece kuzgunları değiller, diyordu.

Schellenrock'un zırhı gürültülü bir ses çıkarınca, Serilda ürktü. Yaratığın epey ilerlediğini ve devrilmiş bir kütüğün üzerinde durup göz kapaklarını sırayla ağır ağır açıp kapattığını fark etti.

Serilda, "Affedersin," dedi gülümseyerek.

Yaratık *gülebiliyor* olsa bile gülmedi. Ancak bu başının etrafında, bir sineğin dikkatini dağıtacak şekilde vızıldamasından da kaynaklanıyor olabilirdi ve Serilda aralarındaki farkı kapatırken, Schellenrock kırbacı andıran siyah dilini çıkardı ve sineği tek hamlede yuttu.

Serilda ekşittiği yüzünü saklamaya çalıştı. Yaratık ona bakınca, Serilda tekrar nazıkçe gülümsedi. "Dinlenebileceğimiz bir yer var mı? Sadece birkaç dakikalığına?"

Cevap olarak, Schellenrock kütüğün üzerinden zıpladı ve bitki örtüsünün daha yoğun, zeminin boğumlu kökler, eğreltiotları ve dikenlerden oluştuğu akarsu yatağına ilerledi.

Serilda iç çekerek, çamurun içinden uzanan kalın bir kökü tuttu ve kütüğün üzerinden zıpladı.

Evet, orman kasvetli, diye düşündü ve üzerine atılacakmış gibi duran dallar yüzünden, geçerken yalpalayarak ve eğilerek ilerledi. Ancak bir dinginlik de vardı. Sırf duyduğunuzda bile ağlamanıza neden olan ama nedenini tam olarak anlamadığınız bir şekilde, alt bir tonda çalınan hüznünlü bir konçerto gibiydi.

Toprak ve mantar kokusu. Yoğun bir yağmur sonrası alınan o nemli, ıslak koku. Toprağın hemen dibinde açan, dikenli otlar arasında gözden kolayca kaçabilecek minik mor yaban çiçekleri. Narin, incecik köklere sarılmış yeni fidanlara yaşam veren, çürüyen devrilmiş ağaç kütükleri. Vızıldayan haşereler ve vıraklayan kurbağalardan bir koro.

Yol –tabii buna yol denebilirse– bataklık otları ve salkımsöğütlerle kaplı bir bataklığın kenarından kıvrılıyordu. Üzeri alglar ve devasa nilüfer yapraklarıyla kaplı alacalı gölcüğü küçük bir dere besliyordu. Schellenrock diğer tarafa tırmandı, kabukları neşeyle birbirine çarpıyordu ama Serilda peşinden giderken ayağı bileğine kadar çamura battı. Nefesi kesildi ve kollarını iki yana açarak, bataklığa düşmeden önce dengesini zar zor sağladı.

Gölcüğün diğer tarafında, Schellenrock durup sorunun ne olabileceğini merak ediyormuş gibi ona baktı.

Serilda kaşlarını çattı ve çizmesini yapış yapış çamurdan bir şap sesiyle çekip çıkardı. Geri geri daha kuru toprağa ilerledi. “Başka bir yol...” Sesi kısıldı, derenin biraz ilerisinde, huş dalları ve taştan yapılmış küçük bir köprü gördü. “Ah! Şunun gibi.”

Schellenrock kabuklarını yüksek sesle tıngırdattı.

“Çok uzakta değil,” diye seslendi Serilda, çamurlu çizmesini bir yosun yığınının silmek için durduğunda. “Hem bu benim için çok daha kolay olur.”

Yaratık tekrar tıngırdadı, biraz panik olmuştu. Serilda kaşlarını çattı ve artık kırpmadığı kocaman gözlerine baktı.

“Ne oldu?” dedi, köprüye doğru bir adım atarken.

Ah... Merhaba... Tatlı şey.

Serilda durdu. Ses bir fısıltı ve bir melodi gibiydi. Yaprakların hisırtısı, suyun rahatlatıcı şırıltısı gibi.

Dikkatini Schellenrock’tan uzaklaştıran Serilda, ileriye baktığında küçük köprüünün diğer tarafında duran bir kadın gördü.

İpek ve mavi-gri tonlarında uzun beyaz bir elbise giymişti, uzun siyah saçları neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Yüzü hoş olsa da karanlık ruhları gibi kusursuz değildi. Kalın, koyu renk kaşları ve açık kahverengi gözleri, ağzının kenarlarında muzip gamzeleri vardı. Ölümlü gibi görünmesine rağmen yine de ondan yayılan semavi ışık aslında bu dünyadan olmadığını kanıtlıyordu.

Schellenrock’ın tepkisi göz önünde bulundurulduğunda... Tehlikeliydi.

Ancak Serilda korkmamıştı. Aksine, bu kadına, bu varlığa çekildiğini hissediyordu.

Kadının gülümsemesi büyüdü, gamzeleri biraz daha belirginleşti. Kıkırdadı, sesi tören çanları ve kayan yıldızlar gibiydi. Bir elini Serilda’ya uzattı.

Bir davetti.

Benimle dans eder misin?

Serilda düşünmedi bile. Eli şimdiden, kadının teklifini kabul etmeye hevesli bir şekilde ona doğru uzanıyordu. Öne adım attı.

Ayağının altında bir şey ezildi.

İrkilen Serilda yere baktı.

Ah, sadece bir huş ağacı dalı.

Dalı dereye doğru atmak için tekmelemeye kalkıştı ama sonra durdu.

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde bir uyarı duyar gibi oldu.

Bu dal değildi.

Bir kemikti.

Tüm köprü, harç ve taşlarla karıştırılmış kemiklerden oluşuyordu.

Kalbi hızla çarpan Serilda geri adım atmak üzereyken tekrar kadınla göz göze geldi.

Gülümsemesi kayboldu, yerini çaresiz bir yakarış aldı.

Gitme, diye fısıldadı ses. Sadece sen bu laneti bozabilirsin. Beni özgür bırakabilirsin. Tek yapman gereken dans etmek. Ufacık bir dans. Lütfen. Lütfen, beni bırakma...

Serilda bir adım daha geriledi. Ayağı yumuşak yosunu andıran toprağa denk geldi.

Kadının narin kederi şekil değiştirdi, yerini hain bir gülümseme aldı. Öne doğru atıldı, parmaklarını Serilda'yı tutmak için uzattı, daha doğrusu pençelemek ya da boğmak veya itmek için, Serilda tam olarak emin değildi.

Kendini korumak için elini kaldırdı.

Ağaçtan yapılmış bir baston kadının eline vurdu. Kadın acı bir çığlık atarak geri çekildi.

Köprünün üzerine sıçrayan bir şey, Serilda ve öfkeli kadının arasına girdi. Kıvrak ve zarif yaratığın saçları olması gereken yerden, uzun tilki kulaklarının arasından yosunlar sarkıyorlardı.

"Bu olmaz, Salige," dedi sert bir ses.

Tanıdık bir ses.

Yosun perisinin ismini hatırlaması biraz zaman aldı. Basil miydi? Purslane miydi?

Hayır.

"Parsley?" dedi.

Yosun perisi onu duymazdan geldi, gözlerini kadından ayırmıyordu. Salige, demişti.

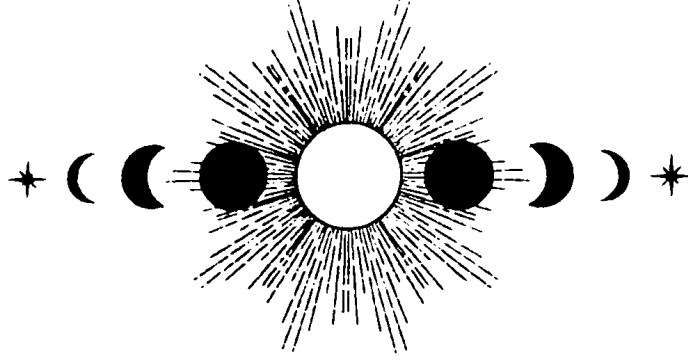
Bir dakika, Salige demek. Bu bir isim değil, bir tür ruhtu. Salige frauen, bunlar köprüleri, mezarlıkları ve su birikintilerini uğrak yeri yapmış kötü ruhlardı. Gezgınlerden bir dans rica eder, bir laneti bozmaları için onlara yalvarırlardı... Ama genelde onları öldürürlerdi.

Onu önce ben buldum, diye tısladı Salige, sedefi andıran dişlerini gösterek. O laneti bozabilir. O beklenen kişi olabilir.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Parsley, sopasını önünde bir kalkan gibi tutup yavaş yavaş gelirken, Serilda’yı köprüden inmeye zorladı. “Ama bu insan çoktan başkasına ayrıldı. Büyükanne onunla konuşmak istiyor.”

Ruh çılgılık attı, bu öfke dolu bir ıstırap çılgılığıydı.

Ancak Parsley arkasını dönüp Serilda’yı kolundan tutarak uzaklaştırırken, ruh peşlerinden gitmedi.

Bölüm 43

“Beni gerçekten Çalı Büyükanne’ye mi götürüyorsun?” dedi Serilda, Salige’in olduğu köprü epey geride kalmış, kalp atışları normale dönmeye başlamıştı. “Çalı Büyükanne’nin kendisine mi?”

Yerinde olsam oraya ulaşmadan önce heyecanımı yatıştıırdım,” dedi Parsley, biraz sinirle. “Büyükanne dalkavukluğu pek hoş karşılamaz.”

“Denerim,” dedi Serilda, “ama söz veremem.”

Yosun perisi dalların arasında, hızlı ve zarif, tıpkı bir yavru geyik gibi hareket ediyordu. Serilda ise ilerlerken ağaçlara çarpan bir yaban domuzu gibi hissediyordu ancak küçük tuhaf grubun gerisinde kalan Schellenrock’un, kabuklarla dolu zırhı yüzünden aralarındaki en gürültücü varlık olmasına rağmen Parsley’nin ona sessiz olmasını söylememesi Serilda’yı rahatlatıyordu.

“Teşekkürler,” dedi. “Beni Salige’den kurtardığın için teşekkürler. Sanırım şimdi ben sana *borçlandım*.”

Parsley, Serilda’nın başını uzattığında tepesini göremeyeceği kadar devasa bir meşe ağacının yanında durdu.

“Haklısın,” dedi peri, elini uzatırken. “Yüzüğümü geri alayım.”

Serilda o anda buz gibi oldu. “Ben... Evde bıraktım. Güvende olması için.”

Parsley ona zoraki gülümsediğinde Serilda kendisine inanmadığını anladı. “O zaman borçlu kalacaksın, çünkü sende istediğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum.” Ağacın gövdesine dolanmış bir sarmaşık demetini tuttu ve kenara çekince, karmakarışık köklerin hemen üstünde dar bir giriş belirdi.

“Geç hadi,” dedi, Schellenrock’a başıyla işaret ederek. Eğilerek içeri girerken, kabukları şıngırdadı. Parsley, sonra Serilda’ya döndü. “Önden buyur.”

Serilda ağacın gövdesindeki oyuga adım attı ve zifiri karanlıkla karşılaştı, nehir canavarından hiç iz yoktu. Omuzlarını sıkarak, sığmak için olabildiğince eğildi ve elini ileri uzatıp yavaş yavaş minik sığınağa girdi. Ağacın içinin

sert, örümcek ağlarıyla kaplı olmasını bekliyordu, ancak karanlıkta sadece boşlukla karşılaştı.

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha.

Yedinci adımında, parmakları ağaca değil, kumaşa sürtündü. Bir duvar halısı gibi kalın ve ağırdı.

Serilda kumaşı kenara itti. Gri ışık içeri doldu. Ağacın gövdesinden çıkınca, nefesi kesildi.

Bir düzine kadar yosun perisi etrafında sıkı bir çember oluşturmuştu ve her birinin elinde bir silah vardı; mızraklar, yaylar, hançerler. Bir tanesinin omuzunda çok zehirli görünen bir tarantula vardı.

Gülümsemiyorlardı.

Schellenrock'un grubun arkasında yere çömeldiğini, tam o sırada perilerden birinin ona içinde kıpır kıpır gezen böceklerin olduğu küçük ağaçtan bir kâse verdiğini gördü. Yaratık kocaman dudaklarını yaladıktan sonra yüzünü keyifle kâseye gömdü.

“Sen,” dedi perilerden biri, “çok gürültücü ve hantalsın.”

Serilda ona bakakaldı. “Efendim?”

Kız başını yana yatırdı. “Seni bekliyorduk. Gel.”

Serilda'nın etrafında bir daire oluşturdular ve onu kıvrılan yollardan aşağı indirdiler. Serilda önce nereye bakacağını bilemedi.

Karşısındaki alan devasaydı, tam olarak bir açıklık değildi, çünkü büyük ağaçlar hâlâ gökyüzünü kaplıyor, karanlık gölgeleriyle dünyayı saklıyorlardı. Ama zemindeki bitki örtüsü temizlenmiş, yerine gözenekli yosunlarla dolu dolambaçlı yürüyüş yolları yapılmıştı. Ve her yerde evler vardı, gerçi bunlar Serilda'nın daha önce gördüğü hiçbir eve benzemiyordu. Bu evler çok yaşlı ağaçların içine inşa edilmişti. Köklerin arasındaki boşluklara ahşap kapılar sıkıştırılmış ve ağaç gövdeleri boyunca dağılmış doğal boğumlara pencereler oyulmuştu. Kalın dallara kıvrılarak döner merdiven şekli verilmişti. Daha yüksekteki dallarda hoş kuytular ve balkonlar bulunuyordu.

Serilda tepesindeki ritmik yağmur damlalarının ve bu ağaçlık sığınağa düşen çiselerin seslerini hâlâ duyabiliyordu, ancak ormanın kasvetinin yerini sıcak, büyüleyici ve neredeyse hoş bir şey almıştı. Ekşi yonca, roka ve frenk soğanlarıyla dolup taşan küçük korunaklı bahçeler gördü. Baktığı her yerde gördüğü havada garip bir şekilde uçuşan parlak ışıkların pırıltıları karşısında

büyülenmişti. Bunların ateşböceği mi yoksa peri mi, ya da bir tür büyü mü olduğunu bilmiyordu, ancak bıraktıkları etki büyüleyiciydi. Bir rüyaya adım atmış gibi hissediyordu.

Ayltal.

Çalı Büyükanne ve yosun perilerinin sığınağı.

Parsley'nin de gelmesini umarak dönüp arkasına baktı ancak müttefiki olarak gördüğü periden eser yoktu.

"Kardeşimizin görevinin başına dönmesi gerekiyordu," dedi perilerden biri.

"Görevi mi?" diye sordu.

Başka bir peri alaycı bir kahkaha attı. "Tam bir ölümlü gibi tek yaptığımız şeyin şelalelerde yıkanmak ve kirpilere şarkı söylemek olduğunu düşünüyor."

"Öyle söylemedim," dedi Serilda, hakarete uğramış gibi. "Silahlarınızı gördükten sonra, düello ve atış talimine çok zaman ayırdığınızı düşünmüştüm."

Ona gülen peri ters bir bakış attı. "İyi, aklından çıkarma bunu."

Serilda köyle dolanan, bahçelerle ilgilenen ve kalın sarmaşıklardan hammaklarda dinlenen başka periler de gördü. Serilda'yı pek ilgisiz gözlerle izliyorlardı. Ya da ilgilerini saklamakta gerçekten iyiydiler.

Diğer yandan Serilda'nın dikkati o kadar dağılmıştı ki, merdivenlerden neredeyse yuvarlanıyordu. Perilerden biri son anda onu dirseğinden yakalayıp tekrar yola çekti.

Küçük bir vadinin arasına oyulmuş bir amfi tiyatronun tepesinde duruyorlardı. En altta, zümrüt yeşili suyu ve üzerinde nilüfer yaprakları olan yuvarlak bir havuz vardı. Gölün ortasındaki çimenli bir adada yosunla kaplı kayalardan bir daire bulunuyordu. İki kadın orada oturmuş, bekliyordu.

Serilda'nın nutku tutuldu –hem rahatlamış hem de beklenmedik bir sevinçle dolmuştu– çünkü Meadowsweet de oradaydı.

Diğeri ise kayasının üzerinde bağdaş kurarak oturmuş yaşlı bir kadındı. Serilda merdivenlerden indirilirken, *yaşlı* sıfatının doğru kelime olmadığını fark etti. *Kadim* daha uygun, hatta *ebedi* daha doğru olabilirdi. Minyon ama heybetli kadının kamburu ve solgun yüzünde kanyonlar kadar derin çizgileri vardı. Beyaz saçları incecik ve dağılmış bir şekilde sırtından uzanmış, dallar ve yosun parçalarıyla bağlanmıştı. Sıradan kürk katmanları ve toprak lekesi olmuş ketenden bir elbise giyiyordu ve başında, kaşlarının ortasında kocaman bir incinin olduğu zarif bir taç duruyordu. Gözleri simsiyah, saçları bembe-

yazdı ve yaklaşırken gözlerini hiç kırpmadan, daha da dik durmasını sağlayacak şekilde Serilda'ya dikmişti.

“Büyükanne,” dedi kızlardan biri, “Erlkönig’in ilgisini çeken kız bu.”

Serilda kendini tutamadı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bu yosun perilerinin lideri, Erlking gibi birçok peri masalının kaynağıydı. Yüce, amansız, olağandışı Çalı Büyükanne.

Pusch-Grohla.

Elinden gelen en iyi şekilde reverans yaptı. “Bu inanılmaz,” dedi, kuşku dolu bir kahkahayla çünkü Gild’e prens ve Verloren’in kapılarıyla ilgili anlattığı hikâyeye aklına gelmişti. “Daha birkaç saat önce sizden bahsediyordum.”

Çalı Büyükanne birkaç kez dudaklarını açıp kapattıktan sonra, Meadowsweet’e doğru eğildi. Serilda onun kıza bir şeyler fısıldayacağını sandı ama aksine, Meadowsweet mütevazı bir şekilde yaşlı kadına döndü ve düğümlemiş beyaz saçlarını temizlemeye başladı. Biraz sonra, bir şey buldu ve suya fırlattı. Bit miydi? Pire miydi?

Meadowsweet görev icabı iki tane daha böcek bulurken, Serilda’yı getiren diğer kızlar çemberin etrafındaki taşlara yayılıp yerleşerek Serilda’yı ortada tek başına bıraktı.

Hepsi yerleştikten sonra, Çalı Büyükanne burnunu çekti ve tekrar doğrularak oturdu. Gözlerini Serilda’dan hiç ayırmıyordu.

Konuştuğunda, sesi sulandırılmış süt kadar inceydi. “Sizi bir soğan kile-rine tıkan kız bu mu?”

Serilda kaşlarını çattı. O şekilde söyleyince Serilda kahramandan çok kötü bir karakter gibi görünüyordu.

“Evet o,” dedi Meadowsweet.

Çalı Büyükanne kısa bir süre dudaklarını büzdü ve tekrar konuşmaya başladığında, Serilda birkaç ön dişinin eksik olduğunu ve olan dişlerinin de ne ağzına ne de birbirlerine hiç uyumlu olmadıklarını fark etti. Sanki dişler ödünç alınmış ya da yardımsever bir katırdan alınıp kullanılmış gibiydi. “Bir borç var mı?”

“Hayır, Büyükanne,” dedi Meadowsweet. “Minnetimizi memnuniyetle gösterdik, gerçi” –Meadowsweet önce Serilda’nın boynuna, sonra eline baktı– “sen hediyelerimizi takmıyor musun?”

“Onları emniyette olmaları için sakladım,” dedi, ses tonunu bozmamaya çalışarak.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Perdenin diğer tarafında, güvenilir bir şekilde saklanmışlardı ve Gild’in onları koruyacağını biliyordu.

Çalı Büyükanne öne eğildi, bakışları Serilda'ya, tarlalarda zıplayarak ilerleyen fareyi seyreden bir şahini hatırlatmıştı.

Sonra gülümsedi. Etkisi rahatsız edici değilse bile neşeli olduğu da söylenemezdi.

Eklemleri şiş olan çarpık parmağıyla Serilda'yı işaret ederken gülümsemenin peşinden yüksek, hırıltılı bir kahkaha duyuldu. "O çeneyle yalanlar tanrısını onurlandırırıyorsun. Ama çocuğum" –yüz ifadesi ciddileşti– "bana yalan söylemeyi düşünme."

"Aklımdan geçirmem..." dedi Serilda. Ona nasıl hitap edeceğinden emin olmadığından tereddüt ediyordu. "Büyükanne?"

Kadın tekrar dudaklarını büzdü ve sanki Serilda ona ne derse desin, umurunda değildi ya da bunu hiç belli etmiyordu. "Torunlarım yardımına layık hediyeler vermişler. Bir yüzük ve kolye. Çok eski. Çok güzel. Erlikönig seni Açlık Dolunay'ında çağırdığında yanındaydılar ve şimdi yoklar." Bakışları delici, neredeyse düşmanca bir hal aldı. "Alder Kralı sana o incik boncuklar karşılığında ne verdi?"

"Alder Kralı mı?" Serilda başını salladı. "Onları *krala* vermedim."

"Öyle mi? O halde nasıl üç dolunayı onunla geçirdin ve hâlâ hayatta kalmayı başardın?"

Kısacık bir an Meadowsweet'e ve etraftaki kızlara baktı. Aralarında bir tane dostane yüz yoktu, ancak bilhassa karanlık ruhların sırf eğlence olsun diye onları av hayvanı gibi avladıklarını bildiğinden, şüpheli oldukları için onları suçlayamazdı.

"Erlikönig benim samanı eğirip altına dönüştürebildiğime inanıyor," diye söze başladı. "Hulda'nın bir armağanı. Meadowsweet ve Parsley'i, bir soğan kilerine sakladığımda ona bu yalanı söylemiştim. Üç kere, beni Adalheid'daki şatosuna çağırdı ve altın eğirmemi istedi. Başarısız olursam da beni öldürmekle tehdit etti. Ama... Şatoda bir hayalet var. Gerçekten altın eğirebilen bir oğlan. Sihri ve hayatımı kurtarması karşılığında, kolye ve yüzüğü ona verdim."

Çalı Büyükanne uzun bir süre sessiz kalırken, Serilda huzursuz bir şekilde ayaklarını yere sürttü.

"Peki üçüncü dolunayda ödeme olarak ne verdin?"

Serilda durdu, yaşlı kadınla göz gözeydiler.

Aklına anılar geldi. Yakıcı öpüşmeler ve dokunuşlar.

Ama hayır. Yaşlı kadın bunu sormuyordu ve zaten bu, herhangi bir şey için bir ödeme değildi.

“Bir söz,” diye cevapladı.

“Tanrıların büyüğü sözlerle çalışmaz.”

“Çalıştığı ortada.”

Çalı Büyükanne’nin gözlerinde fevri bir şaşkınlık belirince Serilda biraz çekindi.

“Bu söz çok... Çok değerli bir şey içindi,” diye ekledi, daha fazlasını söylemeye utanarak. Böyle bir anlaşılmaya neyin sebep olduğunu layıkıyla açıklayabileceğini sanmıyordu ve Çalı Büyükanne’nin onu, ilk doğacak çocuğunu böyle umursamazca takas edecek türde bir insan olarak görmesini istemiyordu.

Öyle olsa bile. Kuşkusuz ki öyleydi.

Dikkatini Meadowsweet’e çevirdi. “Çok özür dilerim, gerçekten, kolyenin senin için özel bir anlamı var mıydı bilmiyorum. Acaba, o resimdeki kızın kim olduğunu sorabilir miyim?”

“Bilmiyorum,” dedi Meadowsweet, yüzünde üzüntü emaresi yoktu.

Serilda irkildi. Kendisinin aksine, resmin yosun perisi için duygusal bir anlamı olmayacağı aklına gelmemişti. “Bilmiyor musun?”

“Hayır. O madalyon kendimi bildim bileli bendeydi ve nereden geldiğini hatırlamıyorum. Özel anlamına gelince, seni temin ederim, kendi hayatıma daha fazla değer veriyorum.”

“Ama... Çok güzeldi.”

“Kışın çıkan kardelenler,” dedi Meadowsweet, “ya da ilk titrek adımlarını atan bir bebek kadar güzel olamaz.”

Serilda’nın buna diyecek bir cevabı yoktu. “Peki ya Parsley’nin yüzüğü? Üzerinde bir amblem vardı. R harfinin etrafına dolanmış bir Tatzelwurm. Bu amblemi Adalheid Şatosu’ndaki bir heykelde ve şehrin dışındaki mezarlıkta da gördüm. Ne anlama geliyor?”

Meadowsweet kaşlarını çattı ve Çalı Büyükanne’ye baktı ama yaşlı kadının yüz ifadesi, Serilda’ya bakarken bir taş kadar donuktu.

“Onu da bilmiyorum,” dedi Meadowsweet. “Eğer Parsley biliyorsa bile bana hiç söylemedi ama onun da yüzük konusunda, benim kolye konusunda olduğumdan daha duygusal olduğunu sanmıyorum. Biz ölümlüler dünyasına çıktığımızda, bir ödeme talep edilmesi ihtimaline karşı incik boncuk taşırız. Onlar bizim için sizin paranız gibidir...”

“Bu oğlan,” diye araya girdi Çalı Büyükanne, haddinden fazla yüksek bir sesle. “Altın eğiren. Adı nedir?”

Aklından geçenleri hizaya sokmak Serilda'nın biraz vaktini aldı. "Gild olarak biliniyor."

"Hayalet olduğunu söylemiştin. Karanlık ruh değil mi?"

Serilda başını salladı. "Kesinlikle karanlık ruh değil. Kasaba halkı ona Vergoldetgeist diyor. Altın Yıldızlı Hayalet. Erlking ise ona gürültücü peri diyor."

"Eğer Alder Kralı'nın ölülerinden biriye, o zaman kral onu kontrol ediyordur. Bu saçmalıkla kralı kandıramazsınız."

Serilda yutkundu, Gild'le konuşmalarını düşündü. Gild hortlak olarak tanınmaktan gurur duyuyor gibiydi, ancak ikisi de onun şatodaki diğer hayaletler gibi olmadığını biliyordu.

"O şatoda bir tutsak, tıpkı kral tarafından alıkonulan diğer ruhlar gibi," dedi usulca. "Ama kral onu kontrol etmiyor. Diğerleri gibi hizmetkâr değil. Bana ne olduğunu, tam olarak kendisinin de bilmediğini söyledi ve onun doğru söylediğine inanıyorum."

"Ve Hulda tarafından takdis edildiğini mi iddia ediyor?"

"O... Sihrinin nereden geldiğini bilmiyor. Ama bu en mümkün olasılık gibi görünüyor."

Çalı Büyükanne homurdandı.

Serilda ellerini ovuşturdu. "O Adalheid'da geçirdiğim süre boyunca karşılaştığım birçok gizemli şeyden biri. Bunlardan birini acaba aydınlatabilir misiniz merak ediyorum?"

Kızlardan biri alay eder gibi bir ses çıkardı. "Bu bir sosyalleşme toplantısı değil, küçük insan."

Serilda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ama bunu görmezden gelmeye çalıştı. Çalı Büyükanne cevap vermeyince, öne atılmaya karar verdi. "Adalheid Şatosu'nun tarihiyle ilgili daha fazla şey öğrenmeye, orada neler olduğunu bulmaya çalışıyorum. Eskiden bir kraliyet ailesinin evi olduğunu biliyorum, Erlking orayı kendi evi ilan etmeden önce. Mezarlarını ve bir kral ile kraliçenin heykelini gördüm. Ama kimse onlarla ilgili hiçbir şey bilmiyor. Ve siz, Büyükanne, bu orman kadar yaşlısınız. Eğer şatoyu inşa eden aileyle ya da karanlık ruhlardan önce orada yaşayanlarla ilgili bir şeyler bilen biri varsa, bu kesinlikle siz olurdunuz."

Çalı Büyükanne bir süre Serilda'yı inceledi. Sonunda konuştuğunda, sesi Serilda'nın şimdiye kadar duyduğundan daha kısıktı.

"Adalheid'daki kraliyet ailesiyle ilgili anımsadığım bir şey yok," dedi. "Hep Erlking ve karanlık ruhların egemenliğinde olmuştur."

Serilda dişlerini sıktı. Bu doğru değildi. O da bunun doğru olmadığını biliyordu.

Yaşlı bir meşe ağacı gibi olan bu kadın nasıl olur da hatırlamazdı? Sanki şehrin tarihinden onlarca yıl, belki de yüzyıllar silinmiş gibiydi.

“Eğer farklı bir gerçeği açığa çıkarırsan,” diye ekledi Çalı Büyükanne, “bana hemen söyleyeceksin.”

Serilda’nın omuzları düştü, kadının keskin gözlerindeki sıkıntılı bakışı hayal edip etmediğini merak etti.

“Büyükanne,” dedi yosun perilerinden biri, sesi endişeyle doluydu, “Erlkönig acaba bu eğrilmiş altını ne amaçla kullanıyor olabilir? Şey dışında...”

Çalı Büyükanne tek elini kaldırıncı kız sustu.

Serilda çemberdekilere, endişe dolu vahşi ve güzel yüzlerine baktı. “Aslında,” dedi yavaş yavaş, “kralın o altını neden istediğiyle ilgili bazı fikirlerim var.”

Elini cebine sokup altın iplik bobini çıkardı. Öne adım attı ve bobini Çalı Büyükanne’ye uzattı. Yaşlı kadın başıyla Meadowsweet’e işaret ettikten sonra kız bobini aldı ve kadının gözlerinin önüne tutup ışığı yakalamasını bekledi.

“Bu ipleri topluyor ve hepsini örerek halat haline getiriyor,” dedi Serilda.

Etrafındaki kızlar gerildiler, gözlerindeki endişe daha da derinleşti.

“Dün gece, yaban avında bu halatları kullanarak bir Tatzelwurm yakalamış.”

Çalı Büyükanne’nin dikkati hemen Serilda’ya döndü.

“Kral bana eğrilen altının bu gibi sihirli yaratıkları tutabilen belki de tek materyal olduğunu söyledi.”

Yaratığı nerede bulabileceğini kazara krala söylediğinden bahsetmemeye karar verdi.

“Kesinlikle,” dedi kadın, sesi çatlaaktı. “Tanrılar kutsadığından kırılmaz.”

“O zaman... Öyle mi?” Meadowsweet tereddütle sordu. “Hulda tarafından takdis mi edilmiş yani.”

Çalı Büyükanne altın bobine öfkeyle bakarken yüzü sanki bir limon ısırılmış gibi buruşmuştu. “Öyle.”

Serilda gözlerini kırıştırdı. O halde Gild gerçekten de tanrı tarafından kutsanmış mıydı? “Nereden anladınız?”

“Nerede görsem tanırım,” dedi, Çalı Büyükanne. “Ve seni temin ederim, Alder Kralı bunu Tatzelwurm’dan daha fazlasını avlamak için de kullanacaktır.”

“Önümüzdeki kış,” diye mırıldandı Meadowsweet. “Sonsuz Dolunay.”

Ne ima ettiklerini anlaması Serilda'nın biraz zamanını aldı.

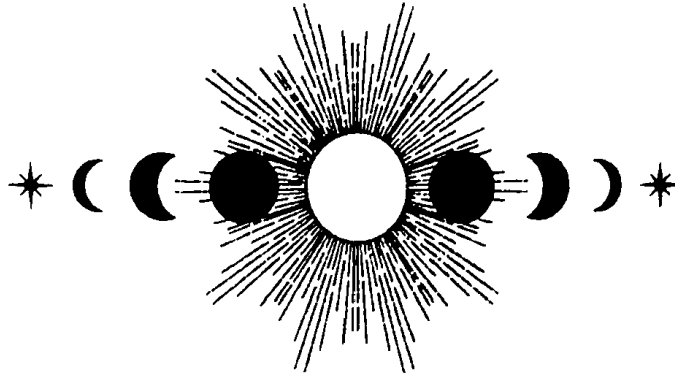
Sonsuz Dolunay, ayın kış gündönümüyle kesiştiği vakitti.

Derin bir nefes aldı.

Sonuncusunun üzerinden on dokuz yıl geçmişti. Sözde, babasının hilebaz tanrıya yardım ettiği ve bir çocuk sahibi olmayı dilediği o gece.

“Sizce tanrılardan birini mi yakalamaya çalışıyor,” dedi. “Bir dilekte bulunmak için.”

Çalı Büyükanne yüksek sesle homurdandı. “Bir dilek mi? Olabilir. Ancak bir tanrıyı yakalamak istemenin birçok nedeni olabilir.”

Bölüm 44

“Büyükanne,” dedi Meadowsweet, altın ipliği iki eliyle tutarak, “eğer bir dilekte bulunmaya çalışırsa...”

“Ne isteyeceğini hepimiz biliyoruz,” diye mırıldandı, daha önce Serilda’yı tehdit eden kız.

“Biliyor muyuz?” dedi Serilda.

“Hayır, Foxglove, o kadarını yapacağını sanmam,” dedi Çalı Büyükanne.

“Ama yapabilir,” dedi Meadowsweet. “Ne isteyebileceğini bilemeyiz ancak bu mümkün...”

“Bilemeyiz,” dedi Çalı Büyükanne. “Onun kara kalbini anlamaya çalışmayalım.”

Meadowsweet ve Foxglove birbirlerine baktılar ancak başka kimse konuşmadı.

Serilda sırayla üçüne baktığında, merakı daha da arttı. Erlking ne *dileyebilirdi*? Zaten ölümsüz yaşama sahipti. Emirlerini yerine getirecek bir hizmetkâr ordusu vardı.

Ancak kendi uydurduğu hikâyesi kulağına fısıldıyor, soruyu cevaplıyordu.

Bir kraliçe.

Bir avcı.

Eğer bu bir peri masalı olsaydı, kral bunu dileyebilirdi. Gerçek aşk daima kazanmalıydı, kötü biri olsanız bile.

Ama bu, Serilda’nın masallarından biri değildi ve Erlking kötü biri olsa da aşışğını öteki dünyadan geri getirmek için tanrı vergisi bir dileği kullanacağını düşünmekte zorlanıyordu.

Başka ne olabilirdi?

“Bu hortlak onun için ne kadar altın eğirdi?” diye sordu Çalı Büyükanne.

Serilda, gözünün önüne tüm o samanları ve bobinleri getirerek düşündü. Yığınlar, yığınlar dolusu.

“İlk iki geceki altın Tatzelwurm’u yakalamaya yetecek kadar çoktu,” dedi. “Ve kral bana dün gece yapılanların... Canavarların en büyüğünü yakalamak için yeterli olacağını söyledi.”

Canavarların en büyüğü.

Çalı Büyükanne’nin dudakları seğirdi. Yanında duran bastonunu yere vurdu. “Ona daha fazlası verilmemeli.”

Serilda ellerini, sabırlı ve makul bir şekilde Madam Sauer’le konuşmaya çalıştığı zamanki gibi kenetledi. “Katılmıyor değilim. Peki onun yerine ne yapmamı istersiniz? Eğer istediğini yapmazsam beni öldürmekle tehdit etti.”

“O zaman hayatını ver,” dedi yosun perilerinden biri.

Serilda şaşkınlıkla ona baktı. “Efendim?”

“Erlkönig tanrının dileğine hak kazanırsa nasıl kötü sonuçları olacağını bir düşün,” dedi kız. “Bir insan kızın hayatı buna değmez.”

Serilda sinirlendi. “Söz konusu *senin* hayatın olsa bu kadar gamsız olur muydun?”

Kız tek kaşını kaldırdı. “Ben *gamsız* değilim. Erlkönig bizi ve bu dünyanın yaratıklarını yüzyıllardır avlıyor. Eğer yakalansaydık, evimizin yerini itiraf etmemiz için bize işkence etmeye çalışırdı.” Etrafındaki küçük vadiyi işaret etti. “Ve bizler tek kelime etmeden onurumuzla ölürdük.”

Serilda bakışlarını Meadowsweet’e çevirdiğinde, perinin göz kırpmadan ona baktığını gördü.

Erlking, o ve Parsley’i de avlamaya çalışmıştı. Duvarını süslemek için başlarını kesmekten bahsetmişti. Ancak kralın onlara ilk önce işkence edeceği Serilda’nın hiç aklından geçmemişti.

“Av yaşayan her şeyi tehdit eder,” dedi Çalı Büyükanne, “insanları ve orman halkını. Torunum doğru söylüyor. Altın onun ellerinde bir silah. Erlkönig’in bir tanrıyı yakalamasına müsaade edemeyiz.”

Serilda başını çevirdi. Ondan krala daha fazla altın vermeyeceğine dair yemin etmesini istediklerini biliyordu. Gild’in yardımını reddetmesini. Krala tekrar yardım etmektense ölümü kabul etmesini.

Ancak Serilda buna söz verebilir miydi, bilmiyordu.

Çembere baktı, kayalara yaslanmış ve kızların kucaklarında duran süslü silahlara baktı. Buraya geldiğinden beri ilk kez yosun perilerinin yanında güvende olup olmadığını merak etti. Ona zarar vermek gibi bir niyetleri olduğuna inanmıyordu, ama istedikleri şeyin sözünü vermezse acaba ne ya-

parlardı? Kendini farkında olmadan asırlık bir savaşın ortasında bulmuş gibi aniden huzursuz oldu.

Ama eğer bu bir savaşa, onun bundaki rolü neydi?

Çalı Büyükanne, kimsenin duymayacağı kadar kısık bir sesle, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra başıyla Meadowsweet'i işaret etti ve bastonunun ucunu kendi kafasına vurdu. Çalı Büyükanne düşünmeye devam ederken, Meadowsweet tekrar onun saçından bitleri ayıklamaya, böcekleri bulmaya başladı.

Dört böcek daha fırlatılıp atıldıktan sonra, Çalı Büyükanne doğruldu. "Kralın ormanda yakaladığı tüm canavarları öldürmediğine dair bir söylenti var. Bazılarını şatoda tutuyormuş, fazladan eğlence için, damızlık olarak veya tazılarını eğitmek için."

"Evet," dedi Serilda. "Onları gördüm."

Çalı Büyükanne'nin yüz ifadesi hafif bir tiksintiyle değişti. "Onlara zarar veriyor mu?"

Serilda ona baktı, ufak kafesleri, bakımsız yaraları, karanlık ruhlar yollarından geçerken bazı yaratıkların nasıl sessiz bir korku içinde titrediklerini düşündü. Kalbi sıkıştı.

"Zarar veriyor olabilir," diye fısıldadı.

"O yaratıklar bizim sorumluluğumuzdaydı ve onları hayal kırıklığına uğrattık," dedi Çalı Büyükanne. "Erlkönig ve avcılarına yardım eden herkes bizim düşmanımız demektir."

Serilda başını salladı. "Sizin düşmanınız olmak gibi bir arzum yok."

"Senin arzuların pek umurumda değil."

Serilda ellerini sıktı. Savaşın hangi tarafında olurlarsa olsunlar, bu, sanki asırlık varlıkların tek ortak noktası gibiydi. Kimse arada kalan ölümlüleri umursamıyordu.

"Önemi yok," dedi cılız bir sesle. "Sihir için ödeme olarak vereceğim başka hiçbir şey yok zaten. Gild hayatımı kurtarmak için altın eğirmeye devam edemez ve bu işi karşılıksız da yapmaz."

"Yapamaz," dedi Meadowsweet. "Hulda'nın büyüğü denge talep eder ve denge karşılıklı elde edilir. Hiçbir şey boşa gitmez."

"Tamam, o zaman," dedi Serilda, hissettiğinden daha da umursamaz bir tavırla. "Kralın beni Diriliş Dolunayı'nda çağıracağına hiç şüphem yok. Gild bana yardım edemeyeceğinden ben verdiği görevi yerine getiremeyeceğim için kral canımı alacak. Şimdiden oldu sayın."

"Evet," dedi Çalı Büyükanne. "Gerçekten çok zor durumdasın."

“Onu hemen şimdi öldürebiliriz,” dedi Foxglove. Fısıldama zahmetine bile girmemişti. “Bu sorunu çözecektir.”

“Bir sorunu çözer,” diye karşı çıktı Çalı Büyükanne. “Asıl sorunu çözmez. Şu Vergoldetgeist hâlâ Erlikönig’in esaretinde olacaktır.”

“Ama Erlikönig bunu bilmiyor,” dedi Meadowsweet.

“Hımm, evet,” dedi yaşlı kadın. “Belki en iyisi kızın Adalheid’a hiç dönmemesidir.”

Serilda’nın tüyleri diken diken oldu. “Ondan kaçmaya çalıştım. İşe yaramadı.”

“Tabii ki ondan kaçamazsın,” dedi Foxglove. “O yaban avının lideri. Seni isterse, bir şekilde bulur. Erlikönig’in avının izini sürmekten, onları avcunun içine almaktan ve saldırmaktan daha çok keyif aldığı başka bir şey yoktur.”

“Evet, bunu artık biliyorum. Sadece, biz, ben düşündüm ki belki bir şansım vardır. Kral perdeyi sadece dolunayda geçebiliyor. Babam ve ben onun bir gecede gelemeyeceği kadar uzaklara seyahat ettik.”

“Sence perdenin sınırları şatosunun surlarıyla mı sınırlı? O istediği her yere gidebilir ve hemen yanı başında olduğundan, hareketlerini izlediğinden haberin bile olmaz.”

Serilda’nın içi ürperdi. “İnanın bana, ben hatamın farkına vardım. Ama siz ondan yüzyıllardır saklanıyorsunuz. Burayı bulamaz. Belki ben...” Etrafındakilerin yüz ifadeleri değişmeye başlayınca sesi kesildi. Meadowsweet bile Serilda’nın önereceği şey karşısında dehşete kapılmış gibiydi. “Burada kalırsam?” diye bitirdi.

“Hayır,” dedi Çalı Büyükanne doğrudan.

“Neden olmasın? Adalheid’a dönmemi istemiyorsunuz ve buradaki keskin silahlara rağmen, beni öldürmeye istekli olduğunuzu da sanmıyorum.”

“Yapmamız gerekeni yaparız,” diye hırladı Foxglove.

“Bu kadarı yeter, Foxglove,” dedi Çalı Büyükanne.

Yosun perisi başını eğdi. Serilda onun azarlandığını görünce keyiflenmeden edemedi.

“Sana sığınak sunamam,” dedi Çalı Büyükanne.

“Sunamaz mısınız? Yoksa sunmaz mısınız?”

Yaşlı kadın bastonunu daha da sıkı tuttu. “Benim torunlarım avın çağrısına direnme yeteneğine sahiptirler. Peki ya sen?”

Serilda donakaldı, bulanık anılar bir anda aklına hücum etti. Altında güçlü bir küheylan. Saçlarını savuran rüzgâr. Dudaklarından dökülen kahkahalar. Kara saçılmış kan.

Babası bir an oradaydı. Sonra kaybolmuştu.

Çalı Büyükanne bilmiş bilmiş başını salladı. “Seni burada bile bulacaktır ve senin varlığın hepimizi tehlikeye atar. Ama haklısın. Seni öldürmeyeceğiz. Hem bir kez iki torunumun hayatını kurtardın ve o borç ödenmiş olsa da minnetim bakidir. Belki başka bir yolu vardır.”

Bacaklarını çözdü ve bastonunu kullanarak kayanın üzerinde, Serilda’yla göz hizasına gelecek şekilde ayağa kalktı. Onu daha yakınına çağırdı.

Serilda yaklaşırken korktuğunu belli etmemeye çalıştı.

“Erlkönig’in bir tanrıyı yakalayacak kadar çok altın zincir toplamasının sonuçlarının neler olacağını anlıyorsun, değil mi?”

“Anladığımı sanıyorum,” diye fısıldadı.

“Ve şu Vergoldetgeist’ten o canavar için daha fazla altın eğirmesini rica etmeyeceksin, değil mi?”

Yutkundu. “Yemin ederim.”

“Güzel.” Çalı Büyükanne inledi. “Bu altın ip bende kalacak. Karşılığında, seni ondan kurtarmaya çalışacağım. İşe yarayacağına söz veremem ve başarısız olunması halinde, bizler yine de sözünü tutmanı bekliyor olacağız. Eğer bize ihanet edersen, o zaman bir daha dolunay göremezsin.”

Kadının tehdidine rağmen, Serilda’nın içinde bir ümit kıpırtısı belirdi. Uzun zamandır ilk defa özgürlüğün mümkün olabileceğini düşünme cesaretine kapılmıştı.

“Şifacımla konuşup senin durumunda birine uygun bir iksir hazırlayıp hazırlayamayacağımızı soracağım. Eğer bu mümkünse, o zaman bu gece güneş batana kadar sana haber gönderirim.”

Serilda kaşlarını çattı. “Durumum mu?”

Kadının dudakları ince bir çizgi halini aldı. Bastonunu indirdi ve Serilda’yı daha yakına çağırıp kızın nefesindeki nemli sedir ağacı ve karanfil kokusunu alacak kadar yaklaştırdı.

Yaşlı kadın uzun süre sessizce, Serilda’yı inceledikten sonra dudağının kenarı muzipçe kıvrıldı. “Başarısız olursak ve kral seni tekrar çağırırsa, ona bu ziyaretinden asla bahsetmeyeceksin.”

“Söz veriyorum.”

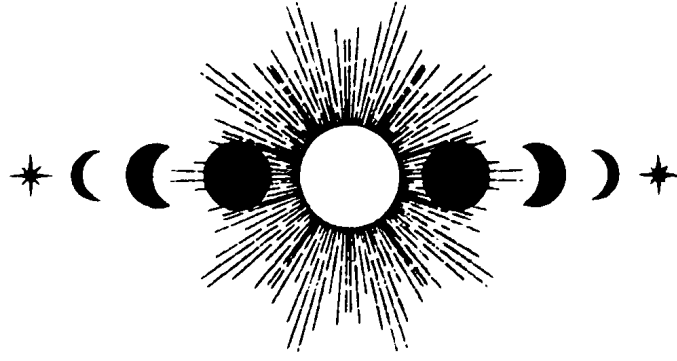
Kadın sessizce kıkırdadı. “Söz vermeye cüret eden her kırılğan yaratığa güvenirsen benim gibi yaşlı ve saygın olamazsın.” Bastonunun ucunu öne uzatıp hafifçe Serilda’nın alnına vurdu. “Bu konuşmamızı hatırlayacaksın, ancak burayı bir daha bulmaya çalışır ya da birini bize getirirsen, kelimelerin anlaşılmaz olacak ve kar fırtınasında kaybolmuş bir cırcır böceği gibi olacaksın. Eğer seninle iletişime geçmek istersem, haber gönderirim. Anladın mı?”

“Nasıl haber göndereceksiniz?”

“Anlıyor musun?”

Serilda yutkundu. Anladığından pek emin değildi, ama yine de başını salladı. “Evet, Çalı Büyükanne.”

Çalı Büyükanne başını salladıktan sonra bastonunu tekrar kayanın yanına koydu. “Meadowsweet, kızı Märchenfeld’deki evine götür. Ormanda başına bir iş gelmesini istemeyiz.”

Bölüm 45

Serilda verdiği sözü ya da bu sözün ne anlama geldiğini hemen idrak edemedi. Anladığında, gerçek, bir gök gürültüsü kadar sarsıcıydı.

Gild'i bir daha hiç göremeyecekti.

Ya da Leyna, Lorraine ve Frieda'yı. Ona nazik davranan hiç kimseyi. Onu Märchenfeld'deki herkesten daha kolay kabul etmiş insanları.

Annesine ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Adalheid Şatosu'nun ve kraliyet ailesinin sırlarını asla bilemeyecek ya da karanlık ruhların neden Karanlıklar Şatosu'nu terk ettiklerini, Drudelerin duvar halısı ve bir kafesin olduğu o odayı neden koruduklarını anlayamayacak, Gild'in gerçekten bir hayalet mi yoksa başka bir şey mi olup olmadığını asla öğrenemeyecekti.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Ve ona veda bile edememişti.

Yosun perileri onu ormanın kenarında bırakana kadar gözyaşlarını tutmayı başarmıştı. Her yanı zümrüt yeşili otlaklarla doluydu. Bir keçi sürüsü bayırda otliyordu.

İncir ağaçlarının olduğu yerde sesli bir telaş oldu ve bir dakika sonra bir karga sürüsü havalanıp birkaç dakika boyunca döndükten sonra uçarak tarlaya doğru uzaklaştılar.

Serilda yolda kendi başına yürüdü ve gözyaşları akmaya başladı.

Gild anlamayacaktı. Paylaştıkları şeyden sonra, Serilda onu terk ediyormuş gibi hissediyordu.

Sonsuz bir yalnızlık. Bir daha o sıcak sarılmaları, narin öpüşmeleri asla hissetmemek. *Serilda'nın ıstırapı* eninde sonunda sonlanacaktı. Yaşlanacak ve ölecekti, ama Gild... O asla özgür olmayacaktı.

Ve Serilda'ya ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Serilda'nın onu sevmeye başladığını asla bilemeyecekti.

Çalı Büyükanne ona yardım teklifi etmişken minnettar olması gerektiğini bilmesine rağmen, onu en çok rahatsız eden düşüncelerin bunlar olmasından nefret ediyordu. En başından beri ya Erlking'in ellerinde öleceğini ya da hayatının geri kalanı boyunca –ve belki daha da sonrasında– onun hizmetinde olacağını biliyordu. Ancak şimdi, onun için farklı, babasının intikamını almak ve Erlking'i öldürmekle için –bu, kendisinin bile gerçekleşeceğine inanmakta zorlandığı bir fanteziydi– çaresiz ve aptalca çabalamadığı bir kader söz konusu olabilirdi. Bu, inanılmaz bir armağandı.

Vaftiz ebeveynine çok itibar etmek istemiyordu ama kader çarkının sonunda onun lehine dönmeye başlayıp başlamadığını da merak etmekten kendini alamıyordu.

Gerçi Çalı Büyükanne her ne planlıyorsa işe yarayacağından çok da emin olamamıştı.

İşe yaramazsa ve başarısız olursa... O zaman hiçbir şey çözüme kavuşmazdı. Serilda yine kaçamazdı. Yine bir tutsak demektir.

Ve artık bunu bildiğine göre, her ne olursa olsun, bir daha Gild'den onun için altın eğirmesini isteyemezdi. Gild'in ona yardım etmesini isteyerek, Erlking'e yardım etmiş oluyordu. Bunu biliyordu, ikisi de biliyordu. Ancak Gild'in nedenleri... Daha önce önemsiz gelmişti. Gerçekten de altın her ne için olursa olsun, Serilda'nın hayatını kurtarmaya değerdi. Serilda kendine bunu söyleyip durmuştu ve doğruluğuna da ikna olmuştu.

Ama şimdi gerçeği biliyordu.

Kral bir tanrı yakalarsa ne yapardı? Bir dilekte bulunsa ne olurdu? Perchta'yı Verloren'den geri getirir miydi?

Bu olasılık bile yeterince korkunçtu. Erlking ve yaban avıyla ilgili hikâyeler berbattı; kaçırılan çocuklar ve kayıp ruhlar silsilesi. Ancak Perchta'yla ilgili olanlar bin kat daha beterdi, Serilda'nın çocuklara asla anlatamayacağı masal-lardı. Erlking avının peşinden gitmekten ve fetihleriyle böbürlenmekten keyif alırken, Perchta oyun oynamaktan hoşlanırdı. Avının kaçtığını, kurtulduğunu düşünmesinden... Ama sonunda onu tuzağına düşürmekten hoşlandığı da söylenirdi. Hem de tekrar tekrar. Orman canavarlarını yaralamaktan ve onların acı çekişini seyretmekten keyif alırdı. Hızlı ölümlerden tatmin olmaz ve hiçbir işkence süresi onun kana susamışlığını dindiremezdi.

Yalnızca hayvanlarla da değil.

Ölümlülerle de aynen böyle oynuyordu. Avcı için, insanlar geyik ve yaban domuzundan farksız, sadece canlı avlardı. Hatta onları tercih ederdi çünkü

ava karşı hiçbir şansları olmadığını bilecek akla sahip olmalarına rağmen yine de savaşırlardı.

Perchta zalimliğin vücut bulmuş haliydi. Tepeden tırnağa bir canavardı.

O zincirlerinden kurtarılıp tekrar ölümlüler dünyasına bırakılamazdı.

Ama Erlking'in dileği Perchta'yı öteki dünyadan geri çağırmak olmayabilirdi. Gerçi böyle bir adam başka ne isteyebilirdi ki? Perdenin yok edilmesini mi? Sadece karanlık ruhlara değil, ölümlülere de hükmetme özgürlüğünü mü? Ona hizmet etmesi için bir silah, kara büyü ya da ölümlülerden bir ordu mu?

Cevap her ne olursa olsun, öğrenmek istemiyordu.

Kral dilekte bulunmamalıydı.

Çok geç kalmış bile olabilirdi. Kral için Sonsuz Dolunay'da bir tanrıyı avlayıp yakalayabilmesine yetecek kadar altın eğirmiş olabiliyorlardı. Ancak Serilda öyle olmadığını ümit etmek zorundaydı. Ümit etmeliydi.

Bir tepeyi tırmandı ve ileride, nehrin yanındaki küçük vadiye sokulmuş Märchenfeld'in tanıdık çatılarını gördü. Başka bir gün olsa, eve bu kadar yakın olduğu için içi pır pır edebilirdi.

Ama burası gerçekten bir ev değildi. En azından babası gittikten sonra artık değildi.

Gökyüzüne baktı. Çalı Büyükanne'nin haber göndermeye söz verdiği ve Serilda'ya yardım edip edemeyeceğini söyleyeceği günbatımına daha birkaç saat vardı. Birkaç saat sonra kaderiyle ilgili bir fikri olabilecekti.

Değirmeni görünce Serilda, Açlık Dolunayı'ndan sonra geri döndüğünde hissettiği gibi bir mutluluk ya da rahatlama duygusu hissetmedi.

Ancak, bacalardan birinden duman tütüyordu.

Durdu ve ilk önce evinde birinin olduğunu düşündü. Belki de *babası* evindeydi!

Ama sonra dumanın evin arkasındaki bacadan, buğday değirmeninden geldiğini anladı ve o minicik ümit kıpırtısının yerini kaybın acısı aldı.

Bu sadece Thomas Lindbeck, diye düşündü, babasının yokluğunda değirmende çalışıyordu. Tepeden inerken, Sorge Nehri'nin öncekinden daha da yükseldiğini, dağlardan eriyen karlarla taşıdığını fark etti. Su çarkı iyi bir hızla dönüyordu. Değirmen henüz komşulardan talep görmediyse bile, yakında görürdü.

Thomas'la konuşması gerektiğini biliyordu. O yokken her şeyin çalışmasını sağladığı için ona teşekkür etmeliydi. Ona doğruyu bile söyleyebilirdi. Babasının avcılar tarafından götürüldüğünü, atından düştüğünü değil ama bir kaza geçirdiğini söyleyebilirdi. Öldüğünü. Bir daha hiç geri gelmeyeceğini.

Ama Serilda çok üzgündü ve hiç kimseyle, özellikle de Thomas Lindbeck'le konuşmak istemiyordu.

Dumanı görmemiş gibi yaparak, eve girdi. Kapıyı arkasından kapattı, bir süre boş odaya baktı. Hava soğumuştı ve her yer tozluydu. Mondbrück'e gitmeden önce satamadıkları çıkırığın parmaklıklarında incecik örümcek ağları vardı.

Serilda burada kaldığı bir geleceği hayal etmeye çalıştı. Çalı Büyükanne'nin onu gerçekten de Erlking'den koruyacağına dair herhangi bir ümit var mıydı? Çocukluğunun geçtiği evi elinde tutabileceği bir yol?

Bundan şüpheliydi. Muhtemelen yine başka bir yere kaçması gerekecekti. Çok çok uzaklara.

Ama bu sefer yalnız olacaktı.

Tabii bu gerçekten mümkünse. Erlking bir avcıydı. Peşinden gidecekti. Peşinden gitmekten asla vazgeçmeyecekti.

Serilda kim oluyordu da bunun değişeceğini sanıyordu?

Büyük bir hüznle, yatağına uzandı ama yorgan yoktu. Tüm hayatı boyunca baktığı tavana baktı, güneşin batmasını ve bu gizemli habercinin bir an önce yardımına gelmesini bekledi.

Ya da korkularını doğrulamasını; yani hiçbir ümit olmadığını söylemesini.

Bir süre bu düşüncelerle debelenirken tuhaf bir ses fark etmeye başladı.

Kaşlarını çattı ve dinledi.

Ayak sürüme.

Çiğneme.

Muhtemelen sıçanlar duvarların içine girmişlerdi.

Suratını ekşitti, onlar için kapan kurmayı gerçekten umursayıp umursamadığını merak etti. Muhtemelen hayır. Yakında bunlar Thomas'ın ilgileneceği sorunlar olacaktı.

Ama sonra kendini suçlu hissetti. Burası babasının değirmeni, onun hayatının işiydi. Ve her ne kadar öyle hissetmese de hâlâ onun eviydi. Bu konuda bir şey yapabildiği sürece, bakımsızlıktan çürümesine izin veremezdi.

Homurdanarak ayağa kalktı. Kapanlar için kasabaya inmesi gerekecekti, bu yüzden yarına kadar beklemeliydi. Ama şimdilik en azından sıçanların içeriye nereden girdiklerini bulmaya çalışabilirdi.

Gözlerini kapattı ve sesleri biraz daha dinledi. Başta sessizdi ama sonra tekrar duydu.

Tırmalama.

Kemirme.

Daha öncekinden de sesli.

İrkildi. Ya koca bir sıçan ailesi varsa? Değirmen taşları ve su çarkının gü-rültülü olduklarını biliyordu ama yine de acaba Thomas duymamış mıydı? Yoksa daha şimdiden babasının ona güvenerek bıraktığı işten sıkılmış mıydı?

Bacaklarını yataktan sarkıttı. Yere eğilerek, duvarların yerle birleştiği nok-taları inceleyip haşeratın içeri girmiş olabileceği ufak delikler aradı. Hiçbir şey göremedi.

“Değirmen tarafında olmalı,” diye mırıldandı. Ve tekrar görmezden gel-mek istedi. Ve tekrar, bunları düşündüğü için kendine kızdı.

En azından, eğer Thomas hâlâ oradaysa, dikkatsizliği için *onu* da azarlaya-bilirdi. Kemirgenler değirmenlere gelirdi; buğday, arpa ve çavdar işlendikten sonra kalan kırıntılara gelirlerdi. Değirmenlerin temiz tutulması zorunluydu. Serilda, Thomas Märchenfeld’in yeni değirmencisi olacaksa, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olması gerektiğini düşündü.

Ofladı, yeraltı tünelinden ve ormandan yaptığı yürüyüşten sonra hâlâ pis olan saçlarını tekrar ördü ve dışarı çıkıp değirmene doğru köşeyi döndü.

Kapıyı açtığında değirmen taşları çalışmıyordu ve duvarın bu tarafından dinleyince seslerin çok daha yüksek olduğunu duyabiliyordu.

Büyük adımlarla içeri girdi. İçerisi sanki günlerdir ateş yanıyormuş gibi bunaltıcı derecede sıcaktı.

Şöminenin yanında öne eğilmiş biri vardı.

Sinirlenerek ellerini beline koyup, “Thomas!” diye bağırdı. “Bunu duy-muyor musun? Duvarlarda sıçanlar var!”

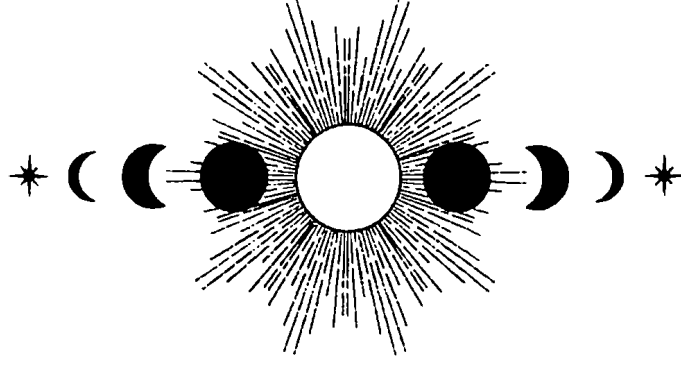
Adam kaskatı kesilerek sırtı Serilda’ya dönük, ayağa kalktı.

Serilda aniden tedirgin oldu. Karşısındaki Thomas Lindbeck’ten daha kısaydı. Omuzları daha genişti. Pis ve lime lime olmuş kıyafetler giyyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu, eline bir silah alması gerekirse diye duvarda asılı aletlere ne kadar yakın olduğunu tarttı.

Ama sonra karşısındaki kişi yüzünü döndü. Hareketleri titrek ve gergindi. Yüzü soluktu.

Göz göze geldikleri o anda Serilda’nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Gör-düğüne inanmadığı için göğsü sıkışmıştı. “Baba?”

Bölüm 46

Ayaklarını sürüyerek Serilda'ya doğru birkaç adım attı ve her ne kadar Serilda'nın içinden ilk gelen şey hıçkırarak ağlamak ve kendini babasının kol-larına atmak olsa da daha güçlü olan ikinci bir içgüdü ile olduğu yere çakıldı.

Bu babasıydı.

Ama aynı zamanda *değildi*.

Hâlâ av tarafından kaçırıldığı günkü kıyafetlerini giyyordu ama gömleği biraz daha kirlenmiş ve kan lekeleriyle dolmuştu. Ayakkabıları yoktu.

Kolu...

O...

Serilda buna ne anlam vereceğini bilmiyordu ama görmek bile midesini alt üst etmişti. Değirmenin zeminine kusacak gibi hissetti.

Kolu pazardaki kasabın tezgâhında asılı duran bir domuz budu gibi görünüyordu. Derisinin çoğu yoktu, altından et ve kıkırdak görünüyordu. Dirseğine yakın bir yerde kemiğe kadar görünen bir yer vardı.

Ve ağzı. Çenesi. Göğsünün ön tarafı.

Her yer kan içindeydi.

Acaba *kendi* kanı mıydı?

Serilda'ya doğru bir adım daha attı, dilini ağzının kenarlarında gezdirdi.

“Baba,” diye fısıldadı. “Benim. Serilda.”

Gözünde parlayan bir ışık dışında, hiçbir tepki vermedi. Aşinalık yoktu. Sevgi yoktu.

Açlık vardı.

Bu babası değildi.

“Nachzehrer,” dedi Serilda.

Dudaklarını geri çekince, dişlerinin arasına sıkışmış et parçaları göründü. Sanki bu kelimedenden nefret ediyormuş gibiydi.

Sonra Serilda'nın üzerine atıldı.

Serilda çılgılık attı. Kapıyı hızla açarak, bahçeye koştu. Ağır hareket edeceğini düşünmüştü ama taze et bulma fırsatı içindeki bir şeyleri harekete geçirmiş olmalıydı. Serilda peşinden geldiğini hissedebiliyordu.

Tırnaklar elbisesinin kumaşını kavradı. Serilda yere düştü. Nefesi kesildi ve birkaç metre yuvarlandıktan sonra sırt üstü durdu. Babasının yaralanmış bedeni tam üstünde duruyordu. Derin nefes almıyordu ve gözlerinde karanlık bir açlık dışında başka hiçbir duygu yoktu.

Babası dizlerinin üzerine çöktü ve her iki bileğinden tutup kanlı bir sosismiş gibi bakmaya başladı.

Serilda diğer eliyle etrafı yoklarken sonunda sert bir şeye denk geldi. Tam babası başını ona doğru indirirken, kayayla başının yanına vurdu.

Şakağı çürük bir meyve gibi kolayca içeri göçtü. Serilda'nın kolunu bıraktı ve hırlamaya başladı.

Serilda acı bir feryatla tekrar kayayla vurdu ama bu sefer babası geri çekildi ve uzanamayacağı şekilde geri kaçarken, tıpkı bir vahşi hayvan gibi görünüyordu.

Yüz ifadesi şimdi daha temkinli olmasına rağmen, hevesi daha geçmemişti. Birkaç metre ötede yere çömelirken, akşam yemeğini nasıl ele geçireceğini çözmeye çalışıyor gibiydi.

Serilda doğruldu, titriyordu ve tekrar saldırmasına karşı kayayı hâlâ elinde tutarak kendini koruyordu.

Serilda'ya bakarken dikkati dağılır gibi oldu. Taştan korkuyor olmasına rağmen, avını bırakmak istemiyor gibiydi. Elini kaldırdı ve boş boş kendi serçe parmağını kemirmeye başladı, ta ki Serilda kemiğin kırıldığını ve parmağın ucunun dişlerinin arasında kaybolduğunu görene kadar.

Serilda'nın midesi kalktı.

Onun etinin kendi etinden daha lezzetli olacağına karar vermiş olmalıydı ki kendi parmağını tükürdü ve tekrar Serilda'ya saldırdı.

Bu sefer Serilda daha hazırlıklıydı.

Bu sefer ne yapması gerektiğini hatırlamıştı.

Onu ayaklarından yakalamaması için bacaklarını kendine doğru çekti ve kollarını bir kalkan gibi yüzünün önüne kaldırdı.

Babası yeteri kadar yaklaşır yaklaşmaz, elini hızla öne uzattı ve taşı açılan ağzına tıktı.

Çenesi taşın etrafında kilitlendi, taşın ucu kanlı dudaklarından birkaç santimetre dışarıdaydı. Babasının gözleri büyüdü ve bir an çiğnemeye devam edip sanki parçalayıp yutmaya çalışıyormuş gibi dişleriyle taşı öğütmeye başladı. Ama sonra bedeni yere yığıldı, enerjisi bitmiş gibiydi. Sırt üstü yere yuvarlandığında kolları ve bacakları pelte gibi yere serildi.

Serilda sendeleyerek ayağa kalktı. Terlemişti. Kalbi hızla çarpıyor, kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Uzun bir süre kıpırdamadı, sanki herhangi bir yöne tek bir adım atarsa canavarın tekrar canlanıp peşinden geleceğinden korkuyordu.

Ölmüş görünüyordu. Eti çürümüş ve çenesine taş sıkıştırılmış bir ceset. Ama onu sadece felç ettiğinin farkındaydı. Bir Nachzehrer'i öldürmenin tek yolunu biliyordu...

Ürperdi. Bunu düşünmek istemiyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Yapabileceğini sanmıyordu...

Yan tarafında bir gölge belirdi. Serilda çılgık atarken, dört köşeli bir kürek tepesinde savruldu.

Kürek mide bulandırıcı bir sesle indi, kenarı canavarın boğazına denk geldi. Her kimse öne adım atıp küreğin üzerine ayağını dayadı ve yaratığın başını kesmek için sert bir şekilde itti.

Serilda sendeleyerek ayağa kalktı. Bir anda gözleri karardı.

Madam Sauer döndü ve hoşnutsuzlukla ona baktı. "Bir sürü mide bulandırıcı hikâye anlatıyorsun ve daha bir Nachzehrer'i nasıl öldüreceğini bile bilmiyor musun?"

Serilda ve Madam Sauer birlikte cesedi nehre taşıdılar, kıyafetlerini taşla doldurdular ve bedeninden ayrılmış kafasıyla birlikte dibe batmak üzere suya bıraktılar. Serilda sanki bir kâbusun içindeymiş ve henüz uyanamamış gibi hissediyordu.

Yaşadığı şokun etkisi biraz geçtikten sonra, "O babamdı," dedi Serilda ümitsizce.

"O baban değildi."

"Hayır, biliyorum. Ben de yapardım. Sadece... Biraz zamana ihtiyacım vardı."

Madam Sauer homurdandı.

Serilda'nın kalbi, babasının bedenini nehrin dibine sürükleyen taşlar kadar ağırlaşmıştı. Babasının aylardır ortada olmadığını biliyordu. Geri gelmesini beklememişti. Ancak yine de içinde ufacık da olsa hep bir ümit vardı. Hâlâ hayatta olabileceği ve ona geri dönmek için gayret göstereceğine dair minicik bir umut. Ondan asla tam olarak ümidini kesmemişti.

Yine de şahit olduğu bu gerçek, kâbuslarından bile daha kötüydü. Babası bunca zamandır sadece ölmekle kalmamış, bir canavara dönüşmüştü. Kendi bedeninden beslenen –sevgisinden değil açlıktan ötürü– kızına geri gelmek isteyen yaşayan bir ölüydü. Nachzehrer ölümden sadece kendi aile üyelerinden beslenebilmek için geri gelirdi. Sıradan, çekingen, iyi kalpli babasının böyle bir kadere mahkûm olduğunu düşünmek yüreğini kaldırıyordu. Böyle bir kaderi hak etmemişti. Serilda biraz yalnız kalmak istiyordu. Sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacı vardı. Güzelce ağlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Güçlkle kulübeye geri dönerken, Madam Sauer da ısrarla peşinden geldi.

Serilda bir süre etrafa bakıp ona yiyecek ya da içecek bir şeyler ikram etmesi gerekip gerekmediğini merak etti, ancak *ikram edecek* hiçbir şeyi yoktu.

“Gidip üstünü değiştirir misin?” Madam Sauer sinirlendi, çıkırığın taburesi dışında geri kalan tek mobilya olduğu için Serilda'nın yatağına yerleşti. “Mezbaha gibi kokuyorsun.”

Serilda gübreyle kaplı elbisesine baktı. “Değiştirecek bir şeyim yok. Tek bir elbisem vardı, o da Adalheid'da. Geri kalan eşyalarımı da Mondbrück'e götürmüştüm.”

“Ah, tabii. *Kaçmaya* çalıştığın sırada.” Ses tonu alaycıydı.

Serilda gözlerini kırparak ona baktı ve yatağın diğer ucuna oturdu. Bacakları verdiği çetin sınavdan sonra hâlâ titriyordu. “Nereden biliyordun?”

Madam Sauer ona bakıp tek kaşını kaldırdı. “Çalı Büyükanne'ye böyle anlatmıştın, değil mi?”

Serilda'nın şaşkın bakışları karşısında, Madam Sauer bezgin bezgin iç çekti. “Çalı Büyükanne sana yardım beklemeni söyledi, değil mi?”

“Evet, ama... Ama sen...”

Yaşlı kadın, bekleyerek ona baktı.

Serilda yutkundu.

“Sen Çalı Büyükanneyi tanıyor musun?”

“Elbette tanıyorum. Yosun perileri bu gece bana geldiler ve zor durumundan bahsettiler. Kar Dolunayı'ndan beri sana göz kulak olmaya çalışıyordum

ama sen tuttun Mondbrück'e, oradan da Adalheid'a kaçtın. Beni dinlemeye tenezzül etseydin..."

"Sen *yosun perilerini* tanıyor musun?"

Madam Sauer duraksadı. "Tanırım. Bir de *benim* öğrencim mi olacaksın? Evet, onları tanıyorum. Ayrıca, sesini yükseltme." Pencereleere baktı. "Casuslarının senin henüz Märchenfeld'e döndüğünden haberleri olduğunu sanmıyorum ama yine de tedbiri elden bırakmamalıyız."

Serilda da pencereye baktı. "Demek biliyorsun, Erl..."

"Evet, evet, bu kadarı yeter." Madam Sauer sabırsızca elini havada salladı. "Onlara otlar satıyorum. Elbette orman halkına, karanlık ruhlara değil. Ayrıca yaralar için lapalar, iksirler ve benzeri şeyler. Onların çok iyi iyileştirme büyüleri vardır ama Asyltal'da pek bir şey yetişmez. Yeteri kadar güneş görmez."

"Bir dakika," diye fısıldadı Serilda şaşkınlıkla. "Sen şimdi bana *gerçekten* bir cadı olduğunu mu söylüyorsun? Gerçek bir cadı mı?"

Madam Sauer ona korkunç bir bakış attı.

Serilda bir eliyle ağzını kapattı. "Öylesin!"

"Benim büyü gücüm yok," diye düzeltti. "Ama bitkilerin var ve benim de bitkilerle aram oldukça iyidir."

"Evet, biliyorum. Bahçen. Benim hiç aklıma gelmedi..."

Aslında gelmişti. Yüzlerce kez onun bir cadı olduğunu düşünmüş, arkasından hep öyle seslenmişti. Nefesi kesildi. "Erk hayvanın bir alp semenderi mi?"

Kadının yüz ifadesi şaşkınlığa döndü. "Sen, ne... Hayır, elbette hayır!"

Serilda'nın omuzları düştü, büyük hayal kırıklığı yaşamıştı.

"Serilda..."

"Yosun perileri bu yüzden mi buradaydılar?"

"Şışt!"

"Özür dilerim. Yosun perileri, geçen kış Kar Dolunayı'nda bu yüzden mi buradaydılar?"

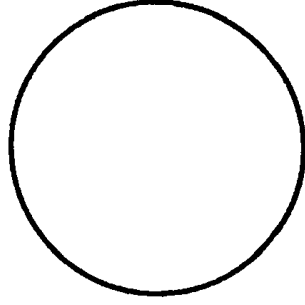
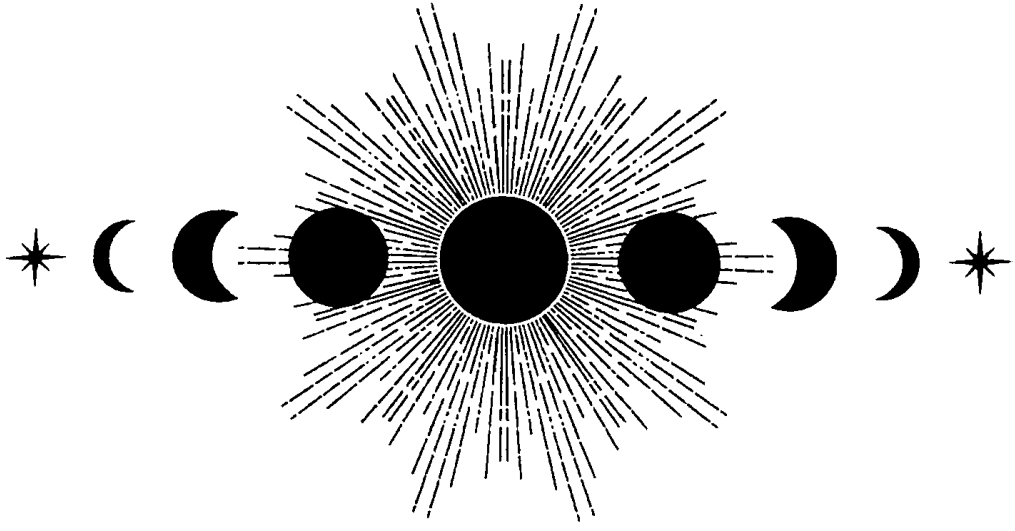
Madam Sauer başını salladı. "Ve Çalı Büyükanne'nin iki torununu zarar görmeden geri gönderdiğin için minnettar olduğunu anlıyorum, zaten beni de bu yüzden sana yardımım dokunabilir diye gönderdi."

"İyi de sen bana nasıl yardım edebilirsin? Kraldan kaçamıyorum. Bunu denedim."

"Elbette kaçamazsın. En azından hayattayken."

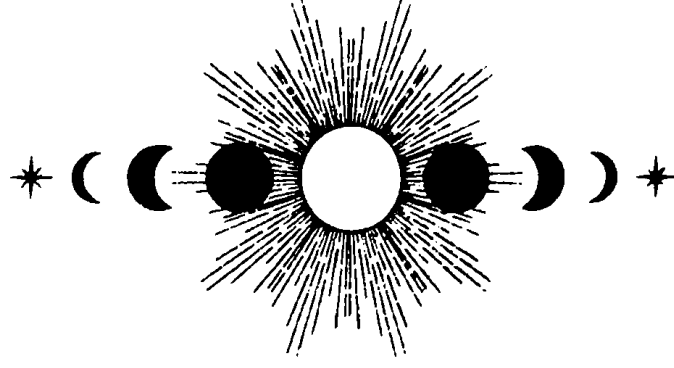
Serilda'nın yüreği ağzına geldi. "Bu ne demek?"

"Şanslısın demek. Ölüm planını hazırlamak zaman alır, ama Uyanış Dolunayı'na kadar zamanımız var. mitsiz bir zm. Bu çok sinir bozucu bir durum. Ama işe yarayabilir." Eteklerinden küçük bir hançer çıkardı. "Evvela, biraz kanına ihtiyacım var."

UYANIŞ DOLUNAYI

Bölüm 47

Güneş tepede parlıyordu. Ilık bir esinti ile hava huzurlu ve mis gibiydi. Serilda normalde bezelyeler, kuşkonmazlar, fasulyeler ve ıspanakla dolup taşmaya başlaması gereken bahçede duruyordu ancak bu sene onun yokluğunda bahçe otlarla kaplanmıştı. En azından kiraz ve kayısı ağaçları hâlâ meyve veriyordu. Her tarafı saran tarlalar yemyeşil parlıyordu ve ileride güneye doğru, tepelerden birinde kabarık yünleriyle otlayan bir koyun sürüsü görünüyordu. Nehir kuvvetli akıyor ve Serilda değirmenin arkasında kalan su çarkının sürekli gıcırdadığını ve su sıçrattığını duyabiliyordu.

Bütün olarak, mükemmel bir tabloydu.

Bir daha bu manzarayı görüp göremeyeceğini merak etti.

İç çekerek, annesinin fındık ağacına baktı. Gece kuzgunu yine orada, dalların arasında en sevdiği yerde duruyordu. Boş gözleriyle hep onu izliyordu.

“Tekrar merhaba Bay Kuzgun,” diye seslendi Serilda. “Bu sabah tombul bir fare buldunuz mu?”

Gece kuzgunu başını çevirdi ve Serilda hayvanın gagasını kibirle kaldırdığını hayal edip etmediğini düşündü.

“Hayır mı? Neyse. Sadece buradaki çocukların kalplerinden uzak durmaya çalış. Onları çok seviyorum.”

Kuş cevap olarak tüylerini kabarttı.

Serilda iç çekerek biraz daha evi seyretmeye devam etti. Kederliymiş numarası yapmasına gerek yoktu. Son kez görüyor numarası yapmak yeterince kolaydı.

Başını çevirip küçük kapıdan geçti ve çıplak ayaklarla, en sevdiği yer olan, daha sığ yerlerden dökülerek durulan küçük bir birikintiye yürüdü. Çocukken burada çamurdan ve taşlardan kaleler yapar, kurbağalar yakalar, söğüt ağacının gölgesinde uzanır ve dallarının arasında dans eden periler gördüğünü hayal ederdi. Şimdi, tüm bunların gerçek olup olmadığını sorguluyordu.

Gerçekten sihir gördüğüne ikna olduğu zamanlar olmuştu. Ona anlattığında babası kahkahalar atmış, Serilda'yı kollarına alıp kaldırmıştı. *Benim küçük hikâye anlatıcım. Başka neler gördün anlat bakalım.*

Sığ nehir kıyısının kenarından çıkmış bir kayaya oturdu ve ayak parmaklarını suya soktu. Su ferahlatıcı şekilde serindi. Gümüş rengi golyan balıkları alacalı güneş ışığında suya dalıp çıkıyorlardı. Yosunla kaplı iki kayanın arasında kurbağa larvalarından bir birikinti gördü. Yakında her gece kurbağalardan bir koro şarkılar söyleyecekti. Normalde Serilda bu seslerle uykuya dalsa da babası genelde bu şamataadan şikâyet ederdi.

Manzarayı içine çekti. Sığ sulardan filizlenen incecik tüy yaprak birikintilerini. Devrilmiş bir ağaç gövdesinin dibinde bitmiş yabancı mantarları.

Varlıklarını hissedebilene kadar bekledi. Etrafa şöyle bir bakınca üç gece kuzgununun çevresindeki gölgelere saklandıklarını fark etti. Artık onları bulma konusunda giderek daha da iyi oluyordu.

Avuçlarını arkasında güneşten ısınmış taşlara koydu. "Çıkabilirsiniz. Sizden korkmuyorum. Buraya beni takip etmek, kaçmadığımdan emin olmak için geldiğinizi biliyorum. İşte, kaçmıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gece kuzgunlarından biri yavaşça gakladı, kanatlarını dikleştirdi.

Ama daha fazla yaklaşmadılar.

"Nasıl oluyor? Bütün yıl merak edip durdum. Beni sizin gözlerinizden mi görüyor? Ya da bu durumda, göz çukurlarınızdan? Yoksa tıpkı bir posta güvercini gibi her seferinde şatoya dönüp ona rapor vermek zorunda mı kalıyorsunuz?"

Bu sefer, ağacın en yüksek yerinde duran kuştan haşarı bir ses çıktı.

Serilda sırtıttı. Yerinde doğrularak, bir elini cebine sokup ufak şişenin kenarlarını, avucuna ne kadar güzel oturduğunu hissetti.

"Ne şekilde olursa olsun, Erilkönig'e bir mesajım var ve umarım ona iletirsiniz."

Sessizlik.

Serilda dudaklarını yaladı ve isyankâr bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

Hayır, isyankâr *hissediordu*.

Ve her kelimesinde ciddiye.

"Karanlık Efendimiz, ben sizin hizmetkârınız değilim. Ben hak iddia edebileceğiniz bir mal değilim. Benden babamı ve annemi çaldınız. Özgürlüğümü de almanıza izin vermeyeceğim. Bu *benim* tercihim."

Cebinden şişeyi çıkardı. Korkmuyordu. Tüm ay buna hazırlanmıştı.

Ağaçların arasından, neredeyse bir çığlık gibi yankılanan yüksek bir *gak* sesi ile bir bayır kuşu sürüsü nehre doğru havalandı. Sürü çıldırmış gibi kaçarak göğe yükseldi.

Serilda şişenin tıpasını çıkardı. İçinde yakut kırmızısı renkte parlayan bir sıvı vardı. Görüntüsüne bakınca tadının iyi olabileceğini düşündü.

Ama değildi.

İksir diline değince, ağzına çürümüşlük ve pas, ölüm ve kokuşmuşluk tadı geldi.

Bir gece kuzgunu ona doğru pike yapıp şişeyi elinden düşürürken, pençeleri avucunda derin çiziklere neden oldu.

Ama çok geçti.

Serilda elinden akan kana baktı, ancak görüşü çoktan bulanmaya başlamıştı.

Nabızı yavaşladı.

Düşünceleri ağırlaşmaya ve karışmaya başladı. Tekinsiz bir korkuyla gelen... Huzur.

Sırt üstü uzandı, başı kıyıya yapışmış yosunların arasına gömüldü. Etrafını toprak kokusu sardı. Bunun aynı anda hem yaşamın hem de ölümün kokusu olması ne tuhaf, diye düşündü

Kirpikleri kıpırdadı.

Kesik bir nefes aldı ya da almayı denedi ama yine de ciğerlerine gerektiği gibi hava girmiyordu. Görüşü giderek kararmaya başlamıştı. Ama hatırladı, o anda hatırladı.

Neredeyse unuttuyordu. Elini çamurda gezdirip aramaya başladı. Uzuvarları pekmeze gömülmüş gibi geliyordu. Neredeydi?

Nerede...

Tam pes etmek üzereyken parmakları geçen hafta oraya bıraktığı dişbudak ağacının bir dalına ulaştı. Madam Sauer dişbudak olması konusunda ısrar etmişti.

Sakın bırakma.

Israr etmişti. Bu önemliydi.

Serilda nedenini bilmiyordu.

Artık hiçbir şeyin önemi yok gibiydi.

Dalı sıkıca tutmaya çalışırken avucundaki çizikler uyuşmuş gibi acıyordu ama artık parmaklarını kontrol edemedi.

Artık kontrol etmek istemiyordu.

Bırakmak istiyordu.

Özgürlük istiyordu.

Avla ilgili görüntüler gözünün önüne geldi. Rüzgâr gözlerini yakıyordu. Başında kulak tırmalayan tezahüratlar yankılanıyordu. Aya doğru ulurken dudaklarını büzdü.

Gece kuzgunlarının feryatları artık çok uzaklardan geliyordu. Sinirli bir şekilde hiçliğe doğru kayboluyorlardı.

Tam gözlerini kapatmak üzereyken ağaçların arasından onu gördü. Daha alacakaranlığa saatler olmasına rağmen, doğudan beliren ay. Göz ardı edilmek için riyasız güneşle yarışan ay.

Uyanış Dolunayı.

Ne kadar uygun bir isim.

Ya da eğer bu iş yolunda gitmezse ne kadar ironik bir isim olurdu.

Serilda gülümsemek istiyordu ama çok yorgundu. Kalp atışı yavaşlıyordu. Çok yavaş.

Parmakları üşüdü, sonra hissizleşti. Yakında hiçbir şey hissetmeyecekti.

Ölüyordu.

Bir hata yapmış olabilirdi.

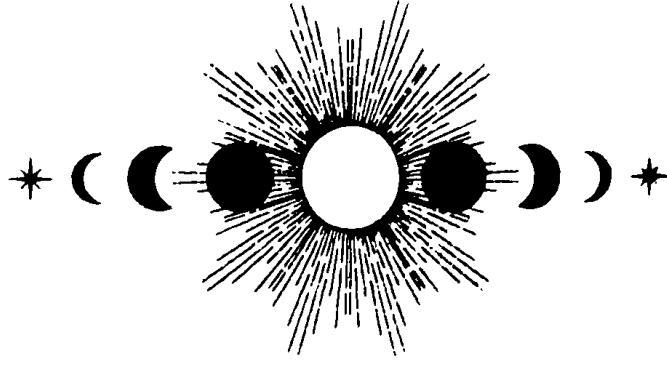
Umurunda olduğundan emin değildi.

Dayan, demişti cadı. Sakın bırakma.

Görüş açısında, kuzeybatıya doğru giden siyah bir kuşun karaltısı belirdi. Küller Ormanı'na, Adalheid'a doğru.

Serilda gözlerini kapattı ve yere yığıldı.

Bıraktı.

Bölüm 48

Serilda yan yatmış, kendi yüzüne bakıyor, kendi ölümünü seyrediyordu. Kulaklarının arkasına attığı koyu renk saç tutamlarını, soluk yanaklarına düşen –oldukça koyu, oldukça güzel– ancak gözlerine çarpan tek şey gözbebeklerindeki altın çarklar olduğundan kimsenin farkına varmadığı kirpiklerini. Güzel olduğunu hiç düşünmemişti, çünkü kimse ona güzel olduğunu söylememişti. Babasından hariç kimse ve o sayılmazdı. Tek duyduğu tuhaf ve güvenilmez olduğuydu.

Ama aslında güzel *sayılırdı*. Kesinlikle nefes kesici bir güzelliği yoktu ama kendince güzeldi.

Yanaklarındaki son renkler kaybolduğunda bile.

Dudakları morarmaya başladığında bile.

Uzuvları kasılmaya, parmakları yanında duran dalın üzerinde titreyip sonunda hareketsiz kalarak çimlere ve çamura gömüldüğünde bile güzeldi.

Adalheid Şatosu'ndaki tüm o kayıp ruhların aksine, onunki yumuşacık bir ölümdü. Huzurlu ve dingin.

Son nefesini verdiği anı hissetti. Serilda yere bakıp bir elini göğsüne bastırdı. Güneşin ilk ışıkları vurduğunda, sabah çiyinin buhar oluşu gibi elinin hatlarının havaya karıştığını fark edince gözleri büyüdü.

Sonra kaybolmaya başladı. Vücudu uzaklaşıyordu. Hiç acı yoktu. Sadece yok oluyordu. Havaya ve toprağa geri dönüyor, ruhu her şeye ve hiçliğe karışıyordu.

İleride, nehrin karşısında, zümrüt yeşili kıyafetleri olan ve bir elinde feneri havaya kaldıran kişiyi gördü.

Ona işaret ediyordu. Onların varlığı rahatlatıcıydı. Dinlenme vaadi.

Serilda öne doğru bir adım attı ve topuğunun altında sert bir şey hissetti. Yere baktı. Bir sopaydı. Başka bir şey değil.

Ama sonra hatırladı.

Sıkı tut.

Sakın bırakma.

Nefesini tuttu ve yere eğilip Küller Ormanı'nın kenarındaki bir dişbudak ağacından çalınmış dala uzandı. İlk önce, dalı tutamadı. Elinden kayıp gitti.

Ama tekrar denedi ve bu sefer, ağaç kabuğunun sertliğini hissetti.

Üçüncü denemesinde, eliyle dalı kavradı, kalan azıcık gücüyle sımsıkı tuttu.

Ruhu yavaş yavaş toparlanıyor, yaşayanların dünyasına bağlanıyordu.

Tekrar yukarı baktı ve Velos ile fener kaybolmadan önce bunun ölüm tanrısının bir gülümsemesi olup olmadığını merak etti.

Bu sefer, kendini bırakmadı.

İlerleyen saatlerde, Serilda ölü olmaktan pek de hoşlanmadığını fark etti. Ölesiye sıkılmıştı.

Bu hikâyeyi çocuklara anlattığında tam olarak böyle tanımlayacağını düşündü.

Ölesiye sıkılmak.

Komik bulacaklardı.

Çünkü komikti.

Tabii doğru olması dışında. Etrafta kimseler yoktu ama varsa bile, hava aydınlık olduğu sürece, onu görüp onunla konuşabileceklerinden şüpheliydi. Bundan emin değildi –daha önce hiç ruh olmamıştı– ama o lanetli şatodakiler gibi travma geçirmiş, yarı cismani ruhlardan olduğunu düşünmüyordu. O sadece bir kızın tayfıydı, tamamen sis, gökkuşağı ve yıldız ışığından ibaret olan, nehrin kıyısında boş boş gezip bekleyen bir ışık. Kurbağalar ve kuşlar bile onu umursamıyordu. Çıglık atsa da onlara bakıp kollarını sallasa dahi hiçbir şey olmamış gibi ötmeye, vıraklamaya ve onu görmezden gelmeye devam ederlerdi.

Bitirecek hiçbir işi yoktu. Konuşacak kimsesi yoktu.

Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

İksiri günbatımında içmiş olmayı diledi. Keşke önceden bilseydi. Beklemek neredeyse yün eğirmek kadar meşakkatliydi.

Sonunda, bir asır ve bir yıl geçmiş gibi gelen bir süre sonra, günbatımı ufukta alev aldı. Çivit mavisi gökyüzü boyunca her yeri kapladı. Märchenfeld

kasabasının üzerinde ilk yıldızlar göz kırpmaya başladılar. Gece çöktü.

Uyanış Dolunayı ileride parıl parıl parlıyordu. Böyle denmesinin nedeni, bir kez daha dünyanın hayatın bereketiyle canlanıyor olmasıydı.

Serilda dışında. Görüldüğü üzere o ölüydü ya da ölüyordu veya ikisi arasında bir şeydi.

Saatler geçti. Ay, nehri gümüş rengi ışıklarıyla boyadı. Ağaç dallarını ve uyuyan değirmeni aydınlattı. Kurbağalar konserlerine başladı. Karanlık gökyüzünde görünmeyen bir yarasa kolonisi tepesinde ciyaktı. Bir baykuş yakınlardaki bir meşede ötüyordu.

Saati tahmin etmeye çalıştı. Sürekli esniyordu ama bu daha çok bir alışkanlık gibiydi. Gerçekten uykusu gelmemişti. Onu uyanık tutan sadece gerginliği miydi yoksa boş gezen ruhların dinlenmeye ihtiyacı duymaması mıydı bilemiyordu.

Gece yarısını neredeyse geçmiş olmalı diye düşündü. Bir bu kadar daha sonra sabah olacaktı. Yakında, Uyanış Dolunayı bitecekti.

Ya av bu gece gelmezse?

Gece kuzgununun onun ölümüne şahit olması yeterli miydi? Acaba bu, Erlking'in onu sonsuza dek kaybettiğine ikna edecek miydi?

Onu bir daha aramasına engel olacak mıydı?

Vakit ilerledikçe güveninin daha da artması gerekirken, Serilda tam tersini hissediyordu. Tedirginlik üzerine yapışmıştı. Eğer bu işe yaramazsa, o zaman sabaha hiçbir şey değişmemiş olacaktı.

Ve eğer av gelmezse, bunun işe yarayıp yaramadığını nereden bilecekti...

Tarlalardan bir uğultu duyuldu.

Serilda donakaldı. Baykuşlar, yarasalar, kurbağalar, hepsi sessizliğe boğuldu.

Güneş hâlâ tepedeyken karar verdiği saklanma yerine hızlıca giderek, meşe ağacının dallarının tepesine tırmandı. Erlking'in onu görüp göremeyeceğini bilmiyordu ve Madam Sauer de bilmiyordu. Kral ruhların toplayıcısı olduğundan, bu riske giremezdi.

Dişbudak dalını bir saniyeliğine bile bırakamayacağı göz önünde bulundurulduğunda, bu zorlu bir tırmanış olmuştu. Ama ruh formunda olduğu için neredeyse ağırlığı yoktu ve endişelenmesi gereken çizikler ya da morluklar ya da ölümüne neden olacak bir düşme ihtimali söz konusu değildi. Kısa sürede yapraklarla dolu dalların arasına saklandı.

Çıktıktan sonra, çok fazla beklemesine gerek kalmadı. Uğultular giderek yaklaştı, kısa süre sonra buna at toynaklarının kakofonisi eşlik etti. Bu, amaçsız bir av arayışı değildi.

Onun için geliyorlardı.

İlk önce tazıları ve onların kor alevlerle aydınlanan gövdelerini gördü. Serilda'nın kokusunu bildikleri için iz sürebiliyor olmalıydılar, çünkü kulübenin önünde hiç duraksamadan, doğrudan nehir kenarına ve Serilda'nın cansız bedeninin çamurda yattığı yere yönelmişlerdi. Tazılar onun etrafında bir halka oluşturup hırlamaya ve toprağı eşelemeye başladılar ama hiçbiri ona dokunmadı.

Erlking ve avcıları dakikalar sonra geldiler. Atlar durdu.

Serilda nefesini tuttu, zaten tutacak nefesi de yoktu. Dişbudak ağacının dalını sımsıkı kavramıştı.

Erlking, Serilda'nın bedenine tepeden bakabilmek için küheylanını hafifçe öne doğru dürttü. Serilda onun yüz ifadesini görüp okuyabilmeyi istedi ama yüzü yere dönüktü ve azıcık da olsa görebileceği yüzünü siyah saçları kapatıyordu.

Zaman durdu. Avcıların giderek huzursuzlanmaya başladıklarını hissedebiliyordu.

Sonunda, kral atından indi ve bedeninin üzerine eğildi. Serilda başını uzattı ama kralın ne yaptığını göremiyordu. Boş iksir şişesini almış olabileceğini düşündü. Başparmağıyla onun yanağını okşamış olabilirdi. Avcuna bir şey koymuş olabilirdi.

Sonra tekrar ava döndü. Tek bir kol hareketiyle, hepsi gecenin karanlığında kayboldular.

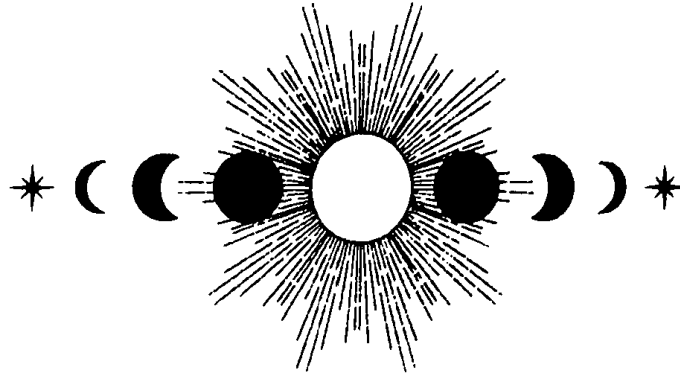
Geri döneceklerinden korkan Serilda, ulumalar uzaktan duyulana kadar meşe ağacının tepesinde bekledi. Doğudan beliren ilk güneş ışıklarıyla beraber nihayet aşağı indi. Hem merak hem de korkuyla kendi bedenine yaklaştı.

Kendi ölümünü seyretmek garip olabilirdi ama kendini *ölü* olarak görmek tamamen farklı bir durumdu.

Ancak ilk fark ettiği solgun teni ya da kati hareketsizliği değildi.

Erlking'in arkasında bıraktığı hediye idi.

Cesedinin elinde kralın parlayan altın uçlu oklarından biri vardı.

Bölüm 49

Madam Sauer şafaktan hemen sonra geldi. Serilda çıplak ayaklarıyla nehirde durmuş, suyun ufacık bir dalga bile yaratmadan nasıl içinden geçip gittiğine hayret ederek bekliyordu.

Cadının tepeden yaklaştığını görünce, yüzünde bir gülümseme belirdi ve el sallamaya başladı ama görüldüğü üzere bir cadı bile onu göremiyordu.

Çamurların içinden ilerleyerek, kendi bedeninin yanına oturdu ve Madam Sauer yanında çömelip boynundan nabzını kontrol ederken merakla onu seyretti. Sonra oku fark etti. Cadı donakaldı, dudaklarının kenarında bir somurtma belirdi.

Sonra hemen kendini toparladı ve eteklerinin arasından yeni bir şişe çıkardı. Mantarını açtıktan sonra, cesedin başını kaldırdı ve sıvıyı ayırık dudaklarının arasından boşalttı.

Serilda neredeyse sıvıyı tadabiliyordu. Bahçelerden taze toplanmış yonca, nane ve bezelyelerin tadını. Gözlerini kapatıp tatları biraz daha almaya çalıştı...

Gözlerini tekrar açtığında, sırtüstü yatmış halde lavanta rengi gökyüzüne bakıyordu. Ona memnun bir gülümsemeyle bakan Madam Sauer'le göz göze geldi.

İşe *yaradı*, dedi, ya da demeye çalıştı, ama boğazı kupkuru olmuştu ve kelimeler kulak tırmalayan bir nefes gibi çıkıyordu.

"Acele etme," dedi Madam Sauer. "Neredeyse tam bir gündür ölüsün."

Uzuvlarını yeniden hissetmeye başlarken, Serilda parmaklarıyla okun sapını sıktı.

"Bir veda hediyesi mi?" diye sordu cadı.

Hâlâ konuşamayan Serilda hafifçe gülümsedi.

Yaşlı kadının da yardımıyla doğrulup oturdu. Sırtı sıırıslıklam olmuş, pelesini ve elbisesinin etekleri çamura bulanmıştı. Teni buz gibiydi.

Ama hayattaydı.

Biraz öksürdükten ve epeyce uzun bir süre boğazını temizleyip nehirden biraz su içtikten sonra, Serilda'nın sesi sonunda çıktı. "İşe yaradı," diye fısıldadı. "Öldüğümü düşünüyör."

"Dereyi görmeden paçaları sıvama," diye uyardı Madam Sauer. "Bir sonraki dolunaya kadar oyunumuzun başarılı olup olmadığından emin olamayız. O zamana kadar saklanmalı, kulaklarını tıkamalı, hatta belki kendini yatağına zincirlemelisin. Ayrıca buraya bir daha hiç dönmemeni tavsiye ederim."

Bunun düşüncesi bile üzüntüden Serilda'nın başını döndürdü ama aynı zamanda içini bir ümit de kapladı. Gerçekten özgür müydü?

Ona neredeyse imkânsız gelmişti.

Hayatının geri kalanı onu bekliyordu.

Babası olmadan. Değirmen olmadan. Gild olmadan... Ama aynı zamanda Erlking olmadan.

"Sana yardım edeceğim."

Yukarı baktı, Madam Sauer'in yüzündeki yumuşak ifadeye şaşırmıştı.

"Tamamen yalnız değilsin."

Serilda henüz tam olarak sözlere inandığından emin olmasa da bu kadar sıradan sözcükler karşısında neredeyse minnettarlığından ağlayacaktı.

"Sana bir özür borçlu olduğumu düşünüyörüm," dedi, "yıllarca seninle ilgili anlattığım o kötü hikâyeler için."

Madam Sauer ofladı. "Ben narin bir papatya değilim. Senin hikâyelerin umurumda değil. Aksine, çocukların benden korktuklarını bilmek hoşuma gider. Olması gerektiği gibi."

"Şey, bir cadı olduğunu bilmek benim içimi rahatlatıyor. Yalanlarımın gerçeğe dönüşmesinden hoşlanıyorum."

"Bunu kendine saklamayı tavsiye ederdim, ama... Neyse, anlatsan bile kimse sana inanmayacaktır."

Dört nala koşan bir atın gürültülü, hızlı nal sesleri ile dikkatleri yola kaydı. Değirmenin kuzeyinde, nehrin üzerinde küçük bir köprü vardı ve ata binmiş birinin geldiğini görebiliyorlardı. Serilda ayağa kalktı ve kısacık, hoş bir an için babasının Zelig'le geri döndüğünü hayal etti.

Ama hayır, Zelig, Adalheid'da kalmıştı ve babası da asla eve dönmeyecekti.

Adam bağırmaya başlayana kadar Serilda onu tanımadı. Thomas Lindbeck.

"Hans! Bay Moller!" diye seslendi, nefes nefese. Panik haldeydi. "Serilda!"

Serilda hızla cadiya baktıktan sonra ağır, ıslak eteklerini topladı ve nehrin kıyısından Thomas'a doğru ilerlemeye başladı. Serilda, okul müdiresinin bu kadar erken bir saatte neden burada olduğunu ya da kendisinin neden nehrin çamurlarıyla kaplı olduğunu anlatma fikrinden pek hoşlanmamıştı, ama –ne önemi vardı ki? – zaten herkes onun tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Thomas atıyla bahçe kapısında durdu ama inmedi. Ellerini ağzına doğru götürüp tekrar bağırdı. “Hans! Seril–”

“Buradayım,” dediğinde, Thomas'ı neredeyse atından düşecek kadar korkutmuştu. “Babam hâlâ Mondbrück'te.” O ve Madam Sauer bu yalanı sürdürmenin doğru olacağına karar vermişlerdi. Yakında, herkese babasının hastalandığını ve onunla ilgilenmek için Mondbrück'e gideceğini söyleyecekti. Ondandır da Madam Sauer babasının öldüğünü ve Serilda'nın üzüntüden değirmeni satmaya ve asla geri dönmemeye karar verdiği söylentisini yayacaktı. “Ve Hans da kesinlikle burada değil. Sorun nedir?”

“Onu gördün mü?” diye sordu Thomas, atıyla yaklaşarak. Görgü kurallarına göre, Serilda yerdeyken Thomas'ın atından inmemesi affedilemeyecek derecede kaba bir hareketti ama Serilda yüz ifadesinden çok telaşlı olduğunu fark etmişti. “Hans'ı gördün mü? Bu sabah buraya geldi mi?”

“Hayır, elbette hayır. O neden...”

Ancak Thomas çoktan dizginleri çekmiş, atıyla diğer yöne ilerlemeye başlamıştı.

“Bekle!” diye bağırdı Serilda. “Nereye gidiyorsun?”

“Kasabaya. Onu bulmak zorundayım.” Sesi çatlamaya başlamıştı.

Öne atılan Serilda, dizginleri tuttu. “Neler oluyor?”

Thomas'la göz göze geldiler ve Serilda'yı şaşırtacak şekilde hiç gözünü kırpmadı. “Gitmiş. Dün gece yatağından kaybolmuş. Eğer onu görürse...”

“Dün gece mi?” dedi Serilda lafını keserek. “Sence...”

Thomas'ın yüzündeki korku dolu bakış yeterli bir cevaptı.

Çocuklar bir dolunay gecesi kaybolduklarında, onlara ne olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Serilda dişlerini sıktı. “Ben de seninle geliyorum. Aramana yardım edebilirim. Beni kasabada bırak, bir şey duyup duymadıklarını sormak için Weber çiftliğine giderim ve sen de gidip ikizleri kontrol edersin.”

Başını salladı ve dirseğini ona uzatıp arkasında eyere oturmasına yardım etti.

“Serilda.”

Serilda şaşırmıştı. Cadıyı neredeyse unutmuştu.

“Madam Sauer!” diye bağırdı Thomas. “Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Yardımcımla bu haftanın dersleri üzerinden geçiyorduk,” dedi rahatça, sanki yalan söylemek aslında hiç de cezalandırılması gereken bir suç değilmiş gibi. Başka zaman olsa, Serilda onun ikiyüzlülüğünü yüzüne vururdu.

Madam Sauer, Serilda’ya ona hep zerre kadar değeri yokmuş gibi hissettiren o sert ifadeyle baktı. “Binmemen gerekiyor.”

Serilda kaşlarını çattı. Binmek. Ata mı?

“Nedenmiş?”

Madam Sauer tam konuşacakken vazgeçti. Sonra başını salladı. “Sadece dikkatli ol. Fevri bir şey yapma.”

Serilda nefesini verdi. “Yapmam,” dedi.

Madam Sauer’in ifadesi değişti.

Bir yalan daha.

Thomas topuklarını yanlarına vurarak atı harekete geçirdi ve hızla uzaklaştılar. Serilda’nın önerdiği gibi, kalan yolu Weber çiftliğine kadar yürümesi için onu dörtyol ağzında bıraktıktan sonra Hans’ı aramak için ikizlerin evine gitti.

Serilda olmayacak şeyler düşünmek istemiyordu. Av onu cezalandırmak için Hans’ı almış olabilir miydi? Ona bir uyarıda mı bulunmak istemişti?

Eğer Erlking onu götürdüyse... Eğer av bunu gerçekten yaptıysa ve Hans gittiyse, öldürülmüş ya da perdenin arka tarafına götürülmüşse... Bu kesinlikle onun suçuydu.

Belki öyle olmamıştır, dedi kendi kendine. Sadece onu bulmaları gerekiyordu. Saklanıyordu. Eşek şakası yapıyordu. Gerçi gözü pek bir oğlan için bu pek alışıldık bir şey değildi. Acaba Fricz onu buna alet etmiş olabilir miydi?

Ancak Weber kulübesi görünür görünmez tüm o çaresiz mazeretleri yok oldu. Çayırılık ve otlayan koyunlarla çevrili, her zamanki gibi cenneti andıran kulübeyi gören Serilda bir anda kaygı verici bir ürperti hissetti.

Weber ailesi üyelerinin hepsi ön verandada toplanmışlardı. Küçük Marie büyükannesine sımsıkı tutunuyordu. Alvie bebek annesinin kollarında kundaktaydı. Anna’nın babası, Serilda’nın her zaman kasabanın en güzel atlardan biri olduğunu düşündüğü benekli beygirlerini eyerlemeye çalışıyordu. Ancak adam beceriksizce hareket ediyordu, Serilda yaklaştığında onun titrediğini gördü.

Serilda tek tek hepsinin dehşet dolu gözlerine baktı. Büyükanne Weber bir mendille ağzını kapatıyordu.

Serilda etrafa bakınıp durdu. Bahçeye, açık bırakılmış ön kapıya, yola ve tarlalara.

Tüm aile oradaydı... Anna hariç.

Serilda yaklaştıkça, hepsi irkildi ve bir anda belirip aynı hızla kaybolan bir umutla dönüp ona baktılar.

“Bayan Moller!” diye bağırdı, Anna’nın babası dizginleri sıkarak. “Haber var mı? Anna’yı gördünüz mü?”

Serilda zorlukla yutkundu ve yavaşça başını salladı.

Yüzleri düştü. Anna’nın annesi yüzünü küçük kızının saçlarına gömdü ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Sabah uyandık ve o... Gitmişti,” dedi Anna’nın babası. “Dik başlı bir kız olduğunu biliyorum, ama böyle yapmak hiç onun...”

“Hans da kayıp,” dedi Serilda. “Ve beni endişelendiren” –sesi kesildi, güçlkle konuşmaya çalıştı– “ben bir tek onların kaybolmamış olmalarından endişeleniyorum. Sanırım av...”

“Hayır!” diye haykırdı Anna’nın babası. “Bunu bilemezsiniz! O sadece... O sadece...”

Gökyüzünde kara bir şekil Serilda’nın dikkatini çekti ve bakınca, tüylerinin arasından ara ara mavi gökyüzü görünen bir çift yamalı kanat gördü. Gece kuzgunu tarlanın üzerinde boş boş dönüyordu.

Kral biliyordu.

Casusları bütün yıl onu izlemişlerdi ve Erlking, Serilda’nın tam olarak hangi çocuklara öğretmenlik yaptığını, hangilerini çok sevdiğini biliyordu. Canını en çok neyin yakacağını biliyordu.

“Bay Weber,” dedi Serilda, “Ben çok ama çok üzgünüm ama bu atı almam gerekiyor.”

Adam şaşırdı. “Efendim? Benim gidip kızı bulmam lazım! Kızımı...”

“Avcılar onu götürdü!” diye sinirle cevap verdi Serilda. Adam nutku tutulacak kadar şaşkındı, Serilda dizginleri çekip aldı ve eyere oturdu. Aile çıldırmış gibi çığlıklar atıyordu ama Serilda onları duymazdan geldi. “Beni affedin!” dedi, atı Anna’nın babasının onu yakalayamayacağı kadar uzağa götürdükten sonra. Ancak adam hiç kıpırdamadı, sadece ağzı açık, nutku tutulmuş halde ona baktı. “Onu olabildiğince çabuk geri getireceğim. Eğer getiremezsem, o zaman onu Adalheid’daki Wild Swan hanına bırakırım. Birileri

onu geri getirir, söz veriyorum. Ve umarım... Anna'yı bulmaya çalışacağım. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Verloren aşkına sen ne halt ediyorsun?" diye haykırdı, Anna'nın büyükannesi. İlk kendine gelen o olmuştu. "Onu avcıların götürdüğünü söylüyorsunuz ve şimdi sen... Ne sanıyorsun? *Onu geri getirebileceğini mi?*"

"Aynen öyle," dedi Serilda. Atı harekete geçirmek üzere ayaklarını üzengiye sıkıca geçirerek dizginleri şaklattı.

At hızla bahçeden çıktı.

Märchenfeld'den geçerken, Serilda neredeyse herkesin evlerinden çıktığını ve kasaba meydanındaki ıhlamur ağacının dibinde toplanarak korku dolu fısıltılarla konuştuklarını gördü. Gerdrut'un ailesini, karnı burnunda ve ağlayan annesini, onu yatıştırmaya çalışan komşularını gördü.

Serilda neredeyse hiç nefes alamıyordu, ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. Bu yol ikizlerin evlerinden geçmiyordu, ancak Fricz ve Nickel'in da kayıp olduklarını öğrenmek için aileyi görmesine gerek yoktu.

Başını eğdi ve atı koşması için dürttü. Kimse onu durdurmaya çalışmadı ve içlerinde tüm bunların onun suçu olduğunu bilen birilerinin olup olmadığını merak etti.

Bu onun suçuydu.

Korkak. Aptal. Erlking'le yüzleşecek kadar cesur değildi. Onu bu numarayla kandırabilecek kadar zeki değildi.

Ve şimdi beş masum çocuğu alıp götürmüşlerdi.

Yol atın toynakları altında bulanıklaşırken kasabayı geride bıraktılar. Sabah güneşi arpa ve buğday tarlalarından yansıyarak parlıyordu, ancak önünde bekleyen Küller Ormanı gür ve hasmane ağaçlarıyla kasvetli görünüyordu. Ama artık ormandan korkmuyordu. Orada canavarlar ve orman halkı, ürkütücü Saligeler olabilirdi, ama gerçek tehlikelerin ormanın ötesinde, perili bir şatoda gizlendiklerini artık biliyordu.

Ormana yaklaştığı sırada kuşlar gözüne ilişti. İlk önce bunların da gece kuzgunu olduğunu, yolun tepesinde bir sürünün toplandığını düşündü. Ama yaklaştıkça sadece karga olduklarını, yaklaşıırken ona gıklandıklarını ve bağıldıklarını fark etti.

Yere baktı.

Ciğerleri sönecek sandı.

Yolun ortasında bir şey yatıyordu ve yarısı çukurdaydı.

İki siyah saç örgüsü ve çamura bulanmış pastel mavisi geceliği olan bir çocuk.

“Anna?” dedi nefes nefese. At daha durmadan aşağı atladı ve yerdeki şeye doğru hızla koştu. Küçük kız yan yatmış, diğer tarafa bakıyordu ve sadece uyuyor ya da bilincini kaybetmiş olabilirdi. Avcılar tam olarak bunu yapıyor, dedi kendi kendine, Anna’nın yanında dizlerinin üzerine çökerken. İnsanları kandırarak evlerinden çıkarıyordu. Onları çılgın bir geceye sürükledikten sonra üşümüş ve bir başlarına Küller Ormanı’nın sınırında bırakıyordu. Yolunu şaşırmış, aç, belki de utanç içinde ama yine de hayatta kalmayı başarmış halde uyanan birçok kişi olmuştu.

Bu bir tehditti, hepsi bu.

Bir dahaki sefere daha kötü şeylerin olacağının tehdidi.

Kral onunla oyun oynuyordu. Ama çocuklar iyi olacaktı. Olmak zorundaydılar...

Anna’yı omzundan tuttu ve sırtüstü çevirdi.

Serilda çılgılık attı ve uzaklaşmaya çalışırken geriye düştü. Görüntü zihnine kazındı.

Anna. Soluk teni. Hafif mavi dudakları. Önü kıpkırmızı olmuş geceliği.

Göğsünde, kalbinin olduğu yerde yırtık pırtık bir delik vardı. Kas ve damarlar, yoğun, kurumuş kanlardan kıkırdak parçaları ve kırık kaburga kemiği görünüyordu.

Leşçil kuşlar demek bununla ziyafet çekiyorlardı.

Serilda zorlanarak ayağa kalkıp geri adım attı. Arkasını döndü, dizlerinin üzerine çöktükten sonra, safra ve cadının iksirlerinden geriye ne kaldıysa – pek fazla değildi– çukurun içine kustu.

“Anna,” diye soluklandı, elinin tersiyle ağzını silerken. “Çok üzgünüm.”

Tekrar görmek istememesine rağmen, kendini zorlayarak Anna’nın yüzüne baktı. Gözleri açıktı. Yüzü korkudan donakalmıştı.

O hep hareket ederdi. Hep akrobatik hareketler ve numaralar yapardı. Sürekli dans eder, kıpırdanır, çimlerde yuvarlanırdı. Madam Sauer onu hiç durmadan azarlarken, Serilda onun bu huyuna bayılırdı.

Ama şimdi.

Ama şimdi *bu* hale gelmişti.

Avuçlarıyla gözlerindeki yaşları silene kadar yolun biraz daha ilerisinde, yazın kendi kendine büyüyen dikenli bitkilerin arasında duran ikinci biri olduğunu görmemişti.

Çıplak, çamurlu ayaklar ve dizlerine kadar uzanan keten gecelik.

Serilda sendeleyerek ona yaklaştı.

Fricz, göğsünde tıpkı Anna'nınki gibi bir boşlukla sırtüstü yatıyordu. Şapşal Fricz. Hep kahkaha atar, hep şakalar yapardı.

Gözlerinden yaşlar boşalan Serilda, cesaret edip daha ileriye baktı. Katledilmiş bu iki çocuk ve Küller Ormanı arasında uzanan yola baktı.

Sonra Hans'ı gördü. Bu bahar çok büyümüştü ve Serilda kasabada çok az bulunduğu için bunu fark edememişti. Hep Thomas'ı ve diğer erkek kardeşlerini örnek alırdı. Hep büyümek için can atardı.

Onun kalbi de göğsünden çıkartılıp alınmıştı.

Ya da yenmişti, çünkü Serilda bunun gece kuzgununun marifeti olup olmadığını bilmiyordu.

Belki de sadık hizmetleri için ava ayrılmış bir armağandı.

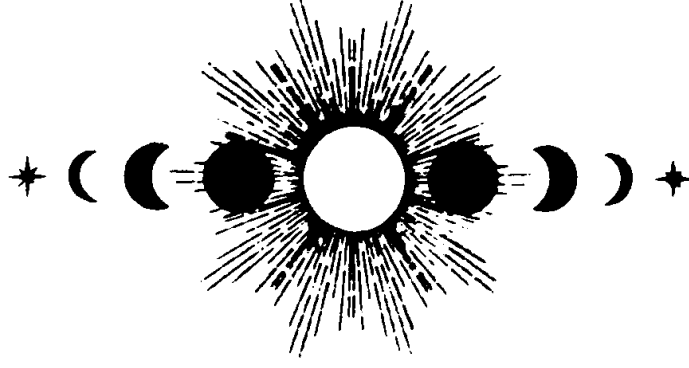
Diğerlerinden biraz daha uzun sürmesine rağmen Nickel'i de buldu. İleride, Sorge nehriyle kavuşacak minik bir derenin içinde yüzüstü yatıyordu. Bal rengi saçları kandan koyulaşmış ve matlaşmıştı. Çok fazla kan kaybettiğinden akıntı aşağı doğru hafif pembe renkteydi.

Tatlı Nickel. Hepsinin içinde en sabırlı, en anlayışlı olandı.

Bitap ve çok üzgün olan Serilda, aramaya devam etmeden önce at için geri döndü. Yolda yanında yürürken kaçmaması için atı dizginlerinden tuttu, gözleri görebildiğince ileriye baktı.

Ancak ağaçların gölgelerine ulaştığında, hâlâ hiç kimseyi bulamamıştı.

Küçük Gerdrut orada değildi.

Bölüm 50

Küller Ormanı'na girerken korkmaması için atın gözlerini bağıladı. Ormanın etrafını dolaşan uzun yoldan gitmek düşünülemezdi. Üstelik avın geçtiği yolun burası olduğu ortadaydı. Gün ışığında, perdenin arkasında kaybolmuş olabilirlerdi ancak ya Gerdrut hâlâ ormandaysa? Serilda yolun kenarına bakıp çalılıkları ve yaban otlarını, toprak yola kadar taşmış gür bitkileri inceledi. Leşçil kuşları, kan izlerini ve ormana bırakılmış minicik, örselenmiş bir beden arayıp durdu.

Bu sefer ormanın onun için hiçbir çekiciliği yoktu. Gizemi, karanlık mırlıtları. Hiçbirine kulak asmadı. Orman halkını görmek için uzaktaki ağaçlara şevkle bakmadı. Ona seslenen fısıltıları dinlemedi. Köprü'nün üzerinde bir hayalet dans etmeyi bekliyorsa, bir canavar onu kandırıp kendi krallığına götürmek istiyorsa, hayal kırıklığına uğrardı. Serilda sadece küçük Gerdrut'u, son kayıp çocuğu düşünüyordu.

Hâlâ hayatta olabilir miydi? Hayatta olduğuna inanmak zorundaydı. Umut etmek zorundaydı.

Bu, Erlking'in küçük kızı, Serilda'yı kendi topraklarına geri dönmek için kandırmaya yarayacak bir hazine olarak tuttuğu anlamına gelse bile.

Serilda ağaçların arasından sorularına hiçbir cevap bulamadan çıktı. Ne ormanda ne de Adalheid sınırında çocuğa dair hiçbir iz yoktu.

Şehre ulaştığında Serilda artık Gerdrut'u bulamayacağından emindi. En azından perdenin bu tarafında. Erlking onu almıştı. Serilda'ya geri dönmesi için bir neden vermişti. Ve işte buradaydı. Korkmuştu. Çaresizdi. Taşıyamayacağı kadar büyük bir pişmanlığın altında eziliyordu. Dahası tepeden tırnağa alev gibi yanmaya başlayan, içinde boğucu bir kuvvetle büyüyen bir öfke hissediyordu.

Kral çocukları sudan sebeplerle öldürmüştü. Vahşice. Hem de ne için? Hafife alındığını düşündüğü için mi? İhanete uğradığı için mi? Serilda'ya bir mesaj vermek istediği için mi? Daha fazla *altına* ihtiyacı olduğu için mi?

O bir canavardı.

Gerdrut'u kurtarmanın bir yolunu bulacaktı. Şu anda tek umurunda olan buydu.

Ama bir gün, bir şekilde, diğerlerinin intikamını da alacaktı. Yaptıkları için Erlking'le ödeşmenin bir yolunu bulacaktı.

At ana yolun sonuna geldiğinde, şato karşısında görünüyordu. Döndü ve hana doğru ilerlerken, onu takip eden meraklı bakışları görmezden geldi. Kasaba halkının çoğu artık ona aşına olsa bile gelişi her zaman bu kasabada bir çalkantıya neden olmuştu. Ama bugün, yüz ifadesi başlı başına bir uyarı gibiydi. Kıyı boyunca süzülen, gök gürültüsü ve şimşeklerle dolu karanlık bir bulut gibi hissediyordu.

Kimse onunla konuşmaya cesaret edemedi ancak meraklandıklarını hissedebiliyordu.

Serilda at daha durmadan üstünden indi ve onu telaşla hanın önündeki bir direğe bağladı. Hızla kapılardan geçti, yüreği sıkışıyor, onu boğuyordu.

Ona dönen yüzleri görmezden geldi ve o sırada bir şişenin mantarını kapatan Lorraine'nin olduğu yere doğru yürüdü.

"Sana ne oldu böyle?" diye sorduğunda, sanki Serilda'ya dışarı çıkıp içeriye daha düzgün bir tavırla girmesi gerektiğini söylemek istiyormuş gibiydi. "Ve neden elbisen çamur içinde? Bir domuz ahırında uyumuş gibi görünüyorsun."

"Leyna iyi mi?"

Lorraine donakaldı, gözlerinde bir belirsizlik kıvılcımı yanıp söndü. "Elbette iyi. Ne oldu?"

"Emin misin? Dün gece alınmadı mı?"

Lorraine'in gözleri büyüdü. "Alınmak mı? Demek istediğin..."

Mutfak kapısı aniden açıldı ve Leyna elinde tütsülenmiş etler ve peynirlerden bir tepsiyle kapıda belirince, Serilda derin bir nefes aldı.

Serilda'yı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şatoda bir gece daha mı geçirdin?" dedi, daha fazla hikâye dinleme hevesiyle gözleri parlıyordu.

Serilda başını salladı. "Tam olarak değil." Tekrar Lorraine'e döndü ve aniden içerideki sessizliği fark edince, sesini alçalttı. "Dün gece Märchenfeld'de beş çocuk kayboldu. Dördü ölmüş. Beşincinin onda olduğunu düşünüyorum."

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Lorraine, bir elini göğsüne götürerek. “Çok fazla. Neden?”

“Adalheid’da kaybolan kimse yok mu?” diye sordu hemen.

“Benim bildiğim kadarıyla hayır. Hayır. Öyle olsa mutlaka duyardım.”

Serilda başını salladı. “Dışarıya bir at bağladım. Benim için onu ahıra alır mısın? Ve” –yutkundü– “eğer geri gelmezsem, lütfen Märchenfeld’deki Weber ailesine haber verir misin? At onların.”

“Geri dönmezsen mi?” diye sordu Lorraine, şişeyi bıraktı. “Sen ne...”

“Şatoya gidiyorsun,” dedi Leyna. “Ama daha dolunay yok. Eğer birini perdenin diğer tarafına götürdüyse bile, onlara ulaşamazsın.”

İçgüdüsel olarak, Lorraine tek koluyla Leyna’ya sarıldı ve onu kendine doğru çekip sıktı. Onu koruyordu. “Bir şey duydum,” diye fısıldadı.

Serilda kaşlarını çatı. “Ne?”

“Bu sabah. Tazıların seslerini duydum ve çok geç olduğunu düşündüğümü anımsıyorum... Av genellikle şafağa bu kadar yakın zamanda geri dönmez. Ve onların köprüyü geçtiklerini duydum...” Zor yutkunuyordu, anlayışlı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bir an için, ağlama sesi duyduğumu sandım. Sesi... Leyna sandım.” Titredi, diğer koluyla da kızına sarıldı. “Hâlâ uyuduğundan emin olmak için kalkıp onu kontrol ettim ve tabii ki duyduğum o değildi, o yüzden rüya görmüş olabileceğimi düşündüm. Ama şimdi...”

Bardan geri geri yürümeye başladığında Serilda sanki midesine taş oturmuş gibi soğuk bir ağırlık hissetti.

“Bir dakika,” dedi Leyna, annesinin kollarından kurtulmaya çalışsa da yapamıyordu. “Perdenin arkasına geçemezsin ve hayaletler...”

“Denemek zorundayım,” dedi Serilda. “Hepsi benim hatam. Denemek zorundayım.”

Onlar daha gitmemesi için Serilda’yı ikna edecek fırsat bulamadan, hızla handan çıktı. Gölün kıyısından kıvrılan yola çıktı. Tereddüt etmeden köprüye adım attığında, yüzü şatoya dönüktü. O iç burkan, hastalıklı hisle birlikte katlanan öfke içinde kıvılcımlar saçıyordu. Gerdrut’un tam da bu köprüden götürülürken ağladığını hayal etti.

Acaba şimdi de ağlıyor muydu? Hayaletler, karanlık ruhlar ve Erlking dışında yapayalnızdı.

Çok korkmuş olmalıydı.

Serilda hızla köprüden geçerken, yumruklarını sıktı, vücudu içten dışa yanıyordu. Şato yıkıntıları tüm kasvetiyle önünde onu bekliyor, kurşun çer-

çeveli ve çoğunluğu kırık pencereler buğulu ve cansız görünüyordu. Kapıdan geçerken, ona bağarmaya hazır bir hayalet ordusunun bekliyor olması umurunda değildi. Başsız kadınlarla ve öfkeli Drudelarla karşılaşmak da umurunda değildi. Gerdrut'u geri aldığı sürece, şatonun parçalayıp yuttuğu her bir kurbanın çığlıklarını duymazdan gelebilirdi.

Ama şato sessizdi. Rüzgâr, şimdi canlı yeşil yapraklarla dolmuş dış avludaki kartopu çalılarının dallarını sallıyordu. Ot gibi filizlenmiş dikenli çalılardan bazılarında, yazın sonuna doğru mor-siyah renkte olgunlaşacak kırmızı meyveler görünüyordu. Yarı çıkmış ahırların saçağına bir kuş yuva yapmıştı ve Serilda annelerine seslenen yavruların şakımalarını duyabiliyordu.

Ses Serilda'yı delirtiyordu.

Gerdrut.

Tatlı, kıymetli, cesur küçük Gerdrut.

Girişin gölgesinde durdu. Bu sefer, yılların neden olduğu yıkımı incelemekle zaman kaybetmedi. Büyük salonun çalılıkları ve yıkıntıları arasından geçerken, ondan korkan bir fare ciyaklayarak önünden kaçtı. Perde gibi asılı duran örümcek ağlarını parçalayarak, bir kapı girişinden ve sonra taht odasına ulaşana kadar başka bir girişten daha geçti.

“Erlkönig!” diye bağırdı.

Nefreti düzinelerce odada yankılandı. Onun sesi dışında şato sessizdi.

Kırık bir taş yığınının üzerinden atladıktan sonra odanın ortasına yaklaştı. Karşısında, şatonun geri kalanını ele geçiren yıkımdan nasıl bir büyüyle korundukları muamma olan platform ve iki taht duruyordu.

“Erlkönig!” diye bağırdı tekrar, sesinin duyulmasını isteyerek. Burada olduğunu, perdenin arkasında gizlendiğini biliyordu. Onu duyabildiğini biliyordu. “İstediğin benim ve işte buradayım. Çocuğu geri ver ve beni al. Bir daha asla kaçmam. İstersen burada şatoda bile yaşarım, sadece Gerdrut'u geri ver!”

Sessizlikle karşılaştı.

Serilda odaya bakındı. Yerlere saçılmış kırık cam parçalarına. Güneş ışığından mahrum kalarak yaşamaya mahkûm olan, bir köşeyi istila etmiş deve dikenini filizlerine. Yüzlerce yıldır bu odayı aydınlatmamış avizelere baktı.

Tekrar tahtlara baktı.

Çok yakındı. Perde bu noktada ona doğru baskı uyguluyordu. O kadar geçici bir şeydi ki, yırtılıp parçalanması için bir dolunay ışığından fazlasına gerek yoktu.

Gerdrut'a her ne oluyorsa, hemen elinin altındaydı. Serilda'yı görebiliyor muydu? Serilda'yı dinliyor, seyrediyor, onu kurtarması için yalvarıyor muydu?

Bir yolu olmalıydı. Diğer tarafa geçmenin bir yolu olmak zorundaydı.

Serilda avuçlarını kulaklarına bastırarak, kendini *düşünmeye* zorladı.

Bir masal olmalı, diye düşündü. Eski masallardan birinden bir ipucu. İyi niyetli kızların ve oğlanların kuyuya düştüğü ya da denize daldığı ve kendilerini bir anda öte diyarlarda, Verloren'deki sihirli topraklarda buldukları sayısız peri masalı vardı. Perdenin diğer tarafına nasıl geçileceğiyle ilgili de bir ipucu olmalıydı.

Bir yolu mutlaka olmalıydı. Serilda aksini reddediyordu.

Gözlerini sımsıkı kapadı.

Neden aklına Madam Sauer'e sormak gelmemişti? O bir cadıydı. Muhtemelen düzinelerce yol biliyordu...

Derin bir nefes aldı, gözlerini birden açtı.

Madam Sauer bir cadıydı.

Bir cadı.

Çocuklara bunu kaç kez söylemişti? O zamanlar bir yalandı. Aptalca bir hikâye, hatta zalimce ama hiç ciddi olmamıştı. Serilda kimselerin sevmediği aksi öğretmenleriyle ilgili sadece espri yapmıştı.

Ama aslında bu, uydurulmuş bir hikâye değildi.

Gerçektir.

Doğruyu söylemişti.

Yalan tanrısı tarafından damgalandığıyla ilgili kulağa saçma gelen hikâyeyi kaç kez anlatmıştı?

Ancak babası, gerçekten de eski tanrılardan birinden bir dilekte bulunmuştu. Serilda gerçekten de Wyrdrith tarafından damgalanmıştı. Çalı Büyükanne de bunu onaylamıştı. Serilda başından beri haklıydı.

O, yalanlar tanrısının vaftiz çocuğuydu ve yine de bir şekilde... Tüm yalanları gerçek oluyordu.

Bunu bilinçli olarak yapabilir miydi?

Bir masal anlatıp bunun *gerçek olmasını* sağlayabilir miydi? Yoksa bu, onun yeteneği olan sihrin bir parçası, onlarca yıl önce yerine getirilen dileğin bir parçası mıydı?

Bir yalancı damgası yemiş olabilirdi ama söylediklerinde kimsenin göremediği gerçekler olmalıydı. Belki de bir yalancı değil, daha çok bir tarihçiydi. Hatta belki bir kâhin.

Uzun zamandır toprak altında kalmış geçmişe ait hikâyeleri anlatan.

Gerçeğe dönüşecek hikâyeler yaratan.

Yoktan bir şeyler yaratan.

Samanı altına çeviren.

Karşısında dinleyiciler olduğunu hayal etti. Erlking ve maiyetini. Tüm canavarları ve hortlakları. Hizmetkârları ve görevlileri –hırpalanmış ruhları– perdenin bu tarafında, ölümlerine tekrar tekrar katlanmak zorunda olan ruhları.

Gild de orada, bu duvarların arasında bir yerlerde hapisti. Tıpkı diğerleri gibi kaybolmuştu.

Ve Gerdrut.

Onu izliyor. Bekliyordu.

Serilda derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

Bir zamanlar avcılar tarafından kaçırılan genç bir prenses ve onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapan abisi olan bir prens vardı. Ormandan olabildiğince hızla atını sürdü, avcılar kardeşini sonsuza dek almadan önce onu yakalamak için gayret etti.

Ama prens başarısız oldu. Kardeşini kurtaramadı.

Ancak prens, büyük avcı Perchta'nın hakkından gelmeyi başardı. Kalbine bir ok sapladı ve ruhunun ölüm tanrısı tarafından alınıp bir zamanlar tüm karanlık ruhların kaçtığı yer olan Verloren'e geri götürülmesini seyretti.

Ama Perchta çok sevilmiş, delice sevilmişti. Neredeyse tapılıyordu. Ve o güne kadar gerçek kaybın acısını bilmeyen Erlking, aşığını yaşayanlar diyarından çalan o oğlandan intikam alacağına yemin etti.

Prensin yaraları orman halkının yardımlarıyla iyileşirken haftalar geçti. Sonunda şatosuna geri döndüğünde, şato dolunayın parlak ışığı altında gümüş renginde parlıyordu. Köprüden geçerek kapılardan girdi, hiçbir yer korunmuyordu. Gözetleme kuleleri terk edilmişti.

Prens avluya adım atınca, birden burnuna, neredeyse kalbini durduracak leş gibi bir koku geldi.

Kanın su götürmez kokusu.

Prens kılıcına uzandı ama çok geçti. Ölüm çoktan şatoyu ele geçirmişti. Kimse sağ kalmamıştı. Ne gözcüler ne hizmetkârlar. Cesetler avluya saçılmış, dağılmış, sakatlanmış ve parçalara ayrılmışlardı.

Prens hemen kalenin içine koştu, onu duyan birileri var mı diye bağırdı. Ümitsizce, belki hayatta kalan birileri vardır diye düşündü. Annesi. Babası. Onu sık sık teselli eden dadısı, onu yetiştiren kılıç ustası, onu ergenliğine kadar büyüten, azarlayan ve öven öğretmenleri, çocukça numaralarına eşlik eden seyisi.

Ama gittiği her yerde, sadece vahşetin yansımalarını gördü. Vahşet ve ölüm.

Herkes gitmişti.

Herkes.

Prens kendini taht odasında buldu. Katliamın büyüklüğü karşısında paramparça olduğunu hissetti ama platforma bakınca, onu ele geçiren öfke olmuştu.

Erlking, kucagında bir yay ve dudaklarında bir gülümsemeyle kralın tahtında oturuyordu, kral ve kraliçenin bedenleri hemen arkasındaki duvara duvar halısı gibi asılıydı.

Öfke dolu bir çığlık atan prens kılıcını kaldırdı ve kötü krala saldırdı ancak o anda, Erlking ucu saf altından bir ok attı.

Prens çığlık attı. Kılıcı yere düştü, dizlerinin üzerine çökerek, kolunu tuttu. Ok tamamen içinden geçmese de bileğine saplanmıştı.

Prens homurdanarak, başını kaldırdı ve sendeleyerek ayaklandı. "Öldürmek için nişan almalıydın," dedi Erlking'e.

Ama kral sadece gülümsedi. "Senin ölmeni istemiyorum. Acı çekmeni istiyorum. Tıpkı benim çektiğim gibi. Tıpkı zamanın geri kalanında acı çekmeye devam edeceğim gibi."

Prens diğer eliyle kılıcı yerden aldı. Ancak tekrar Erlking'e saldırmaya çalıştığı anda, koluna yapışan bir şey onu olduğu yere mıhladı. Kolunda kalan kanlı okun ucuna baktı.

Erlking tahttan kalktı. Kara büyü ikisi arasındaki boşlukta kıvılcımlar saçıyordu.

"O ok artık seni bu şatoya hapsediyor," dedi. "Ruhun artık ölümlü bedeninin sınırlarına ait değil, sonsuza dek bu duvarların arasında tutsak kalacak. Bugünden itibaren sonsuza dek, ruhun artık bana ait." Erlking ellerini kaldırdı ve karanlık, taht odasından bu uğursuz yerin her köşesine kadar şatoyu sardı. "Tüm bunlara el koyuyorum. Ailenin geçmişine, sevgili ismine el koyuyorum ve hepsini lanetliyorum. Dünya sizi unutacak. Adınız tarihin sayfalarından silinecek. Sen bile tattığın sevgiyi hatırlamayacaksın. Sevgili prens, sonsuza dek yalnız kalacak, zamanın sonuna kadar işkence göreceksin, beni düşürdüğün duruma düşeceksin. Ve nedenini asla anlamayacaksın. O zaman, adın herkes tarafından unutulana, bir daha telaffuz edilmeyene kadar kaderin bu olacak."

Prens çöktü, lanetin ağırlığıyla yere yığıldı.

Büyünün kelimeleri çoktan zihnindekileri silmeye başlamıştı, çocukluğu, ailesi, şimdiye kadar bildiği ve sevdiği her şeyle ilgili anıları eğrilmiş ipliğin telleri gibi dağıldı.

Son hatırladığı kaçırılan prensesti. Mutlu ve zeki, prensin en kıymetlisi.

Onu hâlâ hatırlayabiliyorken, gözlerinde biriken yaşlarla Erlking'e baktı ve lanet onu ele geçirmeden önce son kelimelerini söyleyebildi.

"Kız kardeşim," diye yalvardı. "Onun ruhunu da bu dünyaya mı hapsedtin? Onu tekrar görebilecek miyim?"

Ama Erlking sadece kahkaha attı. "Sersem prens. Hangi kardeş?"

Ve prens şaşkına döndü ve boş boş bakakaldı. Hiçbir cevabı yoktu. Kız kardeşi yoktu. Hiçbir anısı yoktu.

Serilda dudaklarından dökülen masaldan ve sihriyle ortaya çıkan canlı görüntülerden etkilenmiş bir halde nefes verdi. Taht odasında hâlâ tek başınaydı, ancak yoğun ve metalik kan kokusu geri gelmişti. Eğilince yerlerin kanla kaplı olduğunu, koyu ve katılaşmış yüzeyinin siyah bir aynanın parıltısını andırdığını fark etti. Ayaklarının altında, tahtın durduğu platformun dibinde, kırık taşların arasında, duvarlara saçılmış olduğunu gördü.

Ama önünde, sadece birkaç adımlık bir yere hiç dokunulmamıştı. Sanki kan görünmez bir duvara çarpmış gibi mükemmel bir daire oluşmuştu.

Serilda masalı anlatmaya başladığında boğazında düğümlenen yumruyu zorlukla yuttu. Şimdi her şeyi net olarak görebiliyordu. Prens bizzat bu odada akıtılmış kanın ortasında duruyordu. Alev kırmızısı saçlarını gözünde canlandırabiliyordu. Yanaklarındaki çilleri. Gözlerindeki altın parıltıları. Öfkesini ve acısını görebiliyordu. Cesaretini ve perişanlığını. Bunları kendi gözleriyle de görmüştü, bu duyguları nasıl omuzlarında taşıdığını ve dudaklarındaki seğirmeyi ve bakışlarındaki hassasiyeti. Bileğinde, okun onu deldiği yerdeki yara izini bile görmüştü. Erlking'in onu lanetlediği yara izini.

Gild.

Gild prensin ta kendisiydi. Burası onun şatosuydu ve kaçırılan prenses onun kız kardeşi ve...

Ama o hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbirini hatırlamıyordu. Hiçbirini *hatırlayamıyordu*.

Serilda cılız bir nefes aldı ve hikâyeyi bitirmek için cesaretini toplarken, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Erlking'in kara büyüü etkisini gösterdi, korkunç intikamı tamamlan-

mıştı. Ancak bu şatoda gerçekleşen katliam...” Serilda içi ürpererek sustu. “Burada gerçekleşen katliam o kadar dehşet doluydu ki karanlık ruhları yaşayanlar diyarından uzun zamandır ayıran perdede bir yarık açılmasına neden oldu.”

Serilda’nın sözlerine karşılık olarak, o el değmemiş dairenin her iki yanındaki kan yukarı doğru akmaya başladı. Şarap rengine ve pekmez kadar yoğun iki dere tavana doğru yükseldi. Serilda’nın boyunu biraz aştıklarında, içe doğru kıvrılıp birleşerek, havada bir geçit oluşturdular. Etrafı kanla çevrili bir geçit.

Sonra, geçidin içinden, yukarı doğru... Kan damlamaya başladı.

Yavaş, istikrarlı damlalar.

Kirişlere doğru tırmanmaya başladı.

Serilda onları yukarı doğru takip etti.

Yukarı.

Avizeden sallanan bir bedene doğru.

İçi bir tuhaf oldu.

Bir çocuk. Küçük bir kız.

Bir an için, onu Gerdrut sandı ve bağırmak için ağzını açtı...

Ancak ip bir gıcırtyla döndü ve kızın Gerdrut olmadığını gördü. Kızın yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi.

Neredeyse.

Ama Serilda bunun madalyonda gördüğü prenses olduğunu biliyordu.

Kaçırılan çocuk.

Gild’in kardeşi.

Serilda ağzına geleni söylemek istedi. Haykırmak. Eski tanrılara ve her kim dinliyorsa ona bu hikâyenin artık bitmesi gerektiğini söylemek istedi. Prens, kötü kralı yenmiş, kardeşini ve diğer herkesi kurtarmış olmalıydı.

Bu korkunç yere sıkışıp kalmamış olmalıydı.

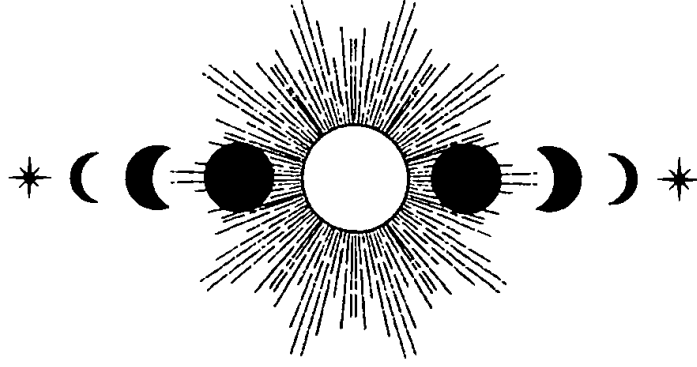
Asla unutulmamalıydı.

Erlking kazanmış olmamalıydı.

Gözleri dolmaya başlarken bile, Serilda dişlerini sıktı ve ağlamamak için kendini tuttu.

Bu gece hâlâ kurtarılabilecek bir çocuk vardı. Yapılması gereken kahramanca bir iş daha vardı.

Yumruklarını sıkarak, perdedeki yırtıktan içeri adım attı.

Bölüm 51

Kan kayboldu. Şatonun ihtişamı geri döndü.

Serilda taht odasını sadece şatonun yıkıntılarının bir parçası olarak görmüştü. Burası dikenli çalılar arasında sızan ve ayaklarına yapışan kan gölünün olduğu yerd. Yüzyılların ihmaliyle el değmeden, zaman içinde korunmuş gibi görünen platformdaki iki tahtın durduğu yer. Tahtlar perdenin ölümlü tarafındakiyle aynıydı. Ama odanın geri kalanı bu tarafta daha farklı, en az tahtlar kadar el değmemiş görünüyordu. Devasa avizeler düzinelerce mumla yanıyordu. Kalın halılar ve kürkler, platformun altında asılı duran siyah kadife perdeler tahtların kenarlarından sarkıyordu. Beyaz mermerden oyulmuş sütunların her birinde tavana doğru tırmanan bir Tatzelwurm tasvir edilmişti, uzun yılanını andıran kuyruğu dönerek yere kadar iniyordu.

Ve Erlking, tahtında onu bekliyordu.

Serilda'nın karşısında, hafif bir ürpertiyle dudaklarının seğirmesine neden olan bir manzara vardı.

Hans. Nickel. Fricz. Anna.

Küçük hayaletleri tahtın her iki yanında ayakta duruyordu, göğüslerinde delikler vardı ve kan lekeli gecelikleri üzerlerindeydi.

“Serilda!” diye bağırdı Anna. Platformdan koşmaya çalıştı ama kralın yayı onu engelledi.

Sızlandı ve geri adım atarak, Fricz'e tutundu.

“Ne harika,” dedi Erlking ağır ağır. “Ölümden dönmüşsün. Gerçi biraz dağılmış görünüyorsun. Seni gören, geceyi nehrin kıyısında ölü geçirdiğini düşünür.”

Nefret Serilda'nın içinde bir volkan gibi kaynamaya başladı. “Onları neden aldın? Bunu neden yaptın?”

Sakince omuz silkti. “Sorunun cevabını bildiğini düşünüyorum.” Parmaklarıyla yayına vurdu. “Yakınlarda kalmanı söylemiştim. Seni çağırdığımda Adalheid’da olmanı istemiştim. Adalheid’da olmadığını öğrenince yaşadığım hayal kırıklığını bir düşün. Seni yine aramak zorunda kaldım ama Märchenfeld’deki değirmen evinde kimse yoktu.” Gözleri kristalleşti. “Sence bunu görünce nasıl hissettim, Leydi Serilda? Veda etme zahmetine bile girmediğini görünce. Basit bir rica konusunda bana yardım etmektense *ölmeyi* tercih ettiğini öğrenince.” Koyu renk dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. “Ya da en azından ölmüş gibi yapmayı tercih ettiğinde.”

“Şimdi buradayım,” dedi Serilda, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. “Lütfen, onları bırak.”

“Kimi? *Onları mı?* Bu tatlı küçük hortlakları mı? Saçmalama. Onları sarayım için aldım, şimdi ve sonsuza kadar. Onlar benim.”

“Hayır. Lütfen.”

“Onları *bırakabilecek olsam bile*, bunun ne anlama geleceğini hiç düşündün mü? Evlerine gitmeleri için bırakmak mı? Bu küçük hayaletlerin hazin küçük kulübelerini ziyaret etmeleri karşısında ailelerinin dehşete kapılacaklarından eminim. Hayır, en iyisi işe yarayabilecekleri bir yerde, burada benimle kalmaları.”

“Ruhlarını serbest bırakabilirsin,” dedi hıçkırarak. “Onlar huzuru hak ediyorlar. Verloren’e gitmeyi, orada ebediyen dinlenmeyi hak ediyorlar.”

“Verloren’den bahsetme,” diye hırladı, oturduğu yerde doğrularak. “Velos bana, benim olanı verdiğinde, o zaman bu ruhları bırakmayı düşünürüm, ancak o zaman.” Öfkesi yükseldiği hızla kayboldu ve tek kolunu tahta dayayıp, yayı kucağına koydu. “Bana olan borcundan bahsetmişken, senin için bir görevim daha var, Leydi Serilda.”

Serilda, Çalı Büyükanne’ye verdiği sözü düşündü. Erlking’e artık yardım etmeyeceğine yemin etmişti.

Ama o bir yalancıydı, hem de tepeden turnağa.

“Bir çocuk daha aldın,” dedi dişlerini sıkarak. “Eğer benden daha fazla altın istiyorsan, o zaman onu bırakacaksın. Onu, zarar görmeden, ailesine götüreceksin.”

“Pek talepte bulunabilecek durumda olduğun söylenemez.” Kral, neredeyse aşırı duygusal bir şekilde iç çekti. “Bir insan için oldukça tatlı bir çocuk. Ama Adalheid prensesi kadar tatlı değil. Şöyle ki, *prenses*, sevgilimin başka hiçbir çocuğun üzerine titremediği kadar çok seveceği bir hediyeydi. Tatlı, büyüleyici... *Yetenekli*. Onun da tıpkı senin gibi Hulda tarafından kutsandığını söylerler, Leydi Serilda. Ölümü büyük bir kayıptı. Seninki de öyle olacak, tabii işler o raddeye gelirse.”

“Beni kışkırtmaya çalışıyorsun,” dedi Serilda dişlerinin arasından.

Erlking insafsızca gülümsedi. “Keyif alabileceğim her şeyden keyif alırım.”

Serilda yutkundu ve dönüp arkasına baktı, ölümlüler dünyasına giden geçidin hâlâ orada olduğunu görmek onu rahatlatır mıydı, emin olamadı.

Gidebilirdi. Kral peşinden gelir miydi? Gelmeyeceğini düşündü. Eğer bu kadar kolay olsaydı, kesinlikle perdenin arkasında kalmaz, sadece her ay dönümünde bir gecelik bir özgürlükle kısıtlanmış olmazdı.

Ama gidemezdi.

Gerdrut olmadan gidemezdi.

Yukarıdaki kırıslara baktı ama avizeden sarkan prenses orada yoktu. Bedeni uzun zaman önce alınmış olmalıydı. Gömülmüş ya da göle atılmış olabilirdi. Serilda onun hayaletinin burada, şatoda olmadığını biliyordu. Ya Karanlıklar Şatosu’nda bırakılmış ya da Verloren’e gönderilmişti. Aksi takdirde, hayalet hizmetkârların arasında onu tanıyacağından ve Gild’in resimdeki kişinin kim olduğunu hemen anlayacağından emindi.

Gild.

Gild neredeydi? Hayaletler neredeydi? Şato tuhaf şekilde sessizdi ve Erlking’in, canı istediğinde onların sessiz kalmalarını sağlayıp sağlayamadığını merak etti.

Tekrar krala bakarken, yanında titreyerek duran dört çocuğu düşünmeye çalışıyordu. Çoktan hayal kırıklığına uğrattığı çocukları.

Gerdrut’u da hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

“Karanlıklar Şatosu’nu neden terk ettin?” diye sordu ve yüzünde beliren şaşkınlığa memnun olmuştu. “Gerçekten Perchta’nın öldüğü yer olduğu için orada durmaya dayanamadığından mı? Yoksa bu şatoyu or. u öldüren prens-ten intikam almanın başka bir yolu olarak mı seçtin? İlk başta çok tatmin olmuş olabilirsin. Onun odasında yatıp tüm gece öldürdüğün kişilerin inlemeleri ve çığlıklarını dinleyerek nasıl uyuyorsun? Bu seni mutlu ediyor mu?”

“Gizemden hoşlanıyorsun, Leydi Serilda.”

“İyi hikâyeyi severim. Masalların beklenmedik bir gelişmeyle sapması hoşuma gider. Bana asıl ilginç gelen, bu hikâyedeki sürpriz sonu *senin* bile akıl edememiş olman.”

Erlking’in dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. “Küçük ölümlü kızın herkesi kurtaracak olması mı?”

Serilda dilini şaklattı. “Sonunu söyleyip keyif zevkini bozma bence,” dedi Serilda, bu kadar cesur konuştuğu için kendisiyle gurur duyarak. Aslında gerçekte, bu hikâyede kendi rolünü hiç düşünmemişti. *Hulda tarafından takdis*

edildiği söyleniyor. Erlking'in prensesi istemesinin gerçek nedeni işte buydu. Sadece Perchta'nın üzerine titremesi, sadece halkı tarafından çok sevildiği için değil. Erlking onun altın eğirici olduğuna inanmıştı. Prensesi sihri yüzünden, avda kullanmak üzere altın zincirler eğirmesi için kaçırmıştı.

Bugüne kadar, yüzyıllar sonra bile, kral hâlâ bilmiyordu. Yanlış kardeşi almıştı.

Tabii ki Serilda bunu ona söylemeyecekti.

"Hikâye daha prensesin hayaletinin burada tutulup tutulmadığını ortaya çıkarmadı," dedi. "Onu Verloren'e mi bıraktın, yoksa hâlâ Karanlıklar Şatosu'nda mı? Onu neden buraya geri getiremediğini anlıyorum elbette. Prensine ona duyduğu sevgi çok büyüktü. Onu görseydi eğer kardeşi olduğunu ve onu çok sevdiğini bilecekti. Sanırım kral ve kraliçeyi de bu yüzden hiç görmedim. Onların hayaletlerini burada tutmadın. Birbirlerini, ya da oğullarını tanımaları riskine giremezdin. Bu laneti tamamen kaldırmayabilirdi. Aileleri ve isimleri herkes ve kendileri tarafından unutulmuş olabilirdi, ama... Zaten amaç da bu değildi, öyle değil mi? Sen onun tek başına olmasını, terk edilmiş... Sevgisiz kalmasını istedin. Sonsuza dek."

Erlking'in yüzü her zamanki gibi buzdan bir maskeydi ama Serilda artık onun ruh hallerini anlamaya başlamıştı ve çenesinin gerildiğini görebiliyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu sonunda.

Serilda'nın verecek cevabı yoktu. Kendisinin, aynı zamanda doğrular tanrısı da olan, yalanlar tanrısı tarafından lanetlendiğini asla söyleyemezdi.

Hayır. Yalanlar tanrısı değil. Masallar tanrısıydı.

Ve her hikâyenin iki yüzü vardır.

"Beni buraya getirdin," dedi. "Bir ölümlü olarak beni krallığına getirdin. Ben de her şeyi dikkatle gözlemledim."

Kral çarpık bir şekilde güldü. "Söylesene, bu ailenin adını biliyor musun? O *gizemi* de çözdün mü?"

Serilda gözlerini kırıştırdı.

Ailenin adı.

Prensine adı.

Yavaş yavaş, başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

Emin değildi ama kral sanki bu konuda rahatlamış gibiydi.

"Ne yazık ki," dedi, "ben peri masallarından hiç hoşlanmam."

"Bu çok büyük *talihsizlik*, çünkü birçoğunda sen varsın."

“Evet, ama ben hep kötü adam olarak gösterildim.” Boynunu dikleştirdi. “*Sen* bile beni kötü karakter yaptın.”

“Öyle yapmamak elde değil, Efendimiz. Daha bu sabah dört çocuğu yol kenarında, kalpleri gece kuzgunu tarafından yenmeye hazır, bedenleri diğer leşçillere ziyafet olsun diye bıraktın.” Yüreği sıkıştı ve baktığı takdirde göz yaşlarına boğulacağını bildiği için, kralın yanında duran ruhlara göz atmaya cesaret edemedi. “Bence kötü karakteri oynamaktan keyif alıyorsun.”

Sonunda, kralın yüz hatlarında gerçek bir gülümseme belirdi ve dişlerinin sivri uçları görüldü. “Peki bu masalın kahramanı kim?”

“Ben, elbette.” Serilda biraz tereddüt ettikten sonra, ekledi. “En azından, öyle olmayı umuyorum.”

“Prens değil mi?”

Bu, bir tuzak soru olabilirdi, ancak Serilda onu tanıyordu. Ufak bir kahkaha attı. “Onun devri geçti. Bu onun hikâyesi değil.”

“Yaa.” Kral dilini şaklattı. “Belki de *onu* kurtarmaya çalışıyorsundur.”

Gülümsemesi yüzünde solar gibi olsa da bu ifadesini korudu. Elbette Gild’i kurtarmak istiyordu. Onu yüzlerce yıldır maruz kaldığı bu işkenceden kurtarmayı gerçekten çok istiyordu. Ama Erlking’in, hortlakla tanıştığını ya da sonunda onun kim ve ne olduğunu bildiğini öğrenmesine izin veremezdi.

“Onunla tanışırsam, haber veririm,” dedi ses tonunu alçak tutmaya çalışarak. Numaradan taht odasına göz gezdirdi. “Burada mı? Onu bu şatoya hapsettin, o yüzden buralarda bir yerlerde olmalı?”

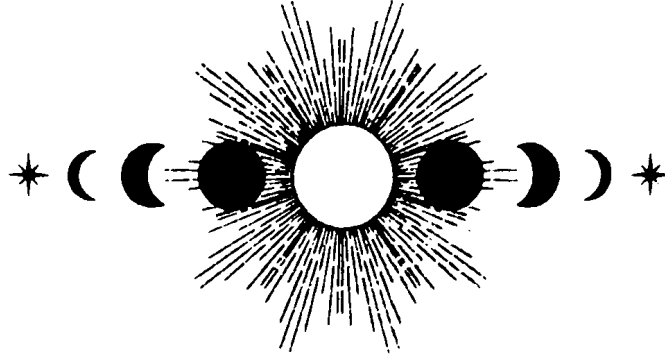
“Ah, evet burada,” dedi Erlking. “Ve buna sık sık pişman oluyorum. Tam bir baş belası.”

“O zaman laneti neden kaldırmıyorsun?”

“Gördüğü işkencenin her birini ve daha fazlasını hak ediyor.”

Serilda dişlerini sıktı. “Sonunda onunla tanışırsam bunu aklımda tutarım.” Serilda çenesini dikleştirdi. “Eğer anlaştıysak, o zaman ben görevi tamamlamaya hazırım.”

Donuk gözleri meşale ışığında parladı. “Senin için her şey çoktan hazırlandı.”

Bölüm 52

Kral uzun adımlarla yanından geçince, Serilda çocuklara yanına gelmelerini işaret etti. Onlara dokunurken, aylar önce Manfred ona arabaya binmesi için yardım ettiğinde o ilk temasla nasıl hissettiğini hatırladı.

Gerçeklerdi. Somut varlıklardı. Tenleri hassas, narin ve soğuktu. Dağılıp küle döneceklermiş gibi hissetmesine rağmen, bu, Serilda'nın avunmak için onlara kocaman sarılmasına engel olmadı.

Erlking sabırsızca boğazını temizledi.

Serilda, Anna ve Nickel'in elinden tutup kralın peşinden giderken, bu hissin teninde nasıl bir ürperti yarattığını görmezden geldi. Fricz ve Hans da onların yanında yürüyordu.

Kralın peşinden avluya çıktılar.

Gün ışığına çıkmak yeterince şaşırtıcıydı. Şato yıkıntılar halinde değildi. Serilda gerçekten perdenin bu tarafına zorla geçmişti ve şimdi parlayan güneşin altında şatonun dış avlusundaydı. Olduğu yerde durdu.

Avlunun ortasında, samanla dolu bir arabanın yanında bir çıkıkrık duruyordu. Küçük bir yığındı, bir şarap fıçısından daha büyük değildi.

Kasvetli taş duvarların ortasında, Adalheid Şatosu'nun sakinleri etrafında toplanmışlardı.

Avcılar. Hizmetkârlar. Yaralı seyis, tek gözlü arabacı, başsız kadın. Yüzlerce ölü insan ve en az bir o kadar cüce. Hepsi sessiz ve kımıldısız, gözleri onlara doğru ilerleyen Serilda'daydı.

Grup olarak bakınca, ömrü kısa sürmüş figürler daha belirgindi. Siluetleri sönmeye yüz tutmuş bir şenlik ateşinden yükselen dumanlar gibi yukarı süzülüyordu. Bir nefesle uçabilecek kadar hafif görünüyorlardı.

Serilda onların yüzlerini incelemekten, ona biraz da olsa benzeyen bir kadını aramaktan kendini alamadı. Bu hayalet kadınlardan birinin, bir zamanlar sevdiği ama artık büyümüş olan çocuğunu tanıyabilmesini umuyordu.

Ama annesi burada olsa bile Serilda onu tanıyamazdı.

Dikkati karanlık ruhlara kaydı. Zarif şekilleri ve kurnaz gözleri olan ruhlara. Hepsi en iyi kürklerini, deri zırhlarını ve av takımlarını giymişlerdi. Onlar bu şatonun asilzadeleri idi ve yüz ifadeleri pek okunmasa da hayalet topluluğundan ayırt edilebiliyorlardı.

İki grup arasındaki tezat çarpıcıydı. Karanlık ruhlar bozulmamış, doğaüstü güzelliklere sahipti. Hayaletlerin ise hırpalanmış bedenleri ve kanayan yaraları vardı.

Bir de yaratıklar vardı; kâbuslara giren Drudelar, hırlayan goblinler, ruhsuz gece kuzgunları.

Tüm saray halkı buradaydı ve hepsi *onu* bekliyordu.

Serilda'nın içi bir tuhaf oldu. *Hayır.*

Böyle olmazdı. Artık zindanlar yoktu. Kilitli kapılar yoktu. Kral onun bir gösteri yapmasını istiyordu. Serilda onun avıydı ve tıpkı bir keresinde Tatzelwurm'u ona gösterdiği gibi, Serilda'yı da krallığına göstermek istiyordu.

Serilda güçlkle yutkundü ve tekrar etrafa bakındı. Yokluğunun neden olduğu hayal kırıklığı onu rahatsız edene kadar Gild'i aradığını fark etmemişti.

Gerçi artık bir önemi de yoktu.

Onun için altın eğirmeyecekti, en azından herkesin önünde. Hem yapabilecek olsa bile... Serilda onun bunu yapmasına izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti. Bir daha olmazdı.

Artık geçmişte kalmıştı.

Çocukların kaçırılmasından önceydi.

Kralın Gerdrut'u hâlâ tuttuğunu fark etmeden önce. Gerdrut'u hâlâ kurtarabileceğini öğrenmeden önceydi.

"Karşınızda," dedi Alder Kralı Erilkönig, gözleri Serilda'daydı ama toplanmış kalabalık için yüksek bir sesle bağıırıyordu, "Märchenfeldli Leydi Serilda, Hulda'nın vaftiz çocuğu."

Serilda gözlerini kaçırmadı.

"Kar Dolunayı'nda, bu kız bana altın eğirme yeteneğiyle kutsandığını söylemişti ve geçen aylar içinde, kendini bana ve avcılara ispatladı." Dudakları yukarıya kıvrıldı. "Bu yüzden, ben de bu gece şanlı Tatzelwurm avının

şerefine, Leydi Serilda'yı bizi yeteneğiyle onurlandırması için buraya davet ediyorum.”

Serilda kralın bakışları ve etrafındaki meraklı sessizlik karşısında titremeye çalışsa da içi titriyordu. Çocuklara merdivenlerde beklemelelerini işaret etti ve krala yaklaşırken, titrediğini görmesine engel olmaya çalıştı.

“Lütfen, Saygıdeğer Efendimiz,” diye fısıldadı, yüzünü kalabalıktan çevirerek. “Daha önce hiç insanların önünde eğirmedim. Bu kadar ilgiye alışık değilim ve tercih...”

“Senin tercihlerinin burada pek önemi yok,” dedi Erlking. Tek kaşını kaldırdı. “Hatta şöyle diyeyim, hiçbir önemi yok.”

Kuzgunlardan biri, sanki Serilda'ya gülüyormuş gibi ötrü.

Serilda yavaşça nefesini verdi. “Ancak yine de biraz sessiz ve yalnız kalabilirim çok daha verimli olacağımdan eminim.”

“Beni etkilemek için yeteri kadar istekli olman gerektiğini düşünüyorum.”

Serilda bakışlarını kaçırmadan, başka bir bahane bulmaya çalıştı. Herhangi bir bahane.

“Sihrimin bu kadar izleyici karşısında gerçekleşeceğinden emin değilim.”

Kral kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Serilda'ya doğru eğilerek, kelimeleri dikkatle seçip fısıldadı. “İşe yaraması için ikna edeceksin yoksa çocuk benim olur.”

Serilda ürperdi.

Kafasının tası attı, tutunacak herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Ancak kralın geri adım atmayacağını farkındaydı.

Çıkrığa döndüğünde bir anda paniğe kapıldı. Kar Dolunayı'ndaki o geceyi düşündü ve en azından geçici bir süreliğine de olsa Erlking'i samandan altın eğirebildiğine nasıl ikna ettiğini hatırladı. Şatodaki ilk gecesini, Gild'in sanki onun çaresizliği ile çağırılmış gibi nasıl aniden ortaya çıktığını düşündü.

Bir kızın kaç mucize hakkı olduğunu merak etti.

Dış avluya tekrar bakarken adımları sanki kurşundanmış gibi ağırdı ve sessizce herhangi birinin, ona yardımcı olabilecek herhangi bir şeyin çıkması için dua ediyordu. Ama ona Gild'den başka kim yardım edebilirdi ki? Hem *Gild* neredeydi?

Önemi yok, dedi kendi kendine. Gild zaten burada, bu kadar şahit önünde bunu yapamazdı.

Hiçbir yardım gelmeyecekti. Serilda bunu biliyordu.

Ama bu, ümit etmesine engel değildi. Belki de Gild'in planladığı bir şey vardı. Serilda daha önce yalan söylemiş olabilirdi. Belki de kurtarılmak istemiyordu. Belki de Serilda'nın hiç kahraman olmaması gerekiyordu.

Dönüp tekrar iç avlunun merdivenlerindeki çocuklara baktı, yüreği tüm bu olanlar yüzünden ıstırap doluydu.

Sonra onu görünce donakaldı.

Ağzı açık kaldı ve ağzından çıkmak isteyen çığlığı bastırdı.

Gild iç avlunun dış cephesine, eski tanrıların tasvir edildiği yedi vitray camlı pencerenin hemen altına asılmıştı. Altın zincirlerle kolları bileklerinden dirseklerine kadar bağlanmış, korkulukların üzerindeki demirlere sabitlenmişti.

Mücadele etmiyordu. Başı öne düşmüştü ama gözleri açıktı. Serilda'yla göz göze gelince yüzü allak bullak oldu.

Serilda, kralın sesi ile tekrar kendine gelene kadar Gild'e doğru bir atım attığını fark etmemişti.

“Onu kendi haline bırak.”

Serilda donakaldı. “Neden...” Sonra, daha önce Gild'le tanışmamış olması gerektiğini anımsayarak, yüzündeki hüznü sildi ve krala döndü. “Kim o? Bu şekilde zincirlenmek için ne yaptı?”

“Sadece buranın hortlağı,” dedi kral alay ederek. “Bana ait olan bir şeyi çalmaya cüret etti.”

“Bir şey çalmak mı?”

“Kesinlikle. Geçen seferki işinden bir bobin eksikti, hizmetkârlarım daha altını toplamadan önce kaybolmuş. Yapanın hortlak olduğundan eminim, çünkü o her zaman sorun çıkarmayı âdet edinmiştir.”

Serilda'nın içi bir tuhaf oldu.

“Ama ben böyle bir olayda onun haylazlığına müsaade edemem. Ayrıca, bak leydim? Emeklerin çok işime yaradı. Onu pek fazla şey tutamaz ama sihirli altından yapılan zincirler? Tam da umduğum gibi işe yaradılar.”

Serilda zorlukla yutkundu ve arkasına baktı. Gild'in çenesi kilitlenmişti. Öfkeyle karışık perişanlığı yüzünden okunuyordu.

Zincirleri net göremeyeceği kadar uzaktaydı ama Serilda kopmayacak hale getirilmek üzere saf altından iplerden yapıldıklarından emindi.

Kalbi sızladı.

Gild kendi hapishanesini inşa etmişti ve bunu sırf Serilda'ya yardım etmek için yapmıştı.

Ancak biraz daha uzun bakmak şüphelere neden olabilirdi ve kral, eğirme yeteneğinin onun değil Gild'in yeteneği olduğunu bilmemeliydi. Lanetli prensin gerçekten ne yapabildiğini bilseydi, Gild istediği tüm altını eğirene kadar ona işkence etmenin yeni yollarını bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Ve eğer Serilda, Gild'i biraz tanıdıysa, bu canavarın ondan istediği herhangi bir şey yapmaktansa işkenceye katlanmayı seçeceğini biliyordu.

Sonsuza kadar.

Serilda güçlkle başını çevirdi. Kendini çırkığa bakmaya zorladı.

Bir masal, dedi alçak bir ses tam tabureye oturduğu sırada. İhtiyacı olan harika bir yalandı. İkna edici bir şey. Onu bu kötü durumdan kurtaracak ve aynı zamanda kellesinin uçmamasını sağlayıp Gerdrut'u kurtarmasını sağlayacak bir şey.

Tüm bunlar sıradan bir peri masalını bile aşırıyordu ve o anda akli durmuştu. İhtiyaç duyduğu kadar şahane bir hikâye uydurmak şöyle dursun, o anda bir ninni bile söyleyebileceğinden şüpheliydi.

Çalıştığından emin olmak istiyormuş gibi parmaklarıyla çarkı döndürdü. Ayağını pedala koydu. Parmaklarını boş, beklemekte olan bobinin üzerinde gezdirirken düşünceli görünmeye çalıştı.

Nasıl bir görüntü vermesi gerektiğini düşündü. Çırkığın başındaki büyüleyici bir köylü kızı. Büyük bir gösteriye dönüşmüştü.

Arabaya uzanıp bir avuç dolusu saman alırken fırsattan istifade bir kez daha etrafına baktı. Bazı hayaletler öne eğilmiş, görebilmek için boyunlarını uzatmıştı.

Serilda elindeki samanı inceliyormuş gibi yaptı.

Bir yalan.

Bir yalana ihtiyacım var.

Aklına hiçbir şey gelmedi.

Wyrdith, masallar ve şans tanrısı, diye yalvardı sessizce. *Senden şimdiye kadar hiçbir şey istemedim, ama lütfen şimdi beni duy. Eğer babam sana yardım ettiyse, eğer sen de beni takdis ettiysen, eğer gerçekten senin vaftiz çocuğunsam, o zaman lütfen beni duy. Kader çarkını çevir ve benim lehime dönmesine izin ver.*

Serilda en uzun samanı seçerken eli titredi ve kesik bir nefes aldı. Gild'in bunu defalarca yaptığını görmüştü. Gild'in sihrinin ona geçmiş olması gerçekten mümkün müydü? Acaba insan altın eğirmeyi *öğrenebilir* miydi?

Çarkı tekrar döndürdü.

Pır...

Ayağını pedala bastı, hızlandı.

Pır...

Samanı, tıpkı çocukken yeni kırılmış sayısız yün ilmeğini yaptığı gibi delikten geçirdi. Saman avuçlarını çizdi.

Pır...

Bobine dolanmadı.

Elbette dolanmazdı.

Öncü ipliği bağlamayı unutmuştu.

Utançtan yüzü kızararak, el yordamıyla samanın bir ucunu bobine bağladı. Seyircilerin mırıldandıklarını duyabiliyordu ama göz ucuyla bakınca, Erlking'in son derece hareketsiz durduğunu gördü. Bir ceset gibiydi.

Öncü ipliği elinden geldiğince iyi bağlayıp sonraki saman teline düğümledi ve tekrar denedi.

Pır...

Sadece deliği beslemesi gerekiyordu.

Pır...

Tekerlek yünü sarardı.

Pır...

İp bobine dolanırdı.

Ama bu samandı ve hemen parçalanıp kırılıyordu.

Sihirsiz ellerinde kalan kuru ve değersiz samanlara bakınca kalbi hızla çarpmaya başladı.

Başını kaldırıp bakmaktan kendini alamasa da bunun bir hata olduğunu biliyordu. Gild onu seyrediyordu, yüzü acı doluydu.

O bakışın birçok şeyi apaçık ortaya koyması ne komikti. Geçen haftalarda, Serilda ona bu kadar çok şey verdikten ve karşılığında birçok şey aldıktan sonra bazı tehlikeli şüpheleri vardı. Gild'in yaptığı her şeyin bir bedeli vardı. Bir kolye. Bir yüzük. Bir söz.

Ama Serilda onun için hiçbir anlam ifade etmemiş olsaydı ona bu şekilde bakamazdı.

İçinde bir cesaret kıvılcımı hissetti.

Gild'e, ona borcu olan ödemeyi yapacak kadar uzun bir süre hayatta kalacağını söylemişti. İlk doğan çocuğunu verecek kadar uzun yaşayacaktı.

Bu pazarlık sihirle yapılmıştı, bağlayıcıydı ve bozulamazdı.

"Sana söz verdim," diye mırıldandı kendi kendine.

“Bir sorun mu var?” dedi Erlking ve her ne kadar sözleri sakın söylenmiş olsa da altında şüphesiz bir sertlik vardı.

Krala baktı. Serilda gözlerini kırptırdı, irkilmişti.

Nedeni daha çok Erlking’in orada olmasından değil, tüylerinin diken diken olmasına neden olan serin ürpertiye.

İlk doğan çocuğu.

Samanı düşürdü. İki elini karnına götürdü.

Erlking kaşlarını çatı.

Gild’le Bakir Dolunayı gecesi sevişmişlerdi. Tam bir ay döngüsü geçmişti ve kendini sıkıntıları ve planlarına o kadar kaptırmıştı ki, o ana kadar fark etmemişti...

Adet döngüsü aksamıştı.

“Sorun nedir?” diye bağırdı Erlking.

Ama Serilda onu zorlukla duyuyordu. Kelimeler aklında dönüp duruyor, bulanık ve imkânsız şeylerle dolu bir çıkışı andırıyordu.

Durumun.

Ata binmemelisin.

İlk doğan çocuk.

İlk doğan çocuk!

Yalanlar tanrısı tarafından lanetlenmiş bir kız ve perdenin arkasına hap solmuş bir oğlanın mahsulü. Serilda böyle bir yaratığı gözünde canlandıramıyordu. Bir canavar mı olacaktı? Ölümsüz bir şey mi? Sihirli bir şey mi?

Önemli değil, dedi kendi kendine. Gild’le bir anlaşma yapmıştı. Bu teklifi Gild’in de onun kadar çaresizlikle kabul ettiğini bilmesine ve ikisi de bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüş olmasına rağmen, Serilda aynı zamanda pazarlıklarının bozulamayacağı konusunda Gild’in ciddi olduğunu da biliyordu.

İçinde büyüyen bu şey üzerinde onun hiçbir hakkı yoktu. Tıpkı bir kadehin şarapta ya da bir kovanın sütte hak iddia edemediği gibi.

Ama yine de.

Parmaklarını yavaşça karnına bastırırken içinde daha önce hiç bilmediği bir his uyandı.

Bir çocuk.

Onun çocuğu.

Buz gibi bir el bileğini yakaladı.

Serilda'nın nefesi kesildi ve başını kaldırınca Erlking'in buz gibi gözleriyle karşılaştı.

"Sabrımı zorluyorsun, değirmencinin kızı."

Ve işte o anda geldi.

Hikâye. Yalan.

Tam olarak yalan olmayan bir yalan.

"Efendimiz, bağışlayın," dedi, nefes alamıyormuş numarası yapmasına gerek kalmadan. "Bu samandan altın eğiremem."

Tek dudağı yukarı kıvrılan adamın sivri köpek dişi ona kralın çok sevdiği tazılarını anımsattı.

"O nedenmiş?" diye sordu, sesinde Serilda'nın ona karşı çıkması durumunda buna pişman olacağına dair bir tehdit gizliydi.

"Korkarım bunu söylemek uygun olmayacak..."

Gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi.

Serilda ona doğru eğildi, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı. "Karanlık Efendimiz, damarlarımda akan tanrı vergisi sihir artık yok. Onu artık parmaklarımda hissetmiyorum. Artık bir altın eğirici değilim."

Kralın yüzünde kara bulutlar belirdi. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Serilda başını salladı. "Yemin ederim, bu bir oyun değil. Sihrimin kaybolmasının makul bir nedeni var. Şey... Artık bedenimde altından daha değerli bir hediye taşıyorum."

Kral acıtana kadar bileğini sıktı ama Serilda canının yandığını belli etmedi. "Açıkla."

Diğer elini karnından hiç çekmedi ve artık aşağı bakıyor, kralın bakışlarının onu takip edeceğini biliyordu.

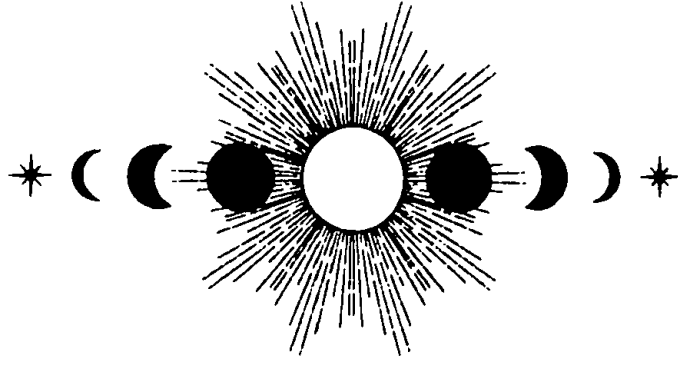
"Ben artık bir altın eğirici değilim, çünkü o sihir artık doğmamış çocuğuma ait."

Kral bileğini gevşetti ama bırakmadı. Serilda birkaç saniye bekledikten sonra tekrar göz göze gelmeye cesaret etti. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Efendimiz."

Porseleni andıran yüz hatlarında hâlâ bir şüphe vardı ama sonra yerini Serilda'nın daha önce hiç görmediği bir öfke aldı.

Serilda çekilmeye çalıştı ama kral onu bırakmadı.

Aksine, onu çekerek ayağa kaldırdı ve iç avluya doğru yürümeye, onu da arkasından çeğiştirmeye başladı. "Redmond!" diye haykırdı. "Taht odasında bekleniyorsun. *Hemen.*"

Bölüm 53

Erlking, Serilda'yı taht odasının ortasına fırlattı ve platforma yürüdü. Serilda ona bakmak için saçlarını yüzünden çekti.

Korku her yanını sarmış bir halde, zorla yutkundu ve dizlerinin üzerinde doğruldu. "Efendimiz..."

"Sus!" diye kükredi. Tamamen farklı bir yaratığa benziyordu, yüzü kesinlikle sevimsiz bir hal almıştı. Karşısındaki adam, normalde zarif tavırları olan krala neredeyse hiç benzemiyordu. "Bu büyük bir hayal kırıklığı, Leydi Serilda." Adı, kralın dilinde bir yılanın tıslaması gibiydi.

"Affınıza sığınarak söylemeliyim, çoğu insan bebekleri bir armağan gibi görür."

Kral ona söylendi. "İnsanların çoğu aptaldır."

Serilda ellerini yalvarır gibi birleştirdi. "Bunu öngöremedim. Bu..." Serilda omuz silkti. "Sadece bir geceydi."

"Daha bir ay önce altın eğirdin!"

Serilda başıyla onayladı. "Biliyorum. Bu... O günden kısa süre sonra oldu."

Öfkeyle Serilda'ya baktı, sanki içinde doğrudan rahmine uzanıp o yaratığı elleriyle çekip almak istiyormuş gibiydi.

"Beni istemişsiniz, Efendimiz?"

Serilda omzunun üzerinden uzun kollu gömlek giymiş hayaletimsi adama baktı. Yüzünün yarısı şişmiş, dudakları şişkin ve mora çalıyordu. Zehir? Boğulma? Serilda öğrenmek istediğinden emin değildi.

Sırtından yayını alan Erlking tahtına oturdu ve silahıyla hâlâ dizlerinin üzerinde olan Serilda'yı işaret etti. "Bu sefil kız hamile."

Serilda kızardı. Kralın mahremiyetine saygı göstermesini beklemiyordu ancak yine de bu onun sırrıydı. Ve bunu sadece Gerdrut'u kurtarmak için söylemişti.

Ve sonra çocuğunu düşündü.

Çocuğunu.

Parmaklarını tekrar karnına götürdü. Bir şey hissetmek için henüz çok erken olduğunu biliyordu. Karnı çıkmamıştı ve içeride daha bir hareket yoktu. Koşup eve gitmek, babasıyla konuşmak ve ondan annesinin hamileliğiyle ilgili hatırlayabildiği her şeyi anlatmasını istemek için can atıyordu. Ama sonra artık babasının orada olmadığını hatırladı ve tarifsiz bir acı hissetti.

Babası harika bir büyükbaba olabilirdi.

Babasının ölümünden sorumlu olan adam karşısındayken bunları düşünemezdi. Ondan iliklerine kadar nefret ediyor olsa bile. Şu anda, sadece kendisini kurtarmayı düşünmesi gerekiyordu. Buradan kurtulabilirse, o zaman üzerine titreyebileceği, sevebileceği ve büyütebileceği güzel bir çocuğu olabilirdi. Bir *anne* olabilirdi. Çocukları hep çok sevmişti ve şimdi, bu masum bebekle ilgilenebilecekti. Onu sallayarak uyutabilecek ve uzun gecelerde ona masallar anlatabilecekti.

Ama *hayır*, dedi kendi kendine.

Çocuğun Gild'e verilmesi gerekiyordu.

Acaba ona söylediğinde Gild ne hissedecekti? Her şey çok gerçeküstü, çok olanaksızdı.

Gild bir *bebekle* ne yapacaktı?

Neredeyse kahkaha atacaktı. Fikri bile son derece inanılmazdı.

"Leydi Serilda!"

Serilda başını kaldırıp tekrar taht odasına döndü. "Efendim?"

Şaşırtıcı şekilde, Erlking'in yanakları gerçekten kızarmıştı. Gümüşü teni tam olarak pembe olmasa da grimsi bir maviye dönmüştü. Yine de kralın yüzü görmeyi beklediğinden daha fazla duygu yüklüydü. Sağ eliyle tahtın kolunu, sol eliyle ise ucu yerde olan yayını tutuyordu.

Ortada ok yoktu. Neyse ki.

"Tam olarak ne kadardır," dedi yavaşça, sanki bir alıkla konuşuyormuş gibi, "bu durumdasın?"

Serilda'nın dudakları sonunda gerçek bir yalanla aralandı. "Üç haftadır."

Kralın keskin bakışları adama döndü. "Ne yapılabilir?"

Adam, Redmond, kollarını birleştirmiş Serilda'yı inceliyordu. Biraz düşündükten sonra omuz silkerek cevap verdi. "Henüz erken, çok ufak olmalı. Bir bezelye kadar."

“Güzel,” dedi Erlking. Uzun, huzursuz bir nefes alarak, tekrar tahtına yaslandı. “Al onu.”

“Ne?” Serilda ayağa fırladı. “Yapamazsınız!”

“Elbette yapabilirim. Yani... O yapabilir.” Erlking parmaklarını adama doğru salladı. “Yapamaz mısın, Redmond?”

Redmond belindeki kahverengi çuvalı açıp içinden küçük bir kumaş parçası çıkarırken bir an kendi kendine homurdandı. “Daha önce hiç yapmadım ama yapamayacak bir neden göremiyorum.”

“Redmond çekirdekten yetişme berberdi,” dedi Erlking, “ve gerektiğinde de cerrah.”

Serilda başını salladı. “Beni öldürecek.”

“Çok iyi şifacılarımız var,” dedi Erlking. “Öldürmeyeceğini garanti ederim.”

“Muhtemelen bir daha bebeği olmayacak,” diye ekledi Redmond. Serilda’ya değil, krala bakarak. “Sanırım bu sorun olmaz, değil mi?”

“Evet, sorun değil,” dedi Erlking.

Serilda korku dolu bir çığlık attı. “Hayır! Sorun olur!”

Onu duymazdan gelen Redmond yakındaki bir masaya yürüdü ve kumaş parçasını açınca, içinden bir dizi keskin alet çıktı. Makaslar. Neşterler. Somun anahtarları ve kerpetenler ve Serilda’nın ismini bile bilmediği dehşet veren şeyler. Geri adım atarken dizleri titredi. Etrafa göz gezdirdi ve kanlı geçidin kaybolduğunu ilk kez fark etti. Perdenin diğer tarafına geçiş yolunun.

Elbette hâlâ burada bir yerdeydi. Bir kere kapıyı açmıştı, tekrar açabilirdi. Ama *nasıl*?

Sonra, aklına moral bozucu başka bir şey daha geldi.

Gerdrut.

Hâlâ Gerdrut’u kurtaramamıştı.

Çocuğu nerede tutuyordu? Onu bırakamazdı, kendini, hatta bebeği kurtarmak için bile olsa onu bırakamazdı.

“Uzun zaman oldu,” diye düşündü Redmond, minik bir bıçağı elinde tutarken. “Ama bu işimi görür.” Krala baktı. “Burada mı yapılacak?”

“Hayır!” diye ciyakladı Serilda.

Erlking onun bu çıkışından rahatsız olmuş gibiydi. “Elbette hayır. Kuzey kanadındaki odalardan birini kullanabilirsin.”

Adam başını sallayarak tekrar aletlerini toplamaya başladı.

“Hayır!” diye bu sefer daha yüksek sesle bağırdı Serilda. “Bunu yapamazsınız.”

“Sen bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyeme özgürlüğüne sahip değilsin. Burası benim krallığım. Sen ve Hulda’nın armağanları artık bana ait.”

Sözler bir tokat gibi inip Serilda’yı susturdu.

Bacaklarını sağlam tutmaya çalışarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. Onu ikna etmek için tek bir şansı vardı. İçinde taşıdığı doğmamış hayatı kurtarmak için bir şans.

“Hayır, Efendimiz. Bunu yapamazsınız çünkü işe yaramaz. Sihrimi geri getirmeyecektir.”

Kral gözlerini kıstı. “Eğer bu doğruysa, o zaman en iyisi senin boğazını kesmek ve ikinizin de işini bitirmek olacaktır.”

Ürperdiğini saklamaya çalıştı. “Eğer öyle istiyorsanız, sizi durduramam. Ancak Hulda’nın bu çocuk için bir planı olabileceğini düşünmüyor musunuz? Canını bu kadar çabuk almakla bir tanrının iradesine müdahale etmiş oluyorsunuz.”

“Tanrıların iradesini umursamıyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Serilda, bir adım öne atarak, “siz de ben de onların güçlü müttefikler olabileceklerini biliyoruz. Eğer Hulda’nın armağanı olmasaydı, sizin için asla altın eğiremezdim.” Devam etmeden önce duraksadı, “Acaba çocuğumun yeteneği ne olabilir? İçimde, şu anda nasıl bir güç büyüyor olabilir? Ve evet, sabrınızı rica ettiğimin farkındayım, sadece önümüzdeki sekiz-dokuz ay değil, çocuğun nasıl bir yeteneğe sahip olduğunu öğrenebilmemiz için belki de yıllar istiyorum sizden. Ama siz ölümsüzsünüz. Sizin için birkaç yıl, on yıl nedir ki? Eğer beni öldürürseniz, eğer bu bebeği öldürürseniz, o zaman büyük bir fırsatı heba etmiş olursunuz. Bana genç prensesin de Hulda tarafından takdis edildiğini söylemişsiniz. Ölümünün bir ziyan olduğunu. Ama siz müsrif bir kral değilsiniz. Tekrar aynı hataya düşmeyin.”

Kral uzun bir süre ona baktı, o sırada Serilda’nın kalbi hızla çarpıyordu ve nefesi adeta onu boğuyordu.

“Nereden biliyorsun,” dedi yavaşça, “eğirme yeteneğinin içindeki parazit çıkar çıkmaz geri geleceğini?”

Parazit.

Serilda bu kelimeyi duyunca ürperdi ama tiksindiğini belli etmemeye çalıştı.

Avuçlarını açıp uzattı, bu çok iyi bildiği açık bir dürüstlük göstergesiydi. “Hissettim,” diye yalan söyledi. “Hamile kaldığım anda, sihrimin parmak-

larımdan çıktığını, rahmimde toplandığını, bu çocuğu sarıp sarmaladığını hissettim. Kız ya da erkek, doğacak bu çocuğun benimle aynı yeteneğe sahip olup olmayacağını bilemem, ama Hulda'nın sihrinin artık onda olduğunu biliyorum. Eğer bu çocuğu öldürürseniz, bu yetenek sonsuza kadar yok olacaktır.”

“Gözlerin değişmemiş.” Bunu sanki yalan söylediğinin bir kanıtı gibi söylemişti.

Serilda sadece omuz silkti. “Ben gözlerimle altın eğirmiyorum.”

Kral bir tarafa yaslanarak parmağını şakağına götürdü ve daireler çizerek masaj yaptı. Bakışları aletlerini kumaşa sarmış bekleyen berbere döndü. Uzun bir süre sonra, Erlking çenesini kaldırdı ve “Babası kim?” diye sordu.

Serilda donakaldı.

Kralın bunu sorabileceği, umursayacağı Serilda'nın aklına gelmemişti. Gerçekten umursadığından da şüpheliydi ama acaba ne amaçla merak ediyordu?

“Hiç kimse,” dedi. “Kasabadan bir oğlan. Bir çiftçi, Efendimiz.”

“Peki bu çiftçi onun çocuğunu taşıdığını biliyor mu?”

Serilda yavaşça başını iki yana salladı.

“Güzel. Başka bilen var mı?”

“Hayır, Efendimiz.”

Kral öne eğildi, parmaklarını boş boş dudaklarının kenarında gezdiriyordu. Serilda nefesini tuttu, dikkatli bakışları karşısında titrememeye çalışıyordu. Biraz zaman kazanabilseydi... Kralı sadece yeterince uzun yaşaması için ikna edebilseydi...

Peki ne yapmak için?

Bilmiyordu. Ancak daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

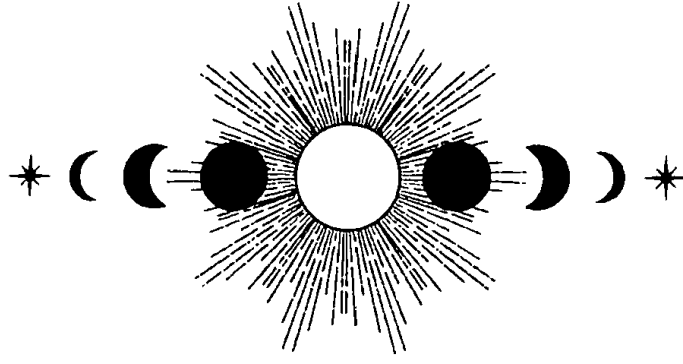
“Pekâlâ,” dedi kral birden. Tahtın yanına uzanıp bir eliyle yayını diğeriyle de bir ok aldı; okun ucu altın değil, siyahtı.

Serilda'nın gözleri büyüdü. “Bekleyin!” diye bağırdı, tekrar dizlerinin üzerine düşerken ellerini kaldırdı. Yalvarıyordu. “Yapmayın. İşinize yarayabilirim... Bir yolu olduğunu biliyorum...”

Kral oku yerleştirirken yay yüksek bir sesle tıkırdadı.

“Lütfen! Lütfen yapmayın...”

Yay gerildi. Ok vınladı ve sertçe isabet etti.

Bölüm 54

Bir homurtu. Bir şırıltı. Bir hırıltı.

Ağız açık kalan Serilda, yavaşça başını çevirdi.

Ok doğrudan berberin kalbine saplanmıştı. Gömleğinin önünden akan kan kırmızı değil, yağ gibi simsiyahtı ve çürümüşlük kokuyordu.

Adam yere yığıldı, elleri ile okun başını tutarken bedeni titriyordu.

Berberin son kez kesik bir nefes verip sonra tamamen hareketsiz kalması sonsuza dek sürmüş gibi geldi Serilda'ya. Elleri yanlarına düştü, avuçları tavana bakacak şekilde açıldı.

Serilda hayretler içinde bakarken, adam eriyerek yok oldu. Tüm bedeni siyah yağa teslim oldu, yüz hatları halılara aktı. Kısa süre sonra ondan geriye korkunç, yağimsı bir birikintiden ve oktan başka bir şey kalmadı.

“Nn-ne? Siz öylece...” diye kekeledi. “Onları *öldürebiliyor* musunuz?”

“Canım istediğinde evet.” Deri kumaşın hışırtısını duyan Serilda tekrar krala baktı. Tahttan kalktı ve okunu almaya gitti. Yayı hâlâ gevşek bir şekilde yanında tutuyordu ve dönüp Serilda'ya baktığında, kız içgüdüsel olarak geri çekildi.

“Ama o bir hayaletti. Zaten ölüydü. Ve artık özgür,” dedi bıkkın bir ses tonuyla. Oku tekrar sadağına yerleştirdi. “Ruhu Verloren'i gösteren mum ışığını takip etmek için özgür artık. Bir de bana kötü adam diyorsun.”

Serilda'nın dudakları –şoktan– titriyordu. İnanamamıştı. Tamamen şaşkındı.

“Peki, *neden?*”

“Babasının ben olmadığımı bilen tek kişiydi. Şimdi bunu sorgulayacak kimse kalmadı.”

Serilda kirpiklerini, ağır ve şüpheli bir şekilde kırıştırdı. “Efendim?”

“Haklısın, Leydi Serilda.” Ona doğru gelmeye başladı. “Bu çocuğun benim ve sarayım için ne anlama gelebileceğini düşünmemiştim. Hulda tarafından takdis edilmiş bir yenidoğan. Bu heba edilmeyecek bir tanrı vergisi. Gözlerimi olasılıklara açtığın için müteşekkirim.”

Serilda ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı.

Kral ona yaklaştı. Serilda’yı dikkatle incelerken, memnun ve neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu. Kızın tuhaf gözlerine, sefil köylü kıyafetlerine baktı. Gözleri karnındaydı ve Serilda kollarını önünde kavuşturdu. Bu hareket kralın dudaklarında keyifli bir kıpırtıya neden oldu.

“Seninle evleneceğim.”

Serilda’nın ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Çocuk doğunca da,” diye devam etti, sanki Serilda bir şey söyleyemezmiş gibi, “benim olacak. Kimse benim olduğundan şüphe etmeyecek. Ölümlü babası hak iddia etmeye cesaret edemeyecek ve sen” –ses tonu alçalarak bir tehdide dönüştü– “gerçeği kimseye söylememen gerektiğini bilecek kadar akıllısın.”

Serilda’nın gözleri kocaman açılmıştı ama görmüyordu. Etrafında sanki bir kasırga kopmuştu, tüm duvarlar ve meşaleler bir hiçliğe doğru bulanıklaşıyordu.

“A-ama b-ben yapamam,” diyerek söze girdi. “Sizinle *evlenemem*. Ben basit bir köylüyüm. Bir ölümlüyüm, bir insan, bir...”

“Bir köylü kızı, bir değirmencinin kızı...” Erlking abartılı bir şekilde iç çekti. “Ne olduğunu biliyorum. Olmadık düşüncelere kapılma. Korkun buysa, romantizmle hiç ilgilenmiyorum. Sana elimi bile *sürmeyeceğim*.” Bunu sanki bu fikir iğrenç ötesiymiş gibi söylemişti ama Serilda gücenemeyecek kadar afallamıştı. “Gerek yok. Çocuk zaten içinde büyüyor. Ve o geri döndüğünde, ben...” Durdu, kendini toparladı. Yüzü bir anda dondu ve sanki sırlarını paylaşması için onu kandırmaya çalışıyormuş gibi öfkeyle Serilda’ya baktı. “Sekiz ay diyorsun. Zamanlama çok uygun. Tabii... *Eğer* yeterince altınımız olursa. Hayır. Yeterli olmak zorunda. Daha fazla beklemeyeceğim.”

Serilda’nın etrafında, avının etrafındaki bir avcı gibi dolandı ama artık onu incelemiyordu. Bakışları düşünceli ve mesafeliydi. “Elbette gitmene izin veremem. Kaçma ya da bu çocuğun başka birine ait olduğu söylentilerini yayma riskine de giremem. Ama seni öldürmek demek çocuğu da öldürmek demek olur. Bu da bana çok az seçenek bırakıyor.”

Serilda başını iki yana salladı, duyduklarına inanamıyor gibiydi. Bu kadar kısa süre içerisinde, Erlking’in çocuğu rahminden çıkarıp almaktan kendi çocuğuymuş gibi büyütmeyle nasıl karar verdiğini anlamakta zorlanıyordu.

Ancak sonra kralın söylediklerini düşündü, ağzından kaçan o minicik ipucunu.

O geri döndüğünde.

Çocuğun doğmasına tam olarak sekiz ay vardı.

Sekiz ay sonra neredeyse senenin sonu gelecekti.

Neredeyse... Kış gündönümü. Sonsuz Dolunay. Bir tanrıyı yakalayıp dilekte bulunabileceği zaman. Yani doğru muydu? Kral, avcı Perchta'nın Verloren'den geri dönmesini mi dilemek istiyordu? Serilda'nın doğmamış çocuğunu ona, tıpkı unutma beni çiçekleri ya da bir sepet dolusu elmalı çörek verir gibi bir *hediye* olarak vermek mi istiyordu?

Serilda kaşlarını çattı. "Ama ben karanlık ruhların çocuk sahibi olamadıklarını sanıyordum."

"Birbirimizle olamayız. Bir çocuğun olması için yaşam kıvılcımı gerekir ve bizler ölü doğanlarız. Ama bir ölümlüyle..." Omuz silkti. "Bu nadirdir. Ölümlüler bizden daha aşağıdadır ve çok azımız biriyle birlikte olacak kadar kendini alçaltabilir."

"Elbette," dedi Serilda, görmezden gelinen bir homurtuyla.

"Tören yaz gündönümünde gerçekleşebilir. Hazırlanmak için yeterli zaman olacaktır, gerçi umarım şu şatafatlı kutlamalar ve abartılı tantanalardan hoşlanan tiplerden değildir."

Serilda şaşırdı. "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim! Sizin tutsağınız olmayı ya da herhangi birine bu çocuğun sizin olduğunu söylemeyi kabul etmedim!"

"Karım," diye sinirlendi. Sanki bu ikisi arasında ince bir espriymiş gibi, gözleri parladı. "Benim karım olacaksın, Leydi Serilda. Bu birlikteliği esaret konuşmalarıyla lekelemeyelim."

"Hangi sözcükleri isterseniz kullanabilirsiniz, ikimiz de biliyoruz ki ben sizin tutsağınız olacağım."

Kral tekrar, bir yılan gibi zarıfçe, ona yaklaştı ve ellerini ellerine aldı. Dokunuşu, eğer bu kadar soğuk olmasa şefkatli olduğu bile söylenebilirdi.

"Söylediğim gibi yapacaksın," dedi, "çünkü bende istediğin bir şey var."

Serilda'nın gözleri doldu. *Gedrüt.*

"Küçüğün özgürlüğü karşılığında," diye devam etti, "üzerine titrediğim karım olacaksın. Senden çok, ama çok ikna edici olmanı bekliyorum. Çocuk benim. Kimse aksinden şüphelenmeyecek."

Serilda yutkundu.

Bunu yapamazdı.

Yapamazdı.

Ama sonra Gerdrut'un gülümsemesi, düşen ilk süt dişi gözlerinin önüne geldi. Fricz onu gıdıkladığında kıkırtılarını. Anna'nın saçını örmeye çalışıp nasıl yapacağını tam olarak çözemediğindeki surat asışlarını.

"Pekâlâ," diye fısıldadı, gözünden bir damla yaş süzülürken. Silme zahmetinde bulunmadı. "İstediğinizi yapacağım, eğer Gerdrut'u serbest bırakmaya söz verirsiniz."

"Söz veriyorum."

Kral gülümsedi ve bir elini kaldırarak avucunda sakladığı altın uçlu oku gösterdi.

Her şey çok çabuk oldu. Serilda daha şaşırma fırsat bulamadan kral oku bileğine sapladı.

Bir anda acı hissetti.

Serilda dizlerinin üzerine düştü, görüşü giderek bulanıklaşmaya başladı. Tek görebildiği kolundan çıkan okun sapıydı. Kanı kolu boyunca, altın yıldızlı uçtan aşağıya doğru damladı.

Hâlâ elini tutan kral, konuşmaya başladı, Serilda kelimeleri aynı anda iki yerden duyuyordu. Erlking, laneti okurken duygudan eser yoktu. Ve Serilda'nın kendi hikâyesi, boş taht odasında yankılanıyordu.

Bu ok artık seni bu şatoya bağlıyor. Ruhun artık ölümlü bedenine ait değil, sonsuza dek bu duvarların arasına hapsolacak. Bugünden itibaren sonsuza kadar, ruhun bana aittir.

Hissettiği acı daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, sanki zehir içine işliyor, onu için için yiyordu. Kemiklerinin, kaslarının, hatta kalbinin bile küle dönüştüğünü hissetti. O kızıdan geriye yalnızca bir kabuk kaldı. Teni, tırnakları ve altın bir ok.

Arkasında düşen bir şeyden hafif bir pat sesi geldi.

Ve acı yok oldu.

Serilda soluk almaya çalıştı ama tatmin edici bir şey hissetmedi. Ciğerleri büyümedi. Havanın tadı bayat ve kuruydu.

Kendini boş, kanı çekilmiş gibi hissediyordu. Terk edilmiş.

Erlking elini bıraktı ve kolu kucağına düştü.

Ok kaybolmuştu. Yerinde, boş bir delik duruyordu.

Arkasına bakmaktan çok korkuyordu. Ama yapmak zorundaydı. Görmek zorundaydı, bilmesi gerekiyordu.

Gözleri hemen arkasında yatan bedenini görünce, Serilda kendi bile şaşır-
dı. Bağırmadı ya da çığlık atmadı. Üzerine çöken tuhaf bir sakinlikle, sadece
inceledi.

Yerde yatan beden hâlâ nefes alıyordu. *Onun* bedeni. Okun ucundaki kan
pıhtılaşmaya başlamıştı. Gözleri açıktı, hareket etmiyor ve görmüyordu, ama
cansız değildi. İrislerindeki altın çarklar binlerce yıldızın ışığıyla parlıyorlardı.

Bunu daha önce bir kere daha, ruhu nehrin kıyısında bedeninden yük-
selerek uzaklaştığında görmüştü. Dişbudak ağacının dalını sımsıkı tutmamış
olsa çoktan uçarak uzaklaşmış olurdu.

Ama şimdi onu buraya bağlayan bir şey vardı.

Bu şatoya. Bu taht odasına. Bu duvarlara.

Tutsak olmuştu.

Sonsuza dek.

Hissettiği acı ölüm değildi. Ruhunu bedeninden koparan ayrılma hissiydi.

Tam olarak kopamamak.

Ölmemişti.

Bir hayalet değildi.

O sadece... Lanetlenmişti.

Ayağa kalktı, artık titremiyordu ve Erlking'in gözlerine baktı. "Bu," dedi
dişlerini sıkarak, "hiç romantik değildi."

"Tatlım," dedi kral. Serilda onun bu gösteriden, bu insani şefkat göste-
risinden keyif aldığını görebiliyordu, "yoksa bir öpücük mü bekliyordun?"

Serilda burnundan derin bir nefes verdi, *ihtiyacı olmamasına* rağmen hâlâ
nefes *alıp verebildiğine* memnundu. Elleriyle bedeninin yanlarına vurdu, his
olup olmadığını kontrol etti. Farklı hissediyordu. Eksik, ar a yine de bütün.
Elbisesinin ağırlığını, yüzünden akan yaşların bıraktığı izler. hissedebiliyordu.
Ama yine de gerçek bedeni ayaklarının dibinde yatıyordu.

Ellerini karnına götürdü. Acaba bebeği hâlâ içinde büyüyor muydu?

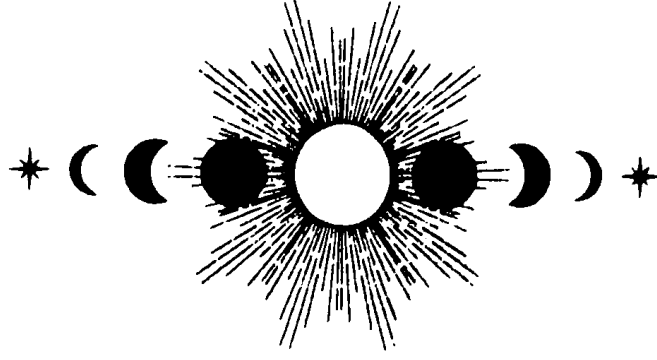
Yoksa orada yerde yatan...

Bedenine, hareketsiz ve şaşkın bir halde yatan kendine baktı. Ölmemişti.
Ama yaşıyor da sayılmazdı.

Erlking'in çocuğa zarar vereceğini bilse bu laneti kullanmayacağına inan-
mak istiyordu. Ne anlamı olurdu? Ama kralın tüm bu olanlar üzerine enine
boyuna düşündüğünden de emin değildi.

O anda bu kadar farklı hissettirenin ne olduğunu anladı. Her şey ortaday-
dı ve bunu daha önce nasıl fark edemediğini düşündü.

Artık kalp atışını hissedemiyordu.

Bölüm 55

“O halde,” dedi Erlking, Serilda’nın elini tutup koluna yerleştirdi, “gidip güzel haberi verelim.”

Serilda kral onu taht odasından çıkarırken hâlâ şaşkındı, büyük salondan geçtiler, avluya açılan devasa giriş kapılarının altından geçip tüm avcılarının ve hayaletlerinin krallarının onlardan ne beklediği konusunda kafası karışmış halde dolaşmaya devam ettikleri yere çıktılar.

Çocuklar bıraktığı yerde toplanmış, birbirlerine sokulurken, Hans onları zıplayarak yaklaşan ve dizlerini koklamaya çalışan meraklı bir goblinden korumaya çalışıyordu.

Serilda kollarını açarak yere çömeldi. Çocuklar ona doğru koştu...

Ve doğrudan içinden geçtiler.

Ortasından buz gibi bir fırtına geçmiş gibi hissetti.

Serilda şaşırdı. Çocuklar, kocaman gözlerine bakarak geri çekildiler.

“S-sorun yok,” dedi kısık sesle. Gild ona hayaletlerin içinden geçebildiğini söylemişti. İlk karşılaştıklarında *Serilda’nın* da içinden geçmeyi denemişti. Kendini toparlayan Serilda bedeninin fiziksel sınırlarının biraz daha farkına varmaya çalıştı. Tekrar onlara uzandı. Bu sefer tereddüt ediyorlardı ama Serilda onların ellerine, yanaklarına, saçlarına dokununca tekrar ona yaklaştılar.

Onlara dokunmak korkunçtu. Tıpkı ölü balık tutmak gibiydi; soğuk, hafif ve kaygan. Ama bunu onlara asla söylemeyecekti ama onları rahatlatmak ve ilgilenmek için çocuklara sarılmaktan ya da yapabileceği şeyleri yapmaktan asla geri durmayacaktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Özür dilerim. Her şey için.”

“Sana ne yaptı?” diye fısıldadı Nickel, bir elini nazıkçe, okun açtığı delikten akan kanın kuruduğu bileğine götürdü.

“Beni düşünmeyin. Ve korkmamaya çalışın. Ben buradayım ve sizi bırakmayacağım.”

“Biz zaten ölüyüz,” dedi Fricz. “Daha fazlasını yapamaz.”

Serilda, *keşke bu doğru olsaydı*, diye düşündü.

“Bu kadar yeter çocuklar,” dedi Erlking ve gölgesi üzerlerine düştü. Sanki Fricz’in yorumunu duymuş ve çocuğun ne kadar hatalı olduğunu kanıtlamak istermiş gibi parmaklarını şaklattı. Çocukların hepsi aynı anda Serilda’nın kollarından uzaklaştılar. Dimdik duruyor, donuk donuk bakıyorlardı.

Erlking tiksinererek, “Duygusal yaratıklar,” diye mırıldandı. “Gelin.” Dış avlunun ortasındaki çıkırığa doğru merdivenleri inerken Serilda’ya peşinden gelmesini işaret etti.

Gerginlikten karnına kramplar giren Serilda, durup her birinin başına bir öpücük kondurdu. Çocuklar ya Serilda’nın dokunuşları ya da Erlking’in ilgisini onlardan uzaklaştırması sayesinde rahatlamış görünüyorlardı ama Serilda hangisinden kaynaklandığını bilmiyordu.

Nickel’in saçını eliyle okşadıktan sonra, arkasını döndü ve Erlking’i takip etti. Bir ara cesaret bulup iç kalenin duvarına doğru yukarı baktı. Gild hâlâ oradaydı. Yüzü acı doluydu ve Serilda’nın göğsündeki o boşluk daha da büyüdü.

“Avcılar ve konuklar, saray mensupları ve görevliler, hizmetkârlar ve dostlar,” diye seslendi kral, herkesin dikkatini çekerek. “Bu gece önemli bir gelişme oldu ve bu beni çok memnun ediyor. Leydi Serilda artık altın eğirme sihrini bizlere göstermeyecek. Uzun uzun düşündükten sonra, böyle bir gösterinin müstakbel kraliçemize yakışmayacağına karar verdim.”

Sessizlik oldu. Kaşlar çatıldı ve dudaklar büzüldü.

Yukarıda, Gild’in acısına şaşkınlık dolu bir bakış karıştı. Serilda’nın elleri, koşarak kale merdivenlerinin tepesine çıkıp o zincirleri koparma arzusuyla seçiliyordu ama olduğu yerde kaldı. Kendini oraya değil, karşısında toplanan iblislere, hayaletlere ve cânavarlara bakmaya zorladı.

Karşısındakilere bakarken bir ölüler meclisi olsalar bile aralarında birkaç yaşlı olduğunu fark etti. Bu hayaletler travmatik sonlara şahit olmuşlardı. Bedenleri zehirlerle şişmiş, yara izleriyle dolmuştu ve çoğunda hâlâ ölümlerine neden olan silahların yaraları vardı. Bazıları mide bulandırıcıydı ve kamçı izleriyle doluydu, bazıları şişmiş, diğerleri ise açlıktan bir deri bir kemik kalmışlardı. Buradakilerden hiçbiri uykularında huzurla ölmemişti.

Buradaki herkes korku ve acıyla yaşamının ne demek olduğunu biliyordu.

Serilda ilk kez tüm bunların, insanın kendi ölümünün acısıyla sonsuza dek yaşamasının ne kadar hazin olduğunu hissetti.

Ve hepsinin kraliçesi olacaktı.

En azından, bu bebek doğana kadar.

Sonra muhtemelen öldürülecekti.

“Leydi Serilda, teklifimi kabul etti,” dedi Erlking, “ve bundan onur du-

yuyorum.”

Avluya büyük bir şaşkınlık hâkimdi. Serilda hiç kıpırdamıyordu, çünkü eğer kıpırdarsa, bunu sadece kralın üzerine atlayıp onu boğazlamak için yapacağını biliyordu. Elbette hiç kimse böyle abes bir fikre kanmazdı. Serilda’nın ona âşık olduğuna. Kralın onun kocası olmaktan onur duyacağına.

Ama o onların kralıydı. Muhtemelen kimsenin inanıp inanmamasının bir önemi yoktu. Muhtemelen hepsi sorgusuz sualsiz kralın sözlerini kabul etmek için eğitilmişti.

“İvedilikle tören hazırlıklarına başlayacağız,” dedi Erlking. “Hepinizden eşim olasını istediğim sevgilime sadakat ve bağlılık göstermenizi bekliyorum.”

Parmaklarını Serilda’nın parmaklarına geçirdi ve ellerini kaldırarak, kolumundaki açık deliği gösterdi.

“Karşınızda yeni kraliçemiz. Çok yaşa, Kraliçe Serilda!”

Sesinde bir kahkaha tınısı vardı ve Serilda, şaşkın bir şekilde kralın sözlerini tekrar ederken hayaletlerin de aynı şeyi fark edip etmediklerini merak etti.

Çok yaşa, Kraliçe Serilda.

Serilda küçük dilini yutmuş gibi öylece duruyor, bu tuhaf saçmalığı seyreliyordu. Erlking bu çocuğu Perchta için bir armağan olarak istiyordu. Ama Serilda’yı çoktan lanetlemiş, onu bu şatoya hapsedmişti. Sekiz ay içinde, çocuğu alabilir ve Serilda onu durdurmak için hiçbir şey yapamayabilirdi. Yine de herkese bebeğin kendi tohumu olduğunu söyleyebilirdi.

Ama onunla neden *evleniyordu*? Neden kraliçesi yapıyordu? Bu maskaralığın nedeni neydi? Yakında Perchta’yı Verloren’den geri getirmeyi umuyordu ve gerçek kraliçesi, gerçek eşi kesinlikle o olacaktı.

Hayır, yenidoğan çocuğunu Perchta’ya vermekten başka niyetleri olduğu kesindi. Bunu hissedebiliyordu. İçinde birden uyarı dolu bir his belirdi.

Ancak şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gerdrur’u güvenli bir şekilde evine ulaştırdıktan sonra, bu iblisin başka ne gibi sırlar sakladığını bulmaya çalışacaktı. Kralı nasıl durduracağını bulmak için kış gündönümüne kadar zamanı vardı.

O zamana kadar, ondan isteneni yapacaktı. Daha fazlasını değil. Ona asla gözlerini süzerek bakmayacak ve o bir odaya her girdiğinde kendinden geçmeyecekti. Onun huzurunda kıpırdamayacak ya da kendine çeki düzen vermeyecekti. Burada bir tutsak değilmiş gibi davranmayacaktı.

Ama yalan söyleyecekti. İsteddiği buysa, herkese çocuğunun babasının olduğunu söyleyecekti

Ta ki bu çocukların ruhlarını nasıl özgür bırakacağını, Gild’i nasıl azat edeceğini ve kendini nasıl kurtaracağını bulana dek.

Erlking’i nasıl öldüreceğini bulana dek.

Kralın sesi giderek daha da yükselirken, Serilda'ya doğru eğildi, porsele-ni andıran pürüzsüz, her daim soğuk yanağını onunkine dayadı. Dudakları Serilda'nın kulağına sürtündüğünde kız ürpermeye gayret etti. "Sana bir hediyem var."

Onu merdivenlere döndürdü. Dehşet dolu bakışları Gild'e kaydı, ama çenesi göğsüne düşmüştü ve güneşte neredeyse altın gibi parlayan kızıl saçları yüzünü kapatıyordu.

"Her kraliçenin bir maiyeti olmalı," dedi kral. Çocuklara döndü, sonra parmağını bükerek öne çıkmalarını işaret etti.

Hans doğruldu ve diğerlerinin önüne geçerek, Anna'nın elinden tuttu.

"Gelin hadi. Korkmayın," dedi kral, neredeyse hoş bir sesle.

Serilda, kralın onları itaat etmeye zorlayabileceğini biliyordu, ama kral onların kendi başlarına gelmelerini bekledi. Tereddütlü olsalar da o kadar cesaretlilerdi ki Serilda onları kendine çekip başlarına birer öpücük kondurmak istedi.

"Karşınızda," dedi kral, "uşağınız." Hans'ı işaret etti. "Seyisiniz." Nickel. "Şahsi ulağınız." Fricz. "Ve elbette her kraliçenin bir nedimeye ihtiyacı vardır." Tek parmağını Anna'nın çenesinin altına uzattı. Anna irkildi ama kral fark etmemiş gibi yaptı. "Kraliçenizi nasıl selamlıyorsunuz, küçük hizmetkârlar?"

Çocuklar kocaman gözleriyle Serilda'ya baktılar.

"Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledi Serilda.

Anna önce davranıp beceriksizce bir reverans yaptı. "Ekselansları?"

"Aferin," dedi Erlking.

Oğlanlar da huzursuz bir şekilde eğildiler. Serilda bunun bitmesini istiyordu. Bu sahte gösterinin, berbat numaranın. Hepsini kucaklayabileceği, onlara ne kadar üzgün olduğunu söyleyebileceği bir yere gitmek istiyordu. Bunun sona erebilmesi için her şeyi yapardı. Onların bu şatoda sonsuza kadar hapis kalmalarına, Erlking'e mecbur olmalarına izin vermeyecekti. İzin vermeyecekti.

"Evet?" dedi kral. "Memnun musunuz?"

Serilda onun üzerine kusmak istiyordu. Bunun yerine, "Gerdrut'un serbest kaldığını gördüğümde memnun olacağım."

"Ah, evet, şu ufaklık. Hatırlattığınız için teşekkürler. Size son nişan hediyemi veriyorum." Sesini yükseltti. "Manfred? Kızı getir."

Yukarıdan bir inilti yankılandı ve Serilda nefesi kesilmiş halde yukarıya Gild'e baktı. Hálá Serilda'ya bakmıyordu.

Yanında duran Anna eline yapıştı, hayaletimsi dokunuşu son derece ürperici olduğundan Serilda neredeyse irkildi.

Anna ona baktığında, gözleri dolmuştu. Serilda gülümsemeye çalıştı, çocukların ötesindeki noktaya baktı ve Anna'nın böyle davranmasına neden olan şeyi gördü.

Arabacı kalabalığın arasından çıkmış geliyordu. Serilda ve çocuklardan sonra krala baktı ve Serilda, onun gözlerindeki pişmanlık, hatta nefret parıltısını hayal edip etmediğini merak etti. Sonra elini hayaletlerin arasında kalmış birine uzattı. Biraz sonra Gerdrut'u, Serilda ve krala doğru getiriyordu.

Bu sefer Serilda çığlık attı ve o çığlık burada hapis kaldığı süre boyunca düşüncelerinde yankılanacak bir çığlıktı.

Gerdrut arabacının elini tutmuş, o meleği andıran yüzünden yaşlar süzülüyor, silüetinin kenarları giderek soluyordu. Tatlı kalbinin olduğu yerde bir delik vardı.

"Bence," dedi kral, "ondan iyi bir oda hizmetçisi olur. Katılıyor musunuz?"

Serilda tüm iç organları sökülüyormuş gibi hissederek acıyla haykırdı. "Söz vermiştiniz. Söz vermiştiniz!" Hızla krala döndü, öfkesi mantıklı her düşünceyi yakıp geçiyordu. "Sizin için yalan söylememi bekleyemezsiniz. Hiç kimseye asla sizin ba—"

Kral dudaklarını onunkine bastırdı, tek kolunu Serilda'nın beline dolayarak onu kendine çekti.

Sözleri boğuk bir çığlığa dönüştü. Serilda göğsüne bastırarak onu itmeye çalıştı ama faydası olmadı. Diğer eliyle ensesindeki saçları tutup öpüşmeyi sonlandırırken Serilda'yı hareketsiz bıraktı.

Serilda onun yüzüne kusmak istedi.

Uzaktan zincirlerin takırtısını duydu. Gild kurtulmaya çalışıyordu.

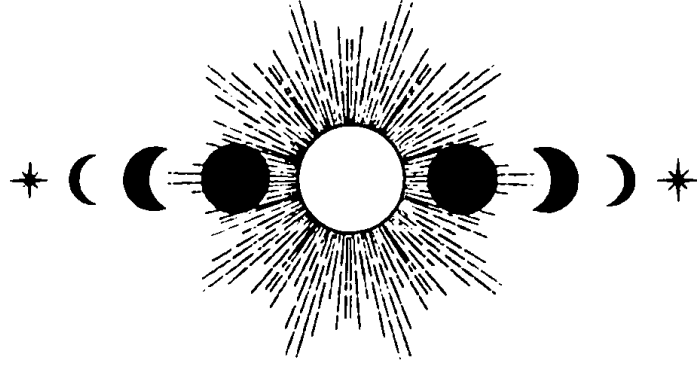
"Özgür olacağı sözünü verdim," diye mırıldandı Erlking, her hareketiyle dudakları onunkilere değiyordu. "Ve işte bunu veriyorum. Pazarlığın üzerine düşen kısmını yerine getirip bana bu çocuğu verdiğinde, onların ruhlarını Verloren'e gitmeleri için serbest bırakacağım." Kral durdu, göz göze gelebilmeleri için geri çekildi. "Onlar için istediğin bu değil miydi, *kraliçem*?"

Serilda cevap vermek için kendini toparlayamadı. Öfkeden kafatası zonk-luyordu ve tek yapmak istediği kralın kibirle gülümseyen suratını dağıtmaktı.

Sessizliğini uzlaşma olarak kabul eden Erlking, Serilda'nın başını öne eğdi ve alnına soğuk bir öpücük daha kondurdu.

İzleyiciler için bu çok tatlı bir sevgi gösterisi gibi görünmüş olabilirdi.

Kral, "Çok yaşa, kraliçe" diye fısıldadığında, gözlerindeki sinsi gülüşü görememişlerdi.

Bölüm 56

Çocuklar bir zamanlar büyük bir lüks gibi gelen devasa yatağın üzerinde uyuyakalmışlardı. Serilda şimdi onları izlerken, kuş tüyü yastıkları ve kadife perdeleri ilk gördüğünde başının nasıl döndüğünü hatırladı. Bu şatonun bulunduğu onca şey karşısında nasıl hayret ettiğini.

Tüm bunların ona nasıl da bir peri masalı gibi geldiğini hatırladı.

Ne saçma.

Ama en azından çocukların hâlâ uyuyabiliyor olmalarına minnettardı. Hayaletlerin dinlenmeye *ihtiyaçları* olup olmadığını bilmiyordu, ama bu trajik esaret durumunda soluklanacak anlar olabileceğini bilmek ufak da olsa bir nimetti.

Kendisinin dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığından emin değildi. Şimdi, Gild'in neden diğerlerinden farklı olduğunu ayırdında olduğunu daha iyi anlayabiliyordu. Ölmemişti. Çocuklar gibi, kralın diğer hizmetkârları gibi bir hayalet değildi.

Peki neydi?

Yorgun, diye düşündü. Çok yorgun, aynı zamanda huzursuz hissediyordu.

Daha küçükken kasabadaki diğer çocuklarla oynadığı oyunları düşünürken buldu kendini. Ailelerinin onunla oyun oynamasını yasaklamadığı çocukları yani.

Prens ve prensesler, küçük hanımlar ve şövalyeler olurlardı. Dallardan şatolar inşa eder, çan çiçeklerinden taşlar yaparlar, Verene'nin soylularıymış gibi tarlalarda dolaşırlardı. Mücevherler ve partilerle, ziyafetlerle, –ah, kurdukları ziyafet hayalleri– danslarla, balolarla dolu bir hayat hayal ederlerdi.

Serilda düş kurma konusunda hep çok iyiydi. O zamanlar bile, akranları, sıradan hayallerini eşi benzeri olmayan maceralara dönüştürdüğünü duymaya can atarlardı.

Ancak bunun gerçek olabileceği daha önce Serilda'nın aklının ucundan bile geçmemişti.

Bir şatoda yaşayacağı.

Bir kralla evleneceği.

Bir canavarla evleneceği.

Kralın sarayının kendince şatafatlı olduğu doğrudu. Şölenler, danslar, neşe ve içki. Hatta kral ona hediyeler verebilir, sahte romantizm gösterilerinde bulunabilirdi, herkesi çocuğunun babası olduğuna ikna etmesi gerekecekse, biraz da olsa üzerine titriyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Ama bir kraliçeden çok bir tutsak olacaktı. Hiçbir gücü olmayacaktı. Kimse onun emirlerine kulak asmayacak ya da yakarışlarını dinlemeyecekti. Kral izin vermediği sürece, hiç kimse ona yardım etmeyecekti.

Bir mülk. Kral onun için sahip olunacak bir mülk demişti ve bu, Serilda'nın henüz bir altın eğirici olduğu zamanlardı. Şimdi ise bir eş olarak, karanlık ruhlar bu tip etkinlikleri her nasıl kutluyorlarsa öyle bir törenle krala bağlanmış olacaktı.

Ve tüm bu karmaşanın ortasında bastırılması imkânsız, hâlâ inanmadığı bir mutluluk kaynağı vardı. Bir çocuğu olacaktı.

Anne olacaktı.

Tabii çocuk kollarından koparılıp alınmaz ve doğduğu anda avcı Perchta'ya verilmezse. Bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Derin bir iç çekti ve çocukları uyandırmamaya dikkat ederek yatağın kenarına oturdu. Parmaklarıyla Hans'ın alnına düşmüş bir tutam saç kenara çektikten sonra battaniyeyle Nickel'in omuzlarını örttü ve tüm kalbiyle çocukların güzel rüyalar görüyor olmalarını diledi.

“Sizi huzura kavuşturmanın bir yolunu bulacağım,” diye fısıldadı. “Burada sonsuza kadar kalmanıza izin vermeyeceğim. O gün gelene kadar, aklınızı tüm bu olanlardan uzaklaştırmak için size en keyifli hikâyelerimi anlatacağım söz veriyorum. Kötü adamların yok olduğu, herkesin adil, kibar ve cesur olduğu mükemmel sonla biten hikâyeler.” Burnunu çekti, gözlerinde yaşlar birikmesine şaşırmişti. Çünkü içinin tamamen boş olduğunu düşünüyordu.

İçinden uzanıp yatmak, kalan ufacık yere kıvrılmak ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde olan her şeyle ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırmak geliyordu.

Ama uyuyamıyordu.

Bu kâbus dolu gün sona ermeden önce hâlâ yapması gereken bir şey vardı.

Ona zümrüt, safirler ve kan kırmızısı yakut tonlarında güzel elbiseler ve pelerinlerle dolu bir dolap tahsis edilmişti. Hepsi bir değirmencinin kızı için fazla güzeldi.

Acaba babası onu bunların içinde görse ne düşünürdü?

Hayır. Gözlerini sımsıkı kapadı. Onu düşünemezdi. Babasının yasını hakkıyla tutup tutamayacağını düşündü. Serilda'nın suçluluk tacında babası fazladan bir mücevherdi. Düş kırıklığına uğrattıklarından biri de oydu.

"Kes şunu." diye fısıldadı, dolaptan bir sabahlık çıkarırken. Mumu, çocukların uyanmaları halinde tanımadıkları bir odada tamamen karanlıkta kalmamaları için komodinin üzerinde bıraktı.

Sonra sessizce kuleden çıktı. İç kalenin çatısına nasıl çıkacağından emin değildi ama doğru merdiveni bulana kadar hepsini kontrol etmekte kararlıydı.

Ancak, döner merdivenlerin kıvrıldığı yere geldiğinde, kapıya yaslanmış birini fark etti.

Donakaldı, tek eliyle duvara tutundu.

Gild, kollarında bir kumaş tomarı tutmuş ona bakıyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı ve Serilda altın zincirlerin dolandığı yerlerde kırmızı şeritten izleri görebiliyordu. Gerginliği omuzlarından belli oluyordu. Yüz ifadesi oldukça temkinli ve dikkatliydi.

Serilda kollarına atlamak istedi ama onu karşılamak için kollarını açmadı.

Serilda doğru kelimeleri bulmadan önce birkaç kez ağzını açıp kapattı. "Seni serbest bırakmaya geliyordum."

Gild dişlerini sıktı ama hemen sonra bakışları yumuşadı. "Biraz kıyamet koparmaya başlamıştım. İnliyordum. Zincirler birbirine çarpıyordu. Sıradan hortlak hareketleri. Sonunda beni dinlemekten sıkıldılar ve gün batımına doğru serbest bıraktılar."

Serilda merdivenlerden ağır ağır indi. Bir eliyle kolundaki izlerden birine uzandı ama Gild geri çekildi.

Serilda elini çekti. "Bunu nasıl yaptılar?"

"Kulenin dışında köşeye sıkıştırdılar," dedi. "Ben daha ne olduğunu anlamadan zincirleri etrafıma doladılar. Daha önce bu konuda endişelenmeme hiç gerek olmamıştı. O şekilde... Kapana kısılmak."

"Çok üzgünüm, Gild. Eğer ben olmasaydım..."

"Bunu bana sen yapmadın," diye sertçe sözünü kesti.

"Ama altın..."

"Altını ben yaptım. Kendi hapishanemi tasarladım. Nasıl işkence ama?" Kısa bir an gülümsemek istiyormuş ama bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi baktı.

"Ama eğer sana gerçeği söyleseydim... Herhangi bir zamanda, sana doğruyu söylemiş olsaydım, senden altın eğirmeni istemek yerine, sürekli geri gelmek, bana yardım etmeni istemek yerine..."

“O zaman ölmüş olurdun.”

“Ve o çocuklar hayatta olurlardı...” Sesi çatladı. “Ve sen de duvara zincirlenmezdin.”

“Çocukların kalplerini o çıkardı. Katil o.”

Serilda başını iki yana salladı. “Tüm bunların benim suçum olmadığına beni ikna etmeye çalışma. Kaçmaya çalıştım, bilmeme rağmen... Neler yapabileceğini bildiğim halde kaçmaya çalıştım.”

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Gild sonunda. “Kral müstakbel eşinin sarayının sakinlerden gürültücü periyle vakit geçirdiğini görmekten hoşlanmayabilir.” Acı gerçektir, dudakları sanki ekşi bir şey ısırılmış gibi buruluyordu. “Sana sadece bunu getirmek istedim.” Kumaşı ona uzattı. Pelerinini hatırlaması Serilda’nın biraz zamanını aldı.

Eski, harap, kirli ve sevgili pelerinini.

“Omzuna yama yaptım,” dedi Gild üzülerek, Serilda pelerini alırken. Pelerini açan Serilda, Drude’un parçaladığı yerin kare şeklinde, neredeyse orijinal yünle aynı renkte ama daha yumuşak gri bir kumaşla yamalandığını gördü.

“Bu Dahut tüyüdür,” dedi. “Burada hiç koyun olmadığından...”

Pelerini bir süre göğsüne bastırdıktan sonra omuzlarına attı. Aşına olduğu ağırlığı onu hemen rahatlatmıştı. “Teşekkür ederim.”

Gild başını salladı ve Serilda bir an onun gerçekten gideceğinden endişe duydu. Ama sonra omuzları düştü ve yenilgiyi kabul etmiş halde kollarını açtı.

Serilda büyük bir hıçkırıyla kollarına atılıp ellerini beline doladı. Gild’in sıcaklığının tüm bedenine yayıldığını hissetti.

“Korkuyorum,” dedi gözleri yaşlarla doldu. “Neler olacağını bilmiyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandı. “Böyle korkmayalı uzun zaman oldu.” Elleriyle Serilda’nın kollarını sıvazladı, yanağını şakağına dayadı. “O taht odasında ne oldu? Seni sürükleyerek götürdüğünde, ben sandım ki” –boğazı düğümlendi– “seni kesin öldüreceğini düşündüm. Ve sonra ikiniz dışarı çıktınız ve birden sana kraliçemiz diye hitap etti? Onunla *evleneceğini* ilan etti?”

Serilda yüzünü buruşturdu. “Ben de anlamakta zorluk çekiyorum.” Parmaklarıyla sıkıca Gild’in gömleğine yapışarak sonsuza dek orada kalmak istedi. Erlking’in yanında, bu şatodaki hayatın gerçekliğiyle yüzleşmeyi hiç istemiyordu. Onu ve o odada bıraktığı çocukları nasıl bir geleceğin beklediğini idrak edemiyordu.

“Serilda,” dedi Gild, daha ciddi bir sesle. “Gerçekten. O taht odasında ne oldu?”

Serilda yüzünü görebilmek için geri çekildi.

Gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Bir çocuğu olacaktı ve babası oydu. Kral çocuğu kendisi için istiyordu. Perchta’yı Verloren’den geri getirmek istiyor ve Serilda’nın rahminde büyüyen doğacak çocuğu ona hediye etmek istiyordu.

Onların çocuğunu.

Ama sonra göğüslerinde delikler olan çocukları düşündü. Zaten yeterince acı çektiklerini.

Kral yaptıkları anlaşılmaya sadık kalmadığını öğrenirse, bunun için o çocuklar acı çekerdi. Onların ruhlarını asla serbest bırakmazdı.

Gild’in tepkisini izlerken, yalanlarının altında yatan gerçeği görebilmesini umarak, kelimelerini özenle seçti.

“Kralı artık altın eğiremediğime ikna etmeyi başardım, ama... Çocuğum, yani çocuğum olduğunda, Hulda’nın yeteneğinin ona geçeceğine de ikna ettim.”

Gild kaşlarını çatı. “Buna inandı mı?”

“İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar,” dedi. “Karanlık ruhlar da çok farklı olmamalı.”

“İyi de bunun ne ilgisi...” Gözleri dehşetle hüznüldü. Tekrar konuştuğunda, sesinde keskinlik vardı. “Seninle evlenmeyi neden istiyor?”

Serilda ima ettiği şey karşısında ürperdi. Onun inanması gereken yalan karşısında. “Bir çocuğum olabilmesi için.”

“Onun çocuğu?”

Serilda cevap vermeyince, Gild homurdanıp uzaklaşmaya başladı. Serilda gömleğini daha da sıkı tutarak ona sarıldı.

“Bunu istediğimi düşünüyor olamazsın,” diye tersledi. “Beni o kadar tanıdığını umuyorum.”

Gild tereddüt etti. Öfke seli yerini ıstıraba bıraktı. Ve sonra, nihayet, korku. Anlayış.

“Seni çoktan kapana kısırdı. Öyle değil mi?”

Serilda yanağının içini ısıtarak geri çekildi ve elbisesinin kolunu sıyrıp ona okun açtığı deliği gösterdi.

Gild’in yüzü düştü. “Bir yanıma buna sevinmem gerektiğini söylüyor ama sevinemiyorum... Senin için böyle olsun istemezdim. Bunun senin başına gelmesini asla istemedim.”

Serilda yutkundu. Bunun ne anlama geleceğini düşünmeye pek zamanı olmamıştı. Kraliçe olmak, bu ruhsuz şatoda perdenin ardında sonsuza dek sıkışıp kalmak, sadece ölümlerle, karanlık ruhlarla... Ve Gild'le birlikte olmak.

Gild haklıydı. Serilda'nın bir yanı bununla biraz olsun avunabilirdi, ancak emin olamayacağı kadar derinlere gömülmüştü. Bu bir hayat olmayacaktı, en azından kendisi için seçmiş olduğu bir hayat olmayacaktı.

Bunun çok sürmeyeceğini varsaymak zorundaydı. Bebek doğduğunda kral, Serilda'nın hâlâ hiçbir sihir yeteneği olmadığını gördüğünde, hiç tereddüt etmeden ondan kurtulacaktı. Yeni doğmuş çocuğu alacak ve eğer bir tanrı yakalayıp Perchta'yı bu dünyaya geri getirme konusunda başarılı olursa, o masum canı avcıya verecekti. Zalimliğin, şiddetin ve ölümün efendisi olan kadına.

Ancak...

Tuhaf, akıl sır ermez bir şekilde, bu çocuk çoktan başkasına aitti. İlk çocuğunu zaten başkasına söz vermişti.

Bu kralla yaptığı pazarlık için ne anlama geliyordu?

Kralla yaptığı bu pazarlık Gild için ne anlama geliyordu?

"Gild sana söylemem gereken başka bir şey daha var."

Kaşlarını kaldırdı. "*Dahası* da mı var?"

"*Dahası* da var." Serilda onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Gild'i inceledi.

Gild gergindi. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı. "Hikâyenin sonunu biliyorum. Ya da... Nasıl sonlandığını."

"Hikâye mi?" Gild şaşırmıştı. "Prens ve kaçırılan prensesle ilgili olan mı?"

Serilda başını salladı ve hikâyenin mutlu bir sonla bittiğini ona söyleyemeyi gerçekten çok istedi. Prensın kötü kalpli kralı öldürdüğünü ve sonunda kız kardeşini kurtardığını. Kelimeleri telaffuz etmek çok kolay olurdu. Dilinin ucundaydı.

"Serilda, bu peri masalları için hiç de uygun bir zaman değil."

"Haklısın, ama duyman gerek," dedi, ellerini omuzlarına koydu, gömleğinin geniş keten yakasıyla oynuyordu. "Prens bu şatoya geri geldi ama Erlking ondan önce gelmişti ve o... O herkesi öldürmüştü. Kralı, kraliçeyi ve tüm hizmetkârları katletmişti..."

Gild ürperdi, ama Serilda gömleğini bırakmadan onu tutmaya devam etti. "Prens geri geldiğinde, kral onun ruhunu bu korkunç yere bağladı, böylece sonsuza dek onu bu şatoya hapsedti. Ve intikamının son perdesinde, prensi hiç kimsenin –prensın bile– hem kendini hem de ailesini hatırlamaması için

lanetledi. Ailesinin isimlerini, geçmişini, her şeyini söküp aldı, böylece sonsuza dek yalnız kalacaktı. Böylece sevginin nasıl bir his olduğunu bir daha asla bilemeyecekti.”

Gild ona bakakaldı. “Bu kadar mı? Hikâye *böyle* mi sona eriyor? Serilda bu...”

“Gerçek bu, Gild.”

Gild duraksadı, kaşlarını çatı.

“Gerçek bu. Hepsi gerçekten oldu. Burada, bu şatoda.”

Gild ona baktı ve Serilda tüm taşların yerine oturduğu o anın geldiğini anlamıştı.

Her şeyin anlam kazandığını.

Hâlâ havada asılı kalan soruları.

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Gild.

“Bu sadece bir masal değil. Gerçek. Ve prens... Gild, o *sensin*.”

Bu sefer, Gild geri çekildiğinde, Serilda onu bıraktı.

“O resimdeki kız senin kız kardeşinmiş. Erlking onu öldürmüş. Hayaletinin tutsak alıp almadığını bilmiyorum. Hâlâ Karanlıklar Şatosu’nda olabilir.”

Gild elini saçlarının arasından geçirdi, boşluğa bakıyordu. Serilda buna karşı çıkmak, inkâr etmek istediğinin farkındaydı. Ama nasıl yapabilirdi? Daha önceki hayatıyla ilgili hiçbir anısı yoktu.

“Gerçek adım ne o zaman?” diye sordu, başını kaldırıp ona bakarak. “Eğer ben bir prenssem, tanınmış biri olmam gerekir, öyle değil mi?”

Serilda omuz silkti. “Adını bilmiyorum. Silinmiş, lanetin etkisiyle. Erlking’in bile ne olduğunu bildiğinden emin değilim. Ancak senin bir hayaller olmadığını biliyorum. Ölü de değilsin. Sadece lanetlenmişsin.”

“Lanetlenmiş,” dedi, alay etmeden gülerек. “Bunun gayet farkındayım.”

“Ama anlamıyor musun?” Serilda ellerini tuttu. “Bu iyi bir şey.”

“Lanetli olmak nasıl iyi bir şey olabilir?”

Serilda’nın tüm hayatı boyunca cevabını bulmaya çalıştığı bir soruydu bu.

Serilda elini kaldırdı ve Gild’in çillerle dolu bileğine, altın uçlu okun ruhunu bu şatoya bağladığı, sonsuza dek buraya hapsettiği yerdeki soluk yara izine bir öpücük kondurdu.

“Çünkü lanetler bozulabilir.”

Devam Edecek...

TEŞEKKÜR

Kalbim o kadar minnet dolu ki keşke dilimizde bunu tarif etmeye yetecek kadar sözcük olsaydı.

Macmillan Children's Publishing Group'daki yayıncı aileme sonsuz teşekkür borçluyum: Liz Szabla, Johanna Allen, Robert Brown, Caitlin Crocker, Mariel Dawson, Rich Deas, Jean Feiwel, Katie Quinn, Morgan Rath, Jordin Streeter, Mary Van Akin, Kathy Wielgosz ve birebir konuşma fırsatı bulamadığım, ancak bu kitapları dünyaya getirmek için bıkip usanmadan çalıştığını bildiğim herkese. Aynı şekilde *Jill Grinberg Literary Management*'taki ekibe çok minnettarım: Jill Grinberg, Katelyn Detweiler, Sam Farkas, Denise Page ve Sophia Seidner. Hepinizle çalışma fırsatı bulduğum için çok şanslıyım.

Redaktörüm Anne Heausler'e, özenli redaksiyonları ve önerileri için ayrıca minnettarım. Yetenekli sesli kitap anlatıcım Rebecca Soler'e, karakterleri kusursuz yorumladığı için teşekkürler. Regina Louis'ye Alman gelenekleri, görenekleri ve kültürü konusundaki paha biçilmez katkıları (ve *Supernova*'nın Almanca çevirisi) için teşekkürler. Adalheid dünyasının öne çıkmasına yardım ettiğiniz için hepinize teşekkürler.

Uzun süredir arkadaşım ve eleştiri ortağım olan Tamara Moss'a sonsuz minnet duyuyorum. Geri dönüşlerinle hep daha güçlü bir kitap ortaya çıkarmama yardımcı olmakla kalmayıp aynı zamanda beni sakinleştirmek ve devam etmeme yardımcı olmak için hep doğru şeyleri söylediğin için teşekkürler.

Asistanım, podcast ve sosyal medya müdürüm, Excel uzmanım ve müthiş bir çocuk kitapları yazarı olan Joanne Levy'e ne kadar teşekkür etsem az. Bunu yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama se gerçekten harikasin.

Harika yazar arkadaşlardan bahsetmişken, bu kitabı 2020 pandemi kapanmaları sırasında yazmak gerçekten çok tuhaftı ve yerel yazarlık grubumun değerini daha çok anlamama vesile oldu: Kendare Blake, Corry L. Lee, Lish McBride ve Rori Shay. Bu kitap çıkana kadar umarım düzenli yazarlık buluşmalarımızın tadını tekrar çıkarırız!

Sarah Crowley'e internet sitesi tasarımı ve teknik konulardaki sorunlarla ilgili tüm yardımları için minnettarım. Bethanie Finger'a, Prens Kai Fan Pod sunucusuna, sonsuz enerjisi ve desteği için çok teşekkürler. Instagram'da, kitap için çalma listesi önerilerinde bulunan herkese teşekkürler; sayenizde son aylarda kendimi keyif verici, doğaüstü ve garip müziklerle besledim. Ve okurlara. Tüm okurlara. Kitap satıcılarına, kütüphanecilere, öğretmenlere, podcast dinleyicilerine, hayranlara, son on yıldır hepiniz son derece nazik, teşvik edici ve gerçekten, ama gerçekten çok şahaneydiniz, hepinize teşekkürler. Umarım benim için ne kadar önemli olduğunuzu hepiniz biliyorsunuzdur.

Son olarak, aileme karşı şükran, takdir, teşekkür ve tüm diğer eş anlamlı sözcüklerle minnet duyduğumu belirtmek isterim. Jesse, hayatımın aşkı. Sloane ve Delaney, hayatımın en yakın ikinci aşkları. Annem ve babam. Bob ve Clarita, Jeff ve Wendy, Garrett, Gabriel, Connie, Chelsea, Pat ve Carolyn, Leilani, Mican ve Micaela. Hayatım, siz hepiniz içinde olduğunuz için daha fazla altın ve biraz daha az samanla dolu.

